

Giới thiệu Có Người Thích Bài Hát Đây

Có người thích bài hát này – đang tiến hành – Khang Thành

Giới thiệu truyện ngôn tình ngược này:

Tôn Tâm Nghiên từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng luôn cố gắng thực hiện kỳ vọng mà cha mẹ mình mong muốn, thế nhưng có ai biết được rằng vì cô sợ làm bọn họ thất vọng. Cho dù chỉ cần lộ ra chút tâm trạng không hài lòng cũng khiến cô cảm thấy mình thật tệ hại.

Sau khi vừa thi đỗ trung học Giang Cao, cô vượt qua kỳ thi tuyển sinh. Thế nhưng qua bài kiểm tra đầu năm, cô lại không lọt vào top 15, điều này khiến cho cha mẹ cô rất lo lắng.

Rồi họ sợ cô quá căng thẳng nên đưa về quê chơi với ông bà để thư giãn.

Khi đang ngồi ngẩn ngơ bỗng kẻ bên xuất hiện một người con trai có vẻ xấp xỉ tuổi cô. Tôn Tâm Nghiên vẫn còn nhớ như in, anh mặc bộ đồ màu đen cùng làn da trắng nõn càng tôn lên khuôn mặt thiếu niên tuấn tú.

Cô đã gặp được Hà Tần.

Thật ra cả hai vốn chơi thân từ nhỏ, vì gia đình hai bên có biết nhau. Thậm chí còn có một lần vào năm lớp 2, anh đổ nước nóng không cẩn thận khiến nó trúng lên đùi cô, hậu quả chính là có một vết sẹo cỡ bằng nắm tay.

Nhưng đó chỉ là những chuyện hồi nhỏ, cô cũng không quá quan tâm đến.

Khi đi nhận lớp, cô một lần nữa gặp anh. Cả hai đều lạnh nhạt với nhau, gặp gỡ chỉ liếc nhìn rồi lướt đi.

Thế nhưng không hiểu tại sao, họ lại bất tri bất giác đem đối phương vào suy nghĩ của mình. Chẳng biết từ lúc nào mà đều suy nghĩ đến người còn lại.

Hà Tần cùng Tôn Tâm Nghiên, câu chuyện của hai người sẽ thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lúc Tôn Tâm Nghiên bước đến gần cửa phòng bệnh, tiếng cười từ bên trong truyền ra.

Có hương hoa nhàn nhạt trong không khí, sáu bảy người trẻ tuổi đang ngồi vây quanh giường bệnh. Bỗng có một người nhìn ra cửa, ánh mắt tràn ngập niềm vui: “Mọi người mau xem ai đến đây...”

Mọi người cùng quay đầu lại. Dưới ánh nhìn chăm chú, Tôn Tâm Nghiên bước vào, ôm trong ngực một bó bách hợp trắng.

“Cô Lý, chúc cô sớm bình phục.” Cô mỉm cười.

“Tâm Nghiên, lâu lắm rồi mới được gặp cậu.” Một cậu thanh niên ngồi cạnh giường bệnh nhận bó hoa giúp cô, đặt ở đầu giường. Một cô gái kéo chiếc ghế vuông ra thân thiết nói: “Tâm Nghiên, cậu mau ngồi đi, cô Lý vừa nhắc đến cậu với chúng tớ xong là cậu đến liền.”

Bầu không khí ấm áp, mọi người tiếp tục ôn lại chuyện cũ. Cùng lúc đó, một vài đôi mắt lại không kim được mà đánh giá người bạn học cũ đến muộn này.

Cô mặc một chiếc áo khoác lông cừu màu xám, quần jeans, cách ăn mặc còn mộc mạc hơn cả thời đi học. Đã mười năm trôi qua, vậy mà cô vẫn gầy như thời đi học, ngũ quan cơ bản không thay đổi nhiều, khiến người ta ấn tượng nhất vẫn là hai má lúm đồng tiền, khi nói chuyện như ẩn như hiện, dù không cười vẫn giống như đang cười.

Tùng là nhân vật nổi tiếng trong trường bởi diện mạo khiến mọi người say đắm, bây giờ nhìn lại cũng chỉ thấy ngọt ngào hơn phụ nữ bình thường một chút. Không biết từ khi nào, có lẽ là khi thực sự trở thành một người đàn ông, các chàng trai đều thay đổi cái nhìn thâm mỹ của mình về người khác phái.

Mặc dù vậy, mang theo một tâm tư nào đó, mấy người đàn ông trong phòng vẫn không thể dời mắt đi.

Căn phòng có ba giường bệnh, nhưng chỉ có một bệnh nhân đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, được các học trò cũ vây quanh. Cô là giáo viên dạy

Ngồi văn của trường trung học, đồng thời cũng là chủ nhiệm của vài khóa học sinh, Lý Ái Trân.

“Các em đến thăm là cô vui rồi, không cần mang hoa quả quà cáp gì cả, cũng chẳng có ai ăn, rất lãng phí. Cô Lý thấy các em là hạnh phúc lắm rồi.” Lý Ái Trân mặc đồ bệnh nhân rộng thùng thình, nằm dựa vào giường, đối mặt với các học sinh như được tiếp thêm sức mạnh tinh thần.

“Cô Lý, cô cứ an tâm dưỡng bệnh, không cần suy nghĩ nhiều.”

“Đúng đó ạ, mấy hôm nay chúng em đều rất vui, chúng em sẽ còn đến thăm cô nhiều bạn nữa, đúng lúc chúng em đang định họp lớp. Cô mau khỏe lại để cùng chung vui với bọn em nhé.”

“Đúng vậy, an tâm dưỡng bệnh, cô không cần quan tâm gì hết đâu ạ.” Đứng bực gần 30 năm, cô Lý năm nay đã gần 50 tuổi, đang định về hưu thì bất ngờ năm ngoái đi khám sức khỏe tổng quát lại phát hiện ra vấn đề, không may lại bị chẩn đoán là ung thư phổi. Mấy năm nay cô đều sống một mình, cũng không kết hôn, càng không có con cái, nhà trường biết cô khó khăn bèn đứng ra kêu gọi quyên góp. Tháng trước vừa giải phẫu xong, giờ lại điều trị bằng hóa chất, thêm một khoản chi khổng lồ.

Tin tức của cô được gửi đến hội cựu sinh viên ngay khi nhà trường đăng tin tức lên diễn đàn nội bộ, có rất nhiều học sinh cũ đã về thăm cô. Hôm nay đến thăm là học sinh lớp 17. Gần mười năm trôi qua, nhưng giờ mang ảnh tốt nghiệp của họ ra cho cô xem, cô vẫn có thể gọi tên từng người một.

Có lẽ, vì họ là khóa học sinh cuối cùng mà cô chủ nhiệm, nên cô có nhiều tình cảm dành cho họ hơn.

Thăm hỏi xong, vài người trẻ tuổi tụ tập ở cửa thang máy để chờ đi xuống.

“Thật không ngờ, nhiều năm như vậy mà cô Lý vẫn độc thân.”

“Đúng vậy, thật không dễ dàng. Hay là chúng ta tập trung lại giúp thêm chút sức, cũng đừng nói với cô Lý, trực tiếp trả hết tiền nằm viện cho cô đi.”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Ra khỏi bệnh viện, mới cảm nhận rõ sự ấm áp của gió tháng 5.

Mấy người trẻ tuổi cứ tụ tập nói chuyện suốt, đứng ở cửa bệnh viện mãi không chịu tạm biệt. Bạn cũ gặp lại, dù đã ăn mặc chín chắn nhưng trên người họ vẫn còn vương nét ngây ngô năm đó. Suốt 2 tiếng nhin thuốc lá trong phòng bệnh, mấy người đàn ông đã không thể nhin nổi nữa, vội vàng châm một điếu rít sâu.

Hàn Đông, lớp trưởng lớp 17 năm ấy, đã đứng ra tổ chức họp lớn 10 năm vào tháng 5 này nhân dịp thăm cô Lý. Hôm nay đã là mừng 1 tháng 5, có vài người bận việc chưa đến được. Hàn Đông cũng đang ở Bắc Kinh họp, mai mới lên tàu điện ngầm về được.

Ngày họp lớp được định vào cuối tuần, chính là tối mừng 3 tháng 5. Vì vậy, mọi người liền hỏi thăm xem hôm đó ai đến ai không.

Hỏi cũng đã hỏi xong, phút giây chia tay, ai cũng có chút không nỡ.

“Đến bằng gì thế? Hành lý đâu?” Bạn học cũ Lý Định hỏi thăm Tôn Tâm Nghiên.

“Đi taxi, để tắt ở khách sạn rồi.”

Lý Định gật đầu: “Đi cùng đi, tớ chở, vừa vặn muốn ăn với cậu một bữa.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “Cũng được.”

Hai người đi đến bãi đậu xe, vừa bước lên xe đã có người gõ cửa.

Lý Định hạ cửa sổ xe xuống.

“Lát nữa các cậu có bận việc gì không?” Người đàn ông ở bên ngoài mỉm cười.

“Để làm gì?” Lý Định hỏi.

“Buổi tối bọn tớ muốn về trường đi dạo, các cậu muốn đi cùng không?”

Phía sau anh ta, hai nam một nữ ngồi trên chiếc xe đỏ, đỏ ở bên cạnh, vẫy các cô: “Nói nhiều làm gì nữa, Lý Định, cùng đi chơi đi.”

Lý Định nói: “Không phải đã hẹn gặp nhau vào mừng 3 sao?”

“Đó là ban ngày, hôm nay bọn tớ muốn đi chơi ban đêm.” Người đàn ông tỏ ra khá hào hứng.

Lý Định quay ra hỏi Tôn Tâm Nghiên: “Bọn họ muốn về trường học chơi, cậu muốn đi không?”

“Không sao cả, còn cậu?”

“Tớ cũng không thành vấn đề.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn ra ngoài, người đàn ông hơi cúi xuống, nhìn cô cười: “Đi thôi, mọi người đã nhiều năm không gặp rồi. Hôm nay cứ giao lưu một chút trước đã, tớ mời.”

“Liệu có được vào trường không?” Lúc bọn họ còn đi học, bảo vệ cổng của trường Giang Cao rất nghiêm ngặt.

“Các cậu yên tâm, Ngô Quỳnh vừa gọi điện đánh tiếng trước rồi.”

Người đàn ông trước khi đi vỗ vỗ mui xe: “Thông nhất vậy nhé, Lý Dịch, cậu cứ chạy xe đến đường Đông Ngô, tìm nhà hàng Như Ý, nếu không thấy thì gọi điện cho tớ.”

Lúc mọi người đến nhà hàng mới là 4 giờ chiều, bên kêu phục vụ mang một bộ tú lơ khơ chơi ném trứng. Đang chơi thì có hai bạn học cũ đang làm việc tại thành phố này đến.

Đã đến giờ ăn cơm, đang chuẩn bị thu dọn bộ tú lơ khơ thì có người đẩy cửa vào. Người đàn ông vóc dáng cao ráo, bộ dạng nhàn nhã, anh tuấn đẹp trai.

Mọi người cùng la lên: “Ai đây ta? Là sĩ quan Trần đó!”

Bạn học cũ, Trần Ngan Kỳ nhìn chằm chằm trường thành hơn hẳn. Ánh mắt quét một vòng quanh mọi người, trên mặt anh vẫn là nụ cười xán lạn năm đó: “Thật ngại quá, để mọi người chờ lâu, tớ vừa mới xuống tàu.”

Lời vừa dứt, anh mới chú ý đến Tôn Tâm Nghiên đang ngồi ở góc khuất, hai người cùng cười nhạt một tiếng.

Bảy tám người cùng ngồi một bàn chật ních, vừa bắt đầu mở tiệc là đã ồn ã tiếng cười, chưa một giây im lặng.

Giữa đường Tôn Tâm Nghiên đi toilet về thì gặp được người đang đứng dựa cửa nghe điện thoại. Người đàn ông tay kẹp điếu thuốc hút dở, rũ xuống bên cạnh quần, trên điếu thuốc đã có một đoạn dài tàn thuốc chưa gảy đi.

Sau cánh cửa truyền ra một trận cười.

Tôn Tâm Nghiên nhâm tính trong lòng, bọn họ cũng đã bốn năm không gặp.

Trần Ngan Kỳ cúp máy, nhìn Tôn Tâm Nghiên đi đến bên cạnh, còn chưa kịp nói câu gì, hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười xã giao. “Năm nay tốt nghiệp nhỉ?”

Anh di điếu thuốc lên thùng rác bên cạnh.

“Ừ.”

“Đã tìm được nơi làm việc chưa?”

“Không, vẫn đang bận viết luận án.”

“Đừng vội, cứ từ từ tìm.” Trần Ngan Kỳ nhìn cô: “Đã nhiều năm không gặp, cậu vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả.”

“Cậu cũng vậy.” Tôn Tâm Nghiên hơi nhếch miệng cười: “Vài năm ở trong quân đội, đã thành sĩ quan Trần rồi.”

Nụ cười quen thuộc, giọng điệu hơi chế nhạo, Trần Ngan Kỳ như thấy lại phong thái của cô năm đó.

Trần Ngan Kỳ bật cười.

Có người bước ra, hai người không nói gì nữa, mỉm cười tiến vào phòng.

Những người không lái xe có uống một chút rượu, cơm nước xong mọi người háo hức đi về trường học cũ. Trước đó đã đánh tiếng rồi nên bảo vệ rất khách khí, chỉ làm thủ tục đăng ký tượng trưng một tí là cho vào.

Trường trung học của bọn họ là trường hàng đầu, lọt top 100, không chỉ là trường trọng điểm của tỉnh mà còn là trường học tốt nhất thành phố. Tuyển sinh đại học hàng năm, tỉ lệ đỗ của trường là rất cao, có hàng trăm học sinh đỗ vào những trường đại học nổi tiếng.

Ở Giang Cao ba năm, Tôn Tâm Nghiên đã gặp được sự nỗ lực đúng nghĩa, cũng gặp được những thiên tài bẩm sinh.

Đang là ngày nghỉ nên sân trường không bật nhiều đèn, hương hoa ngào ngạt, khung cảnh vô cùng tĩnh mịch. Vài bạn học sinh sau bữa tối đang đi dạo rất thoải mái.

Lý Dịch mang một đôi giày cao gót, mỗi một bước đi, đế giày nện xuống nền xi măng nghe cồm cộp. Chưa được một lát mà cô và Tôn Tâm Nghiên đã cách một khoảng rất xa.

Tôn Tâm Nghiên nhìn giày của cô ấy, ít nhất cũng phải 7- 8 cm. Thuận theo hướng nhìn của cô, Lý Định cũng cúi xuống nhìn, mỉm cười, biết rõ còn có hỏi: "Nhìn gì vậy?"

Tôn Tâm Nghiên giờ ngón cái với cô ấy: "Lái xe mà vẫn đi được giày cao như vậy, khâm phục."

"Có gì đâu, đi nhiều thành quen ý mà."

Cô ấy là bạn thân nhất của Tôn Tâm Nghiên khi còn trung học, tình bạn đáng quý này vẫn kéo dài đến hiện tại. Khi còn học trung học họ ngồi rất gần nhau, Lý Định là người đầu tiên nói chuyện với Tôn Tâm Nghiên, hỏi tên xong còn hỏi cả số QQ.

Vào thời điểm đó, Lý Định rất bình thường, cũng may, tính cô ấy khá thoải mái, nhân duyên rất tốt. Hôm nay, nhiều bạn học cũ tỏ ra ngỡ vực khi nhìn thấy người phụ nữ tóc ngắn rất hợp một, trang điểm tinh xảo này đến khi biết tên thì tỏ ra rất ngạc nhiên. Thật khó để liên tưởng cô ấy với cô gái bình thường không thể bình thường hơn thời trung học.

Lý Định hỏi: "Cậu tháng mấy thì tốt nghiệp? Giờ khái niệm thời gian của tớ rất mơ hồ."

"Tháng 7."

"Còn khoảng 2 tháng nữa à."

"Ừ."

"Nhanh thật đấy, cậu cũng sắp học xong rồi."

"Chứ sao nữa, cậu cũng nán lại Quảng Châu nhiều năm như vậy rồi còn gì."

Thành tích học tập của Lý Định ở trung học không tốt cho lắm, cố lắm mới đỗ một trường cao đẳng, tốt nghiệp xong cô ấy liền đi Quảng Châu làm việc cho một công ty bất động sản. Năm nay vừa mua được một căn phòng ở Quảng Châu tắc đất tắc vàng, coi như cũng có chút thành tựu

Phía trước không có ánh đèn, tiếng cười nói cũng im bật.

Có người không xác định được liền hỏi: "Đây là sân vận động mới à?"

Sân chơi trống và có một dãy nhà ở cuối. Phong cách kiến trúc không giống các tòa nhà khác của trường lắm, với kết cấu thép phổ biến, mái nhà được kéo dài thành hai đường cong vừa như gợn sóng giữa không trung, vừa giống đôi cánh chim, mềm mại mà độc đáo. "Còn nhớ không, lúc chúng ta vào trường thì sân vận động bắt đầu xây, còn thuê kiến trúc sư người nước ngoài nữa. Nào là phải có sân bóng rổ, sân cầu lông, bể bơi tiêu chuẩn quốc tế, thành ra khi chúng ta tốt nghiệp, sân vận động vẫn chưa xây xong. Vậy mà, khóa tiếp theo vừa lên thì nó khánh thành."

"Không cần nói đến sân vận động, đơn giản nhất chính là đồng phục trường, chúng ta vừa tốt nghiệp đã có thiết kế mới, bộ chúng ta mặc suốt 3 năm thật chẳng khác nào đồng bao rách."

Nhớ lại kỉ niệm xưa làm mọi người đều cười rộ lên.

Tiến lên phía trước cũng chẳng còn gì nữa, tiếng cười dần tan trong gió, mọi người liền lục tục ra về.

Nhưng vừa đi được một đoạn ngắn, không biết ai là người đầu tiên quay đầu lại. Mọi người dường như đều bị lấy nhiễm, lần lượt quay đầu lại, dừng chân.

Từ xa, tầm nhìn bỗng trở nên rộng rãi.

Ngôi trường rời xa ánh sáng của đô thị, cả bầu trời đêm ngoài màu đen thuần khiết thì chỉ có một vầng trăng. Tòa nhà thấp bé phát ra thứ ánh sáng mê người dưới ánh trăng nhân nhật, tựa như tòa cung điện treo lơ lửng trên không, mang một cảm giác huy hoàng rực rỡ.

Nhưng thứ còn lấp lánh hơn nó chính là những phấn đấu và cố gắng, những nụ cười và nước mắt, là những người bạn và mối tình trường như sẽ theo bạn suốt đời nhưng lại sớm rời xa bạn, là những cảnh tượng mà rất nhiều năm sau này bạn sẽ vẫn thấy trong giấc mơ.

Quá khứ và tương lai tràn ngập như pháo hoa lạng lẽ nở rộ dưới bầu trời đêm khoáng đạt.

Gió đêm quét qua gò má, khóe mắt Tôn Tâm Nghiên chột ứa.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2

Nếu thời gian quay ngược trở lại, tái hiện lại hôm nay, câu chuyện của bạn sẽ bắt đầu từ đâu?

Tôn Tâm Nghiên đỗ trung học Giang Cao vào năm 2007.

Một mùa hè rất nóng.

Năm ấy cô 16 tuổi, vượt qua kì thi tuyển sinh phổ thông một cách thuận lợi, đỗ vào trường Giang Cao, đứng thứ 65 của trường. Đối với trường trọng điểm như Giang Cao, kết quả như vậy hoàn toàn có thể đỗ vào một trường đại học có tiếng.

Nhưng may mắn lại như thiên thạch trên trời, chỉ bùng sáng trong giây lát.

Năm đầu trung học, liên tiếp hai bài kiểm tra, Tôn Tâm Nghiên không lọt được top 15 của lớp. Thậm chí thành tích của cô còn vô cùng mờ nhạt trong bảng xếp hạng toàn khối.

Tôn Tâm Nghiên sinh ra trong một gia đình học giả. Bố mẹ là giáo viên tiểu học, ông bà cùng hai dì cũng là giáo viên. Thành tích đầu năm như vậy, khi Tôn Tâm Nghiên thông báo về nhà, bố mẹ cô mất ngủ hai ba ngày liền, nửa đêm vẫn còn thảo luận vấn đề học tập của cô. Rất nhanh đã đến kiểm tra tám tuần, Tôn Tâm Nghiên rất cố gắng mới có thể đứng thứ 17 của lớp.

So với đứng thứ 23 lần trước cũng coi như tiến bộ, nhưng vẫn cách rất xa kỳ vọng của bố mẹ.

Ông bà của Tôn Tâm Nghiên sống ở thị trấn, học tập ở trường rất căng thẳng, thứ bảy vẫn phải đi học. Nhân dịp Giang Cao tổ chức đại hội thể thao, Tôn Tâm Nghiên mới có cơ hội về quê cùng bố mẹ.

Cả nhà tụ tập bên bàn ăn, một nhà giáo viên theo thói quen thảo luận những vấn đề liên quan đến học tập, kết quả lại nhắc đến thành tích tám tuần của Tôn Tâm Nghiên.

“Chủ yếu là do học yếu đại số, con cùng con bé đã phân tích qua đề thi, rất nhiều lỗi sai cơ bản.” Người nói là bố của Tôn Tâm Nghiên, Tôn Hạ Mẫn, một giáo viên ưu tú, chuyên ngành chính là toán học. Ông là một người đàn ông trầm ổn, phúc hậu, giống như đa số người đàn ông Trung Quốc, bình thường rất ít nói, quan tâm dành cho con gái đều để trong lòng.

Ông nội của Tôn Tâm Nghiên gấp thức ăn vào bát cho cháu gái: “Một hai lần thành tích không tốt cũng chẳng sao, mới vào trung học, không cần lo lắng quá. Có lẽ là do Đình Đình chưa ổn định được tâm lí thôi.”

Môi bàn tay trắng bóc cầm đôi đũa, khẽ gắp mấy hạt cơm trong bát. Tôn Tâm Nghiên cúi đầu.

Mẹ Tôn, Trần Băng ở một bên ngắt lời: “Được rồi, ăn cơm không nói đến thành tích, ăn cơm thôi.”

Bà nội Tôn cũng gấp đồ ăn cho Tôn Tâm Nghiên: “Đúng vậy, lâu lắm mới về một lần. Đình Đình, Đại Hoàng lại mang thai rồi, cháu biết chưa?”

Người này gắp, người kia cũng gắp, bát cơm của cô đã chất đầy thức ăn.

Lúc này, Tôn Tâm Nghiên mới ngẩng đầu lên: “Từ khi nào vậy ạ?”

Bà nội nói, tháng trước có hai ba đêm Đại Hoàng không về nhà, lúc về sau mấy ngày bụng liền to ra.

Đại Hoàng là con mèo nuôi trong nhà, năm ngoái đã sinh một lần. Bốn con mèo con, chỉ to như lòng bàn tay, đáng yêu vô cùng. Khi đó, Tôn Tâm Nghiên muốn ôm một con về nhà nuôi, mẹ Tôn không đồng ý, sợ bẩn sợ phiền phức, sau đó bốn con mèo lần lượt được mang cho hàng xóm.

Trần Băng nhìn con gái, có chút yêu chiều: “Vừa nghe thấy chó con mèo con gì đó là lại vui ra mặt!”

Bỏ qua đề tài thành tích, bầu không khí trong bữa cơm nhẹ nhàng hơn hẳn.

Là một cô con gái, Tôn Tâm Nghiên đã thắng ngay từ vạch xuất phát. Khi được ôm ra khỏi phòng sinh, cô đã có đôi mắt hai mí to tròn, trẻ con sinh ra thường nhăn nhúm, khó coi, vậy mà cô lại trắng trẻo mềm mại. Bác sĩ, y tá, cùng các thai phụ cùng phòng đều khen cô xinh đẹp, nói chưa thấy đứa trẻ nào mà vừa ôm liền thích không rời tay được như vậy. Sản phụ Trần Băng khi nghe nói mình sinh con gái, sợ nhất là di truyền đôi mắt nhỏ của Tôn Hạ Mẫn, sau khi bế cô trên tay, ngắm nghía thật kỹ mới yên tâm phần nào.

Khiến bố mẹ tự hào nhất vẫn chính là thành tích của cô, không cần đốc thúc giúp đỡ, cô vẫn luôn cầm cờ dẫn đầu, cấp 1, cấp 2 Tôn Tâm Nghiên dựa vào thực lực bản thân mà thi đỗ vào những trường tốt nhất.

Đồng nghiệp của Tôn Hạ Mẫn và Trần Băng rất hâm mộ, thường lấy Tôn Tâm Nghiên ra làm gương cho con cái mình. Vậy nên khi vào trung học, thành tích của cô xuống dốc, nội tâm của bố mẹ không vui là chuyện bình thường.

Cơm nước xong, Tôn Tâm Nghiên ra sân tìm mèo chơi, bà nội Tôn cùng con dâu bận việc trong bếp.

Bà nội Tôn đang rửa bát, bỗng nói: "Thành tích vốn rất tốt, sao đột nhiên tụt dốc không phanh vậy? Đã cùng con bé tâm sự chưa, hay là tìm gia sư bổ túc thêm đi."

"Tháng trước bắt đầu học rồi ạ, Hạ Mẫn nhờ bạn anh ấy giúp. Lần này cũng thấy có chút tiến bộ, chắc là do Giang Cao nhiều học sinh giỏi quá, con bé chưa thích ứng được với sự cạnh tranh khốc liệt ấy."

"Con gái học trung học nên cố gắng nhiều một chút." Bà nội lấy khăn lau lại bát đĩa, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cũng đừng tạo áp lực lớn quá, nói nhiều trong lòng con bé cũng khổ sở."

Mèo già tính tình kiêu ngạo, chơi với người một lát liền chán, ba bước đã nhảy lên bờ tường, đi dọc mép tường, 'bụp' một tiếng liền nhảy xuống vườn cây xanh mướt bên dưới.

Tôn Tâm Nghiên đứng dậy, đến bồn nước rửa tay, sau đó đi ra ngoài sân.

Buổi trưa ở nông thôn mang một bầu không khí an tĩnh dị thường, xen lẫn là mùi cơm chín thoang thoảng. Bước ra khỏi cổng nhà, Tôn Tâm Nghiên dừng lại, lang thang không có mục tiêu mà nhìn ngắm khung cảnh xung quanh.

Bên cạnh là một cây hòe lớn, ánh sáng nhỏ vun xuyên qua tán cây, chiếu xuống mặt đất tạo thành những vệt loang lổ. Đá đỏ đám cỏ dưới chân, Tôn Tâm Nghiên lại ngẩng đầu nhìn ngắm tán cây hòe, bàn tay sờ vào lớp vỏ thô ráp của thân cây.

Khi còn nhỏ, cô rất thích về thị trấn chơi. Ông bà của Tôn Tâm Nghiên là giáo viên rất nổi tiếng ở đây, trong trấn rất nhiều người vừa nhìn cô đã biết là 'Đình Đình' của hai giáo viên Tôn. Khi đó xung quanh cô có rất nhiều đứa trẻ cùng tuổi, vừa đến kỳ nghỉ đông hoặc nghỉ hè, cô lại theo chân họ đi khắp nơi trên trấn để nghịch ngợm. Hiện tại mọi người đã trưởng thành, cũng lên thành phố học tập, giờ gặp lại nhau trong trấn, cũng coi như không quen biết.

Từ bé, Tôn Tâm Nghiên đã cùng những lời khen ngợi lớn lên, kỳ thật cô rất sợ làm bố mẹ thất vọng. Dù họ chỉ bắt cần để lộ ra một chút tâm trạng. Cô là con của họ, cũng là học sinh trong lòng họ, kỳ vọng của họ đặt lên người cô vượt xa người thường rất nhiều lần. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy, chỉ có những đứa trẻ lớn lên trong gia đình giáo viên mới cảm nhận được thứ áp lực to lớn này.

Ngón tay vô thức bóc lớp vỏ cây, đang ở trong trạng thái ngây ngốc, cô bỗng nghe thấy tiếng nhạc ồ ạt. Cô quay đầu lại.

Không biết hôm nay là ngày gì, mà từ sáng sớm, nhà bên cạnh đã có rất nhiều ô tô đến. Tiếng nhạc phát ra từ một chiếc xe màu đen trong số đó. Chiếc xe kia vừa hay đỗ ở góc bên của cửa viện, được bóng cây che khuất.

Cửa sổ xe mở toang, người ngồi trong xe là cậu thiếu niên xấp xỉ tuổi Tôn Tâm Nghiên, mặc đồ màu đen, làn da trắng nõn. Thời điểm Tôn Tâm Nghiên quay đầu nhìn, cậu thiếu niên cũng xoay mặt nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt.

Ở cái tuổi rất miễn cảm với người khác phái, ánh mắt nhẹ nhàng chạm nhau, Tôn Tâm Nghiên vội dời mắt đi, phui tay, xoay người về nhà.

Cậu thiếu niên cũng chẳng thèm để tâm, xoay đầu lại, nghiêng người về phía sau, tay đặt sau gáy, tiếp tục nghe nhạc. Tia sáng mặt trời rơi trên những lớp kính của xe, bỗng 'cách' một tiếng, cậu giơ tay chặn đi tia sáng trên ô cửa kính.

Một lát sau, ngoài cửa xe xuất hiện thêm một người đàn ông mặt mày đỏ bừng do uống quá chén, chạm vào cửa kính xe, nhìn người trong xe mỉm cười.

Khom người gõ lên nóc xe, một miệng thở ra toàn mùi rượu: "Tân Tân, sao cháu còn ngồi ở đây, bố cháu đang tìm cháu đấy."

"Tìm cháu làm gì? Ông ấy đang uống rượu cơ mà?"

"Cháu biết thừa tính của bố cháu rồi đấy, uống rượu vào liền luôn miệng kêu con trai bảo bôi đầu rồi. Đi đi đi, đã ăn gì chưa, sao lại ngồi một mình bên ngoài thế chứ!"

Mở cửa xe ra, người đàn ông khoác vai cậu thiếu niên, dắt cậu bước vào nhà.

Tôn Tâm Nghiên về đến nhà, Tôn Hạ Mẫn cùng ông nội Tôn đang ngồi trên sofa uống trà. Nhìn cô bước vào, Tôn Hạ Mẫn gọi cô ngồi xuống ăn hoa quả tráng miệng.

Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống sofa, cảm một mùi cam: "Hôm nay bên ngoài nhiều xe quá!"

Ông nội Tôn nói: "À, Hà gia cách vách hôm nay mở tiệc rượu, con trai ông ấy dắt cháu nội trở về trường học."

Tôn Hạ Mẫn: "Cháu trai của ông ấy bao tuổi rồi? Cùng tuổi với Đình Đình đúng không ạ?"

Ông nội Tôn ngẫm nghĩ: "Hình như là cùng tuổi, cái này con phải nhớ chứ."

"Cũng học trung học thì phải, nghe nói trước nay học ở Bắc Kinh, sao giờ lại chuyển về đây rồi? Chính sách ở đó tốt lắm."

"Ai biết, nhà họ cũng không thích nói về chuyện riêng tư nhiều."

Ông nội Hà là một lão đảng viên chính trực, ông nội Tôn đối với kiểu người tư bản như vậy tương đối có thành kiến.

Hà gia cách vách với Tôn gia, ở giữa còn một nhà nữa. Người dân trong trấn đều biết, bốn người con của Hà gia đều là người làm ăn, trong đó khá khẩm nhất là cậu con út. Thời trẻ buôn bán vật liệu sắt thép, sau đó buôn bán ngoài luồng, còn mở công ty ở Bắc Kinh, càng làm càng lớn, hiện tại không biết đã lan rộng đến mức nào.

Cậu con trai này ly hôn vợ từ rất sớm, một mình ở Bắc Kinh nuôi con, cũng không tái hôn. Hai năm trước còn bỏ một số tiền sửa lại một con đường giúp trấn, cũng xem như một nhân vật lớn trong trấn. Năm ngoái, cậu con trai còn mua cho ông bà Hà một căn biệt thự ở Bắc Kinh, hai vợ chồng già ở được một tuần liền chán quá bỏ về.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước quan hệ giữa Tôn gia và Hà gia cũng không tồi, về sau Hà gia bầu vùi quá nhiều giao tình, Tôn gia lại là nhà có truyền thống thư hương, sâu trong xương cốt có chứa niềm kiêu ngạo riêng của kẻ trí thức, không muốn dính phải mùi tanh sự đời, liền chủ động xa cách. Hiện tại, hai gia đình có gặp nhau thì cũng chỉ chào hỏi đôi câu.

Buổi chiều, gia đình Tôn Tâm Nghiên quay về thành phố, hai ông bà già ra cửa tiễn bọn họ.

Vừa bước ra sân, cách vách đã nhìn thấy một đồng người, mặt mày ai nấy đỏ bừng, cười nói từ biệt. Ông bà Hà đứng xen lẫn đám người, nhìn thấy động tĩnh bên nhà Tôn gia, bèn lại gần cười chào hỏi.

“Đình Đình đã về rồi đấy à, lâu lắm rồi không gặp.” Ông Hà nhìn Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Hạ Mẫn nói: “Tâm Nghiên, gọi con con đó.”

“Chào ông Hà, chào bà Hà ạ!”

“Càng lớn càng xinh đẹp, Tân Tân nhà ông hôm nay cũng trở về, còn có mấy người bằng hữu của thằng út, tụ tập nhau lại làm bữa cơm.”

Ông Hà bỗng nhiên quay đầu lại gọi lớn một tiếng: “Tân Tân!”

Ở cửa, Hà Tân đang bị một người đàn ông say khướt lôi kéo nói chuyện phiếm, linh tinh một hồi cậu cũng không chú ý có người gọi mình, mãi cho đến khi bà nội tới gần, kéo cánh tay cậu lôi đi.

Khẽ cau mày, Hà Tân không kiên nhẫn hỏi: “Lại sao vậy, bà nội...” Chờ đến khi tới bên này, cậu mới thấy Tôn gia một nhà già trẻ.

Tôn Tâm Nghiên đứng cạnh cha mẹ, nhìn cậu.

Sừng sốt vài giây, Hà Tân lướt mắt nhìn đoàn người trước mặt, sau đó tự chủ động chào hỏi: “Ông Tôn, bà Tôn, chú đi.”

Cậu thiếu niên cao 1m8, mặc một chiếc áo đen liền mũ rộng thùng thình, với những nét góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt. Tôn Hạ Mẫn đã nhiều năm chưa gặp cậu, chỉ nhớ rõ hình ảnh cậu nhóc gầy teo năm đó, nở nụ cười: “Đã cao vậy rồi.”

“Cái vóc dáng này, giống hệt thằng út nhà tôi hồi trẻ.”

“Quả thật giống.”

Hai nhà nói chuyện đôi ba câu nữa rồi chia tay ngoài cửa.

Tôn Hạ Mẫn lái xe, Trần Băng ngồi ghế phụ, Tôn Tâm Nghiên ngồi đằng sau. Xe là sau khi Tôn Tâm Nghiên đỗ trung học liền mua, màu bạc, bình thường đều là Trần Băng lái.

Xe khởi động, Tôn Tâm Nghiên nhìn qua cửa sổ xe u ám, đám người ở trước cửa vẫn tụ tập chưa có giải tán. Chiếc xe hơi màu đen bị ánh mặt trời chiếu vào, rồi phản quang lại, Hà Tân đứng dựa một bên xe, đỡ cửa xe, hình như đang cùng ông bà Hà nói chuyện.

Hình ảnh trong tầm nhìn bắt đầu mờ hồ, xa dần. Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại.

Trần Băng nói: “Nhanh thật đấy, Tiểu Hà Tân của Hà gia đã cao như vậy rồi.”

Tôn Hạ Mẫn nắm lấy vô lăng: “Anh cũng mấy năm chưa gặp thằng nhóc, lớn lên trông sáng sủa thật.” Lại nói: “Đình Đình, con còn nhớ không, năm đó khi con còn nhỏ, bị thằng bé...”

Trần Băng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của con gái, nở nụ cười, nói với Tôn Hạ Mẫn: “Em đoán con bé không nhớ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3

Buổi tối sau khi ăn xong bữa cơm đơn giản, một nhà ba người Tôn Tâm Nghiên đều bận rộn.

Tôn Tâm Nghiên đọc sách một lúc, mẹ Tôn kêu cô đi tắm rửa.

Khi cô được một nửa, chạm vào vết sẹo trên đùi, Tôn Tâm Nghiên nghĩ: quên thế nào được?

Lớn bằng chừng này, cô chỉ ghi hận mỗi một người.

Cậu là cháu trai nhà cách vách, lần đầu tiên gặp cậu, bà nội đã bảo cô gọi ‘anh Hà Tân’. Trẻ con trong trấn cũng đều gọi cậu là ‘anh Hà Tân’. Cô còn nhớ rõ, người lớn nói, cậu lớn hơn cô 5 tháng.

Lớp 2, trường tiểu học, Tôn Tâm Nghiên về quê nghỉ hè. Hai đứa trẻ vô tư, mỗi ngày đứng giờ cậu lại chạy sang nhà gọi cô, cùng mấy đứa trẻ trong thôn quậy phá khắp nơi. Trò gì cũng thử, nghịch đất, treo cây, bắt tôm, nhặt trứng chim... Đến bây giờ, Tôn Tâm Nghiên vẫn thường hoài niệm về mùa hè vô tư lo nghĩ đó, đương nhiên, không bao gồm chuyện ngoài ý muốn cuối cùng.

Một ngày cuối cùng trước khi kết thúc kì nghỉ hè, Hà Tân mãi không tới, Tôn Tâm Nghiên liền đi tìm cậu. Thấy cậu đang ở nhà một mình, ngồi bên cạnh chiếc bàn lớn, đang đổ nước từ bình sang chai nhựa. Cô đi đến cạnh, lặng lẽ nhìn cậu đổ.

Cậu nói hôm nay muốn đi đến một nơi thật xa để chơi, muốn mang sẵn chai nước, nếu không sẽ khát chết mất.

Nhìn dòng nước nóng chậm rãi chảy vào chai nhựa, Tôn Tâm Nghiên nói, nhưng em chưa có chuẩn bị. Cậu nói, không sao, để tí nữa anh rót cho em một chai.

Đùi bỗng nhiên nóng rực một mảng, Tôn Tâm Nghiên thét chói tai, giây tiếp theo cảm nhận được con dao xuyên tim.

Chai nhựa vì nóng quá mà biến dạng, nước nóng nháy mắt chảy ra ngoài, Hà Tân theo bản năng hất tay, cái chai liền bay đi, nước nóng bắn hết lên đùi Tôn Tâm Nghiên.

Suốt một tháng sau khai giảng, Tôn Tâm Nghiên đều nằm viện. Hà Tân bị người trong nhà xách tới bệnh viện, cụp mí rũ mắt nói xin lỗi cô. Hà gia đã trả hết tiền viện phí của cô, còn tặng cô rất nhiều hoa quả, thực phẩm dinh dưỡng. Sau khi Tôn Tâm Nghiên xuất viện, nhà bọn họ còn thỉnh thoảng sẽ gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô.

Hiện tại nghĩ lại, những chuyện hồi 7, 8 tuổi đều rất mơ hồ, chỉ riêng chuyện này là cô đặc biệt nhớ rõ. Lần cuối cùng bọn họ nói chuyện là khi cậu gọi điện thoại tới, cậu chúc cô sớm ngày bình phục.

Tôn Tâm Nghiên làm sao có thể quên người này được?

Dù đã làm phẫu thuật cấy ghép da, nhưng hiện tại trên đùi cô vẫn còn một vết sẹo cỡ bằng nắm tay, có màu bột men, so với vùng da xung quanh thì nổi bật hơn một chút, khi mặc váy ngắn sẽ lộ ra một phần nhỏ.

Những kỳ nghỉ đông, nghỉ hè sau đó bố mẹ đều không dám đưa cô về quê nữa, cô và Hà Tân cũng không có qua lại nữa. Dịp tết của hai năm trước, bọn họ cũng như hôm nay, gặp thoáng qua nhau. Qua thời thơ ấu, Tôn Tâm Nghiên cảm giác cậu đã khác rất nhiều, kỳ thật ngũ quan vẫn giống như lúc nhỏ, chỉ là người trưởng thành sẽ mang lại cho người ta cảm giác không giống nhau.

Trải qua hai ngày đại hội thể thao vào cuối tuần, đêm nay Tôn Tâm Nghiên rất mệt, nên ngủ sớm.

Với một tâm trạng nặng nề, buổi sáng thứ hai, cô lại phải thức dậy, lười biếng nằm lại giường một lát, kết quả, lúc đến trường thì chuông báo hiệu đã vang lên.

Mặc kệ tiếng chuông, đeo cặp sách chạy như bay vào lớp học, lòng Tôn Tâm Nghiên trầm xuống. Nắng sớm trong trời trên hành lang, chủ nhiệm lớp đang cùng các bạn học nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp Lý Ái Trần năm nay gần 40 tuổi, giáo viên ngữ văn, dạy học rất nghiêm túc cẩn thận, bình thường rất ít cười. Mới tiếp xúc được hai tháng mà trong lớp đã có rất nhiều bạn sợ cô.

Tôn Tâm Nghiên ngượng ngùng thừa một tiếng: “Chào cô Lý.”

Bị cắt ngang cuộc nói chuyện, Lý Ái Trần đảo mắt nhìn cô, vội quay sang học sinh bên cạnh: “Được rồi, em mau về lớp học đi.”

Mùa thu đến, các học sinh cũ đối với học sinh mới tràn đầy hứng thú cùng tò mò, giống như mùa hè một đi không trở lại. Hai học sinh khóa trên cũng đi muộn, từ từ đi lên cầu thang, giống như con chim bồ câu nhẹ nhàng bay qua. Lý Ái Trần nhìn theo họ một lúc, mới quay lại nhìn Tôn Tâm Nghiên.

“Sao lại đi muộn?”

“Ngủ dậy muộn ạ.”

“Mẹ em không gọi em sao?” Lý Ái Trân biết bố mẹ cô đều là giáo viên.

Mặt Tôn Tâm Nghiên hơi đỏ: “Có ạ.”

“Thời gian học tập và nghỉ ngơi ở cao trung không giống sơ trung, bình thường chắc không dậy nổi, phải chỉnh đồng hồ báo thức sớm lên một chút.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

“Thầy dạy toán vừa nói với cô, bài kiểm tra toán lần này của em rất không tốt.”

Ngay khi học sinh mới vào trường, Lý Ái Trân đã bí mật quan sát bọn họ, quan sát tất cả một dấu hiệu của lớp học mới.

Cô ấy đối với Tôn Tâm Nghiên đặc biệt ấn tượng.

Đầu tiên là thành tích nhập học của cô rất tốt, thứ hai là cô nhóc này rất tài, vừa vào trường liền gây ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Trong quá trình huấn luyện quân sự, giáo viên hậu cần giúp các lớp chụp ảnh kỉ niệm, sau đó gửi chúng về diễn đàn của trường để tổ chức triển lãm phong thái tân sinh viên. Một trong số đó là ảnh chụp lớp 17 của cô.

Dưới ánh mặt trời chói chang, các nữ sinh mặc quần áo ngây trang ngồi một loạt trên đất, hai má đỏ bừng, cau mày vì nóng. Chỉ có duy nhất một người ở giữa, tay cầm mũ lưỡi trai quạt gió, cười nói cùng người ngồi bên cạnh, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, nụ cười trong sáng, ảnh chụp thập phần gây chú ý.

Thời đại internet mới bắt đầu phát triển, diễn đàn trường là nơi tụ tập của đa số học sinh. Tấm ảnh này vừa đăng nên, mọi người đã đổ xô vào hỏi thăm, nữ sinh này lớp nào, tên gì, chưa tới mấy ngày liền có mấy trăm cái bình luận, vô cùng nổi bật trên diễn đàn.

Rất nhanh liền có người tra ra được, đây là nữ sinh của lớp 17, tên là Tôn Tâm Nghiên, không chỉ xinh đẹp mà còn có thành tích học tập rất tốt. Lập tức, có rất nhiều học sinh vì tò mò mà vọt tới khoảng sân của lớp 17 mà lên nhìn cô. Sau khai giảng, các khóa trên đều biết trong lớp tân sinh viên có một tiểu mỹ nữ, tên là Tôn Tâm Nghiên.

Nam sinh của lớp 17 khi đến trường đều lên thảo luận, cảm thấy ngũ quan của Tôn Tâm Nghiên không phải quá xinh đẹp, chỉ là khi kết hợp lại trông rất hài hòa. Quan trọng nhất vẫn là hai má núm đồng tiền, chỉ cần hơi mỉm cười liền thấy thật ngọt ngào, thuần khiết, khiến cho người đối diện cô sinh ấn tượng tốt.

Bọn học sinh đều cho rằng giáo viên không biết những chuyện này, lại không ngờ rằng, giáo viên thích nhất là lên bàn chuyện bát quái của lũ học sinh.

Lý Ái Trân cầm ảnh chụp đến gặp giáo viên hậu cần, không nặng không nhẹ mà mắng anh ta một trận, nói anh ta làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của học sinh. Giáo viên hậu cần là một người trẻ tuổi, bị cô ấy mắng như vậy liền đỏ mặt, vội vàng nói mình vô tội. Lúc anh ta đăng ảnh lên diễn đàn, không ngờ rằng nó sẽ nổi như vậy.

Các giáo viên đều cảm thấy, sau khi internet phát triển, học sinh càng nghịch ngợm khó quản.

Trong thế giới hư vinh này, bạn chỉ hướng đông, chúng sẽ không giống như trước kia, vì phản nghịch mà đi hướng tây. Hừ, chúng sẽ cố tình chạy hướng nam, mà còn cọt nhả nhìn hướng bắc trên tức bạn, bạn chẳng còn cách nào để dạy dỗ chúng cả.

Sau này Lý Ái Trân lại phát hiện, Tôn Tâm Nghiên là một nữ sinh tương đối yên tĩnh, là một hạt giống tốt. Chỉ là, hai lần khảo sát của cô đều không như ý muốn, không biết có phải chịu ảnh hưởng của yếu tố bên ngoài hay không.

“Có phải gặp khó khăn gì trong học tập không? Hay là có điều gì làm phân tâm, cần cô giúp đỡ không? Hiện giờ là bước khởi đầu, có vấn đề phải nói cho cô biết ngay, rõ chưa?”

“Biết ạ, cảm ơn cô.”

“Bây giờ mới là bắt đầu của lớp 10, tuyệt đối không được để tụt lại phía sau. Đi học nếu có bài không hiểu, tan học cứ hỏi lại, thầy Tàn dạy toán các em chê các em quá lười, nói học sinh lớp 17 tan học chẳng hỏi thêm điều gì. Em thấy đấy, trong khối cạnh tranh rất gắt gao, các thầy cô cũng nói em học khá tốt, thầy cô cũng không muốn nói nhiều với em, nhưng trong lòng em nhất định phải hiểu rõ, từ giờ phải tập trung vào thi cuối kì, không được lơ lửng. Nhưng cũng đừng vì một hai lần thất bại mà đánh mất tự tin. Có cạnh tranh mới có tiến bộ.”

Tôn Tâm Nghiên im lặng gật đầu.

Cô Lý đổi một chủ đề thoải mái hơn: “Cuối tuần tiết mục văn nghệ sẽ bắt đầu, hợp xướng đệm nhạc phần điệp khúc. Ở nhà nhớ luyện tập nhiều, cô đã nhờ cô Hoàng dạy âm nhạc các em mượn cho em một bộ lễ phục, sau tan học nhớ gặp cô ấy để lấy, về thử xem có vừa không.

Tiết mục nghệ thuật của Giang Cao đã là truyền thống hơn 20 năm của trường, lớp 10, 11 đều phải biểu diễn tiết mục, lớp 12 là khán giả.

Khi tân học sinh nhập học, Lý Ái Trân có đọc qua sơ yếu lí lịch, phát hiện vài người biết đàn dương cầm, lúc ấy liền nghĩ có thể cho họ đánh đàn tại buổi văn nghệ. Dương cầm đệm nhạc cho phần hợp xướng, cũng coi như một mảnh lời thoát khỏi chuyện biểu diễn đầu đầu này. Tôn Tâm Nghiên và vài nữ sinh khác đều đạt cấp 10, không biết ai đàn hay hơn, sau khi suy xét, Lý Ái Trân cảm thấy hình tượng của Tôn Tâm Nghiên khá tốt, liền đem nhiệm vụ

giao cho cô.

Một tiết trước khi kết thúc buổi học sáng, Tôn Tâm Nghiên xin phép giáo viên đi gặp cô Hoàng để mượn váy.

Cô giáo dạy nhạc cũng đã hơn 30 tuổi, nhưng chăm sóc nhan sắc vô cùng tốt, uốn tóc xoắn, trang điểm, so với bạn cùng tuổi thì xinh đẹp hơn rất nhiều. Cô ấy vỗ nhẹ lên chiếc bàn: “Ồi, cái váy đó lớp 11 cũng đang mượn, chắc bây giờ chưa lấy được đâu. Qua mấy ngày nữa đi, tiểu mỹ nữ, em nói với cô Lý của em trước, mượn được cô sẽ tìm em.”

Tôn Tâm Nghiên lại đi tìm cô Lý để báo cáo, Lý Ái Trân không để ý, nhắc cô mấy ngày nữa lại đi tìm cô giáo dạy nhạc.

...

“Tớ vừa lên mạng xem, cung Song Ngự hai ngày nay đặc biệt may mắn, không biết tớ có thể phát tài không nữa.”

Giữa trưa, các học sinh sau khi ăn xong cơm lục tục kéo nhau về lớp. Lý Định ngồi phía trước Tôn Tâm Nghiên, hai người cùng buồn về các chòm sao.

Tôn Tâm Nghiên cười: “Mỗi ngày đều ở trường học, làm gì có cơ hội phát tài.”

“Biết đâu được đấy, nếu đường tài vận thực sự tốt, đi đường cũng có thể nhặt được tiền. Tớ thực sự sắp nghèo chết rồi, cậu biết không, hiện tại Trương Á Định còn mua quần áo trên mạng đó, chỉ cần có tiền, sau đó lập một tài khoản ngân hàng...”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Tớ thấy không ổn, chỉ được nhìn trên mạng, cũng chẳng biết chất liệu ra sao, mặc có hợp không?”

“Cũng đúng, nhưng mà trên mạng cũng có người mẫu mà, cậu có thể so với người mẫu mà, tìm người có cùng dáng với mình là được.”

Khai giảng hơn hai tháng, Lý Định và Tôn Tâm Nghiên đã chơi thân với nhau. Tính cách và ngoại hình của Lý Định hoàn toàn không liên quan đến nhau, bề ngoài nhìn thật trầm tĩnh, tính tình lại đặc biệt khôi hài, rất thích hóng chuyện bát quái, có khi còn ảo tưởng mộng mơ, có quan hệ khá tốt với cả bạn nữ lẫn bạn nam trong lớp.

Tôn Tâm Nghiên bị bố mẹ giáo viên của mình giáo dục nhiều năm, càng ở nơi đông người càng yên tĩnh khéo léo, chỉ ở trước mặt người quen mới hoạt bát một chút.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên không nói cho cậu một tin tức lớn, Lưu Gia nói lớp mình sắp có học sinh mới.”

“Học sinh chuyển trường sao?”

“Ừ, cũng chẳng biết là thật hay giả, nhưng Lưu Gia lấy tin tức từ chỗ Trần Ngạn Kỳ lớp 13, bố cậu ta không phải hiệu trưởng trường mình sao?” Lý Định nói.

“Trần Ngạn Kỳ rốt cuộc trông như thế nào?” Bởi vì là con trai hiệu trưởng, Tôn Tâm Nghiên thường xuyên nghe qua cái tên này, nhưng trước giờ lại chưa từng gặp qua.

“Đề lần sau tớ chỉ cho cậu xem, tỏa sáng như ánh mặt trời luôn, rất chi là soái, còn soái hơn cả hiệu trưởng Trần.” Lý Định quay lại đề tài chính, có chút bồn chồn: “Nhưng làm sao cậu biết là chuyển trường? Không cần kiểm tra sao?”

“Cũng có cách khác. Bố tớ cũng từng nói qua, cái gì mà chuyển học tịch này nọ, nhưng tớ nghe không hiểu.”

Không lâu sau, nữ sinh ngồi trước Tôn Tâm Nghiên đã vào lớp, Lý Định nhanh chóng trở về chỗ của mình.

Giữa trưa, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nắng vàng rực rỡ. Có rất nhiều tiếng ồn ào trong lớp học, tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, các học sinh gục đầu xuống bàn ngủ trưa.

Tôn Tâm Nghiên tổng hợp lại các kiến thức đã học buổi sáng xong, đóng vở lại, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bỏ sách vào ngăn kéo bàn, tay bỗng chạm vào một hộp kỳ lạ.

Là gì nhỉ?

Cô tự hỏi, tò mò lấy ra xem.

Hộp đồ trang sức mỏng được buộc bằng chiếc nơ màu hồng hình con bướm, dải băng dài ngọt ngào rủ xuống cánh tay cô thiếu nữ, tươi sáng và đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Tôn Tâm Nghiên lắc lắc cái hộp trong tay, tiếng vang rất nhỏ.

Không dám phá hỏng chiếc nơ bướm, cô cẩn thận từng li từng tí mà mở ra.

Trong hộp phủ một lớp vải nhung đen tuyền, chiếc vòng tay lấp lánh nằm ở giữa, trên vòng có đính một hình trái tim. Vòng tay sáng long lanh, không biết là bằng bạc hay bạch kim, sờ vào mát lạnh.

Tấm thẻ đính kèm chỉ vón vẹn bốn từ: "Chúc em vui vẻ."

Không có ký tên.

Tôn Tâm Nghiên biết là ai, là một anh lớp 11 cô không hề quen biết, từ tháng trước đã bắt đầu nhắn tin cho cô, đều là câu nói 'chúc em vui vẻ', cô đã cho anh ta vào danh sách đen.

Các bạn nữ trong lớp đã giúp cô hỏi thăm, anh ta là thành viên của đội bóng rổ trường, vô cùng lãng nhãng, thấy ai xinh xắn một chút liền tán tỉnh.

Tối nay, khi tiết tự học cuối cùng diễn ra được một nửa, cả lớp đều nghiêm túc làm bài, trên hành lang bỗng xuất 2, 3 nam sinh, từ ngoài cửa sổ nhìn vào lớp 17.

Những học sinh ngồi gần cửa sổ bắt đầu mất tập trung, òn ào.

Trên bục giảng, giáo viên đang nghịch máy tính nghe thấy tiếng ồn phía dưới, nhìn ra bên ngoài. Một lát sau lại mở cửa lớp, nhìn mấy nam sinh nói: "Các em học lớp nào? Không đi học mà đứng đây làm gì?"

Mấy nam sinh không trả lời, lặng lẽ bỏ đi.

Tiết tự học kết thúc, Tôn Tâm Nghiên dắt xe cùng hai bạn nữ, vui vẻ nói chuyện đi ra cổng trường.

Mấy nam sinh cao to đứng tụ tập ở cổng trường, thấy các cô đi tới, liền áp sát hai bên, đạp xe đuổi theo.

Ba cô gái bị một chiếc xe đạp chặn ngang.

Nam sinh cao to, da hơi đen, bên ngoài mặc đồng phục, một chân đạp bàn đạp xe.

Thấy Tôn Tâm Nghiên giật mình, anh ta cười cười: "Có thể nói chuyện riêng với em không?"

Hai nữ sinh không hện mà cùng nhìn về phía Tôn Tâm Nghiên.

"Chỉ muốn nói với em vài lời, không thì sáng mai anh đợi em ở đây. Em chọn một trong hai." Giọng anh ta có chút ngả ngón vô lại.

Bóng đêm che giấu đi vành tai đỏ ửng, Tôn Tâm Nghiên ngẫm nghĩ: "Nói bây giờ đi."

Hai nữ sinh nhỏ giọng nói với cô: "Bọn tớ chờ cậu ở phía trước."

Không ngừng có học sinh đạp xe đạp lướt qua hai người.

Ánh sáng lờ mờ của đèn đường chiếu lên khuôn mặt không được tự nhiên của cô gái, chàng trai nhìn cô: "Có phải em cho anh vào danh sách đen rồi không?"

Tôn Tâm Nghiên không trả lời, lấy chiếc hộp đặt trong cái túi ở giỏ xe ra.

Hộp quà anh ta gói như thế nào, cô vẫn giữ nguyên như thế.

"Trả cho anh."

Nam sinh cúi đầu nhìn một cái, không nhận: "Không biết em thích cái gì nên chọn bừa. Không thích?"

"Không thích. Lần sau không cần tặng."

Nam sinh miệng ngọt sớt: "Sao lại không được tặng chứ? Đây là quà khai giảng, không cần quá nghiêm túc đâu, anh chỉ muốn làm bạn với em thôi. Lý Tuyết Phong và Trương Thành Đô lớp em đều là bạn của anh, em không tin có thể hỏi họ, anh là người thế nào?"

Tôn Tâm Nghiên vẫn không dao động, chia tay: "Lấy nó về đi."

Anh ta cố tình không lấy, miệng ngọt dụ dỗ cô: "Em không nhận cũng được. Bảo bạn em cứ về trước đi, nhà em ở đâu? Để anh đưa em về nhé?"

"Là anh không lấy..." Tôn Tâm Nghiên giữ xe, bỗng mang chiếc hộp đặt xuống lề đường: "Anh nhớ cảm về."

"Này..." Nam sinh gọi với sau lưng.

Trên xe, tóc đuôi ngựa của cô bay bay theo gió, ba nữ sinh nhanh chóng khuất sau dòng người.

...

Có thể là do thứ hai Lý Ái Trân đã cảnh cáo rất nghiêm khắc, mấy ngày tiếp theo, lớp 17 đều không có ai đi học muộn.

Sáng thứ năm, Lý Ái Trân, người chưa từng đến trễ tiết truy bài, lại không xuất hiện. Tiết đầu tiên cũng là của cô ấy, khi chuông báo tiết vang lên, vẫn không thấy bóng người đâu.

Không có ai quản, lũ học sinh càng nói chuyện càng to, thắc mắc cô giáo đi đâu, đã vào tiết rồi mà không thấy cô.

Giữa lúc cả lớp đang bàn tán xôn xao, dần mất khống chế, hành lang bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Các học sinh nam la ó thất vọng, sau đó nhanh chóng thu lại dáng vẻ hào hứng.

Bỗng nhiên, phía dưới không biết ai lên tiếng: "Kia có phải học sinh mới chuyển trường của lớp mình không?"

Lũ học sinh lại nổi hứng tò mò thò hết đầu ra cửa sổ, mới phát hiện không phải chỉ một mình cô chủ nhiệm đang đi tới.

Cậu học sinh đi sau cô giáo hai bước, rất cao, người có vẻ hơi gầy, mặc bộ đồ thể thao màu đen, kéo khóa áo lên đến cằm, quần dài nổi bật ba sọc kẻ màu trắng.

"Đẹp trai quá!" Xung quanh có nữ sinh cất giọng cảm thán.

Tôn Tâm Nghiên ngồi giữa cửa sổ, người đến gần cửa sổ cô mới tò mò nhìn ra. Bóng dáng người kia lướt qua cửa sổ, cô sững sờ, đang hoảng hốt thì người đã bước vào lớp.

47 cặp mắt của lớp 17 chưa bao giờ nhìn bảng đen tập trung đến thế.

Đúng hơn là, nhìn người đang đứng trước bảng đen.

Tóc hai bên của cậu thiếu niên thật sự cạo rất sát, tóc mái hơn lộn xộn, cũng không dài, chưa che hết lông mày. Mặt cậu khá nhỏ, ngũ quan khắc sâu, làn da trắng nõn.

Nam nữ sinh phía dưới chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời. Nhìn mặt xong lại nhìn quần áo, òa, một thân hàng hiệu.

Hà Tân đứng trên bảng, mặt vô cảm nhìn xuống những khuôn mặt phía dưới, lại quét mắt quan sát khắp phòng học, tay rút túi, không có chút ngưng ngừng nào của học sinh mới đến.

Cả lớp ghé tai nhau bàn tán. Lý Ái Trân gõ hai tiếng lên mặt bảng, ồn ào vẫn không dứt.

"Luru Gia, quản lớp!"

Một cái tên, cả lớp đã lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt sắc bén quét một vòng quanh lớp học. Lý Ái Trân trầm giọng: "Nói nhiều như vậy thì đứng lên nói, tôi đem bực giảng nhường lại cho các em, ai muốn nói nữa nào!"

Không khí trong lớp học như đóng băng.

"Không nói? Được, vậy tôi nói. Đây là Hà Tân, bạn mới của lớp ta, hôm nay chính thức gia nhập đại gia đình 17. Bạn học Tân có việc gì khó khăn, mong đại gia đình có thể ra tay giúp đỡ. Hi vọng tất cả lớp chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua ba năm cấp 3 thật ý nghĩa."

Có người nhỏ giọng phản bác: "Chắc gì đã ba năm? Lớp 11 có thể phân ban mà."

Cả lớp cười rộ lên.

Lý Ái Trân đưa mắt lờm về phía phát ra âm thanh, cậu nam sinh im miệng.

"Xem ra có một số bạn đã nghĩ đến chuyện tách lớp. Khi nhắc đến phân ban, tức là họ đang muốn phân chia lại ban học, là tự nhiên hay xã hội. Hiện tại có một vài bạn thành tích học tập rất nghiêm trọng, cứ nhìn vào kết quả thi vừa rồi xem, các em tự hỏi bản thân đi, các em hài lòng sao? Ngày hôm qua tôi đã gặp riêng rất nhiều bạn để nói chuyện, các em cũng đã trả lời tôi, hứa sẽ cố gắng, hôm nay lại muốn thay đổi? Hay là vết sẹo vừa lành liền quên

đau lúc trước?”

Cả lớp lại rơi vào trầm mặc.

Dừng một chút, Lý Ái Tân bình thản nhìn xuống dưới, lại nhìn Hà Tân một chút: “Tự giới thiệu mình với đại gia đình đi...”

Hai giây trôi qua, người bên cạnh vẫn không có động tĩnh.

Không biết là từ lúc nào, Hà Tân đã chú ý tới vị trí gần cửa sổ giữa lớp học kia.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, hai tay đặt trên mặt bàn, dáng vẻ điềm tĩnh.

Từ lúc cậu bước vào cửa, lòng Tôn Tâm Nghiên đã bồn chồn không yên, tay nắm chặt lấy cây bút, bình tĩnh đối mắt cùng cậu trong giây lát, cô quay mặt đi, nhìn mấy cô bạn cùng nhóm đang buồn chuyện.

Nghiêng đầu đứng, Hà Tân ngược mắt lên.

“Hà Tân, giới thiệu bản thân.” Lý Ái Tân nhắc nhở lần nữa.

“Hả?” Hà Tân tập trung lại tinh thần.

Dưới lớp không nhin được, lại cười vang.

Cậu học sinh mới này không những đẹp trai mà còn rất chi hài hước.

Bầu không khí nghiêm túc vừa duy trì được chốc lát lại bị phá vỡ.

“Chào cả lớp, tôi tên là Hà Tân.”

Trong tiếng thì thầm của cả lớp, giọng nói nhẹ nhàng này một lần nữa kéo Tôn Tâm Nghiên nhìn về phía bục giảng.

Cảm xúc khiếp sợ nhanh chóng qua đi, lúc này cô mới ý thức được: bọn họ lại trở thành bạn cùng lớp!

...

Có thể nói, cả ngày hôm ấy, học sinh lớp 17 đều mất tập trung. Học sinh mới Hà Tân được Lý Ái Tân xếp ngồi cuối cùng của lớp, vì thế suốt cả ngày, học sinh trong lớp đều mắc bệnh ‘quay đầu xuống dưới’.

Suốt một tuần sau đó, học sinh mới Hà Tân trở thành đề tài trong các cuộc nói chuyện của học sinh lớp 17.

Rất nhiều người đều nói cậu rất đẹp trai, tính cách cũng rất lạnh lùng.

Cậu không nói nhiều lắm, phần lớn thời gian đều làm mặt lạnh. Một vài quyển sách giáo khoa thậm chí cả giáo viên dạy cũng không đúng tầm của cậu, lấy đó làm cái cớ, thời gian đi học đa phần cậu đều nằm bò ra bàn mà ngủ.

Người này im hơi lặng tiếng, nhưng không đến mấy ngày, các học sinh nam của lớp đều vây quanh cậu. Kỳ lạ hơn là, Trần Ngạn Kỳ, ‘tiểu thái tử’ của lớp 13 cũng trở thành khách quen của lớp 17, sau tiết học cứ đứng giờ lại xuất hiện trên hành lang lớp 17, gọi Hà Tân ra ngoài.

Trên hành lang Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ vừa đứng, giống như sinh ra lực hút từ trường, hút hết các nam sinh trong lớp ra đó, đều quây nháo ồn ào ở hành lang.

Các nam sinh chiếm chỗ hành lang, nữ sinh không thể ra ngoài, đành ngồi trong lớp nói chuyện.

Sau tiết học, Lý Định liền ngồi phía trước Tôn Tâm Nghiên buồn chuyện: “Trần Ngạn Kỳ lại tìm Hà Tân nói chuyện kìa.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn ra bên ngoài.

Trần Ngạn Kỳ cao ngang Hà Tân, ngũ quan đoan chính, khi cười lộ lên, khoe miệng thấp thoáng hai nếp nhăn, như đang tỏa nắng.

Lý Định nói: “Tin tức mặt báo, hai người họ là bạn học cấp 2, cho nên quan hệ mới tốt như vậy. Hà Tân trước kia học cấp 1 ở thành phố, sau đó cấp 2 chuyển đến trường tư nhân ở Bắc Kinh. Cậu biết vì sao mấy nam sinh trong lớp mình dạo này toàn đi theo cậu ta không, nghe nói nhà cậu ta cực kỳ giàu, hơn nữa vùng tay rất hào phóng. Cậu thấy đấy, trong mắt mấy người kia chỉ có danh với lợi.”

Giang Cao có hai loại học sinh, một là thành tích tốt, hai là gia thế tốt. Hai loại này mà đi dạo khuôn viên trường sẽ có phong thái hoàn toàn khác nhau.

Lý Định nói, Tôn Tâm Nghiên nghe, cũng không tỏ rõ thái độ.

Hà Tân chuyển qua được một tuần, bọn họ vẫn chưa hề nói chuyện.

Kỳ thật, Tôn Tâm Nghiên không biết hình dung quan hệ của bọn họ như thế nào.

Hà Tân mới chuyển tới, trời xa đất lạ, mới đầu Tôn Tâm Nghiên còn nghĩ bụng, nếu cậu có tìm cô xin giúp đỡ, cô có thể không so đo hiềm khích trước đây mà giúp đỡ, tốt xấu gì cũng chơi chung với nhau hồi nhỏ. Ai biết người này vừa đến mấy ngày liền hô mưa gọi gió, ăn cơm, chơi bóng đều có người vây quanh.

Cô đương nhiên sẽ không chủ động tìm cậu.

Nhưng mà đời người có rất nhiều chuyện không do mình quyết định. Chưa đến hai ngày, Tôn Tâm Nghiên đã phải chủ động đi tìm Hà Tân.

Hôm đó, sau tiết thể dục, mọi người đều lục tục kéo nhau về lớp. Tôn Tâm Nghiên cũng nghỉ ngơi một lát, sau đó liền đi thu bài thi tiếng anh từ các tổ trưởng.

Kiểm tra lại, thiếu mất một bài.

Cô quay đầu nhìn, một dãy bàn trống không, mấy nam sinh chơi bóng rổ dưới sân vẫn chưa lên.

Vài phút trước khi bắt đầu tiết mới, các nam sinh người đầy mồ hôi mới đứng định lên lớp.

Khom lưng ném bóng xuống chân bàn, Hà Tân phát hiện trên bàn nhiều thêm một bóng người.

“Cậu chưa nộp bài thi đúng không? Cả lớp thiếu mỗi mình cậu.”

Dừng động tác lại, cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, mái tóc ướt nhẹ dán lên trên khuôn mặt trắng bệch của cậu.

“Bài thi gì?” Cậu đánh mắt nhìn sang cô gái đứng đối diện.

“Tiếng anh. Tiết tự học tối hôm qua đã phát bài cho cả lớp rồi.”

Lại dừng một chút, Hà Tân không có nói chuyện, không mấy tình nguyện cúi người chậm rãi tìm kiếm trong cặp sách.

Vừa mới chơi bóng xong, cả người cậu ướt mồ hôi, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng ngắn tay, chiếc áo thấm mồ hôi dính sát vào người, xương cột sống uốn lượn hơi nhô lên.

Tìm một lát, cậu lôi chiếc áo khoác nhét loạn trong ngăn bàn ra.

Lát sau, Tôn Tâm Nghiên cuối cùng cũng thấy cậu móc tờ bài thi dúi dúi từ trong túi áo khoác ra.

Hà Tân rũ mắt, làm bộ làm tịch lật qua lật lại, giống như lần đầu tiên nhìn thấy.

Bài thi chẳng có lấy một chữ.

“Khi nào cần?”

“Cô giáo Giang thu ngay bây giờ.” Tôn Tâm Nghiên thương lượng với cậu: “Hay lát nữa cậu tự mình đến văn phòng nộp bài đi?”

“Không nói sớm...”

Cậu lẩm bẩm trong miệng, ngẩng đầu: “Cho tôi mượn bài của cậu chép, hai phút.”

“...”

Thật ra mà nói, Tôn Tâm Nghiên là người rất dễ tính. Cô dừng lại một chút, nhìn người ngồi trước mặt mang biểu cảm đó là điều đương nhiên, trong lòng rất tức giận, nhưng vẫn đưa bài thi của mình cho cậu.

Bị Hà Tân dùng dằng kéo dài, Tôn Tâm Nghiên nộp bài chậm một tiết.

Khi nhận tập bài, sắc mặt giáo viên tiếng anh không được tốt, hơi chỉ trích: “Đã bảo em là nộp từ tiết trước cơ mà? Sao lại kéo dài đến bây giờ? Nếu biết trước tôi đã thay đổi công việc rồi, em nhìn em xem...”

Tôn Tâm Nghiên chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi, đảm bảo lần sau không tái phạm.

Trên đường về lớp lại không nhận được mà nghĩ: đúng phải cậu ta đúng là xui xẻo!

Hết tiết, Trần Ngạn Kỳ lại tới tìm Hà Tân, hai người đứng trên hành lang nói chuyện phiếm. Tôn Tâm Nghiên đi dọc hành lang ồn ào, tiến thẳng vào lớp, ngồi xuống bên cửa sổ, sửa soạn lại sách vở.

Bầu trời tháng 11 xanh lam, giống như biển cả.

Hai chàng trai dựa lưng vào lan can, mặt hướng vào phòng học, động tác lười nhác. Ánh mắt Trần Ngan Kỳ đi chuyển theo bóng người kia một đoạn, đột nhiên hỏi: "Cô ấy ở trong lớp như thế nào?"

"Ài?"

"Tôn Tâm Nghiên, chắc là rất được hoan nghênh nhỉ?" Trần Ngan Kỳ hất cằm về phía cửa sổ.

Trần Ngan Kỳ và Hà Tân là bạn học cấp 2, khi Hà Tân chuyển trường đi vẫn luôn giữ liên lạc. Khi Hà Tân tới Giang Cao, Trần Ngan Kỳ tự nhiên coi mình là người hướng dẫn.

Nhìn bộ dáng không hiểu gì của Hà Tân, Trần Ngan Kỳ vô cùng hứng khởi phổ cập kiến thức về Tôn Tâm Nghiên cho cậu, kêu cậu trở về xem kỹ các tin tức.

Nhưng dù cho cậu ta kể chuyện rất cuốn hút, chung quy vẫn cảm thấy người bên cạnh có chút không đúng, thằng nhóc này phản ứng hoàn toàn không giống người bình thường. Theo lý thuyết, khi nói về mấy cô nàng xinh đẹp, dễ thương, các nam sinh đều hứng thú bùng bùng, nở nụ cười bí ối.

Mà thằng nhóc này, lại nghiêng đầu nhìn chằm chằm nữ sinh ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, như cô ấy thiếu cậu ta tiền tỉ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5

Khuỷu tay bị đẩy.

Tôn Tâm Nghiên ngừng bút, nghi ngờ nhìn về phía Lý Dịch. Lý Dịch liếc mắt ra ngoài cửa sổ: "Hình như bọn họ đang nhìn cậu."

Trên hành lang, ánh mặt trời nghiêng nghiêng, hai chàng trai bị cô phát hiện cũng chẳng ngại ngừng gì, một người cười toe toét, một người làm mặt lạnh. Trần Ngan Kỳ vẫy tay với cô.

Không giới ứng phó với mấy trò đùa nhằm chán của lũ con trai, Tôn Tâm Nghiên dứt khoát làm như chưa phát hiện, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Bên ngoài, Trần Ngan Kỳ nháy nháy mắt với Hà Tân, vẻ mặt giống như cô gái nhỏ đắc ý. Hà Tân khinh thường lườm cậu ta một cái, mặc kệ cậu ta.

...

Sau một tuần mưa không dứt, nhiệt độ giảm hẳn, giáo viên học sinh của trường đều mặc áo khoác, áo bông, trên xe điện chen chúc thậm chí có người còn mặc áo lông vũ.

Lý Dịch không mặc đủ quần áo đến trường, bên ngoài chỉ khoác áo choàng mỏng dính, đến trường sớm rồi liên tục kêu lạnh.

Tôn Tâm Nghiên nói: "Ngày mai tớ mang cái áo bông đến đây, cậu mặc thử một chút."

Lý Dịch ôm mặt cô: "Đúng là nàng thiên sứ nhỏ." Bỗng nhiên lại nói: "Bữa trưa ăn gì, tớ mời cậu. Ừa, cậu còn phải viết bài trên bảng thông báo lớp sao?"

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Lý Dịch thở ngắn than dài: "Vậy là không thể đến 'Little Jumping Frog' rồi."

'Little Jumping Frog' là quán ăn nhỏ trước cổng trường, mỗi ngày khi đến giờ cơm trưa của học sinh, đều có hàng dài xếp trước quán, phải rất lâu mới mua được cơm.

Tôn Tâm Nghiên nói: "Thứ sáu đi ăn?"

Lý Dịch nói: "Được."

Năm nhất của trung học, cứ hai tháng phải viết báo cáo lên bảng đen một lần, Lý Ái Trân yêu cầu năm tổ thay phiên nhau viết báo cáo, tổ trưởng tự sắp xếp người viết. Tháng này trùng hợp đến tổ của Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên chịu trách nhiệm vẽ hình minh họa bên trái góc bảng. Mỗi ngày đều có rất nhiều tiết học, cô không có thời gian rảnh, hai ngày nay đều tranh thủ giờ cơm trưa để vẽ phác họa.

Sau bữa trưa, Lý Định trở lại kí túc xá lấy thêm sách, Tôn Tâm Nghiên lại bắt đầu công việc vẽ vời của mình.

Chỉ có một vài người trong lớp. Cô di chuyển ghế của mình về phía cuối lớp, đặt hộp thuốc màu lên chiếc bàn trống bên cạnh. Vừa mới bắt đầu vẽ, Hà Tân đã bước vào lớp.

Đang sau có cảm giác áp bức vì hiểu lầm gì đó, Tôn Tâm Nghiên vừa quay đầu lại đã thấy cậu không tiếng động mà đứng sau lưng cô.

“Tôi xin lỗi, không thấy cậu về lớp nên đã để nó lên.” Cô vội vàng dọn dẹp mấy hộp thuốc màu trên bàn cậu xuống.

Hà Tân không nói gì, sau khi ngồi xuống, lấy tập giấy từ trong ngăn bàn, xé lấy mấy tờ, lau sạch chỗ cô vừa đặt hộp màu lên.

Tôn Tâm Nghiên đứng bên cạnh đồ mặt, liếc nhìn cậu.

Lại có bảy tám người nữa bước vào phòng học. Tôn Tâm Nghiên đứng trên ghế vẽ tiếp, lơ đãng quay đầu lại, thấy người phía dưới đã nằm gục xuống bàn, mặt chôn vào khuỷu tay.

Mấy bạn nữ cùng tổ bước vào cửa sau, đứng bên cạnh Tôn Tâm Nghiên nhìn: “Vẽ đẹp quá, tớ có giúp được gì không?”

Tôn Tâm Nghiên nhìn cô ấy: “Đem nước rửa bút màu ở dưới đất lên hộ tớ.”

“Được.” Cô gái nhìn xuống sàn nhà, cầm lấy lọ nước rửa: “Nước này bẩn rồi, để tớ đi thay giúp cậu.”

“Không cần đâu, tớ chỉ rửa tí bút màu thôi. Khi nào tớ xuống, tớ tự thay, đằng nào cũng muốn rửa một loạt bút.”

Ba nam sinh ở đằng sau không biết đang chơi trò trẻ con gì, cậu đẩy tôi, tôi đẩy cậu, vừa kêu la vừa cười ầm ĩ.

Cả cô gái lẫn Tôn Tâm Nghiên cùng nhìn phía bọn họ. Cô gái nói: “Các cậu chú ý đấy, đừng có đẩy về phía bảng báo cáo, vẽ màu vẫn chưa xong đâu.”

Các nam sinh đang chơi cao hứng, rảnh đâu lo tai mũi lưỡi cô nói.

Cô gái đưa lọ nước cho Tôn Tâm Nghiên: “Tớ về chỗ trước, cậu cần giúp gì cứ gọi tớ.”

“Được.”

Lớp học ồn ào, Tôn Tâm Nghiên đưa lưng về phía lớp học, rất tập trung tô vẽ.

Mấy nam sinh bên cạnh quậy quậy phá phá, không biết sao thành, hai nam sinh cười cười cùng hợp lực đẩy một nam sinh về phía Tôn Tâm Nghiên, chàng trai đó đương nhiên liều mạng kháng cự.

Chú ý tới động tĩnh bên dưới, Tôn Tâm Nghiên lập tức trèo xuống ghế, tay cầm bút màu và lọ nước rửa, hơi lùi ra sau để ngắm nhìn bức tranh. Quả nhiên, mấy nam sinh kia cũng dừng lại theo.

Ai biết, nhân lúc nam sinh bị đẩy ngã lồm cồm tránh, hai nam sinh còn lại cùng nhau nháy mắt, từ phía sau đẩy chàng trai kia một cái.

“A!”

Bên hông bị đẩy mạnh, Tôn Tâm Nghiên suýt nữa thì ngã sấp, lao đảo vài bước, hoảng loạn giữ thăng bằng.

Lọ nước rửa màu theo quán tính bay toàn bộ ra ngoài.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, Hà Tân nghe thấy ồn ào sau lưng, di chuyển hai cánh tay tê rần, cậu cảm thấy trời đang mưa.

Trời mưa? Lòng mi cong run run, mở mắt ra.

Trên đầu, trên cổ lạnh lạnh. Lật tay sờ lên cổ một cái, ướt nhẹp.

Tôn Tâm Nghiên bên này còn chưa kịp ổn định, đã thấy người trước mặt bỗng từ bàn đứng bật dậy, như bị điện giật. Bàn ghế phát ra âm thanh thật chói tai.

Hà Tân che cổ, nhìn trái phải, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Tôn Tâm Nghiên.

Cô đứng tại chỗ, tay cầm lọ nước rửa. Nói là lọ nước, thực chất chỉ là chai nước trong suốt cắt nửa. Cái chai và trên tay cô đều là nước, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Ấn đường nhú chặt, Hà Tân nhìn cô cùng đồ vật trên tay cô. Nhìn lại lòng bàn tay đầy nước bẩn của mình, vẫn không thể tin nổi mà dùng tay còn lại sờ lên đầu, rồi lại nhìn lòng bàn tay.

Cảm giác trên cổ còn có bọt nước đang chảy xuống.

Chà, sau khi cả hai tay đều bẩn, Hà Tân mới lấy lại phản ứng, muốn lấy giấy trong ngăn bàn. Áo khoác nhét ở ngoài cùng, đôi tay cậu cứng đờ, cuối cùng cũng không có động vào.

Mấy nam sinh bày trò đều ngượng ngập chộp dạ, sấm trồn mắt, để lại Tôn Tâm Nghiên một mình đứng đó, đối mặt với cục diện xấu hổ này.

Học sinh trong lớp không rõ chuyện gì, đều tò mò quay đầu lại, nhỏ giọng trao đổi: "Chuyện gì vậy nhỉ? Sao mặt lại thế kia?"

Có người đáp: "Tôn Tâm Nghiên hắt nước lên mặt học sinh mới."

"Hả?"

Không giống chuyện Tôn Tâm Nghiên sẽ làm cho lắm.

Dưới con mắt của mọi người, mặt Tôn Tâm Nghiên đỏ lên, không biết phải làm sao.

Nhưng dù sao cũng là cô hắt nước lên người ta, cứ đứng đực ra đấy cũng không đúng.

"Thật xin lỗi."

Hà Tân quay đầu, nhìn chằm chằm Tôn Tâm Nghiên, cậu mấp máy môi, kiềm chế gật đầu, rời khỏi phòng học.

Ngẫm nghĩ, Tôn Tâm Nghiên vội vàng chạy về chỗ cầm tập giấy, đuổi theo ra ngoài.

Sau khi hai người rời khỏi, lớp học nháy mắt lại ồn ào, tiếng cười, tiếng đập bàn ầm ỹ.

Tôn Tâm Nghiên đuổi theo đến phòng tắm.

Hà Tân rửa sạch hai tay, lại đem cả đầu nhúng thẳng vào bồn nước, hắt nước giội lên đầu.

Thời tiết lạnh như vậy, bắt cậu tẩy rửa kiểu này, cô thực sự rất áy náy.

"Không cần rửa như vậy, hôm nay quá lạnh, về sau sẽ đau đầu."

"Không phải cậu ở kí túc xá sao, cậu về kí túc xá rửa đi. Tôi xin thầy cô nghỉ học hộ cậu."

"Thật xin lỗi. Tôi đang tập trung vẽ tranh, mấy người kia lại đẩy tôi một cái."

Ý vào tình nghĩa lúc nhỏ, cô cố gắng nói chuyện với cậu như một người bạn tốt, kết quả không biết Hà Tân đang thật sự giận đầu hay cố tình giả bộ không nghe thấy, hoàn toàn không phản ứng.

Nước chảy ào ào.

Càng nói, giọng càng nhỏ đi, Tôn Tâm Nghiên cũng cảm thấy mắt mặt, đứng bên cạnh rửa tay.

Nhớ lại cảnh lúc nãy, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Hắt cậu như thế nào, cô hoàn toàn không biết.

Chờ đến khi tẩy rửa xong rồi, rốt cuộc Hà Tân cũng ngừng đầu, nâng mặt nhìn cô.

Mặt cậu thật sự rất nhỏ, mắt đen như mực, phủ đầy hơi nước. Nước đi từ tóc mái, xuống lông mày, cằm nhọn, rơi xuống. Tôn Tâm Nghiên nháp môi dưới, đưa giấy cho cậu. Cuối cùng cậu cũng chịu nhận, lau lung tung.

"Tôn Tâm Nghiên." Bỗng Hà Tân lạnh lùng mở miệng.

"Ừ."

"Có một chuyện, tôi không biết cậu có cảm thấy hay không."

"Cậu nói đi."

"Mỗi lần tôi chạm mặt cậu, đều rất xui xẻo."

Tôn Tâm Nghiên không hiểu ý cậu.

Hà Tân nói: "Biết bây giờ nên làm gì không?"

Cô nhìn cậu.

“Chú ý giữ khoảng cách, như vậy cả hai đều tốt, hiểu không?”

Không chờ Tôn Tâm Nghiên đáp lời, vo giấy thành một cục tròn, theo đường cong parabol quăng xuống sọt rác, người bỏ đi rồi.

...

Tối nay về đến nhà, Tôn Tâm Nghiên sau khi làm xong bài tập, nhàm chán ra phòng khách chơi. Cửa phòng sách chưa đóng hẳn, cánh cửa lộ ra chút ánh sáng, là bố Tôn đang soạn giáo án. Trường học của mẹ Tôn có liên hoan, đến giờ vẫn chưa về.

Ngồi xuống ghế sofa, Tôn Tâm Nghiên ấn hai công tắc, lại đưa tay mở đèn tường đặt chéo vách tường.

Dưới ánh đèn của mấy tinh thể nhỏ, thiên sứ nhỏ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt mà lộng lẫy.

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu xem lời nhạc, mái tóc đen mềm mại rũ xuống, che khuất nửa bên má.

“Friendship Forever”, bài hát được biểu diễn ở buổi văn nghệ trường. Ngày thường đều trở về quá muộn, cô chỉ có thể tranh thủ tập luyện bài hát vào cuối tuần.

Dưới ánh đèn, những chú thích dày đặc trên tờ phổ nhạc, Tôn Tâm Nghiên thất thần.

Trong đầu nhớ lại lời Hà Tân nói.

Cô đã đắc tội gì với cậu sao?

Cậu nhập học lâu như vậy, cũng chưa từng cười với cô một lần. Theo lý mà nói, cũng phải là cô xụ mặt với cậu chứ, sao lại đảo lộn thế này? Lại còn phải giữ khoảng cách...

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy mình quá tốt bụng, còn bị chơi một vỏ, không dung lại đưa bài thi cho cậu chép.

Đang nghĩ ngợi, khóa cửa bỗng chuyển động, mẹ Tôn đã về.

“Mẹ.”

“Sao còn ngồi ở đây?” Mẹ Tôn đề túi xách lên tủ, đóng cửa thay giày.

Hôm nay mẹ Tôn diện đồ rất đẹp, áo gió tối màu kết hợp với chiếc váy dài, vừa mặn mà lại có khí chất, trên mặt còn trang điểm nhẹ.

“Sao mẹ về muộn vậy?”

“Cùng các cô của con ăn bữa cơm.”

Tôn Tâm Nghiên đứng lên: “Con về phòng trước.”

“Ngủ sớm một chút, đừng có thức đêm, không tốt cho da đâu.” Mẹ Tôn treo áo khoác lên giá.

“Vâng ạ.”

Ngồi vào bàn học, Tôn Tâm Nghiên mở quyển sách, cầm chiếc bút, lặng lẽ chìm vào một biển câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Gần đây trời lạnh, các giáo viên không có tiết thường tụ tập ở phòng hội đồng nói chuyện, uống trà.

Trưa hôm nay, Lý Ái Trân sau khi chấm xong bài kiểm tra của học sinh, liền cùng vài giáo viên chủ nhiệm nói chuyện.

Mới đây vừa kết thúc kì đại hội thể thao, tiếp đó là tổ chức buổi biểu diễn văn nghệ, sau cùng là kì thi tháng. Mọi người đều lo lắng học sinh không tập trung vào bài vở. Cho tới chuyện học sinh mới chuyển trường Hà Tân, mấy giáo viên đều nói cậu đi học không tập trung nghe giảng, hay làm việc riêng, ngủ gục trong giờ, lo rằng kết quả thi của cậu sẽ kéo thành tích lớp xuống.

Đây cũng là lo lắng của Lý Ái Trân.

Lý Ái Trân không biết làm sao cậu xin nhập học được, cô cho là cũng giống như cách các học sinh khác trong khối xin học thôi, tìm người xin giúp này nọ. Còn những mặt khác, cô cũng chỉ biết gia đình cậu đơn thân, bố làm ăn rất phát đạt.

Còn tại sao lại từ Bắc Kinh về đây, gia đình không nói rõ, phó hiệu trưởng mang tiếng là giới thiệu nhưng lại kín đáo nói riêng với cô: "Bản chất thằng nhóc là đứa trẻ ngoan, nhưng tính tình có chút ngang ngạnh, cùng giáo viên trước có mâu thuẫn, sau lại thành nước với lửa. Mấy năm nay thằng nhóc ở đó cũng chẳng có ai chiều cổ, chỉ có ông bố đơn thân, bận bịu làm ăn nên cũng không chăm sóc con được. Người trong nhà liên nghĩ, chuyển về quê có khi người thân lại tiện chăm lo."

Nói xong còn an ủi cô: "Chương trình học của thằng nhóc với trường chúng ta không giống nhau, cô cũng không cần gấp, cứ từ từ để nó thích ứng, nhất định một thời gian sau sẽ đuổi kịp bạn bè. Hiệu trưởng Không suy xét kỹ, thấy giao cho ai cũng không an tâm, chỉ tin tưởng mỗi mình cô."

Lí luận uyển chuyển lại thành khăn thẳng thắn, Lý Ái Trân cũng hiểu rõ ý tứ, không khỏi tức giận trong lòng: rõ ràng là chỉ vào lớp để ăn chơi, khối 10 nhiều lớp như vậy, sao nhất định phải đẩy vào lớp cô?

Người dạy toán lớp 17, thầy Tần xen lời: "Kiểu học sinh như vậy cô không thể mặc kệ được, phải tìm cơ hội giáo huấn nó một trận, bằng không sẽ ảnh hưởng đến tinh thần học tập của lớp. Nếu gia đình đã thật sự không quan tâm thì dứt khoát kéo nó đi buôn bán luôn đi, đến lớp học làm gì. Những bậc phụ huynh này, vừa không quan tâm đến con cái, vừa sĩ diện, một tí trách nhiệm cũng không có!"

Mấy giáo viên liên tục gật đầu, một cô giáo trẻ nói: "Mấy năm nay tinh thần học tập của trường đều không tốt, chính là do những chuyện như này, cứ tùy tiện nhét thêm hai ba học sinh như thế vào lớp, con sâu bỏ rầu nổi canh, khiến các học sinh khác đều ăn chơi đua đòi theo."

Giang Cao dù là trường trọng điểm, nhưng có đến 1/3 học sinh là nhờ quan hệ xin vào. Vào cuối kỳ tuyển sinh, chính giáo viên cũng bị áp lực bởi tỷ lệ nhập học.

Một thầy giáo trẻ đột nhiên mỉm cười: "Cô Bành, cô nói lời này là ý gì? Cũng phải, mấy học sinh bình thường lớp cô còn khó quản lý huống chi là học sinh cá biệt, vất vả cho cô rồi."

Cô giáo trẻ: "Không nói nữa, không nói nữa. Con nhóc kia một tiết có thể lòi ra 200 cái gương để soi, vậy mà hiệu trưởng Không còn nhẹ nhàng cười, mắt nhắm mắt mở, mấy học sinh lớp khác không thấy là được."

Mấy giáo viên đều biết cô ấy đang nói đến nữ sinh Hoàng Trĩ Vi, nhưng bối cảnh của cô nhóc này quả thực không hề nhỏ, phân vào lớp ai cũng chẳng quản nổi.

Thầy giáo nói: "Tôi nói giáo viên cũng chẳng phải bố mẹ, mình cứ làm hết trách nhiệm là được, đến tháng lĩnh lương, còn chuyện khác kệ nó. Mà mình quản nhiều chưa chắc bố mẹ chúng nó đã vui, học sinh ngoan sẽ tự mình giữ kỷ luật, không cần chúng ta quản, cuối cùng chúng nó vẫn phải tự dựa vào chính mình thôi."

Mọi người đều tán thành: "Đúng vậy, người tốt thì trời sinh đã tốt." (*)

(*) ý chỉ học sinh ngoan thì đặt vào môi trường nào cũng sẽ ngoan ngoãn, không bị lôi kéo.

Lý Ái Trân không tiếp lời.

Thầy Tần dạy toán là một người vui vẻ nhiệt tình, nhìn cô bé tắc, thầy rời khỏi chỗ đi rót trà, đặt cái ly trước mặt cô.

"Cô Lý, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, cái thằng nhóc kia của lớp cô để khi nào rảnh tôi đến dạy dỗ một lần cho. Mới mười mấy tuổi đầu, tôi cũng không tin không thể trị nó, trước kỳ thi khẳng định sẽ chinh đồn được thái độ học của nó."

Lý Ái Trân nhìn thầy, cười: "Là thầy nói đấy nhé, vậy chuyện này liền nhờ thầy vậy."

"Không thành vấn đề."

...

Tiết toán cuối cùng của buổi sáng thứ sáu hôm ấy, cửa sổ được đóng chặt, trong phòng âm áp như mùa xuân. Ngồi phía dưới, các học sinh đều díp mắt buồn ngủ.

Khi giáo viên toán đặt câu hỏi trên bảng đen, một nửa lớp đã gục đầu xuống bàn.

Người đứng trước bảng đen bỗng xoay đầu lại, ném viên phấn xuống dưới lớp. Cậu học sinh nam ngồi bàn đầu đang mãi nói chuyện bỗng 'oái' một tiếng, cả lớp cười rộ lên.

"Cười cái gì?"

Thầy toán từ trước đến nay luôn hài hước bỗng đen mặt: "Có nhớ kết quả thi tháng lần trước của các em không, còn cười, lần này lại mang cái kết quả đấy về đây, thì đừng có nói là do tôi dạy. Cũng đừng nhận là học sinh lớp 17 nữa, không lại làm mất mặt cô Lý."

Lũ học sinh không sợ thầy, vẫn tiếp tục cười đùa.

Thầy Tần quay người lại viết đề, phấn viết được một nửa lại dừng lại trên bảng đen, thầy đưa lưng về phía học sinh nói: “Đã làm thử ra giấy nháp chưa? Tôi gọi người lên bảng làm nhé?”

Phía dưới lập tức sột soạt tìm giấy bút viết bài.

“Nghĩ là kiến thức tiết trước tôi giảng, cả cách giải bài thi tháng trước nữa...” Thầy dạy toán xoay người.

Mấy cái đầu phía dưới lập tức cúi gằm xuống. Tiếng ngòi bút lướt trên giấy nghe soàn soạt.

Vô cùng khẩn trương, chỉ nghe trên bục nhàn nhạt một tiếng: “Được, liền mời em... Hà Tân...”

Mấy chục cái đầu đồng thời quay lại.

Cuối cửa sau của lớp, cậu nam sinh ghé vào bàn ngủ từ từ nâng khuôn mặt khỏi cánh tay, mái tóc rối bù xù, hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Chậm rãi ngồi thẳng dậy, Hà Tân vuốt tóc mái, thấy không ít cặp mắt đang nhìn chằm chằm mình, liền làm bộ làm tịch cầm quyển sách địa lí góc bên phải bàn, tay nắm chiếc bút.

Lại một trận cười nữa.

Giọng thầy toán chứa tiếng cười: “Sửa soạn xong chưa? Có cần tôi chụp cho em kiểu ảnh nữa không?”

Các nam sinh cùng tỏ bầy giờ mới nhắc nhở: “Lên bảng làm bài...”

Hà Tân: “...”

Bóng người lướt qua bàn học, Tôn Tâm Nghiên dùng bút, trong mắt lóe lên niềm vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Đứng trước bảng đen, người bên cạnh so với thầy toán cao hơn nửa cái đầu. Rút tay khỏi túi, cậu chậm chạp cầm lấy đầu viên phấn nhỏ.

“Có đủ viết không? Ngoại hình đẹp rồi nên không cần chọn viên phấn dài?” Thầy toán đứng một bên nói.

Hà Tân liếc mắt nhìn thầy. Thầy cũng nhìn lại Hà Tân: “Nhìn cái gì?”

Phía dưới lại cười. Tôn Tâm Nghiên cũng cười theo.

Trong khi cả lớp đang giải bài, thầy toán nói: “Các em đổ vào Giang Cao chứng tỏ đều là học sinh xuất sắc, đương nhiên không tránh được vài người có vận cứt chó, mơ màng hồ đồ trà trộn vào được. Nhưng mặc kệ các em lúc trước thế nào, bây giờ đều ở cùng vạch xuất phát, cùng ngồi một lớp học. Các em tốn tiền nộp học phí, ngồi đây 3 năm, chúng tôi làm giáo viên, đương nhiên phải có trách nhiệm với bố mẹ các em. Không phải cả ngày chỉ biết cười đùa cợt nhả với tôi, lo chơi không học, cuối cùng lại không có trách nhiệm với chính mình.”

Các học sinh nghiêm túc giải bài toán, cũng chẳng biết thầy đang nói gì, chỉ nghe được cái gì mà trách nhiệm tới trách nhiệm đi.

Tựa như cái đồ thị hàm số, vòng tới vòng lui.

Mất nửa trang giấy nháp, Tôn Tâm Nghiên vẫn không tìm ra cách giải, hai bạn ngồi trước hình như đã giải xong, nhàn nhã quay bút nói chuyện.

Bóng dáng trên bục giảng vẫn không nhúc nhích. Một lát sau, Hà Tân đặt phấn xuống, cọ cọ ngón cái vào đầu phấn trắng.

Trên bảng đen không có một chữ.

Thầy toán nghiêng mặt nhìn cậu, đôi mắt sau cặp kính hơi nheo lại, lại nhìn xuống học sinh phía dưới: “Xem ra bạn Hà Tân của chúng ta không giải được rồi... Thầy sẽ tìm một người giúp bạn ấy.”

Mấy học sinh giải ra đáp án nhìn bảng đen, ngo ngoe rục rịch.

Ánh mắt mỉm cười lướt một vòng quanh lớp.

“Tôn Tâm Nghiên... em lên giúp bạn Hà Tân nào.”

Tôn Tâm Nghiên: “...”

Vì thế, sau khi tiết toán kết thúc, các học sinh trên đường đến căn tin ăn cơm đều say sưa nghị luận một màn như sau: soái ca, mỹ nữ đều không giải được bài toán, đứng song song trước bảng, đem đồ thị hàm số sau lưng trở nên ảm đạm vô sắc.

Cái này hẳn là thầy toán cố ý rồi.

...

Giữa trưa, Trần Ngan Kỳ cùng Hà Tân ra ngoài ăn cơm, trên đường gặp mấy cậu nam sinh cùng chơi bóng rổ, mấy người lại cùng nhau đi.

“Little Jumping Frog” đã kín hết chỗ ngồi, hầu như đều là học sinh Giang Cao, âm thanh riu rít khắp nơi.

Mấy cái ghế lô bị các học sinh năm ba chiếm để hút thuốc, khói thuốc lượn lờ.

Cậu cùng Trần Ngan Kỳ bước vào dạo một vòng, thấy người vừa rời đi liền trực tiếp ngồi xuống bàn, điều hòa để nhiệt độ hơi cao, Hà Tân vừa cởi áo khoác ra, một điều thuốc lá đã bay đến trước mặt. Chàng trai hút thuốc có làn da ngăm đen, cậu không quen biết.

Nam sinh cười cười: “Cậu hẳn là Hà Tân, tôi tên Thẩm Khải, cuối tuần trước cùng nhau chơi bóng rổ.”

“À.” Hà Tân cầm lấy điều thuốc, đặt bên khóe miệng.

Trần Ngan Kỳ tự mình châm thuốc hút, cũng định châm luôn cho Hà Tân, cậu xua tay, điều thuốc di chuyển quanh các ngón tay cậu.

Qua một lát, hai người cùng bàn với Thẩm Khải bỗng huých tay anh ta. Trần Ngan Kỳ không hiểu chuyện gì, thử hỏi thăm, sau đó rời ghế lô ra bên ngoài xem xét, rồi lại trở về, ghé tai Hà Tân thì thầm vài câu, lộ nụ cười mang nhiều ý vị.

Hà Tân thuận mắt nhìn qua, mới phát hiện bên ngoài ghế lô có một bóng dáng quen thuộc.

Tôn Tâm Nghiên ngồi ở bàn nhỏ gần tường, mồ hôi chảy dọc thái dương, cô cởi khóa áo khoác, lộ ra áo lông màu vàng nhạt bên trong. Cửa đối diện lại mở, Hà Tân ngẩng đầu, phát hiện là một bạn nữ cùng lớp mà cậu không nhớ tên.

“Ngan Kỳ, cậu có chơi saxophone trong buổi văn nghệ không?” Một anh lớp 11 hỏi.

Trần Ngan Kỳ nở nụ cười: “Hỏi làm gì? Hai ngày nay, ông đây luyện tập mà phổi sắp đi thổi hồng rồi này.”

Thẩm Khải nói: “Hừ, buổi văn nghệ là cái khi gì? Lúc đầu còn định hẹn các cậu làm trận bóng rổ vào thứ bảy chứ!”

Một người khác nói: “Được rồi, được rồi, không phải để cậu được ngắm mỹ nữ thỏa thích sao?”

Nói đến mỹ nữ, vài người ngăm hiểu lại cùng nhau nhìn ra ngoài cửa, cười vang.

Cơm ăn được một nửa, Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch đang bàn luận về các ngôi sao, mấy nam sinh từ trong ghế lô đi ra, lười biếng lướt qua bàn cô. Nam sinh xấu xí cúi đầu nhìn cô một cái, hai người bạn phía sau anh ta không đứng đắn nói: “Em gái, ăn từ từ nhé...”

Mấy nam sinh đều bật cười.

Tôn Tâm Nghiên đỏ mặt.

Lý Dịch quay đầu lại nhìn: “Thật vô duyên!” Lại nhìn thấy Hà Tân cùng Trần Ngan Kỳ từ ghế lô bước ra, vừa đi vừa mặc áo khoác, nói nói cười cười.

Đến chỗ các cô, Trần Ngan Kỳ nhếch miệng cười với Tôn Tâm Nghiên một cái, Hà Tân kéo khóa áo khoác, đi thẳng ra ngoài.

Lý Dịch lẩm bẩm: “Sao bọn họ lại chơi với Thẩm Khải được nhỉ?”

Ngày mai là thứ bảy, Giang Cao khai mạc buổi văn nghệ.

Tiết mục biểu diễn của lớp 17 là bản hợp xướng tiếng anh “Friendship Forever”. Một tuần trước khi khai mạc, Lý Ái Trân cùng các thầy cô dạy thể dục phối hợp, cho học sinh luyện tập ba bốn lần.

Lý Ái Trân muốn tất cả học sinh đều mặc đồng phục, lũ học sinh không đồng ý, cuối cùng cô tôn trọng ý kiến cả lớp, lấy quỹ lớp thuê trang phục bên ngoài.

Nam sinh mặc sơ mi trắng, quần tây đen; nữ sinh mặc sơ mi trắng, váy ngắn đen. Mấy chục học sinh mặc đồ thuê, đồng ca hát, vô cùng tốt, tư thế rất chuyên nghiệp.

Cuối cùng đầu đầu nhất vẫn là lễ phục của người đàn dương cầm, Tôn Tâm Nghiên.

Nhờ cô giáo âm nhạc mượn hộ cô, nhưng cô ấy lại chẳng nói rõ khi nào mượn được. Ai ngờ, cô giáo âm nhạc chẳng đáng tin cậy, mãi đến một ngày trước khai mạc, Tôn Tâm Nghiên đến hỏi, mới nhớ ra việc này, vội vàng đi mượn giúp cô.

Buổi sáng thứ bảy, trường học yêu cầu các lớp có tiết mục biểu diễn phải đến sớm luyện tập trước. Lúc này Tôn Tâm Nghiên ở sau khán đàn mới nhận được quần áo.

Nhìn đến đồ thật, lại một vấn đề tìm tòi.

Trang phục biểu diễn có hơi khoa trương. Chiếc váy màu xanh sapphire, chất liệu làm từ thổ cẩm, sờ vào bóng loáng, cổ áo có đính hạt cườm lấp lánh. Xem mặt trước, tất cả đều ổn, nhưng lật đến mặt sau, cả nửa lưng đều hở hết.

Hắn là cô giáo âm nhạc lấy quần áo vội, căn bản không cần thận chọn đồ cho cô.

Bên trong, Tôn Tâm Nghiên mặc nội y bình thường, biết hôm nay phải mặc lễ phục, cô cố ý mặc áo ngực có đai bản to cho an toàn. Không ngờ rằng, váy lại hở cả nửa lưng thế này.

Lý Ái Trân biết chuyện, không vui dẫn cô tìm gặp cô giáo âm nhạc, mặt mày lạnh tanh. Đứng trước Lý Ái Trân, cô giáo âm nhạc hơi sợ hãi, vội vàng tìm người xung quanh để đổi quần áo với Tôn Tâm Nghiên. Cuối cùng, không còn cách nào khác, đành gọi điện cho cửa hàng quần áo mang thêm vài bộ lễ phục nữa để chọn lựa.

Tiết mục của lớp 17 xếp sau, buổi biểu diễn bắt đầu, Lý Ái Trân dẫn các học sinh đi xuống khán đài xem trình diễn. Lý Dịch ở lại cùng Tôn Tâm Nghiên đợi quần áo.

Nửa giờ sau, chủ tiệm mang tới ba bộ lễ phục, cô giáo âm nhạc giúp Tôn Tâm Nghiên chọn một chiếc váy màu trắng.

Lúc này, tiết mục thứ bốn đã kết thúc, dưới sân khấu vỗ tay như sấm.

Sân khấu của Giang Cao là tòa nhà cũ, hậu trường đơn sơ, không có chỗ thay quần áo, WC ở tận tầng ba. Chỗ ngoặt của sân khấu có một tấm bình phong, người dẫn chương trình đều thay quần áo ở chỗ này. Cô giáo âm nhạc nói Tôn Tâm Nghiên đừng đi xa, cứ vào sau bình phong mà thay đồ, Lý Dịch vào trong hỗ trợ, lỡ đâu váy không vừa thì còn đổi kịp bộ khác.

Không có gương, vừa vào Tôn Tâm Nghiên đã luống cuống thay quần áo, phần eo còn ổn, ngực thì quá to, váy cứ chực rớt xuống.

“Lý Dịch, cậu nhìn giúp tớ xem được chưa? Hình như có hơi lỏng...” Điều chỉnh lần váy, Tôn Tâm Nghiên từ bình phong bước ra.

Lời còn chưa dứt, cô vừa ngẩng đầu, mặt đã đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Nếu thời gian có thể quay ngược lại năm phút trước, không, cho dù chỉ mấy giây trước khi ra khỏi bình phong, Tôn Tâm Nghiên nguyện trả giá tất cả để đổi lấy.

Từng người, từng người một, trên các bậc thang dẫn lên sân khấu, các học sinh sau khi trang điểm xếp hàng ở đó. Còn một tiết mục nữa mới phải lên sân khấu, cô giáo âm nhạc đã bắt bọn họ xếp hàng ở đây đợi sẵn. Vị trí gần sát sân khấu, giáo viên không cho nói chuyện, âm nhạc ồn ào, cả trai lẫn gái đều nhàm chán xếp đứng đợi, phía sau bỗng truyền đến âm thanh.

Vừa quay đầu lại, sau chỗ ngoặt của tấm bình phong bỗng xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

“Lý Dịch, cậu nhìn giúp tớ xem được chưa? Hình như có hơi lỏng...” Cô gái mặc chiếc váy trắng tinh, bờ vai trần lộ ra bên ngoài, tóc buộc trông hơi lộn xộn.

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu xuống, chỉnh sửa lần váy, vừa ngẩng đầu lên, liền đối mặt với mấy chục cặp mắt, nhất thời cả người cứng đờ, mặt bở bưng.

Trong hàng ngũ, các nam sinh lập tức bùng nổ.

“Không lỏng! Không lỏng!”

“Rất vừa vặn!”

“Đẹp!”

Hai tiếng huyết sáo thật dài, hậu trường nháy mắt ồn ào, ánh sáng và sức nóng phát ra từ cơ thể các thiếu niên, tùy ý và khoe khoang.

Tôn Tâm Nghiên làm sao gặp qua cảnh tượng này, cô cảm thấy cả người mình xấu hổ đến mức bốc cháy, ngoài này cũng chẳng có chỗ trốn, chỉ có thể hoảng hốt chui vào bình phong lần nữa. Lý Dịch đứng gần cũng cảm thấy không chịu nổi, đỏ mặt mắc cở cùng cô trốn vào bình phong.

Hai giáo viên ở bên kia nghe tiếng ồn ào, nhanh chóng chạy tới, trùng mắt với lũ học sinh đang mắt kiểm soát kia.

Tiếng ồn ào cuối cùng cũng nhỏ đi.

Máu trên người đều chảy ngược, Tôn Tâm Nghiên kinh hoàng, hai tay ôm ngực, đến cả bờ vai cũng đỏ ửng. Một lát sau, Lý Định liếc trộm ra bên ngoài, lại nhìn đáng vẻ quần bách của cô, bỗng nhiên bật cười khúc khích.

“Còn cười...” Tôn Tâm Nghiên cảm thấy máu mình đều đổ dồn về não.

Không biết đã đợi trong bình phong bao lâu, hình như là vài giây ngắn ngủi, lại như vài phút dài đằng đẵng, rốt cuộc, trước sân khấu tiếng vỗ tay như sấm, bắt đầu giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Bên tai truyền đến một loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Lấy lại bình tĩnh, Tôn Tâm Nghiên nhìn xuống ngực: “Làm sao bây giờ, ngực hình như hơi lỏng...”

“Muốn đổi váy sao?”

“Tớ không biết có kịp không nữa.”

Lý Định nhìn sau lưng giúp cô: “Tạm ổn, cậu chờ ở đây, để tớ đi tìm hai cái kim băng xem thử.”

Lý Định đi rồi, màu đỏ trên má Tôn Tâm Nghiên vẫn chưa tan, đứng sau bình phong, hai tay cô ôm lấy khuôn mặt nóng bừng, trong lòng vô cùng ảo não.

Trong giây phút này, Tôn Tâm Nghiên mặt đỏ tai hồng không sao biết được, nhiều năm sau, cảnh này trở thành chủ thích tươi đẹp nhất trong quãng thời gian học cấp ba của cô, đêm khuya tỉnh giấc, khoe môi cô vẫn nổi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Còn những nam sinh da mặt dày làm âm ỉ năm đó? Họ đã trộm mắt, lưu giữ hình ảnh cô gái 16 tuổi không hoàn mỹ ấy, vĩnh viễn dừng lại ở buổi sớm mùa đông năm 2007.

Giống như một đóa hoa trắng, được trân quý trong những giấc mơ về tuổi trẻ.

Sau khi trưởng thành, họ một lòng tiến về phía trước, một lòng tìm kiếm, nhưng khi nhìn lại hình ảnh thuần khiết, không hoàn mỹ năm đó, nội tâm vẫn rung động như phút ban đầu.

...

Đằng sau hội trường là một bức tường đồ vỡ cũ kỹ, ven tường mọc đầy những cây mộc lan. Đầu đông, lá cây mộc lan không hề rụng, ánh mặt trời xuyên thấu, khúc xạ giữa các phiến lá của cây.

Sau khi Trần Ngạn Kỳ trình diễn xong tiết mục, liền cùng Hà Tân đến quầy bán đồ ăn vặt mua hai lon coca, đi đến nơi này.

Trần Ngạn Kỳ vẫn mặc trang phục biểu diễn, áo sơ mi màu tím, mặt cậu ta đánh phấn, chuốt mi, giống như nghệ sĩ hài. Móc thuốc lá từ trong túi quần, cậu ta và Hà Tân mỗi người một điếu.

Lại nói, lần đầu tiên cậu ta hút thuốc là cùng với Hà Tân. Mừng một ấy, ở WC trường, bị mấy thằng đàn em khích tướng, không biết lúc đó nghĩ gì mà lại hút thử.

Hôm nay trời nắng, gió lại lớn. Hai người đứng đầu gió hút thuốc, nói chuyện khoác lác. Hà Tân đội mũ lưỡi chai lên, chỉ để lộ khuôn mặt trắng nõn, vẩy tàn thuốc vào lon coca rỗng.

Tiết mục biểu diễn của lớp 13 vừa kết thúc, Trần Ngạn Kỳ liền nghe được một tin, lớp 12 đang ở cánh gà xếp hàng chờ lên diễn, Tôn Tâm Nghiên của lớp 17 ở phía sau thay quần áo, thay được một nửa thì bước ra ngoài.

Trần Ngạn Kỳ cười ha ha: “Cậu nói xem cô nàng này của lớp cậu có phải đồ ngọc không?”

Hà Tân lúc đầu chưa phản ứng, về sau lại cau mày nhin cười, nghen nghen suýt chút nữa là bị sặc.

Đến lượt Trần Ngạn Kỳ kinh ngạc: “Có cần phản ứng lớn vậy không?”

Sau khi bình tĩnh lại, Hà Tân mặt nghiêm túc: “Cậu không thấy việc này rất có ý tứ sao?”

Trần Ngạn Kỳ: “...Đồ thần kinh.”

Trần Ngạn Kỳ đâu biết được rằng, vừa nghe đến chuyện Tôn Tâm Nghiên mất mặt, đáy lòng Hà Tân vô cùng vui vẻ, thật là sướng khoái!

Nếu như chuyện bị bóng hồi nhỏ để lại bóng ma về sinh lý cho Tôn Tâm Nghiên, thì đối với Hà Tân, đó là bóng ma to lớn về cả sinh lý cùng tâm lý.

Khi chuyện vừa xảy ra, cậu quả thật rất áy náy với cô. Nhưng mà cha cậu lại là người vô cùng nóng nảy, hung bạo, ở bệnh viện cúi đầu khom lưng với Tôn gia một ngày, vừa về nhà liền rút dây thắt lưng quần, đuổi đánh cậu chạy quanh nhà, đến khi dây lưng sắp đứt, may mắn là ông bà cậu chạy đến kịp thời.

Chuyện này vẫn chưa xong, sau đó lại phải tới bệnh viện, gọi điện hỏi thăm, mang hết mấy chuyện xấu từ nhỏ đến lớn cậu làm với cô ra xin lỗi.

Từ đó, Hà Tân chẳng muốn gặp lại cô thêm lần nào nữa. Cậu vừa thấy cô liền nhớ đến cái chai nước năm đó, trong lòng phát run.

Không chỉ cô, cả nhà cô đều giống chai nước đó.

Trần Ngạn Kỳ đột nhiên hỏi: "Cậu có liên lạc với Trình Tuyết chúng ta gặp lần trước không?"

"Làm sao?"

"Có nữ sinh thay Trình Tuyết hỏi thăm."

Cô gái đó là một học sinh trung học trong thành phố, rất vui vẻ khi gặp được Hà Tân, thấy cậu rất đẹp trai, liền nhờ bạn bè ở giữa giới thiệu cho.

Cô ta thêm số điện thoại của cậu, nhắn cho Hà Tân mấy tin nhắn. Lần đầu cậu có nhắn lại 'Xin chào', mấy tin sau hoàn toàn giống đá chìm đáy biển.

Trần Ngạn Kỳ nhìn cậu: "Cũng không phải quá xinh đẹp, mắt to, mặt trái xoan, vóc dáng cũng được."

"Hừ." Hà Tân nói: "Cái cảm trông khó coi quá."

Trần Ngạn Kỳ nghiêng đầu liếc cậu một cái, 'Ồ', cười gượng.

Kỳ thật so với bạn bè cùng tuổi thì cô gái kia vẫn còn xinh chán, lần đầu nhìn qua có chút kinh diễm. Nhưng cảm hơi lệch, chỉ chút xíu thôi.

Vừa tức giận vừa buồn cười, Trần Ngạn Kỳ thấp giọng mắng: "Sao cậu không cảm kính lúp lên soi luôn đi! Cậu cứ ở đó mà chờ làm lão xử nam đi... Đây có thật là ở Bắc Kinh, cậu chưa từng thử qua chuyện đó?"

Ánh mắt người bên cạnh giống như mũi tên găm qua đây.

Trần Ngạn Kỳ lại càng tò mò nhìn cậu: "Thực sự chưa từng thử qua sao?"

Bà vai bị một cánh tay hữu lực đè lên, Trần Ngạn Kỳ tê liệt, không hề đề phòng liền bị Hà Tân khống chế, sau đó trên bụng lĩnh trọn một quyền, cậu ta kêu la thảm thiết, thừa lúc Hà Tân không chuẩn bị, lập tức đánh trả.

Hai thiếu niên đâm đá nghịch lộn trong cơn gió lạnh.

Trở lại hội trường, người dẫn chương trình đang giới thiệu tiết mục tiếp theo sắp bắt đầu biểu diễn.

Đi tới cửa, Trần Ngạn Kỳ bỗng nhìn thấy bố cậu ta đứng giữa lối đi ngó đồng nhìn tây, vì thế hai người không vội trở lại chỗ ngồi, mà đứng ở cửa xem.

Đội học sinh bắt đầu lên khán đài, bảy giờ Hà Tân mới phát hiện đến tiết mục của lớp mình. Cả lớp xếp thành ba hàng, con gái đứng trước, con trai đứng sau, trang phục thống nhất, đều đã trang điểm.

Đảm nhiệm vị trí chính giữa sân khấu là cô giáo âm nhạc, bên tay trái, cô gái ngồi trước đàn dương cầm, trên người mặc một chiếc váy trắng hở vai.

Trần Ngạn Kỳ cười nói: "Cậu xem, khẳng định là thay đồ cái váy này."

Âm nhạc cùng tiếng hát vang lên, Hà Tân dựa vào khung cửa trước, lúc đầu còn nói giỡn cùng Trần Ngạn Kỳ.

Đến đoạn điệp khúc, tiếng hát dừng lại, chỉ còn tiếng dương cầm nhẹ nhàng duyên dáng độc tấu. Đám đông ngồi hàng ghế đầu bỗng chuyển hướng hết sang góc sân khấu, Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ không tự giác mà cũng nhìn theo đó.

Ánh đèn vàng chiếu xuống mặt, cổ cùng mái tóc đen xõa trên vai của Tôn Tâm Nghiên. Váy trắng làm nổi bật sắc đen tuyền của tóc cô, giống như màu đen trên đàn dương cầm. Ánh mắt cô nghiêm túc, khi thì nhìn cầm phổ, khi thì nhìn phím đàn, có cảm giác không giống cô ngày thường. Giống như khi tiếng đàn vừa cất lên, Hà Tân thấy Tôn Tâm Nghiên hình như đã trưởng thành.

Khi tiếng hát đồng ca của các học sinh cất lên lần nữa, Trần Ngạn Kỳ bỗng ghé sát tai Hà Tân nói. Hóa ra bố Trần trên hành lang đã phát hiện ra bọn họ, đang hướng bên này đi tới.

"Này, chạy ngay đi, bị bố tớ bắt được là không xong đâu." Trần Ngạn Kỳ kéo Hà Tân ra bên ngoài, Hà Tân đi hai bước rồi lại quay đầu lại nhìn.

"Đừng nhìn nữa, mau đi thôi..." Mắt thấy ông bố mình sắp đuổi kịp, Trần Ngạn Kỳ kéo Hà Tân chạy như điên.

Một phút trên sân khấu, bằng mười năm dưới sân khấu.

Mất ba bốn tháng tập luyện, biểu diễn ba bốn phút liền kết thúc. Học sinh lớp 17 xếp hàng trở vào cánh gà, tâm tình nhầy nhót, dư vị vừa rồi vẫn chưa tan đi.

Sau bài học xương máu, Tôn Tâm Nghiên không dám thay quần áo sau sân khấu nữa, xách váy dài chạy một mạch lên tầng ba.

Sau lưng dính rất nhiều kim băng, Tôn Tâm Nghiên sợ chọc vào người, vừa đi chậm vừa cẩn thận. Rót cuộc cũng đến nơi, Tôn Tâm Nghiên ôm váy đi tới, WC nam đối diện cũng vừa hay có người bước ra, hai người chạm mặt, đều dừng lại một chút.

Sau đó, cả hai người đều đi đến bồn rửa tay.

Bồn rửa không rộng, Hà Tân đứng bên cạnh nhìn, Tôn Tâm Nghiên liếc thấy góc áo khoác đen của cậu, cô nhích sang bên cạnh nhường chỗ.

Hà Tân liếc mắt nhìn cô một cái.

Tôn Tâm Nghiên rửa xong, móc khăn giấy trong túi lau tay.

Chiếc váy trắng mềm mại được nhét trong túi nhựa, treo trên cổ tay cô, miệng túi lộ ra một góc lụa trắng.

Hà Tân cũng rửa tay xong, đột nhiên hỏi: "Còn giấy không?"

Trong tay cầm túi khăn giấy, Tôn Tâm Nghiên quay lại nhìn cậu.

Hà Tân nhìn cô một cái, lại nhìn xấp túi khăn giấy trong tay cô: "Cho tôi một tờ."

Tôn Tâm Nghiên không động đậy.

Trên mặt cô vẫn là một lớp trang điểm, dưới ánh đèn sân khấu không thể nhìn rõ. Dưới ánh sáng tự nhiên, khuôn mặt trắng tuyết, lông mày vừa đen vừa đậm, hai gò má đỏ hồng, vô cùng xinh đẹp.

Cô không nói lời nào, Hà Tân bỗng liếm miệng 'A' một tiếng cười gượng, như đang hóa giải sự xấu hổ của chính mình: "Ai trang điểm cho cậu vậy? Giống hệt con khi."

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu chằm chằm, lựa chọn trực tiếp bơ cậu, xoay người xuống lầu.

Mặt nóng lại bị áp cái mông lạnh, biểu tình trên mặt cứng đờ, Hà Tân vuốt tóc trên trán, đi theo sau.

"Mượn có tờ giấy, mà giống như mượn cậu một triệu đô la vậy..." Giọng cậu lười biếng.

"Mượn đồ của tôi, không sợ lát nữa gặp chuyện xui gì sao?" Tôn Tâm Nghiên thông thả nói.

Người bên cạnh bị ghen, im lặng không nói.

Tôn Tâm Nghiên lại nở nụ cười, nhìn cậu: "Cậu xem, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi."

Bốn mắt nhìn nhau, thấy khuôn mặt đắc ý của cô, trong lòng Hà Tân bỗng cảm thấy nôn nóng, bất lực, cậu hoài nghi chính mình bị chặn mạch âm đầu gì đó, lại ở đây nói linh tinh cùng cô.

Đội mũ lưỡi chai lên, tay cậu dứt túi, từ bên cạnh vượt lên trước cô.

Con trai người cao chân dài, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Tôn Tâm Nghiên nhìn xuống phía dưới, không biết hôm nay người này đứt mất dây thần kinh nào. Cô từng bước đi xuống cầu thang, lấy khăn giấy chậm rãi lau son môi trên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8

Sau buổi văn nghệ chính là kì thi tháng.

Điểm số các môn được thông báo vào thứ Tư, Tôn Tâm Nghiên đứng thứ 12 của lớp, có chút tiến bộ. Tuy nhiên, bài thi toán lần này tương đối đơn giản, cô coi như gặp may.

Tôn Tâm Nghiên không nhận được mà ngó tới thành tích của Hà Tân, cả lớp có 48 người, cậu xếp thứ 37, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Thế mà lại không phải đứng đầu từ dưới đếm lên?

Hai hôm nay thời tiết càng rét lạnh, cây cối trong vườn trường đã rụng hết lá. Các học sinh không quá để tâm đến điểm số kì thi tháng này, trong lòng họ hiểu rõ, kì thi tiếp theo mới thực sự quan trọng, quyết định cả số phận của kỳ nghỉ đông.

Vì thế, gần đây Tôn Tâm Nghiên đều tập trung hết tâm tư vào các tiết ôn tập ở trường, cùng với Lý Dịch vô cùng nghiêm túc học bài, giờ nghỉ trưa cũng không nói chuyện nhiều, mỗi người tự đọc sách làm bài riêng.

Giữa trưa hôm nay, sau khi đọc sách đến mệt mỏi, Tôn Tâm Nghiên gục xuống bàn nghỉ ngơi. Đang mơ mơ màng màng, cảm thấy có người chạm nhẹ vào cánh tay cô. Cô mở mắt ra, thấy một gương mặt hơi quen thuộc.

Là bạn nữ cùng lớp cô không thân lắm.

Nữ sinh tóc ngắn, mắt to, cúi người xuống bàn cô, đề thấp giọng: "Có chút việc nhờ cậu giúp, có thể ra ngoài được không?"

Rèm cửa trong lớp khe bay, rất nhiều học sinh đang ngủ trưa, thật yên tĩnh.

"Chuyện gì?" Tôn Tâm Nghiên nhỏ giọng hỏi.

Nữ sinh nở nụ cười: "Chúng ta ra ngoài rồi nói..."

Bước chân hai cô gái nhẹ nhàng rời khỏi phòng học.

Đứng trước cửa phòng học, nữ sinh nắm chặt tay Tôn Tâm Nghiên, thần thần bí bí nói: "Thật ra tớ cũng không biết phải nói thế nào với cậu, chúng ta đừng đứng trước cửa lớp nói chuyện..."

Tôn Tâm Nghiên bị cô ta lôi lôi kéo kéo về phía trước.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Vô tình đã đến phòng tắm, hai người vừa mới đi vào, cô gái từ phía sau đẩy lưng Tôn Tâm Nghiên, tự mình chạy ra ngoài.

Sau khi nhìn kỹ Tôn Tâm Nghiên mới phát hiện, trong góc đặt cây lau nhà có người, gầy gầy cao cao, bóng người dựa tường, nhìn cô cười.

Bên ngoài có người đóng cửa lại.

Biết mình đã bị lừa, Tôn Tâm Nghiên không nói một lời quay người ra mở cửa.

Thật ra cửa phòng tắm không tốt lắm, nhưng Tôn Tâm Nghiên kéo hai cái cửa vẫn không nhúc nhích, bên ngoài có người giữ chặt cửa.

Tôn Tâm Nghiên thất vọng đập cửa hai cái.

Phía sau có người nói: "Em đừng sợ. Anh chỉ muốn nói với em mấy câu thôi."

Tôn Tâm Nghiên vừa xấu hổ vừa giận giữ quay đầu lại: "Anh mau bảo bọn họ mở cửa ra. Nếu không tôi gọi giáo viên."

Cậu học sinh năm hai bước tới: "Anh cũng chẳng làm gì em ở đây cả, chỉ có vài lời muốn nói thôi. Anh cũng không ngờ, mở cửa ra em nhất định sẽ chạy."

"Trước đây anh đều theo đuổi con gái như vậy?"

Cậu học sinh năm hai sùng sốt, mặt lại nghiêm túc: "Trước đây ở trường anh cũng từng quen mấy người, nhưng vừa thấy em thì anh mới biết được, mình thực sự thích người thế nào, không phải chỉ vì em rất xinh đẹp, quan trọng là trông rất ngoan, anh thật sự thích em. Anh không phải muốn em chấp nhận anh ngay bây giờ, nhưng cũng không cần cho anh vào danh sách đen, thấy anh là trốn, được không?"

Anh ta cao hơn Tôn Tâm Nghiên, khi đứng sát nhau, Tôn Tâm Nghiên gần như bị anh ta ép sau cánh cửa.

Trong lòng khẩn trương, lại rất sợ hãi, Tôn Tâm Nghiên không dám hé răng nửa lời, sợ yếu thế trước mặt nam sinh, anh ta lại muốn làm gì thì làm.

Ngoài miệng thì nói sẽ mách giáo viên, nhưng làm sao thể được, bây giờ mà gân cổ lên kêu, người đầu tiên đến khẳng định là lũ học sinh muốn xem kịch hay.

Sau khi bình tĩnh lại, Tôn Tâm Nghiên lấy hết cam đảm nói: "Tôi hiện tại đã cho anh vào danh sách đen rồi, tôi cũng không thích anh. Mỗi lần anh đều nói có mấy câu muốn nói với tôi, kết quả nói xong lại có lần tiếp theo. Mong anh không cần làm những việc này nữa, thật sự rất phiền phức."

Chàng trai nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, cũng không tức giận: "Có phải em sợ ảnh hưởng tới học tập không? Anh biết em không giống với mấy nữ sinh kia, em là cô gái tốt. Anh đảm bảo với em, nếu em ở bên cạnh anh, tuyệt đối không ảnh hưởng tới thành tích của em. Anh chỉ muốn quan tâm em thôi."

"Anh tự quan tâm bản thân mình trước đi."

Cậu nam sinh càng tiếp xúc càng cảm thấy, cô rất yên tĩnh và ngoan ngoãn, kỳ thật còn có cá tính riêng của mình, rất đáng yêu.

Anh ta cười cười, lấy lùi làm tiến: "Em không đồng ý cũng được, nhưng em phải đảm bảo với anh, từ nay về sau không yêu đương ở Giang Cao, anh đây sẽ không tìm em nữa."

"Dựa vào cái gì tôi phải đảm bảo cùng anh?"

Ngoài cửa, một nam sinh giữ chặt cửa, một người dán tai vào nghe, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong. Nữ sinh dẫn Tôn Tâm Nghiên tới hỏi: "Nói cái gì thế?"

"Không biết, nói nhỏ quá."

Người đang giữ cửa nói: "Không phải không nói chuyện, mà đang hôn chứ?"

Nữ sinh bên cạnh vỗ vai anh ta: "Hạ lưu..."

Nhìn thấy cuối hành lang có người đi tới, nữ sinh ngừng cười. Hai chàng trai cũng thấy, hóa ra là Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đi đến.

Trời mùa đông khắc nghiệt, hai người lác lư đi đến, uống coca lạnh. Trần Ngạn Kỳ thấy mấy người đứng trước cửa đều là người quen, trong đó có một người giữ chặt cửa, nở nụ cười, cậu ta hỏi: "Làm gì thế?"

Nam sinh làm động tác suy: "Cậu nhỏ giọng một chút, Thẩm Khải đang làm đại sự bên trong."

"Đại sự?"

Một nam sinh khác đề thấp giọng: "Tò tính."

"Lại tò tính?" Trần Ngạn Kỳ cười cười, hăng hái: "Với ai?"

Nam sinh nắm lấy cằm cô gái bên cạnh nói: "Tôn Tâm Nghiên, bạn cùng lớp của Hạ Li, đã theo đuổi lâu rồi."

"Giữ cửa làm gì?" Bên cạnh bỗng có người mở miệng.

Mấy người liếc mắt về phía Hà Tân.

Hà Tân không dễ giao thiệp với người khác, nói chuyện với bọn họ cũng không thật sự để tâm, rất xấu hổ. Nay cậu lại chủ động hỏi chuyện, bọn họ đương nhiên nghĩ cậu cũng cảm thấy chuyện này thú vị. Nam sinh cười: "Thẩm Khải nói, sợ cô nàng xấu hổ."

"À, không dám đảm bảo, chứng tỏ em chỉ có thành kiến với riêng anh phải không?" Bên trong, Thẩm Khải bỗng dùng âm lượng bình thường để nói chuyện, giọng cũng không còn dịu dàng nữa.

Bên ngoài vẫn không nghe được rõ ràng lắm, chỉ loáng thoáng vài từ, mấy người đều yên tĩnh lại.

Tôn Tâm Nghiên cũng dùng giọng điệu bình thường đáp trả: "Chúng ta căn bản chẳng quen biết, anh thích tôi cái gì? Tôi không có thành kiến với anh, chỉ là không hề muốn thân quen với anh thôi. Nếu tôi thật sự thích một người, tuyệt đối không dùng cách thiếu tôn trọng này để đối xử với anh ấy. Anh cũng chẳng cần nói anh thích tôi, người anh thích là chính bản thân mình. Bảo họ mở cửa ra, nếu không tôi thật sự sẽ gọi người đến đó."

Nói xong cô lại kéo cửa ra, kéo không được, cô nhứt chí đập cửa hai cái, kêu: "Mở cửa!"

Cảm xúc hai người bên trong không đúng rồi, trò chơi kích thích cũng đã đổi vị, mấy người ngoài cửa không biết phải làm thế nào.

Hà Tân: "Mở cửa ra!"

Tay nam sinh vẫn đặt trên nắm đấm cửa, khó xử nhìn Hà Tân: "Thẩm Khải nói với chúng tôi..."

Liếm khóe miệng, ánh mắt Hà Tân trầm xuống, nhắc tay kéo mạnh cửa.

Đúng lúc có âm thanh phát ra từ bên trong: "Tuồng Chấn mở cửa đi."

Cửa mở.

Tôn Tâm Nghiên bước ra khỏi phòng tắm, mới phát hiện ngoài cửa có vài người. Không ngờ được là, người đầu tiên nhìn thấy lại là Hà Tân.

Mắt có hơi đỏ, Tôn Tâm Nghiên chỉ nhìn Hà Tân, xoay người đi về phòng học.

Hành lang rất sáng, tóc đuôi ngựa của cô gái đung đưa lay động, như là đang giơ tay lau mặt, thân hình mảnh khảnh rất nhanh đã biến mất.

Vài người xung quanh nhìn chằm chằm bóng dáng cô, lại trầm mặc nhìn về phía Hà Tân.

Lúc này, bọn họ cũng không hiểu sao mình lại nhìn Hà Tân, có thể là do phản ứng ngoài dự đoán của cậu lúc này, cũng có thể là do ánh mắt Tôn Tâm Nghiên nhìn Hà Tân lúc cuối.

Thậm Khải thần sắc uể oải, bước đi, vài người theo sau.

Bên này, Trần Ngạn Kỳ cũng lắc cánh tay Hà Tân: "Không có chuyện gì chứ?"

Lấy lại tinh thần, Hà Tân không nói chuyện, đưa lon coca lên miệng uống, cảm thấy lạnh thấu tim.

Tôn Tâm Nghiên khi về lớp học liền gục xuống bàn.

Lý Dịch vừa mới ngủ trưa dậy, tỉnh lại không thấy bóng cô, khi trở về lại mang tâm trạng chán nản, liền chạy tới quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôn Tâm Nghiên nửa ngày không phản ứng, một lát sau cô nghiêng mặt lại, dựa vào cánh tay nhìn Lý Dịch, hốc mắt ẩm ướt.

Lý Dịch sùng sốt: "Làm sao vậy? Sao tự nhiên lại khóc thế?"

Tôn Tâm Nghiên thương tâm nói: "Có người rất xấu xa..."

Vừa nói, một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, chậm rãi thấm vào kẻ hờ giữa mắt và cánh tay cô.

Lý Dịch kéo ghế đến cạnh bàn cô, tay tỉ mỉ, cũng nằm sấp xuống bàn, nhẹ giọng hỏi: "Cậu vừa mới đi đâu vậy? Ai chọc giận cậu? Đừng khóc mà."

Lý Dịch lấy giấy lau mặt cho cô.

Tôn Tâm Nghiên nhận lấy tờ giấy, bật lấy đôi mắt, không nhìn được lại rơi vài giọt.

Cô đem chuyện bên trong nhà tắm nói với Lý Dịch, Lý Dịch vừa nghe liền nổi nóng: "Hà Lị thật quá đáng, chính mình giao du với nam sinh năm hai thì thôi đi, còn kéo người khác xuống bùn cùng."

Tôn Tâm Nghiên lúc này đã nín khóc: "Quên đi, tớ chẳng muốn dây dưa với mấy người đó nữa."

Lý Dịch nói: "Lần sau bọn họ còn dám làm vậy như thế, cậu nhất định phải mách giáo viên, đúng là, càng lúc càng quá đáng."

"Ừ, tớ biết rồi." Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Khi bắt đầu vào học, Hà Tân mới trở lại lớp.

Đi vào bằng cửa trước, người từ từ lướt qua bàn Tôn Tâm Nghiên, Tôn Tâm Nghiên vẫn nói chuyện với mấy bạn nữ như bình thường.

Trở lại chỗ ngồi, Hà Tân kéo khóa áo khoác, ngồi xuống, lưng dựa vào tường.

Đôi mắt vô thức lướt qua đám người phía trước, trong lớp âm thanh vui đùa ầm ĩ, sườn mặt mỉm cười của cô gái đôi lúc bị các học sinh vô tình che lại.

Anh liếc mắt nhìn, đầu dựa vào tường, ngay khi cậu nhìn thấy chính diện mặt cô, chuông vào học vang lên, cả lớp nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Tiết đầu tiên vào buổi chiều là Ngữ Văn của Lý Ái Trân.

Lý Ái Trân vừa lên lớp liền giảng ngay bài thơ cổ. Tôn Tâm Nghiên được gọi lên đọc thuộc "Lan Đình tập tự" của Vương Hi Chi.

Năm thứ chín niên hiệu Vĩnh Hoà nhằm năm Quý Sửu, đầu tháng ba, hội ở Lan Đình tại huyện Sơn Âm, quận Cối Kê để cử hành lễ tu hế. Quần hiền tới đủ, già trẻ đều họp.

Nơi đó có núi cao, đỉnh lớn, rừng rậm, trúc dài,

lại có dòng trong chảy xiết, chiếu quanh hai bên,

dẫn nước uốn khúc là chỗ thả chén. Mọi người ngồi theo thứ tự.

Tuy không có tiếng tơ, tiếng trúc, tiếng đàn, tiếng huyền cho vui tai,

nhưng uống một hớp rượu, ngâm một câu thơ, cũng đủ sướng u tình.

(*) Nguồn dịch: Thoái Bút.

Ở hàng cuối cùng, Hà Tân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi dựa vào tường, ánh mắt tối đen. Bên tai là giọng nói trong trẻo, du dương.

Cửa sổ đón làn gió lùa vào, không tiếng động thổi chiếc bút của cậu lảo đảo trên bàn. Chiếc bút nhựa rơi xuống, tạo nên vài tiếng động sắc bén. Người ngồi phía trước quay mặt lại, cậu không cử động.

Sau khi tiết học cuối cùng buổi tối nay kết thúc, Tôn Tâm Nghiên chậm chạp thu dọn đồ đạc, hai cô bạn đi cùng đường đã xuống dưới lán xe đạp. Cô đeo cặp sách, học sinh trong lớp cũng đã về dần.

Mới vừa bước xuống cầu thang, bỗng có người ở chỗ ngoặt gọi cô lại.

“Tôn Tâm Nghiên...”

Tiếng gọi không lớn không nhỏ, Tôn Tâm Nghiên bị dọa nhảy dựng lên: “A!”

Ngay khi nhìn thấy người trong góc tối, cô tiếp tục đi xuống dưới.

Hà Tân không nhanh không chậm, xuống lầu cùng cô.

Cô bước nhanh không ngừng.

“Này...”

Đi đến dưới lầu, cô chuyển từ đi thành chạy, Hà Tân đuổi tay kéo cặp sách cô lại, ai biết nhẹ nhàng kéo một cái, không khiến cô dừng lại, ngược lại chẳng biết túm phải cái gì trên cặp cô.

Sau lưng bị giật một cái, Tôn Tâm Nghiên dừng lại, đưa tay sờ cặp sách sau lưng.

Móc khóa hình con thỏ treo trên cặp không còn.

Lúc này cô mới quay đầu lại, phẫn nộ nhìn cậu.

Hà Tân cũng không ngờ tới, cúi xuống nhìn cái con xù xù lông trong tay mình, cứng đờ tại chỗ.

Thế quái nào, chuyện này càng lúc càng trở nên tồi tệ.

Đèn đường chiếu lên đầu hai người đứng cạnh bồn hoa, nhẹ nhàng đổ xuống hai cái bóng. Hai ba học sinh về muộn ôm cặp sách lướt qua hai người, quay đầu lại nhìn.

Tôn Tâm Nghiên cắn môi, lẳng lặng nhìn cậu hai giây, bỏ đi.

Lần này, người phía sau không có đuổi theo.

Về nhà tắm rửa xong, Tôn Tâm Nghiên mặc áo ngủ hình san hô, nằm trên giường không hề nhúc nhích, hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Trên bàn học, đèn chiếu sáng, ánh đèn mềm mại, cặp sách đặt bên cạnh, trên khóa kéo chỉ còn cái vòng khóa tròn cùng đoạn dây ngắn bị đứt.

Cô xoay người, vùi mặt vào chăn mềm mại, thở dài một tiếng.

Cũng đêm đó, sau khi tắm rửa, Hà Tân nằm trên giường kí túc xá, tay gối đầu, tóc vẫn còn ướt, da đầu lạnh căm căm.

Hai mắt vô thần nhìn chằm chằm lên trần nhà, khuôn mặt cậu thiếu niên góc cạnh rõ ràng.

Tám người học sinh một phòng kí túc, vừa tắt đèn, các nam sinh lần lượt nằm lên giường, nói về bóng rổ, nói về con gái. Từ trước đến nay, Hà Tân luôn xa cách với mấy người cùng kí túc, bọn họ mấy lần mất mặt, cũng không chủ động nói chuyện với cậu.

Hai ngày nay, cậu học sinh có diện mạo bình thường trong kí túc bắt đầu yêu đương, khi kể về bạn gái, lời trong lời ngoài đều khoe khoang đắc ý, giống như khi bàn về chuyện yêu đương, cậu ta chính là cao thủ bậc nhất trong kí túc vậy. Mấy người còn lại càng nghe càng hệt hắt, sau khi tắt đèn đều ăn ý không mở miệng nói chuyện, chum kín đầu, trực tiếp ngủ.

Hà Tân vẫn luôn mở to mắt, nghe được tiếng ngáy, mới ý thức được đèn đã tắt.

Căn phòng u ám, giữa khe hở của hai cánh màn, ánh trăng chiếu sáng, lạng lẽ phản chiếu lên tường.

Rung rung, tiếng động nhỏ nhỏ vang lên, cậu móc đồ vật từ dưới gối ra, giơ lên trước mặt, ấn đi động chiếu sáng.

Màn hình phát sáng trắng, nhờ thế Hà Tân nhìn rõ được con vật xù xù lông này, thỏ con nhếch miệng cười, nằm trong tay cậu.

Nhìn đi nhìn lại, cậu hơi nhíu mi: Sao càng nhìn cái mặt thỏ này, lại càng thấy giống mặt người nào đó thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9

Nhìn chung, trong thời gian trước khi bước vào kì thi cuối cùng này, học sinh toàn trường đều ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trong tiết tự học ngoài trời, Lý Ái Trân yêu cầu Tôn Tâm Nghiên lên tầng ba gặp cô giáo tiếng anh. Tầng ba đều là phòng học của lớp 12, cũng không biết các học sinh đi đâu, cả tầng chỉ có vài người, vô cùng yên tĩnh. Tôn Tâm Nghiên đi qua vài phòng học, trên bàn xếp vài ba quyển sách và tập đề thi giống nhau.

Cô giáo tiếng anh ở trong lớp nói chuyện với một giáo viên khác, khi Tôn Tâm Nghiên đi vào gọi, cô mới phát hiện trong phòng còn có hai nữ sinh đang xem bài. Tiếng lật sách sột soạt, kể cả khi cô đi vào rồi cùng cô giáo tiếng anh bước ra khỏi phòng, đầu họ cũng chẳng buồn nâng một cái.

Tôn Tâm Nghiên thăm nghĩ: Hai năm nữa, cô cũng sẽ vậy sao?

Rất nhanh đã đến cuối tháng 12, ngày đầu tiên của năm mới là vào thứ hai, các học sinh đều nói không có rảnh để quan tâm.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cô cậu 16, 17 tuổi đối với thời khắc lãng mạn chuyển giao năm mới vẫn đặc biệt mong chờ. Buổi tối ngày 31, 12 giờ, Tôn Tâm Nghiên vẫn còn thức đọc bài, bỗng di động rung chuông báo có tin nhắn mới, ngay sau đó liền nghe được tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ.

Tôn Tâm Nghiên đặt bút xuống, đi đến bên cửa sổ.

Di động vẫn rung chuông, mấy người bạn tốt nhắn tin chúc mừng, cũng có một vài người bạn cùng lớp gửi lời hỏi thăm, trong đó có một dãy số xa lạ.

“Ha ha ha, chúc cậu gặp được tất cả những điều tốt đẹp nhất trong năm 2008, trở thành thiên thần nhỏ đáng yêu nhất.” Đây là tin nhắn của Lý Dịch.

Tôn Tâm Nghiên đáp lại: “Năm 2008, chúc cậu đứng đầu cả lớp trong kì thi tới.”

Mấy giây sau, bên kia trả lời: “Thật mất hứng!”

Pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ, tỏa sáng như những viên pha lê rực rỡ, lãng mạn và xinh đẹp.

Tựa như năm 2008 sắp tới, tràn ngập bí ẩn, khiến bạn mong đợi.

Sau khi xem hết các tin nhắn, Tôn Tâm Nghiên bỗng phát hiện, Hà Tân cũng gửi cho cô một tin, nội dung như sau:

“Ngày xưa ngày xưa, có một con ngựa, do chạy vội vàng mà rơi xuống biển, cho nên, nó biến thành ‘hải mã’ (*). Một con ngựa khác là bạn của con ngựa này, vì muốn tìm người bạn rơi xuống biển của mình, kết quả lại rơi xuống sông, nó biến thành ‘hà mã’. Con ngựa thứ ba là con ngựa trắng, vì muốn tìm hai người bạn mất tích của mình, nó đi tới thành phố có giao thông hỗn loạn. Nó liền tiếp bị vài cái xe cán qua, khiến trên thân xuất hiện vài sọc đen. Cuối cùng, nó biến thành ‘ngựa vằn!’”

(*)Hải mã = cá ngựa

Tôn Tâm Nghiên nhăn mày, đọc từ đầu đến cuối tin nhắn hai lần, mới xác định cậu vừa gửi một mẩu chuyện cười.

Nhàm chán. Cô không chút nghĩ ngợi xóa luôn tin nhắn.

Kết quả, ngày đầu tiên của năm 2008, vào tiết đầu của buổi học sáng, Lý Ái Trân tuyên bố, kì thi sắp tới tổ chức vào ngày 22 tháng giêng. Cả lớp kêu rên.

Dự báo thời tiết nói năm nay là năm có mùa đông lạnh kỉ lục trong trăm năm, sẽ có tuyết rơi. Vì thế lũ học sinh đều âm thầm cầu nguyện, bao mau đến sớm một chút, càng to càng tốt, khiến học sinh không đến lớp được, trường phải hủy bỏ kì thi tới. Ai ngờ một tuần sau thời tiết thực sự biến động lớn, gió lạnh thổi không ngừng, trên dưới lớp học khổ không sao kể hết.

Có lẽ là do thường xuyên thức đêm học bài, Tôn Tâm Nghiên không cẩn thận bị cảm, đi học thì mơ mơ hồ hồ, rất buồn ngủ, có một hôm trong tiết tự học buổi tối, cô phải xin về nhà trước, mẹ Tôn đến lớp học đón cô, cả lớp đều tò mò ngoi ra bên ngoài xem. Ngày hôm sau đi học, có rất nhiều bạn nữ nói với cô, mẹ cậu thật xinh đẹp, rất có khí chất.

Vào thứ tư, những cơn mưa liên tục cuối cùng cũng chịu ngừng, mặt trời cũng chịu lộ rạng trên cao. Thời tiết vẫn cứ lạnh giá như cũ, nhưng tâm trạng đã bớt ảm đạm do mưa kéo dài không dứt mấy ngày qua.

Các nam sinh lâu lắm không chơi bóng rổ, xương cốt đều ngứa ngáy không chịu được, vừa nghỉ trưa liền mang bóng đến sân thể dục, chơi đến khi mồ hôi chảy ròng ròng mới chịu về lớp.

Giữa trưa hôm nay, Trần Ngạn Kỳ cơm cũng không ăn, vội vàng cùng Hà Tân hẹn mấy người năm nhất năm hai, trực tiếp ra sân thể dục khai chiến.

Lúc đầu cả lũ chơi rất vui vẻ, đang được nửa cuộc, Trần Ngạn Kỳ cũng chẳng biết Hà Tân phát điên cái gì, luôn nhìn thẳng vào một người phía đối diện, vị trí, cách thức, quy tắc đều mặc kệ, người ta chuyển thì cậu chặn, người ta ném thì cậu đập, rõ ràng là cố ý khiêu khích.

Cuối cùng, người ta cũng bị cậu chọc giận, sau khi nhận được bóng thì trực tiếp ném đi, quả bóng theo quán tính bay thẳng ra ngoài sân.

“Cậu muốn làm gì? Thích sao hả?”

Đám người cùng chơi đá sớm nhìn ra manh mối, nhanh tay lẹ mắt chạy đến khuyên can, tách hai người họ ra: “Thôi nào, bình tĩnh...”

Vài người cũng chạy đến khuyên Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ cũng dè dặt vai cậu kéo sang bên cạnh, biết hôm nay tâm trạng Hà Tân không tốt, cái gì cũng không hỏi, trực tiếp kéo cậu đi: “Được rồi, không đánh nữa, giải tán.”

Hà Tân không nói chuyện, cũng không chịu để cậu kéo, cứ đứng im không nhúc nhích.

Bên kia, cậu nam sinh cũng bị vài người lôi kéo, miệng vẫn còn mắng chửi.

Đưa tay lên cổ lau mồ hôi, Hà Tân nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất. Trần Ngạn Kỳ nói: “Đi thôi, kiếm cái gì uống cho hạ hỏa nào.” Nói xong lại muốn kéo cậu.

Mọi người ở đây đều thả lỏng cảnh giác, cho rằng mọi chuyện đã tạm ổn, Hà Tân bỗng gạt Trần Ngạn Kỳ sang một bên, xông lên đẩy mạnh đối phương một cái. Cậu nam sinh bị mọi người vây quanh vốn không phòng bị, lao đảo vài bước, còn chưa đứng vững, trên mặt lại lĩnh một quyền.

Khi Trần Ngạn Kỳ phản ứng lại, trước mắt đã là một mảng hỗn loạn, cậu ta không hề nghĩ ngợi, giầy tiếp theo liền gia nhập cuộc chiến.

Vì thế, chơi bóng rổ lại biến thành một trận đánh nhau.

Năm nhất và năm hai đánh hội đồng.

Khi tin tức truyền đến lớp 17, cái nhóm này đã bị kéo lên phòng giám hiệu dạy dỗ nghiêm khắc, sau đó được cô chủ nhiệm tạm thời bảo lãnh cho về. Các lãnh đạo trường vẫn còn đang ở phòng hội đồng thảo luận về việc xử phạt.

Trong ấn tượng của rất nhiều nam sinh ở Giang Cao, các cuộc đám đá kéo bè kéo cánh như này chỉ xảy ra ở cấp 2.

Học sinh Giang Cao đều không phải dạng một sách yếu đuối, nhưng thực sự là rất ít khi phát sinh chuyện đánh nhau. Đa phần học sinh nơi đây đều sinh ra và lớn lên trong gia đình khá giả, không làm mấy chuyện tùy hứng và không phép tắc như vậy, tư duy của lũ học sinh lý trí và tinh táo hơn nhiều so với bạn bè cùng tuổi.

Nhưng lý trí không có nghĩa trong lòng không có sự nổi loạn, khí phách của thiếu niên.

Giữa trưa hôm nay, cả lớp 17 cứ đồn thổi từ trên xuống dưới chuyện Hà Tân cầm đầu đánh nhau với mấy anh năm hai, kể đến máu nóng sôi trào. Có mấy người còn đông đặc nói, nếu năm hai mà dám trả thù, con trai lớp 17 nhất định cùng nhau lao vào đánh. Đột nhiên lớp học trở nên đoàn kết vô cùng.

Lý Dịch đem tất cả những chuyện mình nghe được, kể cho Tôn Tâm Nghiên: “Có biết Hà Tân đánh nhau với ai không? Không chừng cậu nghe xong lại thấy hả lòng hả dạ đó.”

Tôn Tâm Nghiên: “Ai vậy?”

“Thẩm Khai.” Lý Dịch mồm năm miệng mười: “Bọn họ chơi bóng rổ được nửa thì xích mích, sau đó Hà Tân đánh anh ta, năm hai nổi giận, năm nhất cũng nổi giận, thế là lao vào đánh nhau.”

Tôn Tâm Nghiên gấp Hà Tân vào buổi chiều.

Tiết thứ hai của buổi chiều là thể dục, cô đi lên văn phòng của cô giáo tiếng anh để nhận đề thi, thấy một bóng người cao gầy ở phía xa xa, đứng ở hành lang.

Cậu nam sinh hơi dựa người vào lan can, rũ mắt nhìn xuống sân thể dục.

Đuôi mắt chú ý thấy có người đang tiến gần, Hà Tân quay mặt đi.

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, rồi bước vào phòng lấy đề thi, ôm cả tập giấy ra, định đi về lớp.

“Này...”

Bước chân dừng lại, Tôn Tâm Nghiên nghĩ ngợi, quay đầu lại: “Gọi tôi?”

Hà Tân hỏi: “Hết giờ?”

Cô lắc đầu.

Bầu trời mùa đông sáng sủa, rạng rỡ, trên mặt Hà Tân có hai vết thương khá rõ ràng, một xanh một tím.

Quay đầu lại nhìn, thấy không có ai trong văn phòng để ý đến bên này cả, Tôn Tâm Nghiên suy ngẫm, sau đó tiến về phía cậu.

“Tôi đến đây lấy đề.” Tôn Tâm Nghiên ôm tập giấy trong ngực: “Bây giờ là tiết thể dục, vài phút nữa là hết giờ.”

Sân thể dục cách đó không xa truyền đến tiếng cười nói náo nhiệt của các học sinh, cô nhìn xuống dưới, lại ngẩng đầu: “Cậu không sao chứ?”

Hà Tân không trả lời, một lát sau, bỗng nói: “Chuyện hôm đó không liên quan tới tôi.”

Tôn Tâm Nghiên: “Quên đi.”

Mày nhăn lại, giọng Hà Tân khó chịu: “Quên cái gì mà quên, vốn chẳng liên quan tới tôi, ông đây chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi!”

“Đừng có nói tục được không?”

“Câu nào chứ? Ông đây?”

“...”

Yên lặng một lát, Tôn Tâm Nghiên mấp máy môi: “Thật ra tôi không muốn nhắc lại chuyện đó.”

Hà Tân nhìn cô, thò ra một hơi thật dài, lười nhác dựa người về sau, phía cổ phát ra tiếng xương kêu răng rắc.

“Bỏ đi, không nhắc thì không nhắc.” Cậu nói.

Người bên cạnh lại nói: “Nhưng tôi tin cậu.”

Hà Tân cúi đầu nhìn cô.

Một cơn gió nhỏ thoảng qua, mang hương vị ẩm ướt sau cơn mưa, thổi bay vài sợi tóc mai trên thái dương của cô gái.

Đứng một lát, Tôn Tâm Nghiên hỏi: “Nhà trường định phạt các cậu thế nào?”

“Không có.”

“Trần Ngan Kỳ cũng tham gia sao?”

“Cậu nói thử xem?”

“Thật tốt quá, bố cậu ấy nhất định sẽ bảo lãnh cho các cậu.”

Hà Tân bật cười, có lẽ cô sẽ không ngờ được.

Sợ rằng Trần Ngan Kỳ mới là người thăm nhất, bây giờ vẫn còn phải đứng phạt ở cửa phòng hội đồng.

“Sắp hết giờ rồi, tôi về lớp trước.”

“Này...”

Vừa mới đi được vài bước, Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại: “Lại chuyện gì nữa?”

“Giúp tôi một việc.”

“Ừ?”

“Giúp tôi mua một cái băng gấu y tế đi.”

Ánh mắt Tôn Tâm Nghiên đảo quanh mặt cậu một vòng, hơi bắn khoăn, không phát hiện ra vết thương chảy máu nào cả.

“Có bị thương nặng không? Hay xuống phòng y tế khám thử?”

Hà Tân nói: “Không cần, có giúp không đây?”

Tôn Tâm Nghiên: “Được.”

Hà Tân móc 100 tệ từ túi quần ra, Tôn Tâm Nghiên vội vàng nói: “Không cần, vừa hay tôi cần tiêu đồng tiền lẻ, mua cho cậu một cái cũng chẳng sao.”

Tôn Tâm Nghiên đem đồng đề thi về lớp học, lại đến quầy bán đồ ăn vặt mua một cái băng gấu rồi trở về. Sau khi hết giờ, hành lang trước văn phòng đã có cả đám người.

Hà Tân không ở đó nữa.

Một giáo viên chuẩn bị lên lớp, thấy Tôn Tâm Nghiên cứ đứng chần chờ không vào phòng, cười hỏi: “Tìm cô Lý của các em hả? Cô ấy đi vào phòng họp rồi.”

“Cảm ơn thầy ạ.”

“Không có gì.”

Trở lại lớp học, Tôn Tâm Nghiên nhìn về phía cuối lớp, lại nhìn chỗ đám con trai đang tụ tập nô nghịch, đem băng gấu cắt vào cặp sách.

Ai ngờ, tiết cuối của buổi học chiều Hà Tân lại về lớp. Cả lớp nhìn cậu như lần đầu tiên cậu vào lớp, từ khi cậu bước vào cửa đến khi ngồi vào chỗ.

Hà Tân mặt vô cảm đi vào lớp, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Cả tiết học sau đó, bọn con trai đều ồn ào không yên, luôn tìm cơ hội quay xuống hỏi cậu nguyên nhân hậu quả.

Sau khi hết tiết là thời gian ăn cơm chiều, Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch trở về từ nhà ăn, không thấy Hà Tân đâu. Chờ lúc cậu quay về, lại bị mấy nam sinh vây quanh, Tôn Tâm Nghiên định mang băng gấu đưa cậu, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Cứ như vậy cho đến khi kết thúc tiết học thứ ba của buổi tối, Tôn Tâm Nghiên đọc sách đến hoa mắt chóng mặt, tiếng chuông vang lên, cô đi dạo trên hành lang để hít thở không khí.

“Đồ của tôi đâu?”

Bỗng phía sau vang lên tiếng hỏi trầm thấp.

Tôn Tâm Nghiên quay mặt lại, Hà Tân đã chạy tới bên cạnh cô, tay buông lỏng đặt trên thành lan can, nghiêng mặt nhìn cô, cười như không cười.

Bóng cậu vừa cao vừa gầy, khuôn mặt nhỏ, ánh sáng chiếu vào, mắt cậu càng sâu hun hút.

“Hả?” Tôn Tâm Nghiên nói: “Trong cặp sách của tôi, cậu chờ một chút.”

Cô đi vào lớp rồi lại đi ra, đưa băng gấu cho cậu.

“Bao nhiêu tiền?” Cậu nhìn đồ vật trong tay.

“Vài đồng lẻ thôi, không cần tính toán.”

“Không cần thật?”

Trong lớp, lại có vài nam sinh bước ra ngoài, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy cứ đứng với cậu ở chỗ này cũng hơi kì kì, vì thế nói: “Không cần, tôi vào lớp trước đây.”

Hà Tân quay đầu lại, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng cô.

Cầm băng gấu trong tay, nhẹ nhàng lật qua lật lại, cậu hạ mí mắt, xé vỏ, tiện tay dán lên dán băng gấu lên cổ.

Trong bóng tối, khu dạy học phía đối diện, đèn sáng rực rỡ.

Cậu nhấc tay sờ sau cổ, khoe miệng nở nụ cười.

Chương 10: Chương 10

Khi tất cả mọi người đều lo lắng cho chuyện đánh nhau của Hà Tân và Trần Ngan Kỳ, nhà trường đã đưa ra kết quả xử lý vào thứ sáu, phạt rất nhẹ, tất cả mọi người đều hiểu đây chỉ là cảnh cáo về hình thức, cấm tái phạm.

Vào tiết chào cờ sáng thứ hai đầu tuần, nhà trường chính thức công bố biện pháp xử phạt trước tất cả học sinh. Sau đó Lý Ái Trân trở về lớp dạy dỗ răn đe một chút, dặn các học sinh chú ý vào kỷ luật, tập trung vào học hành.

Chuyện cứ qua đi như vậy. Các học sinh đều cảm thấy chuyện này sấm đánh thì to, mưa rơi thì nhỏ.

Các thiếu niên rất khó hiểu được, những cảm xúc buồn vui yêu ghét của họ trong mắt người lớn, chẳng đáng một đồng, đều là trò trẻ con. Đến khi liên lụy động chạm đến lợi ích của những người lớn, họ mới thực sự tức giận trừng phạt.

Thật ra, năm ấy Giang Cao đang được sở văn hóa tỉnh xét duyệt tặng bằng khen. Các thầy cô lãnh đạo vừa nghe chuyện học sinh đánh nhau tập thể thì vô cùng tức giận. Nhưng mà dù tức giận, họ vẫn phải để ý đến đại cục, hơn nữa trong đó còn có con của cán bộ cấp cao trong trường, mặt khác các phụ huynh của lũ học sinh đó cứ liên tục đến hỏi thăm xin lỗi, giờ mà trách phạt cũng hơi khó nói. Chỉ sợ nếu thực sự nghiêm phạt rồi ghi vào lý lịch học bạ sẽ ảnh hưởng đến mai sau, xuất ngoại cũng khó khăn.

Cuối cùng sau khi trải qua mấy cuộc họp hòa giải này nọ, trường học quyết định xử lý chuyện này theo cách ‘lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không’.

Trong chuyện này, Trần Ngan Kỳ là vô tội nhất, chỉ đơn thuần là vì tình nghĩa anh em mà xông vào, cuối cùng bị bố Trần chính đồn một phen, không được ra ngoài suốt một tuần.

Giữa trưa hôm nay, sau khi Trần Ngan Kỳ cùng Hà Tân ăn cơm ở ngoài về, cả hai ngồi xuống bồn hoa nhỏ nghỉ chân, uống coca. Một mảnh bầm xanh trên trán của Hà Tân vẫn chưa tan đi, Trần Ngan Kỳ nhìn cậu, bỗng cười một cái, sờ mũi: “Haiz, hôm đó cậu phát điên cái gì vậy?”

Cũng chỉ khi chuyện đã qua rồi, cậu ta mới hỏi cậu như vậy.

“Không có gì.” Hà Tân nói: “Nhìn mặt anh ta ngứa mắt.”

Trần Ngan Kỳ: “Bày đặt gì chứ, cậu nhìn người ta ngứa mắt bởi vì người ta cướp đối tượng của cậu.”

Hà Tân nhìn cậu ta.

Trần Ngan Kỳ chống hai tay sau lưng, miệng vẫn còn đau, lười nhác cười nói: “Ngày đó ở phòng tắm, cậu mẹ nó thể hiện cũng rõ ràng quá đi. Sau này tớ nghĩ lại, đáng lẽ không nên gọi Thẩm Khải chơi bóng cùng, tớ đúng là tự mang bom gài mình mà.”

Xung quanh đều là học sinh của Giang Cao, tốp năm tốp ba, cũng không thiếu mấy cặp yêu nhau. Thời tiết khá lạnh, một đôi nam nữ đi tới, trên người nữ sinh mặc chiếc áo khoác của nam sinh, nam sinh lại mặc mỗi cái áo len mỏng, cứ thần nhiên nói nói cười cười mà đi qua.

Hà Tân và Trần Ngan Kỳ nhàm chán nhìn, Hà Tân bỗng nói: “Đối tượng của cậu đâu, sao lần này không dẫn tới?”

Mối tình đầu của Trần Ngan Kỳ là nữ sinh lớp bên cạnh, quen nhau hai năm, đầu tháng ba chia tay. Sau đó lại quen một người mới, lên cấp ba thì chia tay. Sau khi lên cấp ba, quen một cô gái lớp trên, cậu ta cũng dẫn đi gặp Hà Tân vài lần.

“Không phải sắp thi cuối kỳ sao, làm loạn đòi chia tay với tớ, nói sợ ảnh hưởng đến học tập. Cậu xem đi, nếu tớ không đồng ý cô nàng sẽ làm loạn, tớ mà đồng ý khẳng định cô nàng còn làm loạn hơn. Con gái ấy à, sau này cậu sẽ biết, vô cùng phiền phức...”

Trần Ngan Kỳ bỗng nhìn cậu cười đầy thâm ý.

“Nhìn cái gì?” Hà Tân rừ mắt hỏi.

Trần Ngan Kỳ đắc ý rung đùi, nhìn sang một bên, ghen cười.

Hà Tân cũng nhìn sang bên cạnh, uống coca của mình.

Trần Ngan Kỳ uống hết lon coca của mình, lại lấy lon của cậu, Hà Tân giờ một tay chần, không cho cậu ta lấy được.

Trần Ngan Kỳ khinh thường ‘Xi’ một tiếng.

Trước kỳ thi cuối kỳ, lớp 17 có một nam sinh tổ chức sinh nhật, mời cả lớp đến nhà hàng ăn uống hát hò, Tôn Tâm Nghiên cũng được mời. Nam sinh đó bình thường có quan hệ khá tốt với Lý Định. Cuối tuần Tôn Tâm Nghiên còn muốn học thêm toán, định không đi, nhưng Lý Định cứ mè nheo năn nỉ, sau khi tan học buổi chiều cô trực tiếp bước vào tiệm lẩu.

Nam sinh đó mời cả một bàn người, có nam có nữ.

Trên bàn cơm, cả lớp hào hứng lôi quà ra. Phần lớn con trai đều tặng truyện tranh, đồ dùng thể thao. Con gái thì tặng CD, sách vở, có người còn tặng cả thú nhồi bông, bị cả lớp chê cười một trận.

Tôn Tâm Nghiên tặng một chiếc bút máy.

Chiếc hộp nhỏ dài, nam sinh mở ra, mặt tươi cười: "Cảm ơn, đúng lúc tớ cần bút viết."

Nam sinh bên cạnh chen mồm: "Cậu, mẹ nó viết xấu như vậy, đừng có tự làm bẩn bút máy của người ta được không?"

Mọi người cười to.

Tôn Tâm Nghiên cũng cười theo.

Thật ra, quan hệ trong lớp học của Tôn Tâm Nghiên cũng không tồi, lớn lên xinh đẹp, tính cách lại hiền lành ngoan ngoãn, rất nhiều người đều thích nói chuyện với cô, nhất là con trai. Nhưng khi bọn họ gần gũi với cô, khó tránh khỏi đặt cô làm trọng tâm, cứ nâng niu trân trọng, sợ làm lỡ sai sót rồi đổ vỡ, vì thế chung quy ở giữa vẫn có một lớp ngăn cách, rất khó để thổ lộ tình cảm.

Lúc ăn lẩu, mọi người đều nói cười vui vẻ, Tôn Tâm Nghiên ngồi bên cạnh Lý Định, ai hỏi cái gì cô đều đáp lời, nhưng cơ bản không chủ động xen lời vào câu chuyện.

Cơm nước xong, cả lớp lại dẫn nhau đi hát karaoke, Tôn Tâm Nghiên không muốn đi, lại bị Lý Định dụ dỗ thuyết phục.

Lý Định nói: "Cùng đi đi, đã cùng ăn rồi phải cùng chơi nữa chứ. Cậu mà không đi, mấy người kia lại nói cậu làm giả đấy."

Tôn Tâm Nghiên nghĩ lại cũng thấy đúng, đã mất công đến rồi phải chơi cho đã chứ: "Vậy cũng được, để tớ gọi điện thông báo về nhà cái đã."

Nam sinh thuê một phòng lớn ở KTV, mới vừa bắt đầu hát, lại có hai người trong lớp mới đến. Nhìn mọi người đều như thoải mái ngồi dựa lên sofa, thật ra nam nữ phân chia ranh giới rất rõ ràng, tất cả nữ sinh đều ngồi về một phía của bàn dài. Một bên ca hát bài "Chúc mừng sinh nhật", một bên gọi người phục vụ, mang vào rất nhiều đồ ăn thức uống, vùng tay rất hào phóng.

Mọi người chọn đa phần đều là bài của Châu Kiệt Luân, Tôn Yến Tư, SHE, ai thích bài nào thì hát bài đó, hát được một lúc thì lại nô nghịch, ai cũng muốn cướp microphone để hát.

Tôn Tâm Nghiên ngồi trong góc với mấy bạn nữ, sau khi Lý Định hát xong, nữ sinh bên cạnh lại kéo cô ấy ngồi xuống buôn chuyện về mấy ngôi sao ca nhạc nổi tiếng.

Cửa phòng bao bỗng bật mở.

Cả lớp nhìn về hướng cửa, Hà Tân bước vào.

Cậu ăn mặc thoải mái, áo khoác giản dị, quần jean màu đen, dưới chân đi một đôi giày thể thao màu trắng. Hình như cậu vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, trên tay cầm một hộp nhỏ, ánh mắt quét một vòng lên những người có trong phòng bao.

Mắt các nữ sinh ở đây đều sáng ngời.

Nam sinh tổ chức sinh nhật cầm microphone nói: "Tân đại thiếu gia đến rồi, chờ cậu hơn nửa giờ đấy."

Hà Tân đưa hộp quà cho cậu ta: "Chúc mừng."

Mấy nam sinh đang nghịch lộn cũng thò đầu ra chào hỏi cậu, Hà Tân cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống cùng bọn họ nói chuyện.

Lý Định hát xong thì quay về ngồi cạnh Tôn Tâm Nghiên, nghiêng đầu nhìn qua đó, xiên một miếng dưa gang trên đĩa hoa quả: "Còn mời cả Hà Tân cơ đấy, đến tớ cũng không biết."

Tôn Tâm Nghiên ngồi một mình nên uống khá nhiều nước, có chút buồn đi vệ sinh: "Tớ muốn đi WC, cậu đi không?"

"Được, đi thôi."

Lý Định cầm khăn giấy, dắt tay Tôn Tâm Nghiên ra ngoài.

Chờ đến khi các cô quay về từ WC, phát hiện chỗ ngồi lúc đầu đã bị chiếm. Nữ sinh ngồi kín một bên, chỉ còn một chỗ trống ở giữa, các cô đành ngồi xuống đó.

Vì thế, Lý Dịch phải ngồi cạnh cậu nam sinh có sinh nhật kia, cô ấy cùng cậu trai nói chuyện một lúc, càng nói càng hăng, quay mặt sang nhìn Tôn Tâm Nghiên quả quyết: "Tôn Tâm Nghiên, cậu nghe gì không, cậu ta còn muốn song ca với tớ, bằng cái giọng vịt đực ấy cơ!"

Chàng trai kêu gào: "Ai giọng vịt đực hả? Có dám hát bài 'Tình yêu Quảng Đảo' không?"

"Tình yêu Quảng Đảo thì Tình yêu Quảng Đảo, ai sợ ai!"

Mọi người ngồi bên cạnh cười ầm ĩ, hai người bùng bùng ý chí mà dặt tay nhau lên song ca.

Hai người ngồi giữa vừa đi, bên cạnh Tôn Tâm Nghiên liền trống một khoảng lớn, người ngồi gần nhất là Hà Tân.

Một lát sau, có nam sinh chen tới chỗ Hà Tân nói chuyện, cậu ngồi dịch sang bên cạnh, khoảng cách giữa hai người tự nhiên mà rút ngắn hơn phân nửa.

Khi Tôn Tâm Nghiên lấy di động ra xem, bên cạnh bỗng có người hỏi: "Sao không đi lên hát?"

Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại.

"Lúc cậu chưa tới đã hát rồi."

Hà Tân nói: "Lên lần nữa."

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: "Không muốn hát nữa." Lại hỏi: "Lúc ăn lẩu sao cậu không đến?"

Hà Tân không nói chuyện, rừ mắt nhấn tin ở điện thoại, sau khi gửi tin đi mới nói: "Hôm nay bố tôi về, tối nay ở lại ăn cơm với ông ấy."

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: "Bình thường bố cậu không ở đây sao?"

Cậu không nghe rõ, cau mày, cúi người nghiêng về bên này một chút: "Cái gì?"

Chớp mũi người thấy mùi sữa tắm trên cổ cậu nam sinh, bất giác mặt Tôn Tâm Nghiên nóng lên, cô vô thức lùi lại một chút: "Tôi nói, bình thường bố cậu không về đây sao?"

"À, ông ấy chạy khắp nơi, mỗi tháng về đây một hai lần."

Hà Tân ngồi thẳng lại, Tôn Tâm Nghiên cầm cốc lên uống một ngụm nước.

Kết thúc bài hát, phòng bao hơi yên lặng, giai điệu quen thuộc vang lên, Tôn Tâm Nghiên nhìn về phía màn hình.

Là 'Sao Sáng' của Châu Kiệt Luân, bài hát yêu thích của cô.

Hôm nay Tôn Tâm Nghiên xả tóc, trên đầu kẹp một chiếc bôm màu trắng nhỏ, sợi tóc mềm mại buông xuống hai vai, che khuất vành tai. Khi ánh sáng chiếu xuống, Hà Tân thấy khóe miệng cô bỗng nở nụ cười.

Cậu cũng nhìn về phía màn hình.

Nhưng bài hát phát được một nửa thì bị ngắt. Lý Dịch và chàng trai mừng sinh nhật cầm microphone đi đến trước màn hình, bắt đầu trình diễn 'Tình yêu Quảng Đảo' phiên bản hải hước.

Vỗ tay, hoan hô cuồng nhiệt, không khí trong phòng bao bắt đầu nóng lên.

Chờ đến khi 'Tình yêu Quảng Đảo' kết thúc, Tôn Tâm Nghiên thấy thời gian không còn sớm, bèn nói với Lý Dịch muốn về trước. Lý Dịch hát đến đỏ mặt, chơi vui vẻ đương nhiên chưa muốn về, nói khi nào kí túc xá đóng cửa mới chịu về.

Tôn Tâm Nghiên nói: "Không sao, vậy cậu ở lại chơi, tớ ngồi xe bus về nhà trước."

Lý Dịch dặn cô đi đường cẩn thận, về nhà nhớ nhấn tin thông báo.

Tôn Tâm Nghiên đi chào tạm biệt với chàng trai tổ chức sinh nhật, cậu ta khách khí giữ cô lại.

"Tôi cũng phải đi rồi, các cậu cứ từ từ chơi." Đột nhiên Hà Tân đứng dậy, cầm lấy di động và ví tiền trên bàn.

Mấy nam sinh đang chơi sời nổi đầu dừng lại, nhìn bọn họ: "Này, không phải tất cả đều muốn đi chứ? Hà Tân cậu vừa mới đến một lát, ở lại chơi đi."

"Các cậu cứ chơi đi." Hà Tân lấy áo khoác trên sofa.

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, chắc là hôm nay bố cậu về, cậu cũng muốn về sớm một chút.

Hai người rời khỏi phòng bao, Tôn Tâm Nghiên nhìn Hà Tân: "Cậu đi trước đi."

"Sao vậy?" Hà Tân mặc thêm áo khoác, thân hình trông càng thẳng tắp, dong dong.

"Tôi muốn đi toilet."

"Vậy cậu đi đi, tôi ở bên ngoài chờ cậu." Ánh mắt vòng ra sau lưng cô: "Có cần cầm ví hộ cậu không?"

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: "Không cần."

Hành lang được trang trí bằng những tấm gương trong suốt, trên tường treo một bức tranh sơn dầu. Trên đó vẽ một cái cây, thân cây màu xanh biếc, đóa hoa màu trắng trông như chuông gió, vô cùng đáng yêu tươi mát, hoàn toàn không phù hợp với môi trường xung quanh.

Hà Tân nhàm chán nhìn chằm chằm nó, vừa quay đầu lại đã thấy Tôn Tâm Nghiên đi ra. Hai người phục vụ mặc đồ đen bê mâm đi ngang qua, cậu mới để ý, hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác lông vũ trắng muốt.

Tôn Tâm Nghiên đi tới, nhìn lên tường: "Nhìn gì vậy?"

"Không có gì, đi thôi."

Tôn Tâm Nghiên nói: "Thật ra tôi luôn tò mò một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Không phải cậu đang học ở Bắc Kinh sao? Sao lại về đây, không phải ở đó càng dễ đỗ đại học hơn sao?"

"Ai nói vậy, cậu từng thử qua sao?"

Tôn Tâm Nghiên lườm cậu một cái, nói thầm trong miệng: "Nói chung là không khó bằng học ở Giang Tô."

Hà Tân không nói gì, qua một lát bỗng hỏi một câu: "Ăn BBQ nướng không?"

Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại nhìn, quả nhiên có một loạt quán đồ nướng ven đường, gió thổi khói dầu bay khắp cả đoạn đường.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: "Vừa mới ăn lẩu, ở nhà cậu chưa ăn cơm sao?"

"Cứ sang xem một chút."

Hà Tân nói xong liền đi sang bên đường, Tôn Tâm Nghiên gọi cậu một tiếng, người cũng đã sắp băng qua vạch kẻ đường.

Trên chiếc xe đẩy nhỏ có treo một bóng đèn, ánh đèn soi xuống mấy xiên que đủ loại hình dạng. Hai bên xe bày vài cái bàn nhỏ giản dị, không có đến một người khách. Người bán hàng rong vừa thấy Hà Tân lại gần liền nhiệt tình giới thiệu: "Chàng trai trẻ, cậu muốn ăn gì?"

Lúc Tôn Tâm Nghiên đi tới, Hà Tân đã chọn vài món, quay mặt lại hỏi cô: "Cậu ăn gì?"

Buổi tối, cả bàn người vây quanh một nồi lẩu, Tôn Tâm Nghiên cũng chẳng ăn được gì mấy, lúc này quả thực có chút đói bụng, cô nhìn đồng hồ: "10 giờ tôi phải đón xe bus."

"Biết rồi, phải ăn nhanh lên, cậu muốn ăn gì?"

"Mực cần."

"Giữ nữa?"

"Cánh gà."

"Giữ nữa?"

"Kêu người ta mang lên đi."

Hà Tân nói: "Ông chủ, cho thêm hai đĩa rau nữa."

"Được rồi, hai người cứ ngồi xuống chờ lát đi, xong tôi bung lên bàn cho." Ông chủ cầm mấy xiên que cho vào chảo nướng, tiếng xèo xèo vang lên.

Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống liền nói: "Cậu ăn nhanh lên, ăn không xong tôi cũng không đợi cậu đâu." Nghĩ lại bổ sung một câu: "9 giờ 40' tôi nhất định phải đi."

Chàng trai nhìn đồng hồ trên cổ tay, bỗng vọt tới trước mặt cô: "Mới 9 giờ."

Lấy hai đôi đũa loại dùng một lần từ thùng đũa ra, cậu đưa cô một đôi, sau đó lấy giấy ăn lau sạch mặt bàn.

“Cậu mắc bệnh sạch sẽ?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

“Không có.”

Nhìn bộ dáng cậu dùng sức mà kì cọ cái bàn, Tôn Tâm Nghiên nhăn mày: “Vậy mà còn không phải bệnh sạch sẽ?”

Sau khi lau xong, Hà Tân vo giấy thành một cục, ném xuống thùng rác, lại nhìn cô.

Cậu có đôi mắt rất đẹp, không to quá, lại có hai mí hẹp dài, được hàng lông mi dày cũng chiếc mũi cao phụ trợ, trông vừa thâm thúy vừa có thần.

Hai tay thả lỏng đặt lên mặt bàn, cậu gật đầu: “Quần áo tôi rất đắt, hiểu không?”

Tôn Tâm Nghiên không còn gì để nói.

9 giờ 30' hai người ăn xong hết, cùng nhau đi bộ đến trạm xe bus. Lúc Hà Tân đi trả tiền, Tôn Tâm Nghiên cũng lấy tiền trong ví ra: “Chia đôi đi.”

Hà Tân chẳng đáp lại một lời, chờ đến khi Tôn Tâm Nghiên cầm tiền ra, ông chủ đã trả lại tiền lẻ rồi.

“Bao nhiêu tiền vậy?”

Hà Tân đứng lên: “Đi thôi, tôi chưa tiêu tiền của con gái bao giờ.”

Tôn Tâm Nghiên vẫn muốn đưa tiền cho cậu: “Tôi đâu nói tôi mời, là chia đôi mà, mỗi người tự trả suất ăn của mình.”

“Được rồi.” Hà Tân nói: “Nếu muốn thì lần sau mời lại tôi một bữa đi. Tiền mua băng gấu vẫn chưa trả cậu.”

Tôn Tâm Nghiên đành phải nói: “Thôi được, lần sau tôi mời.”

Cột đèn trên đường phố bật sáng, sương mù mờ nhạt thoang thoang trong không khí. Có lúc thời tiết chợt thay đổi, trên đường gió bỗng nổi lên, hai người cũng vô thức bước nhanh chân hơn.

Treo trên trạm đợi xe bus là hai biển quảng cáo KFC cực to, một đôi tình nhân trẻ nắm tay nhau đi tới, đàn ông cầm túi xách giúp phụ nữ.

Đeo trên vai chiếc túi xách màu nâu, Tôn Tâm Nghiên ngo đầu sang bên cạnh, xem chiếc xe đang đi tới là số mấy. Bên cạnh, Hà Tân hai tay đút túi quần, kéo khóa áo khoác lên tận cằm, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

“Cậu về đường nào?” Vừa mở miệng đã xuất hiện hơi khói trắng. Nhiệt độ thật sự đã hạ rất thấp.

“Hà?” Hà Tân cúi đầu.

“Cậu về đường nào?” Cô hỏi lại lần nữa.

“À.” Cậu sờ sau cổ: “Đường 21.”

“Đường 21...” Tôn Tâm Nghiên nhớ lại: “Đó là hướng đến Kim Hồ à?”

“Ừ.”

Tôn Tâm Nghiên còn muốn hỏi nhà cậu hiện tại ở đâu, phía xa, một chiếc xe bus đã tiến về phía trạm, hai mắt cô sáng ngời: “Hình như là xe đi đường 21 đây.”

Người khựng lại, Hà Tân chậm rãi quay đầu lại nhìn, mặt vô cảm.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Hai chiếc đèn pha cuối cùng cũng đi đến gần, xe dừng trước trạm, hai hành khách chậm rãi đi xuống.

Cửa mở rộng đối diện với Hà Tân.

“Tạm biệt.” Tôn Tâm Nghiên chào cậu.

Nhìn chiếc xe bus, rồi lại nhìn cô, đầu lưỡi khẽ đẩy trong khoang miệng, hai tay đút trong túi quần.

Đứng bên cạnh xe bus, Tôn Tâm Nghiên thấy cậu sờ soạng khắp người, hình như không tìm được tiền lẻ. Dưới ánh mắt chờ đợi của bác tài xế, Hà Tân móc ra được tờ năm đồng, ngồi xuống bên cửa sổ.

Bên ngoài xe, Tôn Tâm Nghiên vẫn đứng yên một chỗ, sau lưng là biển quảng cáo lớn, trong bóng tối phát ra thứ ánh sáng màu hồng ảm đạm, ánh sáng chiếu đến làm chiếc áo khoác lông vũ trên người cô hơi đổi màu.

Cô vẫy tay với người đang ngồi bên cửa sổ, một nụ cười nhạt lướt qua môi cô.

Xe chạy rồi.

Tiếng bánh xe nghiền qua con đường nhựa vẫn văng vẳng bên tai, Tôn Tâm Nghiên theo bản năng mà quay đầu lại, phía sau đôi tình nhân trẻ vẫn đứng đó anh anh em em. Một trận gió thổi qua làm ánh đèn bên đường trở nên mờ hồ mờ ảo, cây cối, cửa hàng, những thứ linh tinh vụn vặt trên đường đều bị gió thổi kêu xào xạc.

Thật lạnh.

Tôn Tâm Nghiên trùm mũ áo lông vũ lên đầu, một tay lấy tai nghe trong túi, một tay cầm điện thoại, một mình đứng đợi xe tiếp theo.

Trong bóng đêm, chiếc xe bus cũ kỹ cứ lê lét về phía trước, không biết muốn chở người về đâu.

Xe bus nội thành khá ít khách, ngoài cửa sổ đường phố lung linh rực rỡ cứ vụt qua, mắt Hà Tân thần thờ, ngồi ở hàng đầu tiên, trong đầu tràn ngập nụ cười ngoài cửa xe bus kia.

Nhẹ nhàng, ngọt ngào, dành cho cậu.

Cô cười như vậy là có ý gì? Cô chỉ vô tình cười hay là cố ý cười với cậu?

Hà Tân cảm thấy có thứ gì đó đang đan xen trong nội tâm mình, giống như cảnh đêm hôm nay, lập lờ ảm hiện, mê ly thu hút. Lạ lùng, hỗn loạn, trong hỗn loạn lại có chút hoang mang, trong hoang mang lại có chút vui vẻ, các loại cảm xúc đan xen, làm cho người ta nhớ mãi dư vị.

Xe càng đi càng xa, mãi cho đến khi khung cảnh ngoài cửa sổ hoàn toàn vắng vẻ, tĩnh lặng, Hà Tân mới lấy lại tinh thần.

Vừa xuống xe, bên ngoài quả thực vô cùng lạnh.

Cậu chậm chạp băng qua đường đối diện, đội mũ, hai tay run rẩy ôm lấy người. Đêm đông vùng ngoại thành, không có mấy xe đi qua, đợi gần hai mươi phút, mới ngăn được một chiếc xe taxi chờ đi.

Đêm nay, lúc Tôn Tâm Nghiên về nhà đã không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, sau khi đánh răng rửa mặt cô trực tiếp leo lên giường đi ngủ. Có lẽ là do buổi tối vừa ăn lẩu vừa ăn BBQ, nửa đêm bị đau bụng mà tỉnh, cô khoác áo ngủ vào WC.

Không khí lạnh đến mức bất thường, sau khi trở về phòng, cô buồn ngủ kéo tấm màn, nhắm mắt, kinh ngạc đến trợn tròng.

Mái nhà, cây cối, đường phố, ... Cả trời đất đều phủ một màu trắng xóa. Tuyết rơi.

Tôn Tâm Nghiên vĩnh viễn không quên được buổi tối đặc biệt đó.

Tuyết không biết rơi từ lúc nào, tất cả mọi người đều ngủ say. Những bông tuyết trắng lặng lẽ rơi từ bầu trời đêm xuống, cứ chậm chậm mà phủ kín toàn bộ thế giới.

Giống như tạo ra một giấc mơ vì ai đó.

Đó là trận tuyết đầu mùa năm 2008. Sau mùa đông đó, rất nhiều người đã hiểu, tuyết không chỉ tuyệt đẹp lãng mạn, nó còn rất tàn nhẫn vô tình. Giống như rất nhiều người, rất nhiều chuyện trên đời này, từ khi sinh ra đã có hai mặt của nó, chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt phân cách giữa hai bên là được.

Bắt đầu từ đêm đó, tuyết chưa từng ngừng rơi.

Dự báo thời tiết đã nói, mấy hôm nay sẽ có tuyết, chỉ là không ai để ý, cũng không nghĩ tuyết sẽ rơi lớn đến vậy.

Sáng sớm hôm nay, độ dày của tuyết của Giang Tôn đã trực tiếp ngập ngang cổ chân người, một nửa giao thông thành phố bị tê liệt. Tất cả các đơn vị

trong thành phố đều được phát động đến dọn tuyết. Sáng sớm, Tôn Tâm Nghiên đón xe bus đến trường, trên xe đầy ắp người, vì thế hôm nay có rất nhiều người đến trễ, thậm chí cả Lý Ái Trần cũng đi muộn. Trong giờ học, rất nhiều học sinh mất tập trung ngó ra ngoài cửa sổ, khi chuông vang lên, các học sinh đều đổ xô ra khỏi phòng học, ngắm tuyết rơi, nặn người tuyết, ném bóng tuyết, chơi vô cùng vui vẻ.

Tiết thứ hai của buổi sáng kết thúc, Lý Dịch kéo Tôn Tâm Nghiên đi nửa vòng trường, đập tuyết băng băng tiến về phía quầy ăn vặt mùa đậu phộng.

Quầy bán đồ ăn vặt toàn người là người, Tôn Tâm Nghiên đứng bên ngoài chờ cô ấy.

Lý Dịch chết chìm trong đám đông, liếc mắt vờn bàn tay đến trước mặt cô bán hàng. Bất cười rồi quay mặt đi, Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, hà hơi vào lòng bàn tay, khói trắng tỏa ra trong giây lát, cô nhìn thấy hai người đang đi đến bên này.

Là Hà Tân cùng một cô gái. Cô gái có dáng người rất cao, mặc áo khoác da rất dày, tóc cắt ngang vai, thấp hơn cậu nửa cái đầu, sánh bước cùng cậu, cười cười nói nói hết sức thân thiết.

“Tôi mua đồ ăn?” Hà Tân đến gần mới nhìn thấy Tôn Tâm Nghiên đứng ở cửa, cậu dừng lại.

Tôn Tâm Nghiên: “Chờ Lý Dịch.”

Nữ sinh bên cạnh Hà Tân liếc mắt đánh giá Tôn Tâm Nghiên, quay sang cười với Hà Tân, lại nhìn về phía quầy ăn vặt: “Đồng người thế, tôi không muốn mua nữa.”

Lại nhìn Hà Tân: “Về lớp đây, cậu về cùng không?”

Hà Tân: “Cậu về trước đi.”

Nữ sinh không để ý mà cười cười, lại thân nhiên nhìn Tôn Tâm Nghiên nở nụ cười: “Đi đây, bye.”

Tôn Tâm Nghiên cười nhạt với cô ta, để lộ ra hai má núm đồng tiền.

Bóng dáng cô gái cao gầy đi xa, sợi tóc trong gió nhẹ nhàng bay bay. Giang Cao không cho phép nữ sinh cắt tóc quá ngắn, Tôn Tâm Nghiên không nhận được mà nhìn theo bóng dáng tiêu sái của cô nàng.

Hà Tân cúi đầu nhìn sườn mặt hồng nhuận của người bên cạnh, lại nhìn bông tuyết trên cành cây, bỗng hỏi: “Cậu muốn ăn gì không? Tôi mời.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Tôn Tâm Nghiên, Hà Tân nói: “Tôi đang thừa mấy đồng lẻ, muốn tiêu cho hết.” Lại tiếp: “Tôi đưa tiền, cậu tự vào trong mua đi.”

Khinh thường liếc cậu một cái, Tôn Tâm Nghiên tin chắc cậu chà có ý gì tốt.

“Tôi không cần.”

Hà Tân không kiên nhẫn mà nhìn cô: “Ăn chocolate không? Nếu không tôi đi vào mua cho cậu?”

Tôn Tâm Nghiên không biết cậu lại tìm ra trò gì vui nữa, lắc đầu.

Chỉ chớp mắt, rốt cuộc Lý Dịch cũng xách được túi đậu phộng nóng hôi hổi ra ngoài, vừa thấy Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên đứng cùng một chỗ liền chạy đến chào hỏi cậu.

Hai cô gái trở về lớp.

“Sao hai người lại đứng cạnh nhau thế? Hôm sinh nhật Khương Khôn có phải về cùng nhau không hả? Hà?” Lý Dịch trêu ghẹo.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Không có, cậu ta dẫn bạn nữ lớp bên cạnh đi mua đồ ăn, trùng hợp gặp nhau thôi.”

“Hà? Ai? Con gái lớp nào?”

“Không biết?”

“Bạn gái cậu ta?”

“Không biết, có lẽ vậy.”

Cái miệng nhỏ của Lý Dịch nhồm nhoàm nhai đậu phộng nóng: “Hà Tân quả thật rất đẹp trai, nhà lại giàu có, nếu thành tích mà tốt nữa thì đúng là hoàn hảo. Đáng tiếc, con người đều không thể nào hoàn mỹ được.”

Tôn Tâm Nghiên cười cười. Thành tích của cậu tốt nhất là không nên nhắc đến.

Tháng giêng, nhiều vùng trên cả nước bước vào một mùa tuyết dài dằng dặc.

Vô thức, từ ngữ trên các bản tin đã thay đổi, từ tuyết lạnh báo hiệu năm mới bội thu, thành tai họa mưa tuyết tàn khốc, băng tuyết vô tình. Nhiều thành phố trên cả nước bị mất điện do nước đóng băng, cũng cắt luôn cả nước. Nhà nước một bên phòng chống thiên tai, một bên phải khắc phục sự cố khó khăn, cứ thế giằng co với tai họa mưa tuyết hơn 20 ngày. So với phía Nam, Giang Tô bị ảnh hưởng không nhiều lắm, chỉ là giá rau củ đột nhiên tăng cao, giá rau xanh đã ngang ngửa với giá thịt.

Cuối tháng, trong thời tiết xấu, các học sinh cuối cùng cũng bước vào kỳ thi cuối kỳ.

Dường như tại những thời điểm quan trọng, Tôn Tâm Nghiên luôn gặp may mắn. Trải qua một khoảng thời gian chạy nước rút, kết quả kì thi cuối kỳ của cô đã cải thiện rõ rệt so với đầu năm, cô tiến vào top 10 của lớp, thậm chí còn xếp đầu tiên. Lúc ăn tết, khi trả lời những câu hỏi của họ hàng thân thích, bố mẹ Tôn vừa khiêm tốn lại tự hào.

Tháng hai, thời tiết cả nước bắt đầu tốt lên, không khí nặng nề của cơn bão tuyết đã được thay thế bằng niềm hân hoan khi đón tết về. Thứ sáu là đêm giao thừa, Tôn Tâm Nghiên cùng bố mẹ về quê trước một ngày, đón năm mới cùng ông bà.

Trong bữa cơm tất niên, mọi người cùng nhau nâng chén chúc mừng năm mới.

Bác Tôn Tâm Nghiên khi mời rượu cả nhà cô có nói: "Năm nay Đinh Đinh 17 tuổi rồi, là thiếu nữ rồi, cũng hiểu chuyện rồi. Bác cả chúc cháu học hành ngày càng tiến bộ, hai năm sau đỗ vào trường đại học tốt."

Cơm nước xong, Tôn Tâm Nghiên cùng hai chị em họ đi ra ngoài xem pháo hoa, di động không ngừng rung chuông. Cô nhận được rất nhiều lời chúc từ bạn bè, xen lẫn còn có vài tin nhắn thổ lộ của các cậu con trai. Trước kia, khi đọc những tin nhắn này, cô luôn cảm thấy ngại ngùng và bối rối.

Nhưng đêm nay, trong lòng Tôn Tâm Nghiên lại yên tĩnh đến thần nhiên.

Năm 2008, Tôn Tâm Nghiên 17 tuổi.

Ngoài thời gian ra, rõ ràng cái gì cũng không thay đổi, vậy mà một năm kia, cô lại có thể cảm nhận được, mình đã trưởng thành. Không có ai nêu nên quan điểm, dường như cô lại càng cảm nhận rõ những thay đổi thâm lặng của bản thân.

Sau khi trưởng thành Tôn Tâm Nghiên mới hiểu, hóa ra, rất nhiều người cứ lặng lẽ như vậy mà lớn lên. Tất cả mọi người đều không ngừng thay đổi bản thân, giống như cây cối mỗi năm đều thêm một vòng tuổi, sánh bước cùng thời gian tiến về phía trước.

Buổi sáng hôm sau, ngày đầu tiên của năm mới, người lớn đều dậy sớm, sửa soạn mọi thứ, phát lì xì cho lũ trẻ nhỏ, đi chúc mừng năm mới với hàng xóm. Khi mẹ Tôn gọi Tôn Tâm Nghiên dậy thì hai ông bà đã đi được một vòng quanh thôn, cả người nhễ nhại mồ hôi.

Cả gia đình náo nhiệt quây quần bên mâm cơm sáng.

Ông nội Tôn Tâm Nghiên bỗng nói: "Sáng sớm nay, ông bà Hà cách vách đã được con cháu rước lên thành phố đón tết cùng, cơm tất niên cũng là ăn ở tiệm, sau này càng ít người ở cái chốn này."

Bố Tôn nói: "Nếu bố mẹ muốn, sang năm con sẽ đón hai người lên ăn tết, mọi người cũng không cần lo chuẩn bị nhiều thứ nữa."

Bà nội Tôn Tâm Nghiên nói: "Nói linh tinh gì thế, tết phải lo chuẩn bị bận rộn mới là tết chứ. Mẹ không đi, muốn mời thì mời bố con lên đó ý."

Cả nhà đều cười.

Thời gian nghỉ đông ngắn, Tôn Tâm Nghiên không sắp xếp bất cứ việc gì ngoài chuyện học thêm toán. Dưới sự giám sát của bố mẹ, mỗi ngày cô đều sinh hoạt có trình tự, không khác lúc đi học là mấy, khó có cơ hội ra cửa gặp mặt bạn bè cũ cấp 2.

Khi kỳ nghỉ chỉ còn khoảng một tuần, cô bỗng nhận được điện thoại của Hà Tân, cộc lốc một câu: "Cậu không xem weibo?"

"Không xem, sao vậy?" Tôn Tâm Nghiên chẳng hiểu chuyện gì.

"Cậu xem trước đi."

Nếu đã mất công gọi điện thoại thì cứ nói thẳng cho nhanh, Tôn Tâm Nghiên vừa muốn nói vậy, đầu bên kia đã cúp máy.

Không có máy tính, lưu lượng trên điện thoại không đủ tải ứng dụng, cô đành phải lên trang web mở weibo.

Icon nhỏ khẽ lóe sáng, Hà Tân có gửi cho cô một tin nhắn.

Nick name của cậu là "Tân gia", hình đại diện là một cái đầu, trên đầu đội một cái mũ phồng màu trắng của nam, giống như đầu bếp, thoát nhìn có hơi ngốc.

Tôn Tâm Nghiên bật cười.

Nhưng khi nhìn đến nội dung tin nhắn, nụ cười cứng lại.

Đầu bếp nhỏ mặt dày vô sỉ nói: “Bài tập kì nghỉ đông làm hết chưa, lát nữa mượn của cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Trong suốt kỳ nghỉ đông, Hà Tân bị vây hãm trong thứ cảm xúc bồn chồn bất an.

Giống như mắc bệnh lạ vậy, cứ rảnh rỗi là lại vô thức nghĩ đến Tôn Tâm Nghiên, nhớ hình dáng của cô lúc còn nhỏ, biểu cảm của cô khi cậu mới bước vào lớp, cô của bây giờ trông như thế nào. Hà Tân phát hiện, trong suốt cả quá trình trưởng thành, cô chẳng thay đổi gì nhiều, lúc còn nhỏ da trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, khi cười trông rất đáng yêu.

Sao khi đó lại không có cảm giác gì nhỉ?

Cứ suy nghĩ như vậy trong suốt mấy ngày nghỉ, Hà Tân vốn cho rằng mình sẽ ăn tết ở quê với người thân. Cậu suy nghĩ kỹ rồi, sau khi ăn xong com tất niên sẽ gọi cô cùng mấy đứa nhỏ trong nhà ra ngoài cửa bắn pháo hoa, bồi dưỡng thêm tình cảm. Vì thế, cậu cực kỳ mong chờ kỳ nghỉ đông nhanh tới.

Ai ngờ, năm nay cả nhà lại lên thành phố đón tết, cậu thực sự muốn bùng cháy!

Khi cậu nghĩ ra việc sẽ mượn bài của Tôn Tâm Nghiên trong kỳ nghỉ đông, cậu thật sự khâm phục sự thông minh của bản thân.

Ngay từ đầu Tôn Tâm Nghiên đã không muốn cho cậu mượn, dựa vào cái gì mà cô phải cho cậu chép bài chứ? Vì vậy Hà Tân nói: “Cậu còn thiếu tôi bữa com đấy? Mang vở đến rồi trả luôn.” Với cách lí luận ngớ ngẩn này, cô miễn cưỡng phải đồng ý.

Khi nào con người ta sẽ không tự chủ mà ngậm nga hát nhỉ?

Lúc Hà Tân ăn mặc chỉnh tề, đứng trước gương chỉnh sửa tóc, miệng luôn lẩm nhẩm ‘Sao sáng’ của Châu Kiệt Luân.

Đúng vậy, cậu đã nghe bài này đến thuộc lòng rồi. Tâm lý chuyển đổi từ chả hiểu người ta đang hát cái gì, sang ừm nghe cũng được, cuối cùng lại biến thành không cảm xúc. Nhưng cứ mở miệng ra lại: “Tay trong tay, một hai ba bốn bước, cùng hướng lên bầu trời. Ngắm nhìn những vì sao, một hai ba bốn ngôi, bên nhau xếp thành hàng.”

“Anh, anh đi đâu vậy?” Cạnh bồn rửa mặt, có một cậu nhóc chỉ đứng đến eo Hà Tân.

Hà Tân ‘ừ’ một tiếng, đứng trước gương cẩn thận sửa lại một lọn tóc trước trán.

“Đi đâu thế?”

Cái đầu cậu nhóc tròn tròn, giọng nói hơi khàn, nhìn người đứng bên cạnh, lại nhìn người trong gương, ánh mắt sùng bái.

“Có việc.” Hà Tân không để ý trả lời cậu.

Đây là con trai của chú Hà Tân, tên là Bành Kỳ, thường gọi là Kỳ Kỳ, học lớp 2 tiểu học. Nghỉ đông, Hà Tân vẫn luôn ở nhà chú. Chú Hà Tân giống hệt với bố Hà, hàng năm đều bận rộn buôn bán ở ngoài, bình thường nhà cũng chỉ có đi và cậu con trai ở, Hà Tân ở đây rất thoải mái.

Thực tế, nhà Hà Tân cũng ở trong khu biệt thự này, cách nhà chú đi khoảng một tiếng đi bộ. Nơi này có thể coi là khu biệt thự lâu đời nhất của Giang Tô, hai căn nhà này là bọn họ lần lượt mua. Nhà Hà Tân bình thường để trống, không có người ở.

“Ồ.”

Bành Kỳ vòng sang bên sườn khác của Hà Tân, bàn tay vuốt lên mặt đá cẩm thạch của bồn rửa mặt: “Mẹ em hôm nay không có nhà, buổi chiều em cũng không có chuyện gì làm... Hay là anh dẫn em đi cùng với.”

Hà Tân cuối cùng cũng chài chuốt xong đầu tóc: “Sang bên cạnh chơi đồ của em đi.”

Bành Kỳ nhìn cậu, không nói chuyện, ngoan ngoãn sang phòng khách chơi.

Hà Tân bận bịu nửa ngày trong WC, xong lại lên phòng tầng hai bận nửa ngày nữa, mặc xong áo khoác mới nhìn đồng hồ, sắp muộn rồi. Cậu vội vàng cầm lấy di động và ví tiền xuống tầng dưới.

Bành Kỳ ngồi dưới đất, bên cạnh quây đặt TV, chơi xe đua.

Đi giày mở cửa, tiếng cạch cửa vang lên, Hà Tân quay đầu lại, nhìn vào trong một chút. Cậu nhóc ngồi xổm trên mặt đất cũng ngẩng đầu nhìn cậu, mắt đen lóe sáng tràn ngập chờ mong.

Một chân đã bước ra khỏi cửa, hỏi: "Anh đi MacDonald, em muốn đi hay không?"

Vì vậy, khi Tôn Tâm Nghiên vượt qua giá lạnh, mang theo vở bài tập của kỳ nghỉ đông đến quán MacDonald ở Tây Môn, lại nhìn thấy Hà Tân và một cậu nhóc. Trước mặt hai người là một đồng đồ ăn, chất đầy một bàn.

Trong quán mùi gà rán thơm nức, Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống, cời găng tay khăn quàng, đặt túi trên vai xuống, nhìn cậu bé.

Bánh Kỳ thức thòi cất tiếng trước: "Chào chị ạ."

"Chào em." Tôn Tâm Nghiên cười, kéo khóa áo lông vũ.

Thật ra ở quê cô cũng gặp qua Bánh Kỳ, nhưng chưa từng nói chuyện.

Tôn Tâm Nghiên nhìn Hà Tân nói: "Thằng bé có vẻ đang lớn lên. Lần trước tôi thấy nó cũng cao lên một chút."

Hà Tân cúi đầu nhìn Bánh Kỳ: "Ồ, lúc này nó còn có thể cao. Chứ lớn lên không cao nổi nữa đâu, ba mẹ nó đều lùn."

Bánh Kỳ ngẩng đầu, trừng mắt to tròn lườm cậu, giận mà không dám nói gì.

Hiện tại Tôn Tâm Nghiên đã quen thói ngang ngược của người này, mặt lạnh nhìn cậu, không tiếp lời.

Thật ra ban đầu Hà Tân muốn đến nhà cô, đứng dưới lầu đợi cô, nhân tiện xem nhà cô bây giờ ở đâu, kết quả Tôn Tâm Nghiên kịch liệt phản đối, lo lắng bị bố mẹ phát hiện có con trai tìm gặp mình.

Hà Tân liếc mắt nhìn cô một cái, đem đồ ăn đẩy lên phía trước: "Giúp cậu chọn bữa vài món, nhìn xem còn thích ăn cái gì không."

"Không cần, đã gọi nhiều lần rồi." Tôn Tâm Nghiên đem vở bài tập của các môn ra: "Đây, đều ở chỗ này, cậu chép ở đây hay mang về?"

"Đương nhiên là mang về." Cậu nhận lấy vở, tùy tiện lật vài trang xem thử.

"Cậu đừng làm bản sách đấy."

Hà Tân giương mắt: "So về độ yêu sạch sẽ, tôi còn thua cậu sao?"

Thấy Tôn Tâm Nghiên không nói gì, Hà Tân mở một hộp cánh gà chiên, đặt vào tay cô: "Mau ăn trước đi."

Lại đặt đĩa dâu tây trước mặt cô, cậu lười nhác dựa lưng vào ghế.

"Cậu về quê đón năm mới?" Hà Tân hỏi.

"Đúng vậy." Tôn Tâm Nghiên nói: "Nhà cậu thì ở đâu? Ông nội tôi nói nhà cậu không về quê."

"Ừ." Hà Tân chỉ vào đầu tiêu quý bên cạnh: "Ở nhà nó đến hết năm."

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Cô phát hiện trên cổ cậu đeo một chiếc vòng bạc, hình vuông nhỏ, lộ bên ngoài cổ áo sơ mi đen, trông khá lưu manh.

Hà Tân liếc nhìn cô: "Ăn mau lên, lạnh chết tôi rồi."

Hôm nay, Tôn Tâm Nghiên đã thay đổi kiểu tóc, buộc một nửa, phần còn lại thả xuôi trên cổ áo choàng, vài sợi rối trên áo lông màu hồng nhạt. Cô chậm rãi bóc một hộp tương ớt ngọt nho nhỏ, cầm lấy một cái cánh gà, nhẹ nhàng chấm, cắn một miếng trong miệng.

Hà Tân hắng giọng, nhìn sang bên cạnh, qua một lát, ánh mắt lại không nhìn nổi mà quay trở về, Tôn Tâm Nghiên cầm giấy ăn lau tay.

Tiểu Bánh Kỳ ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng hút nước ngọt, ngây thơ ngơ ngếch nhìn Hà Tân, lại nhìn cô gái ngồi đối diện cậu. Nghĩ thầm, đây không phải chị gái cách vách nhà ông ngoại hay sao?

Hà Tân nói: "Mỗi ngày ở nhà chán muốn chết, chả có gì chơi cả."

Tôn Tâm Nghiên nghĩ thầm, bài tập không làm, sách cũng chẳng xem, cậu đương nhiên thấy chán rồi.

Qua một lát, Hà Tân gãi gãi chân mày, đột nhiên hỏi: "Hình như gần đây Châu Kiệt Luân có chụp một shoot ảnh về bóng rổ thì phải? Cũng không biết chụp thể nào rồi?"

Bánh Kỳ ngồi một bên, nghiêng mặt nhìn cậu.

“Cậu muốn nói ‘Kungfu Dunk’?” Tôn Tâm Nghiên nói: “Chẳng ra gì cả, tôi vừa mới xem tuần trước.”

“...”

“Tôn Tâm Nghiên!”

Trong tiệm ăn ồn ào, Tôn Tâm Nghiên bỗng nhiên nghe được có người đang hô tên mình. Cô quay đầu lại, không ngờ lại thấy bạn tốt nhất thời cấp 2 của mình, Từ Giai Ninh. Hai cô gái lập tức phấn khích bùng bùng.

Từ Giai Ninh là bạn thân hồi sơ trung của Tôn Tâm Nghiên, học xong cấp hai cả nhà cô ấy di cư sang Canada, hai người đôi khi cũng gọi điện thoại hỏi thăm nhau. Lúc đón tết, Từ Giai Ninh có về nước, vốn dĩ đã hẹn gặp nhau, kết quả gia đình mỗi người lại bận rộn đi thăm hỏi họ hàng đến kín cả lịch, không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này.

Từ Giai Ninh chào hỏi Tôn Tâm Nghiên xong, chú ý tới Hà Tân bên cạnh cô, ý vị nhỏ giọng bên tai cô nói: “Ày, có định giới thiệu vị này với tớ không?”

Tôn Tâm Nghiên biết cô ấy hiểu sai, lập tức đỏ ửng mặt: “Không phải, đây là bạn cùng lớp của tớ.”

Từ Giai Ninh thấy mặt cô rục rịch hồng thì đoán chắc không phải bạn cùng lớp bình thường rồi, liền sáng khoái chào hỏi Hà Tân: “Chào bạn cùng lớp, tôi là bạn thân của Tôn Tâm Nghiên, tên là Từ Giai Ninh.”

Hà Tân vô cùng nghiêm túc đáp lại: “Chào cậu, tôi tên Hà Tân.”

Tôn Tâm Nghiên hơi kinh ngạc nhìn cậu, cảm thấy cậu đang cố ý trêu đùa cô.

Từ Giai Ninh nói bên tai cô: “A, quá đẹp trai!”

“Không phải vậy mà, cậu đừng nói lung tung nữa.”

“Được rồi, được rồi, tớ chỉ đùa chút thôi.” Từ Giai Ninh nhìn người nhà mình còn đứng chờ bên kia: “Dì tớ vẫn đang đợi, phải đi trước đây, tối về gọi cho cậu nhé.”

“Tạm biệt, buổi tối tớ sẽ gọi điện cho cậu.” Tôn Tâm Nghiên vẫy tay chào cô ấy.

Sau khi Từ Giai Ninh làm loạn như vậy, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy ngồi cùng một chỗ với Hà Tân, cứ xấu hổ sao sao ấy. Nghĩ kỹ lại thì ăn ở MacDonald giữa trung tâm thành phố, nếu bị bạn cấp 3 nhìn thấy thì càng khó giải thích.

Sau khi ăn thêm hai cái cánh gà, Tôn Tâm Nghiên mặc áo khoác vào: “Tôi đi trước, lúc đi học tiếp, cậu đến sớm một chút, trả vở bài tập cho tôi.”

“Phải đi rồi? Còn chưa ăn kem mà?” Hà Tân nói.

“Không thích ăn đồ lạnh.” Tôn Tâm Nghiên đeo bao tay, choàng khăn quàng cổ, nhìn Tiểu Bánh Kỳ một miệng đầy sốt cà chua: “Chị đi đây, em cứ ăn từ từ nhé.”

“Hẹn gặp lại chị.”

Tôn Tâm Nghiên cười với cậu nhóc, trước khi đi lại dặn dò Hà Tân: “Đừng quên đến sớm vào ngày đầu đi học.”

Người đi rồi, Bánh Kỳ cầm một miếng khoai tây chiên chấm sốt cà chua, bỏ vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nhìn Hà Tân.

Hà Tân tu một hơi hết cốc coca, mặt lạnh nhìn cậu nhóc, bỗng ấn đầu thẳng bé xuống: “Ăn no chưa, đi thôi.”

Hà Tân đứng dậy.

“Cánh gà vẫn chưa ăn hết.”

Tự mặc áo khoác vào, Hà Tân cầm theo mấy quyển vở bài tập của Tôn Tâm Nghiên: “Là lợn sao mà ăn lăm thế, đi mau.”

Buổi tối, Tôn Tâm Nghiên gọi điện cho Từ Giai Ninh, hai người chuyện trò rôm rả.

Từ Giai Ninh nói sau khi xem tin tức cô ấy mới biết trong nước có tuyết lớn, hỏi cô tình hình lúc đó như nào. Vì thế, Tôn Tâm Nghiên đã kể cho cô ấy các tin tức miêu tả về trận tuyết mùa đông, còn cả cảnh tuyết rơi đầu mùa cô thấy đêm đó.

Hai cô gái tán gẫu rất nhiều, hàn huyên tâm sự, Từ Giai Ninh bỗng nói với cô rằng, cô ấy có bạn trai. Tôn Tâm Nghiên tưởng rằng cô ấy đang khoe về một cậu trai nào đó bên Canada, ai ngờ Từ Giai Ninh nói không phải, còn bảo cô thử đoán xem là ai. Cô ấy nói như vậy, Tôn Tâm Nghiên chắc chắn mình cũng quen chàng trai đó, nhưng khi Từ Giai Ninh nói là một chàng trai cùng học cấp 2 với họ, Tôn Tâm Nghiên vẫn thấy khiếp sợ.

Tôn Tâm Nghiên không thể nào tin nổi, Từ Giai Ninh đã đi dân, sao có thể cùng bạn cũ cấp 2 yêu đương được?

Từ Giai Ninh nói: "Lúc tớ vừa mới sang đây không có bạn bè, cậu ấy ngày nào cũng lên mạng tìm tớ, nói chuyện với tớ. Cậu biết đấy, giữa chỗ chúng ta chênh lệch hẳn 12 giờ, tớ thật sự rất cảm động."

"Vậy cậu thích cậu ấy sao?"

"Lúc đầu không có cảm giác gì, hiện tại rất thích."

Tôn Tâm Nghiên nói: "Vậy tương lai thì sao, cậu ấy sẽ sang Canada với cậu sao?"

Từ Giai Ninh: "Còn chưa nghĩ đến chuyện xa như vậy, không nói trước được. Nhưng cậu ấy nói sẽ sang."

Đối với những thiếu niên 16, 17 tuổi, tương lai rất xa xôi nhưng đầy khả năng vô hạn, vì thế cái gì cũng dám hứa hẹn.

Từ Giai Ninh: "Người cạnh cậu hôm nay thật sự không phải bạn trai sao?"

"Không phải, cậu ấy là bạn cùng lớp, đến mượn vở bài tập tớ."

"Tớ cảm giác cậu ấy có ý tứ với cậu, hơn nữa cậu ấy thật đẹp trai."

"Thôi bỏ đi." Tôn Tâm Nghiên nhớ tới Hà Tân, cảm thấy một lời khó nói hết: "Tớ mà đụng phải cậu ta thì rất xui xẻo, cậu ta tiếp xúc vài lần liền nhận ra, cả ngày chỉ thích chơi bời lêu lổng."

Đầu bên kia điện thoại cười rộ lên: "Cũng đúng, thoát nhìn rất hư hỏng xấu xa, đúng kiểu hay trêu hoa ghẹo nguyệt."

Cuối cùng, Từ Giai Ninh nói: "Trong trường chắc là có rất nhiều người theo đuổi cậu, cấp 2 cậu đã được hoan nghênh vậy rồi, Tôn Tâm Nghiên, nếu có yêu đương cái gì cậu phải tìm tớ tâm sự đầu tiên. Cậu xem, tình đầu của tớ cũng kể cho cậu nghe rồi đó."

"Biết rồi, biết rồi." Tôn Tâm Nghiên đảm bảo với cô ấy.

Nói chuyện điện thoại xong, Tôn Tâm Nghiên nằm ở trên giường, trong lòng đang tự hỏi về tình yêu của Từ Giai Ninh. Mới phát hiện, hóa ra thái độ của mỗi người khi đối đãi với tình cảm thật sự rất khác biệt.

Đây là mối tình đầu của Từ Giai Ninh, Tôn Tâm Nghiên không ngờ được cô ấy sẽ tùy ý yêu một người cô ấy không thích lắm lúc ban đầu. Nhưng khi Từ Giai Ninh nói với cô về cái cảm giác khi yêu đương này, cô lại cảm nhận được cô ấy thật sự vui vẻ.

Từ Giai Ninh nói: "Tôn Tâm Nghiên, chờ sau khi cậu yêu đương sẽ hiểu. Có người mỗi phút mỗi giây đều nhớ cậu, cậu cũng mỗi giây mỗi phút đều nhớ anh ấy, cảm giác này rất hạnh phúc."

Đêm đông, ngoài cửa sổ vàng trắng phát sáng đẹp rực rỡ như trong truyện cổ tích. Tôn Tâm Nghiên nằm trên giường lặng lẽ ngắm nhìn, bị mắc kẹt trong những suy nghĩ năm 17 tuổi.

Không biết qua bao lâu, điện thoại bên cạnh bỗng vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Tôn Tâm Nghiên cầm lên nhìn, là Hà Tân gửi tới.

"Có một con chim cánh cụt, nhà ở rất xa nhà chú gấu Bắc Cực, nếu đi đến, phải mất 20 năm. Có một ngày, chim cánh cụt ở nhà rất buồn chán, chuẩn bị đi tìm gấu Bắc Cực chơi, vì thế nó đi ra cửa, khi đi được nửa đường nó mới phát hiện quên tắt lò than ở nhà, lúc này đã đi được 10 năm rồi. Nhưng mà lò than vẫn chưa tắt, vì thế chim cánh cụt quay trở về nhà đóng lò than. Sau khi đóng lò than, chim cánh cụt lại đi tìm gấu Bắc Cực lần nữa, vậy là nó phải đi mất 40 năm mới đến nhà gấu Bắc Cực. Sau đó chim cánh cụt gõ cửa, nói: 'Gấu Bắc Cực, Gấu Bắc Cực, chim cánh cụt đến chơi với cậu.' Kết quả gấu Bắc Cực mở cửa nói: 'Tôi không chơi với cậu!'"

Giống như lần trước, xem xong cô cau mày, trầm nghĩ: Cái gì vậy trời?

Trong căn phòng trang trí theo phong cách châu Âu, Hà Tân nằm trên giường lớn phủ ga màu đen, đầu gối lên tay của mình. Điều hòa bật hết cỡ, cậu chỉ mặc áo cộc tay, vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn ướt, chiếc gối bị thấm ướt một mảng.

Đèn đặt cạnh giường đã được bật sáng, tay cậu cầm một con thỏ bông lông xù xù, mở quyển sách bài tập ra. Dưới ánh đèn, cột tên của quyển sách viết rõ ràng ba chữ thành tú – Tôn Tâm Nghiên.

Di động trong tay khẽ rung vài cái, vội vàng mở ra, quả nhiên là cô trả lời.

Chỉ có hai chữ 'Nhàm chán', đến dấu chấm câu cũng không có.

Khóe miệng cậu thiếu niên hơi nhếch lên, nhéo cổ con thỏ bông trước mặt.

“Anh.”

Bên cạnh bỗng phát ra âm thanh, Hà Tân bị dọa giật mình. Cậu ngồi dậy, điều chỉnh biểu tình trên mặt, mắt lạnh nhìn người bên cạnh: “Vào từ lúc nào?”

Hình như Bành Kỳ vừa mới tắm xong, khuôn mặt nhỏ vừa trắng vừa hồng, ngồi lên mép giường, mặt không đổi sắc nhìn cậu, nhỏ giọng lầm bầm: “Em vừa đến đã thấy anh chơi con thỏ bông kia.”

“Lần sau vào nhớ gõ cửa.” Hà Tân đem đồ giấu sang bên cạnh, cúi đầu chơi điện thoại.

Căn phòng yên tĩnh, Bành Kỳ nhìn trái ngó phải.

Nhìn xem Hà Tân có chú ý tới cậu bé không, qua một lát, thẳng nhóc đứng dậy, lại lén lút nhìn trộm Hà Tân một cái, tự nhủ đi ra ngoài: “Có gì hiểm đầu chứ, con thỏ này công trường em cũng bán.”

Mới vừa đi hai bước, phía sau đã vang lên âm thanh chậm rì rì: “Bán cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13

Vì thế Bành Kỳ quay trở lại.

Ánh mắt dính chặt vào con thỏ bông trên giường: “Chính là con đó, ở công trường em có bán.”

Hà Tân: “Giống hệt?”

Cánh tay nhỏ đẩy thịt cầm lấy con thỏ, nhìn kỹ: “Cái này của anh là hàng nhái, bọn em bán hàng xịn cơ, đẹp hơn nhiều.”

Hà Tân giật lại con thỏ trắng từ trong tay cậu nhóc: “Ngày mai mua một con về cho anh nhìn thử.”

“Ngày mai làm sao mua được, đã đi học lại đâu?”

Hà Tân cũng thấy không ổn: “Sau khi đi học lại mua cho anh.”

Tiểu Bành Kỳ nhìn cậu: “Được thôi, nhưng anh phải đưa tiền cho em trước.”

Hà Tân nhìn chằm chằm cậu nhóc, Tiểu Bành Kỳ cùng cậu bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt cậu ngay không sợ chết đứng.

Hà Tân xuống giường lấy ví tiền.

“Hết bao nhiêu?”

Đầu nhỏ thò tới, nhìn cả xấp giấy đỏ hồng trong ví: “VẬY... ĐƯA TRƯỚC 100 ĐI.”

“100?”

Một cái ví đánh ‘bộp’ xuống trán, Bành Kỳ nhanh tay che đầu lại: “Đã nói người ta bán hàng xịn rồi mà.”

Bỗng, từ một trăm mới cứng xuất hiện trước mắt, Bành Kỳ sững sốt, sau đó mau chóng nhận lấy, cái đánh vừa rồi hoàn toàn quên bồng, ngẩng đầu nói: “Anh, khi đi học lại em sẽ mua ngay cho anh.”

Lũ học sinh đều cho rằng, chúng có thể thoát xác tái sinh trong học kỳ mới.

Chỉ vừa mới bắt đầu đi học lại, làm cách nào để chứng minh tinh thần quyết tâm chiến đấu? Rất nhiều người thông qua việc mua bút, sách, bọc vở, thể hiện rõ mình đã trang bị đầy đủ vũ khí trước khi ra chiến trường. Vì thế sau khi bắt đầu kỳ học mới, cửa hàng trước cổng trường cả tuần đều kín người.

Tôn Tâm Nghiên cũng mua rất nhiều đồ dùng học tập mới.

Sau khi đi học lại cô mới biết được, thành tích cuối kỳ của cô so với lớp khá tốt, nhưng vì thành tích của cả lớp không tốt, nên cô không thể lọt vào top 100 của khối.

Nhìn vào top 10 của khối, Tôn Tâm Nghiên phát hiện, có khá nhiều cái tên mọi người đã quen thuộc.

Nói cho cùng, Giang Cao vẫn là nơi đề cao về thành tích.

Bạn là người xuất sắc? Nơi này có người vừa xuất sắc, thành tích lại tốt.

Nhà bạn giàu? Nơi này có người nhà vừa giàu, thành tích lại tốt.

Vườn trường cũng chính là một xã hội thu nhỏ, bạn phải biết tự lo cho bản thân.

Tuy nhiên, hai tuần sau khi vào học, sinh hoạt bận rộn của trường cấp 3 đã tiêu diệt sạch sẽ ý chí chiến đấu của đám học sinh, hết thấy đầu lại về đó. Hai ngày nay, trong lớp có một nữ sinh tranh thủ trong tiết tự học buổi tối đọc tạp chí thời trang, bị Lý Ái Trần bắt được, nghiêm khắc phạt làm gương cho cả lớp, hôm sau bị phạt đứng một tiết. Đây chỉ là chuyện nhỏ, để Lý Ái Trần nhân cơ hội chỉnh đốn lại nề nếp của lớp, áp suất trong lớp đột ngột xuống thấp.

Buổi sáng, sau khi kết thúc tiết học thứ ba, Tôn Tâm Nghiên nói chuyện với hai cô bạn bên cạnh một lát, thu dọn mặt bàn, lôi sách giáo khoa tiết sau ra để chuẩn bị. Kết quả, tìm nửa ngày vẫn không thấy sách giáo khoa hóa trong cặp đâu.

Lý Định nhìn cô tìm tới tìm lui: "Không thấy sao?"

Tôn Tâm Nghiên cố gắng nhớ lại, sau đó thờ dài một hơi: "Hình như tớ quên mang sách hóa rồi."

"Không phải chứ?" Cô giáo dạy hóa của lớp 17 cũng là chủ nhiệm của một lớp khác, vô cùng nghiêm khắc.

Lý Định: "Vậy cậu đừng tìm nữa, mau chạy sang lớp khác mượn thử, biết đâu họ có mang."

Tôn Tâm Nghiên: "Ừ, không nói với cậu nữa, tớ đi mượn sách đây."

Tôn Tâm Nghiên cũng không đi xa, cách một cánh cửa cầu thang là lớp 15, ở đó có một bạn nữ là bạn học cấp 2 của cô.

Đang giờ ra chơi, trên hành lang đều là các học sinh vui đùa ầm ĩ. Ngoài lan can có bốn năm cậu con trai cao cao đứng dựa, Tôn Tâm Nghiên vừa lại gần, rất nhanh đã có người chú ý đến cô, tốp năm tốp ba cứ quay đầu lại nhìn cô.

Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ vừa hay cũng ở đây nói chuyện với hai, ba nam sinh lớp 15. Trần Ngạn Kỳ nhìn thấy Tôn Tâm Nghiên, không suy nghĩ nhìn luôn Hà Tân. Hà Tân quay đầu lại, Tôn Tâm Nghiên thấy cậu, cũng không có chào hỏi gì.

Mấy nam sinh thấy cô đến gần cửa sổ, nhìn vào trong lớp học, lại nói gì đó với người ngồi cạnh cửa sổ.

Mùa xuân tháng ba, trời vẫn lạnh, mấy học sinh cấp ba xem trọng vẻ bề ngoài đã không thể nhịn nổi mà cởi áo khoác bông dày cộp ra. Tôn Tâm Nghiên mặc một chiếc áo trắng đồng phục xanh nước biển, váy xếp li, đầu buộc tóc đuôi ngựa cong cong, chân vừa trắng vừa thẳng, rất giống mấy cô thiếu nữ trong các bộ phim thanh xuân của Nhật.

Nữ sinh ngồi gần cửa sổ này Tôn Tâm Nghiên không quen biết, cô nhớ cô ấy gọi họ Hoa Hiểu Đình. Nữ sinh quay đầu lại nhìn khắp phòng học, không thấy Hoa Hiểu Đình, lại đi hỏi bạn nữ ngồi bàn bên.

Nữ sinh ấy nói Hoa Hiểu Đình đi WC.

Đi WC? Tôn Tâm Nghiên đang nghĩ xem nên đợi cô ấy một lát hay là mượn sách của người khác, phía sau bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

"Tớ làm gì thế?"

Cô ngẩng đầu, nhìn Hà Tân, không hề ngạc nhiên: "Mượn sách."

Những sọc kẻ xanh dương trên chiếc sơ mi trắng khiến Tôn Tâm Nghiên hôm nay nhìn đặc biệt thuần khiết, trong sáng.

Hà Tân nhìn đôi tay trắng trẻo của cô: "Mượn được chưa?"

"Chưa, bạn tôi vẫn chưa về."

Hà Tân: "Mượn sách gì?"

"Hóa."

Hà Tân nhìn cô, bỗng hướng về phía hành lang, hô một tiếng: "Đầu to!"

Nam sinh đang chơi vui vẻ, bỗng bị phá đám, lười biếng đi tới: "Chuyện gì?"

"Cho tớ mượn một quyển sách hóa."

Nam sinh cười cười nhìn bọn họ, cũng không hỏi cái gì, đi từ cửa sau của lớp vào lấy cuốn sách, ném cho Hà Tân, rất thức thời mà chạy lại chỗ kia chơi. Không biết cậu ta về bên đó nói gì, mấy cậu nam sinh bỗng quay sang nhìn bọn họ cười.

Lỗi tai Tôn Tâm Nghiên đồ bưng, cho nên Hà Tân đưa sách cho cô, cô cũng không dám nhận.

Hà Tân cứ gờ tay ra như vậy, dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, không kiên nhẫn nói: "Cầm lấy."

Đúng vậy.

Tôn Tâm Nghiên nghĩ, cậu chính là như vậy, lấy việc trêu chọc cô làm niềm vui.

Cầm lấy sách, Tôn Tâm Nghiên ném cho cậu một ánh mắt lạnh lùng, không nói một câu đã quay người rời đi.

Mặc dù Hà Tân cảm thấy cái ánh mắt lạnh lùng này chẳng thể hiểu nổi, nhưng nhìn bóng dáng cô cậu vẫn ngây ngô cười. Sao bây giờ cậu lại thấy cô thuận mắt thế nhỉ, đến cả trợn mắt cũng đáng yêu.

Một cánh tay khoác lên vai Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ nói: "Haiz nói thế nào rồi?"

Hà Tân: "Nói cái gì cơ?"

"Tò tính ấy?"

Hất tay cậu ta ra, Hà Tân dứt tay túi quần, quay đầu về lớp: "Liên quan quái gì tới cậu."

Trần Ngạn Kỳ cười: "Này, chàng thiếu nam ngây thơ nhà cậu. . ."

Kết thúc tiết học, vào giữa trưa Tôn Tâm Nghiên nhờ Hoa Hiểu Đình trả sách cho cậu bạn cùng lớp kia.

Hoa Hiểu Đình nhìn nhần vỡ trên bìa sách, nói: "Cậu quen Dương Tân lớp tớ sao?"

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, chỉ nói buổi sáng trùng hợp mượn được của cậu ta.

Hoa Hiểu Đình nói: "Xem ra vẫn là mị lực của người đẹp có tác dụng. Haiz, cuối tuần trời sẽ nóng lên, chúng ta đi dã ngoại, ăn thịt nướng đi, hôm qua tớ đã rủ Lý Dịch rồi, cậu cùng đi nhé?"

Hoa Hiểu Đình ở cùng kí túc xá với Lý Dịch, mùa xuân đang đến, tất cả mọi người đều rục rịch muốn ra ngoài đường chơi.

Lý Dịch hôm nay cũng nói với cô chuyện này, Tôn Tâm Nghiên nghe xong cũng hơi lung lay: "Đi đến chỗ nào? Có bao nhiêu người đi cùng?"

"Đi Hương Sơn." Hoa Hiểu Đình nói: "Chủ yếu là mấy người ở kí túc xá chúng tớ, cậu đều quen mà, có thêm vài thằng con trai nữa, lúc đó cho bọn họ làm chân củi, mọi người chia đều tiền trả."

Tôn Tâm Nghiên: "Cuối tuần tớ còn đi học thêm, phải xem đã, nếu thời gian cho phép, tớ sẽ đi."

Hoa Hiểu Đình: "Không sao, chúng tớ có thể chuyển lịch sang thứ bảy, quan trọng là xem thời gian của mọi người có thuận tiện không thôi."

Tôn Tâm Nghiên cười: "Ok, thứ bảy thì được, để tớ quay về hỏi Lý Dịch nhé."

Vì thế cuối tuần này, Tôn Tâm Nghiên vô cùng háo hức. Vào thứ sáu, cả ngày cô đều cùng Lý Dịch thảo luận mai sẽ nướng thịt thế nào, buổi sáng ai đi siêu thị mua nguyên liệu, ai mang cái gì đi, mọi người phân công rõ ràng.

"Cậu biết thời tiết ngày mai thế nào không? Tớ muốn mặc váy."

Trong giờ giải lao, hai cô gái bước ra khỏi WC vẫn còn thảo luận chuyện này.

Tôn Tâm Nghiên: "Mặc được mà, hai ngày trước tớ mặc thử rồi, nếu sợ lạnh thì mặc thêm quần tất vào."

Trong nãy chuyện làm đẹp này, Tôn Tâm Nghiên cũng tốn khá nhiều thời gian và công sức. Cô yêu làm đẹp một cách khá kín đáo, không bao giờ soi gương trong lớp. Vì lúc còn nhỏ mẹ Tôn đã dạy cô, đối với mỗi cô gái, vẻ đẹp tự nhiên mới chính là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất.

Lý Dịch nói: "Được, ngày mai tớ sẽ mặc váy."

Tôn Tâm Nghiên vừa định nói chuyện tiếp với Lý Dịch, bên cạnh bỗng có người hỏi: "Có giấy không? Cho tôi xin một tờ."

Giọng nói rất lạnh nhạt, Tôn Tâm Nghiên quay mặt sang.

Vóc dáng cô gái rất cao, khoảng m70, mặt trái xoan, da trắng, mắt phượng kẻ mí, tóc xoăn ngắn, rất tự nhiên thoải mái mà thả xõa trên vai.

Sau khi sừng sốt, Tôn Tâm Nghiên đưa một tờ giấy cho cô ta.

Nữ sinh nhận lấy, lau tay: "Cám ơn."

"Không có gì."

Khẽ cười, sau đó nữ sinh quay người đi luôn.

Không thể không nói, khí chất của cô gái này quá mạnh mẽ, thế nên Lý Định không nhìn được mà quay đầu lại nhìn.

Trên đường về lớp, cô ấy hỏi Tôn Tâm Nghiên: "Cậu có biết người vừa mượn cậu khăn giấy là ai không?"

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Cô không biết, nhưng đã gặp qua cô ta, vào cuối học kỳ một, ở quầy bán đồ ăn vặt, đi cùng Hà Tân.

Lý Định: "Cô ta là Hoàng Trí Vi của lớp 12. Bố cô ta hình như là phó thị trường của thành phố chúng ta, cô ta và cô chủ nhiệm đang đối chọi gay gắt đó."

"Sao lại thế?"

"Nhìn nhau không thuận mắt thôi, dù sao cô ta cũng rất lợi hại."

Buổi tối hôm nay, Tôn Tâm Nghiên ở lại trực nhật, hai nữ sinh về cùng đường cô mọi hôm đã về trước. Chờ đến khi Tôn Tâm Nghiên quét dọn xong, ra về, trong trường đã chẳng còn bóng người, đèn điện cũng tắt hơn phân nửa.

Đi hết vườn trường, Tôn Tâm Nghiên đến lán xe, xa xa nhìn thấy có bóng người bên trong, đến gần mới phát hiện là Hà Tân.

Trong lán xe có lấp một bóng đèn vàng, cậu khoác cặp sách, ngồi trên chiếc xe đạp đang khóa, bày ra tư thế đang cười ngửa. Người thì cao lớn, dè lên chiếc xe bé tí.

Tôn Tâm Nghiên phát hiện, xe cậu đang cười là xe đạp của cô!

"Này!"

Hà Tân thấy cô gọi thì xuống xe.

"Bị điên à..." Tôn Tâm Nghiên cau mày, kiểm tra lại xe của mình xem có hỏng hóc đâu không.

Hà Tân cực kỳ bình thản, nở nụ cười: "Làm gì mà nhỏ mọn thế?"

"Tôi vẫn khóa xe, cậu cười cười cái gì, hỏng rồi cậu chờ tôi về sao?"

"Được, tôi chờ."

Xung quanh mờ mịt tĩnh lặng, không có lấy một người, giọng điệu cậu thả lỏng bình tĩnh, còn cười một cái, khiến người ta cảm thấy nửa thật nửa giả. Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, mở khóa xe của mình, dắt ra khỏi lán.

Hà Tân đi theo cô ra ngoài.

"Có việc?"

"Hỏi thừa, không có việc tôi chờ cậu ở đây cả buổi làm gì?"

"Chuyện gì?" Tôn Tâm Nghiên nghiêng mặt đi.

Hà Tân cúi đầu nhìn cô, cũng không nói gì, chỉ giơ tay ra sau sờ cổ.

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy không khí bỗng trở nên kỳ lạ.

Cậu không nói lời nào, cô chỉ có thể tự tìm đề tài: "Học kỳ này, cậu không ở ký túc xá nữa?"

"Ừ, dọn ra ngoài." Sau khi học lại, Hà Tân lập tức tìm phòng đối diện trường học để chuyển đi, cả người tự do hơn nhiều.

"Dọn đến đâu?"

"Đường đối diện."

Mất thấy sắp ra khỏi cổng trường, Tôn Tâm Nghiên nói: "Cậu không có việc gì thì tôi đi đây."

Bỗng một bàn tay có khớp xương rõ ràng giữ đầu cô lại, tim của Tôn Tâm Nghiên vô thức đập nhanh hơn một nhịp, nâng mắt lên, nghe thấy Hà Tân nói: "Vội cái gì..."

"Đưa tay ra." Cậu nhìn cô.

"Làm gì?"

"Đưa ra."

"Rốt cuộc muốn làm gì?"

"Bảo cậu đưa tay thì đưa tay, sao lăm chuyen thế?"

Tôn Tâm Nghiên cũng chẳng muốn dây dưa cái trò 'anh đến tôi đi' với Hà Tân, vì thế kháng khái mà gơ tay ra.

Giây tiếp theo, tay cô nhiều thêm một con lông xù xù, mềm mại. Cô còn chưa thấy rõ cậu lôi ra từ đâu.

Tôn Tâm Nghiên nhìn đồ vật trước mắt, là một con thỏ bông để treo móc khóa.

"Đền cậu." Hà Tân hạ giọng nói.

Hai giây yên tĩnh.

Mày nhăn thành một đống. Tôn Tâm Nghiên nói: "Sao lại không giống con cũ của tôi thế?"

Hà Tân nhìn biểu cảm của cô, ấn đường cậu cũng nhăn lại theo: "Không giống cái gì?"

"Không cần đền tôi con mới, cái con cũ đâu, trả tôi cũng được."

Cậu không nhắc thì cô suýt nữa cũng quên, cô vốn dĩ rất thích con thỏ treo móc kia.

"Vứt lâu rồi. Con kia của cậu là hàng nhái, đây là hàng xịn. Cậu có nhìn ra không đấy?" Cậu chỉ chỉ đồ vật trong tay cô: "Đây là hàng nhập khẩu của Nhật Bản, cậu nhìn lông nó xem, rồi nhớ lại lông của cái con cũ của cậu ý, xem có khác nhau một trời một vực không? Đồ hàng giả nhà cậu, hừ."

Vô duyên vô cớ bị cậu mắng một trận, Tôn Tâm Nghiên mím môi nhìn cậu, không nói lời nào.

Cậu phá đồ của người ta, vậy mà còn lên mặt.

"Thích hay không thì tùy, dù sao cũng đền cậu rồi, cậu tự đi mà xử lí." Không đợi cô trả lời, Hà Tân nhìn cô: "Tôi đi trước, cậu cứ từ từ mà đạp."

Nói xong liền băng qua đường đối diện, đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại.

Dưới đèn đường, Tôn Tâm Nghiên dắt xe, nhìn bóng người cà lơ phớt đi xa, nhìn cúi đầu nhìn con thỏ trong tay.

Nó cũng là con thỏ mặt cười, miệng cười siêu rộng, lộ ra hai cái răng cửa, tay ôm củ cà rốt, vẻ mặt đắc ý, trông chả đáng yêu chút nào.

Gió đêm tháng ba, mang theo hơi thở sự sống âm thầm của thực vật, mon tron ấn đường hơi nhăn lại của cô thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14

Ngày hôm sau chính là thứ bảy, thời tiết vô cùng tốt. Tôn Tâm Nghiên dậy thật sớm, trang điểm chải chuốt kĩ càng, mới ra khỏi cửa.

Ngoài cô và Lý Định còn có thêm hai nữ sinh nữa, hẹn nhau ở cổng siêu thị lúc 9 giờ. Lúc cô đến đã thấy Lý Định đứng đó rồi, cách vĩa hè chào cô.

Khoác chiếc cặp da bò Tôn Tâm Nghiên đã qua dòng người, cười khanh khách chào hỏi với cô ấy.

Lý Định nhìn cô: "Trời ơi, tớ phát hiện cậu để tóc như vậy thật xinh đẹp, sao lúc đi học không để thế?"

Tôn Tâm Nghiên được khen thì hơi ngượng ngừng, sờ soạng lộn tóc trên vai: "Không xấu quá đấy chứ, ở trường làm gì cho để kiểu này. Hôm nay cậu

mặc váy cũng rất đẹp.”

Hôm nay Lý Định cũng có trang điểm qua, mặc một chiếc áo len rộng thùng thình kiểu Hàn Quốc và váy ngắn. Cô ấy mặc thêm một chiếc quần tất màu đen, đi ủng ngắn, rất tình nghịch lại hợp thời trang, cả người trẻ trung hơn hẳn so với ngày thường.

Rất nhanh hai nữ sinh còn lại cũng tới, mọi người cùng nhau đi vào siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn.

Bốn người chia hai nhóm, Tôn Tâm Nghiên và Lý Định phụ trách mua thịt, hai cô gái còn lại đi mua rau củ quả.

Đứng trước gian hàng lạnh, Lý Định chọn lựa cánh gà và chân gà, nói:”Buổi sáng Hoa Hiểu Đình có gọi hai người con trai đến giúp chúng mình xách đồ.”

“Gọi ai?” Tôn Tâm Nghiên nhìn Lý Định chọn cánh gà, nói:”Mua nhiều cánh gà một chút, tí nữa nướng ăn rất ngon.”

Lý Định đeo bao tay nilon chọn thêm hai cánh gà, nói:”Khương Khôn, Vương Viễn, hình như vậy, tớ cũng không rõ nữa, là cậu ấy gọi thêm mà. Lúc đầu chỉ có sáu người, sau thì lung tung rối loạn cả nên, có người còn mâu thuẫn xích mích này nọ. Đi chơi chung một buổi mà mệt ghê.”

Một lát sau, Tôn Tâm Nghiên và Lý Định đẩy xe đến quầy hoa quả tụ hợp với hai nữ sinh kia, phát hiện ra đúng là có hai nam sinh đang đến, một người là Khương Khôn, bạn cùng lớp của mình, người còn lại là học sinh lớp 15 của bọn họ.

Hai cậu con trai còn rất ga lăng, tuy nói là chia đều tiền, nhưng khi tính tiền lại rất hào phóng rút ví trả toàn bộ, nói số tiền đầu tiên phải để họ chi. Ra khỏi siêu thị, túi đồ cũng là họ nhận xách đến taxi.

Hương Sơn ở Nam thành, là một nơi thu hút khá nhiều khách du lịch, mùa xuân đến, nhiều người trong thành phố đều đến chỗ này để đạp thanh, vui chơi nướng thịt. Xe taxi một đường thẳng lên núi, dọc đường cỏ cây xanh mướt rậm rạp, Tôn Tâm Nghiên ngồi ở phía sau gần cửa sổ, bị gió thổi đến mát lạnh cả người, tâm trạng đặc biệt thoải mái.

Tới gần giữa trưa, ánh mặt trời càng trở nên nóng gắt, khu nướng thịt đã có không ít người, rất nhiều chủ quán kiếm khách ở giữa đường.

Mấy nữ sinh vừa đi vừa nói chuyện, nhìn theo hai nam sinh xách đồ ở phía trước, hỏi:”Này, các cậu đi hướng nào vậy, có biết tụ tập ở đâu không thế?”

Hai nam sinh đang vui đùa, quay đầu lại:”Cứ theo chúng tớ là được, mấy người bọn họ đã chọn được chỗ tốt rồi, chúng ta sẽ nướng thịt bên cạnh hồ.”

Vì thế mấy nữ sinh tiếp tục đi theo bọn họ, nghĩ thầm mấy người đó quả thật đáng tin cậy.

Cái gọi là nướng thịt bên cạnh hồ, thật ra chính là chủ hồ cho xây vài cái đài cao để nướng thịt, trên đỉnh kéo thêm một cái lều nhựa.

Hai nam sinh gọi điện, họ bước vào, rất nhanh đã thấy người của mình ngồi dưới một cái lều, đặt túi đồ xuống:”Đi mấy tiếng mới tới được.”

Tôn Tâm Nghiên nói nói cười cười với mấy cô gái suốt đoạn đường, khi nhìn thấy mấy người đến trước kia, tươi cười trên mặt cứng lại. Ngồi trên đài là ba nam một nữ, lúc này cũng quay mặt lại, chào hỏi với các cô.

Trần Ngạn Kỳ không chút ngại ngùng, vẫy tay với bọn họ:”Mấy người đẹp vât và rồi.”

Hà Tân bên cạnh cũng quay lưng lại, liếc mắt nhìn các cô.

Hai người này tạm coi là người nổi bật trong trường, cũng được công nhận là soái ca. Trước đó mấy cô gái đều không biết họ sẽ tới, xem chừng là mấy cậu con trai kia gọi, trong lòng mấy cô đều rất kinh hỉ, ngoài miệng lại nói:”Ồ, các cậu cũng đến à.”

Trong miệng Trần Ngạn Kỳ đều là mấy lời ngon ngọt:”Nhiều người đẹp như vậy, đương nhiên là phải đến phục vụ rồi.”

“Dù cậu có đến, người đẹp chân chính của chúng tớ cũng chẳng thèm để ý tới cậu.” Hoa Hiểu Đình hỏi Tôn Tâm Nghiên:”Đừng không, Tâm Nghiên.”

Tôn Tâm Nghiên nở nụ cười:”Các cậu đấu khẩu đừng lôi tớ vào.”

Mọi người cười ầm ĩ, lần lượt ngồi xuống.

Tôn Tâm Nghiên ngồi cách Hà Tân hai vị trí, không ngờ chẳng ai chui vào ngồi giữa bọn họ, mà bên kia mấy nữ sinh cứ đùn đẩy nhau, cuối cùng có buộc lòng phải dịch sang bên cạnh.

Buồng ba lô xuống, cô vờ như không có chuyện gì, đặt nó vào giữa mình và Hà Tân.

Hôm nay Hà Tân diện đồ khá đẹp trai, bên trong mặc một chiếc áo thun, bên ngoài khoác áo khoác màu đen. Cậu quét mắt nhìn cô một cái, cũng không chủ động nói chuyện với cô.

Lý Định mở túi nilon, nói với mấy cô gái:”Chúng ta đi rửa đồ ăn trước.” Lại quay sang nhìn Trần Ngạn Kỳ ngồi đối diện:”Các cậu nhóm bếp lò?”

Trần Ngạn Kỳ cười, làm động tác OK, vì thế mấy cô gái xách thức ăn đến gần ven hồ.

Đứng bên cạnh hồ nước, Lý Dịch mở mấy cái túi ra, nói với Tôn Tâm Nghiên: "Tâm Nghiên, cậu đi mượn ông chủ hai cái chậu đi, tớ muốn rửa lại thịt gà, bên trong vẫn còn máu loãng."

"Được."

Tôn Tâm Nghiên đi đến một cửa hàng nhỏ không có ánh sáng, trùng hợp Trần Ngạn Kỳ đang ở đó mượn ông chủ ít than đốt, cậu ta nhìn cô: "Mượn cái gì?"

"Hai cái chậu, rửa ít thịt." Trần Ngạn Kỳ vội vàng xông vào phòng nói với ông chủ đang bận rộn lấy than: "Ông chủ, cho chúng cháu mượn thêm hai cái chậu."

"Được, đợi bác một chút." Người bên trong nói.

Trần Ngạn Kỳ nhìn trái nhìn phải: "Cửa hàng này buôn bán khá tốt, ông chủ lo liệu không xuể, quá nhiều việc."

Tôn Tâm Nghiên gật gù đầu: "Phong cảnh bên hồ rất đẹp mà, người thuê đương nhiên đông rồi."

"Đúng vậy." Trần Ngạn Kỳ bỗng nhiên nói: "Các cậu ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi."

Trần Ngạn Kỳ nhìn cô cười, một lúc sau, ông chủ mang đồ ra, hai người chào tạm biệt, mỗi người đi một hướng.

Trần Ngạn Kỳ về chỗ ngồi, người bên cạnh hỏi: "Nói gì với cô ấy?"

"Tùy tiện nói vài câu thôi."

"Nói câu gì?" Hà Tân rũ mắt.

Trần Ngạn Kỳ cười híp mắt nhìn cậu: "Cậu đi mà hỏi cô ấy."

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, mọi người bắt đầu nướng thịt.

Tôn Tâm Nghiên luôn là như vậy, khi tới nơi đông người náo nhiệt, lại trở nên trầm mặc, chỉ cười mà không nói gì. Hà Tân lại càng trầm mặc, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có, mang theo cái dáng vẻ người sống dừng lại gần. Mấy cô nữ sinh sau khi chủ động bắt chuyện với cậu đều rất xấu hổ.

May mắn là mấy người ngồi trên bàn đều là người miệng mồm không nghỉ, trên bàn lúc nào cũng có tiếng cười, bầu không khí nhanh chóng được khuấy động.

Tôn Tâm Nghiên đang nghe một chàng trai kể về chuyện của thầy chủ nhiệm mình, đĩa trước mặt mình bỗng xuất hiện một cánh gà nướng chín.

Cô quay mặt lại.

Hà Tân: "Ném thử giúp tôi xem chín chưa."

"..."

Tôn Tâm Nghiên không muốn cãi nhau với cậu trước mặt mọi người, nên không nói gì. Ai biết, một lát sau, cậu lại gắp một cái xúc xích sang đây.

Tôn Tâm Nghiên muốn nổi giận, muốn trị dứt điểm cái bệnh rảnh rỗi của người này, Lý Dịch ở bên cạnh lại đột nhiên quay đầu: "Tâm Nghiên, cậu ăn thử cái xúc xích này, ngon cực!"

Đang định đưa que xúc xích trong tay cho cô, Lý Dịch lại thấy trong đĩa cô cũng có: "Ồ, cậu cũng có rồi, vậy tớ không cho cậu nữa, cho người khác cơ."

Trần Ngạn Kỳ ngồi đối diện cười cười, hướng Lý Dịch duỗi tay: "Đưa đây, tớ ăn thử."

Lý Dịch đưa cho cậu ta.

Nướng một lúc, Tôn Tâm Nghiên phát hiện mình đang ngồi đúng hướng gió, khói dầu cứ thế hướng thẳng mặt cô.

Thấy Tôn Tâm Nghiên bỗng đứng lên, Lý Dịch hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Rửa mặt một chút, toàn dầu là dầu."

"Tớ đổi chỗ cho cậu nhé?"

"Không cần."

Tôn Tâm Nghiên đi ra ven bờ hồ rửa tay, lại đem giấy ăn thấm ướt, lau mặt. Rửa mặt xong, cô lại bị phong cảnh bên hồ nước thu hút, đứng đó ngắm một lúc.

Để kinh doanh, người ta thả thêm hai con thiên nga đập nước vào hồ, làm nó giống như một hồ nước trong vắt, người lớn mang theo trẻ em xuống ngồi thiên nga đập nước, nhàn nhã vui vẻ.

“Nhìn cái gì thế?”

Không biết Hà Tân đến đây từ lúc nào, cũng vừa mới rửa tay, vẩy vẩy nước.

“Xem người ta đập thiên nga.” Tôn Tâm Nghiên nhìn sang bên cạnh, không để ý đến cậu.

“Cậu muốn ngồi?” Hà Tân thuận miệng nói: “Tôi dắt cậu đi.”

“Lấy người khác làm trò đùa, cậu có thấy vui không?” Cô ngẩng đầu.

Ánh mặt trời chiếu vào khiến tóc cô trông vàng óng, đôi mắt cũng trở nên đặc biệt sáng. Chỉ như vậy, lòng Hà Tân cũng như được phủ một màu vàng nhạt, mềm mại, ấm áp.

Hầu kết động đây, cậu rũ mi nhìn cô, hàm dưới nổi lên góc cạnh rõ ràng.

“Tôn Tâm Nghiên, có phải cậu bị ngốc hơn người khác một chút đúng không?”

Đầu bên này, mọi người vẫn vui vẻ nướng chuối, Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên chân trước chân sau ngồi vào chỗ, hai người đều mang chung một vẻ mặt.

Khi ăn xong, có mấy cô gái lúi đi động ra: “Này này, vừa nãy mãi nướng nên quên chụp ảnh, giờ chúng ta chụp mấy kiểu đi.”

Một nữ sinh khác cũng nói: “Cậu không nhắc tớ cũng quên, tớ mang theo máy ảnh đó.”

Vì thế mọi người đều sôi nổi lấy điện thoại ra, đứng bên cạnh bếp lò chụp vài tấm, lại chạy sang hồ nước tốp năm tốp ba đứng tạo dáng chụp hình chung.

Tôn Tâm Nghiên cũng chụp chung với vài người, phía sau bỗng có người nói: “Tâm Nghiên, nhìn tớ.”

Cô quay đầu, cô gái giờ máy ảnh, cũng không ẩn vội, điều chỉnh một chút, cười với phía sau cô: “Hà Tân, cậu cũng chụp một bức đi, hoặc là cậu tiến một bước, tớ giúp các cậu chụp chung một tấm.”

Hà Tân đi tới, đứng bên cạnh cô, Tôn Tâm Nghiên liếc cậu một cái.

Cô gái vẫn chưa ẩn chụp, nói: “Soái ca, mỹ nữ, hai người cười một tí được không, nhìn lạnh lùng quá.”

Đình đầu Tôn Tâm Nghiên truyền xuống âm thanh giảng hòa trầm thấp: “Được... cười một cái.”

“Một...”

“Hai...”

Khi người chụp ảnh hô “Ba...”, cô gái trong hình cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt ngọt ngào. Chàng trai bên cạnh cao hơn cô một cái đầu, nghiêng đầu híp mắt, mặt hơi nhăn nhó, đáng vẻ thiếu kiên nhẫn vì bị ánh mặt trời chiếu vào.

Buổi tối, máy tính của Tôn Tâm Nghiên nhận được ảnh chụp, lướt đến tấm này, nhìn biểu cảm của Hà Tân đơn giản là chán nản.

Lại bị cậu đùa bỡn.

Mở ngăn kéo tìm USB lưu ảnh chụp, Tôn Tâm Nghiên bỗng nhìn thấy con thỏ bông kia, liền dùng đầu bút tàn nhẫn chọc chọc vài cái. Dưới ánh đèn bàn, thỏ con vẫn mang khuôn mặt nhe răng trợn mắt cười toe toét.

Lưu các tấm ảnh xong, màn hình vô tình dừng lại ở tấm ảnh cô chụp chung với Hà Tân. Bây giờ mới để ý, bối cảnh của bức hình là cây xanh và hồ nước dưới ánh mặt trời giữa trưa, Tôn Tâm Nghiên bỗng nhớ về hồi nhỏ, khi bọn họ còn ngốc nghếch cùng nhau trải qua mùa hè ở trong trấn.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Khi đó người này đâu đến nỗi đáng ghét đâu.

Nếu Tôn Tâm Nghiên có đôi mắt nhìn xuyên thấu, cô sẽ nhìn thấy, người này bây giờ đang nằm trên giường nhìn di động, khoe miệng không kéo xuống được.

Sau khi nhận được bức ảnh này, Hà Tân tay cầm điện thoại, cứ như vậy nằm trên giường trần trọc nhìn cả đêm.

Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, cậu xuống giường mở laptop, tìm kiếm trên diễn đàn của trường. Tìm một lúc, rất nhanh đã tìm được tấm hình tập huấn kia.

Đã qua một học kì, nhưng dưới khu bình luận vẫn còn có người để lại lời nhắn.

Tùy tiện nhìn xuống, cơ bản đều khen xinh đẹp đáng yêu, tuy nhiên cũng có vài bình luận lạc quẻ.

“Đẹp gì chứ, mắt bé tí ý.”

“Trông bình thường mà, đâu có xinh lắm.”

“Kiểu này trong trường hiếm gì.”

Hà Tân không chơi diễn đàn, mần mê nửa ngày mới đăng kí được tài khoản, liền bùng bùng khí thế trả lời từng tin một.

“Mắt bé? Người mù thì không cần bình luận đâu.”

“Mới tí tuổi đầu mà đã đố kị ghen ghét người ta kinh như vậy? Học lớp mấy?”

“Đúng vậy, chỉ có thằng ngốc như cậu trong trường mới hiếm thôi!”

Sau khi phản pháo lại tất cả, cậu cảm giác cả người khoan khoái nâng nâng, đóng máy tính lại, tắt đèn đi, nằm sõng soài trên giường.

12 giờ đêm, khi Tôn Tâm Nghiên đang chuẩn bị đi ngủ lại thấy điện thoại báo có tin nhắn.

“Con rần nhò hỏi cha, cha ơi, chúng ta có độc không? Rần cha nói, con hỏi cái này làm gì? Con rần nhò nói, con vừa không cẩn thận cắn nhầm vào lưỡi.”

May quá, hôm nay ngắn hơn bình thường.

Ban đêm, căn phòng thật yên tĩnh, khuôn mặt áp lên trên tóc của mình, trong bóng tối Tôn Tâm Nghiên đọc xong tin nhắn, cũng không gửi lại.

Bất tri bất giác, Hà Tân đã liên tục vài ngày gửi cho cô tin nhắn. Mỗi đêm là một câu chuyện cười, có đôi khi cô nhắn lại một câu ‘nhàm chán’, có lúc lại không trả lời. Nhưng mặc kệ cô có hồi đáp hay không, cậu đều không nhắn lại, chỉ có một tin này.

Đặt di động sang bên cạnh, nhắm mắt một lúc, Tôn Tâm Nghiên bỗng chẳng còn buồn ngủ. Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng yên tĩnh chiếu sáng, nhìn chăm chăm một lát, cô cảm thấy càng nhìn càng tỉnh táo, trái tim bỗng hỗn loạn.

Trần trọc, Tôn Tâm Nghiên lấy chăn che mặt lại, ngừng suy nghĩ đến mấy cái cảm giác không rõ ràng kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 15

Tiền tổ chức buổi nướng thịt đều do nam sinh trả trước, cuối cùng chia ra mỗi người 80 tệ, nữ sinh thống nhất nộp tiền cho Hoa Hiểu Đình.

Thứ hai, Tôn Tâm Nghiên đem tiền đưa cho Lý Dịch, nhờ cô ấy đưa hộ cho Hoa Hiểu Đình. Ai ngờ, ngày hôm sau Lý Dịch lại trả lại tiền.

“Sao lại trả về?”

“Hoa Hiểu Đình nói cậu không cần đưa, có người trả cho cậu rồi.”

Tôn Tâm Nghiên ngây người: “Ai trả giúp tớ cơ?”

Lý Dịch nhìn chăm chăm cô một lúc, nở nụ cười: “Ài ya, không phải giả vờ đó chứ?”

“Giả vờ cái gì mà giả vờ.”

“Vậy xem ra là người ta theo đuổi cậu, mà cậu không chịu rồi.”

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy mặt mình hơi nóng: “Rốt cục là ai trả.”

“Hà Tân, cậu thực sự không biết gì sao?”

Giờ ra chơi, mấy nam sinh ra ngoài nô nghịch, lúc Tôn Tâm Nghiên đến đây không có ai phát hiện, Hà Tân cảm thấy có người đang kéo áo khoác của

mình.

Hà Tân quay mặt lại, Tôn Tâm Nghiên nói: "Cậu ra đây một chút, tôi có việc tìm cậu."

Rõ ràng Hà Tân có sừng sốt, mấy nam sinh bên cạnh cũng ngạc nhiên. Âm thanh ồn ào trầm thấp, Hà Tân đi theo cô đến chỗ ngoặt của hành lang.

"Làm gì?" Hà Tân hỏi.

"Tôi còn chưa hỏi cậu đâu, sao tự nhiên cậu trả tiền thịt nướng giúp tôi?"

Hà Tân còn tưởng chuyện gì? "Tiện tay thì trả thôi, cũng không phải nhiều lắm."

"Cậu thừa tiền không có chỗ tiêu sao? Cậu trả như thế thì mọi người sẽ nghĩ sao? Cậu đến chỗ Hoa Hiểu Đình đòi lại tiền đi, tôi không cần cậu trả hộ."

"Cậu bị hâm à, có mấy chục đồng thôi mà." Hà Tân nhìn cô, bỗng nổi giận sôi máu: "Tùy cậu, thích thì tự mình đi mà đòi, sau đó mang trả tôi."

Tôn Tâm Nghiên thực sự không biết trong đầu người này đang chứa gì, tức giận đến đỏ bừng mặt: "Sao cậu lúc nào cũng trêu đùa tôi thế? Cậu có thấy phiền không hả?"

Hà Tân nhìn cô, mặt trầm hẳn xuống, giọng nói không còn độ ấm: "Tôi trêu đùa cậu? Tôn Tâm Nghiên, cậu thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu hả? Vì sao tôi phải trả tiền giúp cậu? Cậu có đầu óc hay không vậy?"

Hai ba nam sinh cả lo phát phờ vừa chơi bóng xong đi lên, không biết hoàn cảnh bên này đang giương cung bạt kiếm, xa xa thấy Hà Tân đã gọi âm lên. Cuối cùng, Hà Tân liếc mắt đánh giá cô một cái, rồi đi theo bọn họ.

Ăn cơm trưa xong trở lại phòng học, Hà Tân phát hiện có 80 tệ trong túi bút của mình, cậu cũng chẳng buồn lấy ra, cứ để ở trong đó. Lúc nghỉ trưa, người ngồi đằng sau bắt chuyện với Tôn Tâm Nghiên, cô quay đầu lại, đuôi mắt nhìn đến người ngồi cuối cùng, bò trên bàn ngủ, dùng áo khoác che đầu.

Đêm đó, Tôn Tâm Nghiên như thường lệ nhận được một mẫu chuyện cười. Nghĩ ngợi, cô ngồi bên đèn bàn nhấn lại: "Về sau không cần gửi cho tôi nữa." Đầu bên kia không hồi đáp, buổi tối ngày hôm sau vẫn gửi tin đến như thường, Tôn Tâm Nghiên không đáp lại nữa.

Thiếu nam thiếu nữ 16, 17 tuổi thường thay đổi bất thường, ngày hôm qua còn vui vẻ đùa giỡn với nhau, ngày hôm nay có thể đã trở thành người lạ.

Trong lớp học, Tôn Tâm Nghiên lại liếc trộm Hà Tân, nhưng không nói chuyện với cậu. Rất tốt, Hà Tân nhìn thấy cô cũng chẳng chào hỏi, hai người giống như đang chiến tranh lạnh vậy. Có đôi khi, Lý Dịch thấy Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đứng ngoài hành lang, cũng sẽ nhắc nhở Tôn Tâm Nghiên, nói Hà Tân đang ở bên ngoài nhìn cô, Tôn Tâm Nghiên cực kỳ bình tĩnh lạnh nhạt, cũng không ngẩng đầu lên, thái độ này giống hệt như cách đối đãi với mấy người theo đuổi lúc trước.

Thật ra cô cũng không rõ có phải Hà Tân đang theo đuổi cô hay không, vừa tốt lại không tốt, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy cậu là một người vô cùng thiếu nghiêm túc. Cô không muốn làm loạn cùng cậu.

Cuối tháng ba, cây cỏ xung quanh trường phủ một màu xanh mướt đón gió xuân. Sau hai tuần thời tiết đẹp, cơn mưa đến. Mưa xuân nhẹ nhàng không tiếng động, dứt quãng vài ngày, toàn bộ trường học đều ngấm mùi ẩm ướt.

Sự chênh lệch nhiệt độ giữa các mùa khá lớn, có lẽ là do lúc trước ăn mặc quá ít, hai ngày nay Lý Dịch bị ốm, mới đầu chỉ là cảm mạo ho khan, Tôn Tâm Nghiên dẫn cô ấy xuống phòng y tế xin thuốc. Buổi chiều thứ sáu, mưa vô cùng to, đến tiết ba, Lý Dịch phát sốt, Lý Ái Trân vào lớp, đuổi cô ấy về kí túc xá.

Thông thường, bữa cơm chiều của các nữ sinh đều có thành viên cố định, Lý Dịch không có ở đây, Tôn Tâm Nghiên cũng không chủ động đi tìm người khác kết nhóm, vì thế chiều nay cô ăn cơm một mình. Buổi chiều, tiếng chuông vang lên báo hiệu kết thúc tiết học thứ tư, các học sinh tốp năm tốp ba bước ra khỏi lớp. Tôn Tâm Nghiên dọn xong sách, cầm cặp lồng xuống dưới tầng.

Cuối buổi chiều không có mưa lớn, bầu trời mênh mông, trời nổi dưới ánh hoàng hôn.

Lý Ái Trân mượn ô của cô đưa Lý Dịch về kí túc xá, sau đó lại không trả lại cho cô. Trên hành lang, cơn gió ẩm ướt thổi bay làn váy thiếu nữ, Tôn Tâm Nghiên duỗi tay ra hứng giọt mưa.

Đang muốn chạy đến nhà ăn, bước chân còn chưa kịp đi, đuôi ngựa phía sau đầu đã bị giữ, cô quay đầu lại.

Hà Tân mặt vô cảm nhìn cô.

Trên người cậu khoác một chiếc áo len rộng màu xám, mặt trắng nõn sạch sẽ, ánh mắt lạnh nhạt.

Bọn họ đã không nói chuyện rất nhiều ngày rồi.

Các học sinh vụt qua hai người, tiếng mưa tí tách rơi.

Tôn Tâm Nghiên nhìn vào đôi mắt đen nhánh của cậu, muốn hỏi cậu định làm gì, tay bỗng bị nắm lấy.

Ánh mắt Tôn Tâm Nghiên hoảng loạn hạ xuống, tìm đập thỉnh thoảng, trong tay bỗng xuất hiện một cái ô màu đen gấp gọn. Không đợi cô phản ứng, Hà Tân đã kéo mũ sau đầu lên, một mình tiêu sái lao vào màn mưa.

Xung quanh như bị ấn nút tạm dừng, chỉ còn lại bóng dáng của cậu nam sinh âm thầm, từ từ biến mất trong cơn mưa phùn. Tôn Tâm Nghiên đứng yên tại chỗ, ngây ngẩn một lúc lâu mới nhìn xuống cái ô trong tay, cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Nhiều năm sau, Tôn Tâm Nghiên phát hiện, khi cô ở tuổi 17, có người, vì cô mà lưu giữ một cơn mưa. Sau đó, mọi thứ trong cơn mưa đó đều trở thành quá khứ đẹp đẽ, được cô trân quý cất giữ trong những thước phim của cuộc đời mình, mỗi lần đều cẩn thận lấy ra cọ rửa.

...

Trải qua một học kỳ, Trần Ngạn Kỳ lấy lý do tính cách không hợp để chia tay với bạn gái, chỉ một tuần sau đó, cậu ta đã tìm được đối tượng mới.

Đối tượng mới không phải học sinh Giang Cao, mà là nữ sinh của một trường trung học bình thường, thông qua bạn bè giới thiệu mà quen biết. Cuối tuần này mưa đã dứt, cậu ta mang theo bạn gái đến xem bóng rổ, vừa hết trận, cô gái đã chạy đến lau mồ hôi cho cậu ta rồi đưa chai nước, làm mấy nam sinh chơi bóng cùng hâm mộ muốn chết.

Chơi bóng xong, Trần Ngạn Kỳ mời cả đội đi ăn lẩu, cô gái lại gọi thêm một người bạn của mình đến. Ai ngờ cô gái này lại có mái tóc dài, mắt to, tính tình hoạt bát, đôi mắt mấy chàng trai sáng ngời cả lên, lúc ăn không ngừng bắt chuyện với cô ấy. Ăn xong mọi người cũng chưa muốn về, đề nghị đi hát karaoke, đi chơi net linh tinh, cuối cùng thống nhất đi hát.

Ra khỏi tiệm lẩu, Hà Tân nói cậu không tham gia, chuẩn bị gọi taxi về.

Cô gái được mọi người vây quanh nghe thấy thế, quan tâm hỏi cậu sao không muốn đi. Hà Tân nhìn cô ấy, không vui vẻ gì, trả lời lại vì không thích đi.

Cô gái liền đề nghị cùng mọi người: "Hay là mình đừng đi hát nữa, nói thật tớ cũng không muốn đi hát, rất nhàm chán. Hay ra net chơi game đi?"

Các nam sinh đương nhiên càng vui mừng, cuối cùng cả nhóm kéo nhau ra tiệm net đánh liên minh, Hà Tân vẫn không muốn đi, bị Trần Ngạn Kỳ ép buộc kéo đi.

Chơi được một nửa, Trần Ngạn Kỳ lôi Hà Tân ra nói muốn cùng uống coca.

Quán net ở trong hẻm nhỏ, chạng vạng tối trời không đen hẳn, nhưng đèn đường lại thấp hết lên, giữa không trung một màu nhàn nhạt sạch sẽ.

Trần Ngạn Kỳ nói: "Thấy cô nàng kia thế nào, là bạn của Lưu Giai, tính cách cũng khá."

Hà Tân mặt vô cảm nhìn cậu ta.

Trần Ngạn Kỳ cười cười: "Không phải chứ, cậu với cái vị trên lớp cậu dạo này sao vậy? Cãi nhau à?"

Hà Tân uống coca, miệng đóng chặt.

Nhắc đến Tôn Tâm Nghiên, lòng cậu bỗng thấy hơi hụt hẫng. Cãi nhau? Bây giờ cậu còn chả nói với cô được câu nào, cảm thấy bản thân thật bất lực trước thái độ của cô.

Thứ mà mình không chiếm được thì người ta càng thêm chấp niệm. Hiện tại đừng nói là một cô gái bình thường, cho dù từ đại mỹ nhân Trung Hoa (*) có đứng trước mặt, cậu cũng chẳng buồn liếc.

(*) Gồm: Tây Thi, Vương Chiêu Quân, Chiêu Thuyền, Dương Quý Phi.

Trần Ngạn Kỳ đã để ý đến tình trạng của Hà Tân gần đây, trong lòng đã rõ ràng. Cậu ta đặt lon coca lên máy điều hòa lắp ngoài trời của tiệm net, rút điều thuốc, lấy thân phận người từng trải ra để nói: "Tán gái không thể cứ hùng hục cắm mặt vào tán người ta được, phải có kỹ xảo, bí quyết. Cậu cứ tán như vậy chỉ có tốn công vô ích thôi."

Cơn gió nhỏ thổi bay mái tóc đen của chàng thiếu niên, một lát sau, Hà Tân quay mặt lại, dùng ánh mắt lạnh băng ám thị cậu ta nói tiếp.

Trần Ngạn Kỳ nói: "Con gái ấy hả, toàn nghĩ một đằng nói một nẻo."

Hà Tân: "Một lời nói hết đi. Đừng có úp mở."

Trần Ngạn Kỳ bật cười: "Kích thích cô ấy một chút."

"Kích thích?"

Trần Ngạn Kỳ ôm lấy vai cậu, ghé tai thủ thủ vài câu.

Hà Tân nhìn cậu ta.

Trần Ngân Kỳ nói: "Linh hay không linh, cậu thử là biết ngay!"

Lại tới cuối tuần, mưa đã dừng hẳn, các học sinh tiếp tục một đường đi lại giữa hai nơi sinh hoạt của họ: nhà và trường. Đáo mắt đã tới tháng tư, nhiệt độ không khí đã tăng lên, tinh thần của giáo viên và học sinh trong trường đều tốt lên rất nhiều.

Gần đây bố mẹ Tôn Tâm Nghiên đều bận việc trên trường học, thường đi sớm về trễ, trong lúc bận rộn không thể chăm sóc cho cô, liên tục mấy ngày cô đều mua đồ ăn sáng trước cổng trường.

Buổi sáng hôm nay, tình cờ khi cô đang mua bánh rán ở cổng trường lại gặp được Hà Tân.

Tóc mái trên trán toát loạn, Hà Tân vác bộ mặt vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy cô cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không phản ứng gì, chỉ khi Tôn Tâm Nghiên nói với ông chủ cho thêm ít tương ớt mới nhìn thoáng qua cô.

Một lát sau, Tôn Tâm Nghiên thấy một nữ sinh cao gầy tay cầm hai cốc cháo gạo nếp đi tới, hỏi Hà Tân: "Thấy sao?"

Cô gái này không phải lần đầu tiên cô gặp, Tôn Tâm Nghiên còn nhớ rõ tên cô ta. Cô ta là Hoàng Trĩ Vi.

Hà Tân: "Nhanh lên."

Ông chủ cầm bánh rán nướng chín, Hà Tân nhận lấy đưa cho Hoàng Trĩ Vi, vẫn chưa đi. Tôn Tâm Nghiên mới biết cậu mua hai cái, cô còn phải chờ thêm lượt nữa.

Sau khi làm xong hai cái bánh rán, người cũng đi, Tôn Tâm Nghiên cũng chẳng buồn nhìn bọn họ.

Không biết có phải bắt đầu từ buổi sáng hôm đó hay không, Tôn Tâm Nghiên bỗng thành người quen của lớp 17. Vì thế, hành lang thường bị nam sinh chiếm đóng, nay thường xuất hiện thêm một bóng dáng mảnh khảnh cao gầy.

Có một hôm hết tiết, Hà Tân và Trần Ngân Kỳ đứng ở ngoài, Hoàng Trĩ Vi đứng bên cạnh Hà Tân, dựa lan can, đứng nói cười cùng bọn họ, giống như thiết lập mối quan hệ tam giác.

Lý Định thấy vô cùng chướng mắt, trực tiếp hỏi Tôn Tâm Nghiên: "Không phải cậu ta đang theo đuổi cậu sao? Sao bây giờ lại luôn dính lấy Hoàng Trĩ Vi thế?"

Biểu hiện của Tôn Tâm Nghiên thật sự rất lạnh nhạt: "Cậu ta theo đuổi tớ khi nào? Làm gì có chuyện đó."

"Không phải đâu, Hoa Hiểu Đình nói cậu ta đã thừa nhận trước mặt mọi người rồi mà. Ngày hôm qua, có người của lớp 12 hỏi thăm tớ, có phải cậu ta đang quen Hoàng Trĩ Vi hay không, tớ đã bị sốc đó."

"Không phải, cậu đừng nói linh tinh, cậu ta không theo đuổi tớ, cậu ta chỉ thích trêu đùa con gái thôi."

Lý Định nhìn bên ngoài cửa sổ: "Có khi thế thật... Ý mình đẹp trai là giỏi, từ đầu tớ đã chẳng thấy cậu ta đáng tin tí nào, lúc đó tớ còn sợ cậu ta tán đổ được cậu cơ."

Khóe miệng Tôn Tâm Nghiên khẽ nhếch.

Buổi tối về đến nhà, khi Tôn Tâm Nghiên làm xong bài tập đã là 11 giờ. Đang soạn lại sách vở bút thước, di động bỗng rung lên. Tim bất giác đập nhanh hơn một nhịp, cô cầm lên xem, là của một bạn học trên lớp gửi đến, hỏi cô khi nào thì trả bài kiểm tra tiếng anh hôm nay.

Gửi xong tin nhắn, Tôn Tâm Nghiên đóng điện thoại lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16

Đối với các học sinh cấp ba hiện nay, trò chơi giải trí có quá ít. Mấy cậu học sinh còn có thể ra tiệm net chơi, nhưng con gái thì chỉ biết xem phim dạo phố.

Vào một buổi cuối tuần giữa tháng tư, có cô bạn cùng lớp rủ Tôn Tâm Nghiên, Lý Định, cùng một cô bạn thân nữa đến nhà mình xem phim. Bố cô ấy là một người đam mê phim ảnh, trong phòng chứa đầy băng đĩa, phòng khách còn lắp hẳn máy chiếu.

Cả bọn Tôn Tâm Nghiên lần đầu nhìn thấy, vô cùng háo hức.

Kéo rèm cửa xuống, mọi người cùng nhau ngồi lên sofa, xem phim ‘Nếu yêu là do ý trời’ của Hàn Quốc. Lúc đầu còn rảnh ăn khoai tây, uống nước ngọt, nói chuyện này nọ, vậy mà khi xem hết phim, cả đám con gái mắt đều ửng hồng.

Không có người lớn trong nhà, xem xong phim tình cảm sướt mướt, mấy cô gái đang ngồi trên sofa lấy thêm tấm chăn mỏng để đắp, tự nhiên thoải mái kể ra vài chuyện yêu đương bí mật của mình.

Có cô gái khai đã bắt đầu hẹn hò yêu đương.

Với ai? Là một cậu cùng lớp có làn da khá đen, mới nhìn trông hơi thô kệch. Lý Dịch còn lên bình luận với Tôn Tâm Nghiên, cậu nam sinh kia xấu quá, không hiểu sao cô bạn lại đồng ý làm quen.

Dưới sự truy hỏi gắt gao, cô gái cũng khai ra, bọn họ đi cùng đường, lúc đầu là cùng nhau đi về nhà, sau đó buổi sáng cậu kia cũng đứng chờ cô cùng đi học, có đôi khi còn mang hộp cơm sáng cho nữa, bỗng một hôm cậu ta thổ lộ, cô ấy liền đồng ý.

Mấy cô gái cười ha ha trêu chọc cô nàng, bảo sao lại dễ dàng chấp nhận vậy chứ, phải bắt cậu kia cuối tuần mời cơm cả nhóm mới được. Cô gái kia ôm gối, cười ngọt ngào nói: ‘Được, lát nữa tớ nói với cậu ấy.’

Chủ đề này kết thúc, nhân vật chính được thay đổi.

Một cô gái bỗng nhìn về phía Tôn Tâm Nghiên, cười bí hiểm hỏi: ‘Tâm Nghiên, tớ có chuyện muốn hỏi cậu?’

‘Hả?’

‘Có phải hồi trước Hà Tân theo đuổi cậu không?’

Tôn Tâm Nghiên bối rối, lắc đầu quầy quậy: ‘Không có, toàn tin vịt.’

‘Không đúng, chắc chắn có, tớ nói cậu biết, cậu ấy từng nói trước mặt mọi người nói rồi mà.’

‘Nói cái gì cơ?’ Một cô gái xen lời.

Lý Dịch thầm nghĩ mình đã sớm biết nội tình bên trong, nên không lên tiếng, lúc này cũng không nén nổi tò mò: ‘Cậu ta nói cái gì?’

Tôn Tâm Nghiên trầm mặc nhìn cô gái, tim bỗng đập loạn lên.

‘Không phải có anh lớp 11 từng theo đuổi cậu sao? Mấy cậu nam sinh thầm truyền tai nhau, lúc ấy Hà Tân đánh nhau với anh kia là vì cậu. Đánh nhau xong, Trần Ngạn Kỳ còn đến tìm vài anh lớp 12, nhờ bọn họ chuyển lời của Hà Tân, nói cậu là người của cậu ấy, anh kia biết điều thì tránh xa cậu ra.’

‘Wow, ngẫu thế!’ Cô gái bên cạnh nói.

Lý Dịch nhìn Tôn Tâm Nghiên nói: ‘Ngẫu cái gì, cái loại trắng hoa. Không phải bấy giờ cậu ta đang quen với cái cô lớp 12 kia sao? Chẳng hay ho gì cả.’

‘Quen nhau sao? Hình như dạo này Hoàng Trĩ Vi đâu đến lớp mình nữa? Có người còn nói cô ta là bạn gái của Trần Ngạn Kỳ đó. Còn nữa, cô ta cũng chẳng xinh đẹp bằng Tâm Nghiên.’

Một người khác nói: ‘Quen nhau đấy. Cậu không biết đấy thôi, ngày đó Hoàng Trĩ Vi đứng ngoài hành lang lớp mình, đồng phục mặc trên người chính là của Hà Tân, còn cổ tình rêu rao để nhiều người biết cơ.’

Lý Dịch nói: ‘Quản chuyện vợ vãn của cậu ta làm gì? Dù sao tớ nhìn cậu ta cũng không thuận mắt, chính là kiểu người lẳng nhăng, đừng nói về cậu ta nữa.’

Tôn Tâm Nghiên nở nụ cười, nói: ‘Về sau đừng nhắc chuyện này nữa, tớ với cậu ta chẳng có gì cả.’

Chiều hôm ấy, Tôn Tâm Nghiên về nhà đã là 5 giờ chiều, bố mẹ không có nhà, chắc là vẫn họp ở trường.

Tôn Tâm Nghiên vào phòng cất cặp, lại vòng trở lại phòng sách. Mẹ gọi điện thoại về, nói cô tối ăn cơm một mình, hai người khuya mới về được. Nói chuyện điện thoại xong, Tôn Tâm Nghiên bước đến cạnh đàn dương cầm, chậm rãi chơi bài hát mình yêu thích.

Đã lâu không luyện đàn.

Chạng vạng ngày xuân, ngoài cửa sổ có thể thấy rõ dòng chảy của ánh nắng chiều tà.

Tiếng đàn dương cầm du dương, lại có chút ưu thương. Tôn Tâm Nghiên chơi một đoạn ngắn thì dừng lại, gục xuống nắp đàn dương cầm, như thể rất mệt mỏi.

Một lát sau, cô bỗng nhiên bật khóc.

Nước mắt không thể giải thích, ủy khuất cũng không thể giải thích. Trong lòng ê ẩm, buồn bã, chính cô cũng không biết lí do vì sao.

...

Nhiệt độ dần tăng, học sinh càng có nhiều hoạt động ngoại khóa hơn.

Mặt trời chiếu sáng khắp nơi, thầy thể dục muốn tiết này các nữ sinh luyện chạy 800m. Cả đám con gái la ó, vội vàng cởi áo khoác, không mấy tình nguyện bắt đầu bước vào đường chạy trên sân thể dục.

Thể dục là thể mạnh của Lý Dịch, hồi học cấp 2 cô ấy còn tham gia đội tuyển điền kinh của trường, vì thế hôm nay cô ấy thoải mái chạy cùng Tôn Tâm Nghiên trên sân, vừa chạy vừa buồn chuyện với cô.

Tôn Tâm Nghiên vừa chạy vừa thở hồng hộc: "Lý Dịch, cậu đừng nói chuyện với tớ, tớ phải chạy nước rút hết đoạn kia nữa."

Lý Dịch suýt nữa không nhịn được cười: "Cậu còn muốn chạy nước rút? Cậu không làm nổi đâu."

"Nếu tớ giữ tốc độ này, có chạy hết đường được không?"

"Có thể, cậu cứ giữ tốc độ này, sẽ chạy xong được mà."

Vừa muốn đáp lại cô ấy, chân Tôn Tâm Nghiên bỗng vấp phải cái gì đó, người nghiêng đi, đầu gối đập mạnh xuống đất.

Tôn Tâm Nghiên đột nhiên té ngã, Lý Dịch bị dọa sợ, cô gái chạy ngang hàng với họ cũng nhanh chóng dừng lại hỏi han.

"Không sao chứ?" Lý Dịch muốn đỡ Tôn Tâm Nghiên dậy.

Cố gắng chịu đựng cơn đau, Tôn Tâm Nghiên xua tay: "Không sao đâu, không sao đâu?". Lại vén ống quần lên nhìn đầu gối, còn may, chỉ xây xước da, không có chảy máu.

Vì thế, dù chưa hết tiết thể dục, Lý Dịch vẫn đỡ Tôn Tâm Nghiên khập khiễng về lớp.

Hà Tân cùng mấy cậu nam sinh ở dưới sân chơi bóng hơn nửa tiết, hôm nay tâm trạng không tốt, cảm thấy không có chút sức lực nào, đành lên lớp thay quần áo trước, ai ngờ trên hành lang lại gặp Lý Dịch đang dìu Tôn Tâm Nghiên, chậm rãi tới gần.

Dưới sự sùng sốt của Hà Tân, hai cô gái đều làm như không nhìn thấy cậu, từ cửa trước đi vào lớp.

Lý Dịch nhìn miệng vết thương giúp Tôn Tâm Nghiên: "Thôi chết, hình như đang sưng to."

Mới vừa rồi chỉ có hơi hồng.

Lý Dịch: "Cậu thấy thế nào? Có cần xuống phòng y tế không?"

Vén ống quần lên, Tôn Tâm Nghiên thử cử động đầu gối: "Không cần, chắc không có chuyện gì đâu."

Lý Dịch: "Tớ nhớ ra rồi, phòng kí túc xá tớ có một lọ dầu xoa bóp, cậu ngồi chờ ở đây, tớ đi lấy cho."

"Không cần đâu, cậu đừng có đi."

"Không sao, đi nhanh ấy mà, cậu chờ ở đây nhé."

Lý Dịch đi rồi, lớp học lập tức yên tĩnh hẳn, rèm cửa bị gió thổi khẽ phất phơ.

Cả đầu gối đều nóng rát, quần thể thao hơi rách, Tôn Tâm Nghiên lấy giấy ăn lau lớp da trầy đi.

"Sao lại thế này?"

Hà Tân thấy Lý Dịch rời khỏi mới qua đây, nhìn vết thương trên đùi cô.

Tôn Tâm Nghiên không nói gì, vừa chạy xong tóc có hơi rối, mấy sợi tóc rải rác rơi bên tai.

Hà Tân nhìn chằm chằm chân cô, đi về chỗ ngồi của mình cầm theo thứ gì đó, lại đi qua đây.

Lúc này Tôn Tâm Nghiên mới nhìn cậu.

Cậu mặc một bộ đồ bóng rổ màu đen, trên đầu trên mặt đều là mồ hôi, quần áo đều ướt đẫm.

Chàng trai ngồi xổm bên cạnh chân cô, dùng sức lắc cái bình màu trắng, thấy đầu gối bỗng lạnh buốt, Tôn Tâm Nghiên theo phản xạ rút chân lại.

“Đừng cử động, là Vân Nam Bạch Dược (*).” Chơi bóng rổ rất dễ bị thương, bình thường Hà Tân đều mang theo lọ này.

(*) một dạng thuốc xịt giảm đau nhanh.

Hà Tân nghĩ bụng cô chắc chắn sẽ chống đối này nọ, ai ngờ cô thật sự ngồi yên, cậu nhanh chóng phun cho cô hai lượt nữa.

“Còn đau không?” Hà Tân hỏi.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu.”

Giọng của cô thật nhỏ nhẹ, vẻ mặt cũng ôn hòa.

Là lịch sự, cũng rất xa lạ, giống như đối với tất cả các nam sinh trong lớp.

Giọng điệu này của cô, Hà Tân rõ ràng thấy không quen.

Hơi sùng sốt, cậu nhìn cô chăm chú.

Trên hành lang bỗng xuất hiện vài âm thanh lớn tiếng của mấy cậu nam sinh, chắc là chơi xong bóng rổ nên lên đây.

Hà Tân chậm rãi đứng lên: “Để lọ này ở chỗ cậu nhé?”

Cậu đưa cho cô bình xịt.

“Không cần đâu.”

Nhìn cô, rồi lau mồ hôi trên mặt, Hà Tân trở về chỗ của mình.

Buổi tối hôm nay ăn cơm ở ngoài, Trần Ngan Kỳ ngồi quán mua thuốc lá, mua xong phát hiện không thấy Hà Tân đâu. Một lát sau, cậu ta thấy Hà Tân bước ra từ một cửa hàng tạp hóa bên cạnh.

Trần Ngan Kỳ và cậu mỗi người một điếu thuốc, ngồi ở bồn hoa nói chuyện phiếm.

Trần Ngan Kỳ hỏi cậu, gần đây Tôn Tâm Nghiên thế nào, Hà Tân nói không biết. Trần Ngan Kỳ hỏi, không biết là ý gì, cô không có tí phản ứng nào sao?

Hà Tân nhớ lại phản ứng của cô lúc buổi chiều, lười liếm vào khoang miệng, không thể nói rõ nó có ý nghĩa gì.

Một lát xong, Hà Tân hút xong điếu thuốc, bỗng mắng Trần Ngan Kỳ một câu: “Tớ thấy cậu thì biết cái cái cóc gì!”

Trần Ngan Kỳ ngồi bên cạnh sùng sốt, suy ngẫm câu này, sau đó cười rộ lên.

“Một mình cậu có thể về nhà sao?” Khi tiết tự học buổi tối kết thúc, các học sinh như tổ ong vỡ tổ ủa ra khỏi lớp, Lý Dịch nhìn chân Tôn Tâm Nghiên.

“Không sao đâu, hôm nay cũng đâu đi xe đạp, tớ sẽ gọi taxi về.”

Lý Dịch: “Vậy cậu đi đường nhớ cẩn thận.”

“Ừ, cậu mau về sớm đi.”

Tôn Tâm Nghiên không muốn xô đẩy, đợi mọi người đi về hết mới chậm rãi xuống tầng, mới vừa đi xuống, đã thấy Hà Tân đứng cạnh cửa cầu thang nói chuyện với hai cậu nam sinh nào đó.

Cô đi thẳng ra cổng, Hà Tân chậm rãi đi phía sau cô.

“Đưa cặp sách cho tôi, tôi cầm giúp cậu cho.” Ra khỏi cổng trường, cậu nam sinh cao lớn đi đến bên cạnh cô, cùng cô đi xuống bậc thang.

Tôn Tâm Nghiên mắt nhìn thẳng.

“Chân còn đau không?” Hà Tân cúi đầu ngắm sườn mặt cô.

“Chơi trò im lặng?” Cậu thì thầm.

Tôn Tâm Nghiên dậm bước không ngừng.

Người bên cạnh bỗng từ phía sau kéo cặp sách của cô, giơ một tay ra trước mặt cô. Tôn Tâm Nghiên buộc phải dừng lại.

Trong lòng bàn tay trước mặt là một đôi cặp tóc nhỏ, đính đá màu hồng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Nhẹ nhàng nâng mắt lên, ánh mắt Tôn Tâm Nghiên nhàn nhạt nhìn người trước mặt.

Hà Tân ghét bỏ nói: “Cầm đi, tóc của cậu rất lộn xộn.”

Tôn Tâm Nghiên đột nhiên hỏi: “Lúc ở Bắc Kinh, thành tích của cậu thế nào?”

Hà Tân bị câu hỏi bất ngờ của cô làm cho sững sờ.

“Chắc cũng kém lắm nhì?” Tôn Tâm Nghiên nói: “Bởi vì cậu không cần nỗ lực hết mình để vào đại học, cũng giống như cậu không cần kiểm tra vẫn có thể vào được lớp chúng ta.”

Hà Tân bình tĩnh hỏi: “Ý cậu là gì?”

“Hà Tân, cậu chuyển vào cùng lớp với tôi, tôi rất vui, cũng thật sự muốn làm bạn với cậu, giống như chúng ta lúc nhỏ vậy. Nhưng hiện tại không giống lúc nhỏ, mỗi ngày đều có rất nhiều bài tập, đọc sách đến tối muộn, cuối tuần tôi đều phải học thêm ở ngoài. Cậu thích chơi, nghĩ rằng trêu đùa như thế rất thú vị, nhưng đối với tôi mà nói nó thật sự sẽ gây ra rất nhiều rắc rối.”

Tôn Tâm Nghiên mấp máy môi: “Đó là tất cả những gì tôi muốn nói, cũng không phải cái gì đó quá quan trọng, chỉ là suy nghĩ của tôi thôi.”

“Sao cậu biết tôi thích chơi?”

Đèn đường chiếu lên con đường nhựa màu xanh đen tạo ra những hình thù kỳ quái, đường nét trên khuôn mặt cậu thiếu niên rõ ràng, từ trên cao nhìn xuống cô, khóe miệng hơi nhếch, như là vừa mỉm cười.

Tôn Tâm Nghiên không muốn dây dưa cùng cậu nữa, nên không trả lời câu hỏi của cậu: “Muộn rồi, tôi phải về nhà.”

Cô lướt qua người cậu.

“Tôn Tâm Nghiên!” Hà Tân gọi cô bằng một giọng trầm trầm.

Tôn Tâm Nghiên đứng lại, không đáp lời, phía sau truyền đến âm thanh: “Vậy cậu có biết tôi thích cậu không?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17

Ánh đèn đường lơ mờ chiếu lên vai.

Đầu Tôn Tâm Nghiên ửng lên, bóng người cao lớn đã đi đến trước mặt cô.

“Thế nào? Làm bạn gái tôi đi...” Ánh mắt Hà Tân thẳng tắp nhìn vào cô.

Một chiếc xe vụt qua lề đường, một tiếng còi chuông ầm ĩ.

“Cậu thích tôi ở điểm nào?” Tôn Tâm Nghiên cực kỳ bình tĩnh hỏi.

Hà Tân không trả lời ngay lập tức.

Nói câu tôi thấy cậu không giống những cô gái khác, hoặc là nói cô làm tim cậu rung động trong một khoảnh khắc, dường như tất cả đều có thể dễ dàng cho qua vấn đề này. Tuy nhiên, có vẻ như tất cả đều không đủ trọng lượng, thà không nói còn hơn.

Tôn Tâm Nghiên cũng không cho cậu thời gian suy nghĩ.

“Rất nhiều người từng nói thích tôi, thật ra tôi cũng biết họ thích gì ở tôi.”

Trong lòng cô thiếu nữ 17 tuổi cái gì cũng hiểu rõ, chẳng qua là thích giả ngu thôi.

Đây là lần đầu tiên Tôn Tâm Nghiên luôn ngoan ngoãn, khiêm tốn lại mạnh mẽ như vậy, đầu đèn đường sáng trưng, chiếu xuống mặt cô. Cô tiếp tục nói, lộ ra vài phần sắc bén và trưởng thành hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa.

“Hà Tân, cậu cảm thấy cậu và bọn họ có gì khác nhau không? Lúc cậu vừa đến đã nói chúng ta nên cách xa nhau ra, hiện tại lại thoải mái dễ dàng nói

cậu thích tôi. Đối với con trai các cậu, thích một người là chuyện vô cùng dễ dàng, giống như khi nói tôi thích ăn cơm với thịt bò, tôi thích xem bộ phim này, tôi thích ca hát. Cậu nói cậu thích tôi, cậu có biết tôi cảm thấy cậu thế nào không? Tôi cảm thấy cậu thật nhảm chán, lại còn tự cao, rất tùy tiện.”

Hà Tân lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị người ta coi thường không đáng một xu, hơn nữa lại vào lúc mình tỏ lộ thâm tình như vậy, cậu bị cô mắng đến cả người ngầy ngốc.

Chờ khi cậu phản ứng lại, Tôn Tâm Nghiên đã coi như chưa có chuyện gì xảy ra, đứng ở ven đường đợi taxi.

“Cậu nói xong rồi?” Cậu cũng đi qua đó.

“Xong rồi.”

“Vậy nghe tôi nói hai câu.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn đường cái: “Cậu đừng nói gì nữa, về sau tôi vẫn coi cậu là bạn. Những chuyện xảy ra tối nay, tôi xem như cậu đang nói đùa.”

“Tôn Tâm Nghiên, ai muốn làm bạn với cậu chứ!” Hà Tân nói: “Cũng chẳng có ai nói đùa với cậu cả, cậu nghe cho kỹ đây, cậu không đồng ý cũng không sao... Nhưng điều cần nói cũng nói hết rồi, vậy cậu hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Hà Tân dừng lại, hô hấp của Tôn Tâm Nghiên ngừng lại trong nháy mắt.

“Tôi nhất định phải theo đuổi cậu bằng được.”

Đêm xuân, không khí mát lạnh, Tôn Tâm Nghiên ngồi trên xe taxi, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, nhẹ nhàng quét qua sợi tóc bên tai, thổi trúng trái tim đang loạn nhịp của cô. Xe dường như đã đi rất lâu, lại như vừa đi một lát đã tới. Đầu óc trống rỗng bước vào nhà, tắm rửa xong, Tôn Tâm Nghiên nằm vật ra giường, không biết đang suy nghĩ cái gì, lúc lấy lại được tinh thần đã 12 giờ đêm rồi.

Mẹ Tôn thấy đèn phòng còn sáng, liền cầm cốc sữa bò gõ cửa bước vào, nhìn cô ngây ngẩn nằm trên giường: “Mệt thì ngủ sớm đi, đừng có thức đêm.”

Ngồi xuống bàn học uống hết cốc sữa bò, Tôn Tâm Nghiên lại ngẩn ra một lúc, mới nhớ ra còn hai môn chưa làm xong bài tập, vội vàng mở sách ra xem lại.

...

Giữa đêm, Trần Ngạn Kỳ đang ngủ rất say sưa, di động bên gối bỗng rung chuông âm ỉ.

“Đang ngủ?” Đầu bên kia hỏi.

Mặt nhăn tít lại, trong bóng tối, Trần Ngạn Kỳ vợ lấy điện thoại, nhìn người gọi đến, rồi áp điện thoại vào tai: “Đại ca, có chuyện gì thế...”

“Tớ hỏi cậu chuyện này.”

Ngữ khí của Hà Tân trong điện thoại rất nghiêm túc, Trần Ngạn Kỳ xoa mặt hai cái, thờ phỉ phò mấy hơi, đau khổ ngồi dậy khỏi giường: “... Nói đi.”

“Cậu có đôi bụng không?”

“%%%%.....%.....”

Hà Tân ngồi ở trên giường, rời điện thoại ra xa tai, chờ tiếng mắng chửi ở đầu bên kia lắng xuống mới đưa lại gần.

“Ngạn Kỳ, đến đây ăn với tớ đi.”

“Cậu phát điên cái gì vậy?”

Hà Tân: “Có đến không, nếu không tớ đến dưới lầu nhà cậu đợi cậu nhé?”

Trần Ngạn Kỳ bật đèn tường: “Đừng có xử tớ như vậy được không...”

“Qua đây rồi nói sau.” Hà Tân nói: “Cuối tuần tớ về nhà một chuyến, mang đôi Nike Air Jordan 22 (*) cho cậu.”

(*) một loại giày nổi tiếng chuyên dụng giành cho dân bóng rổ, giá thị trường tại Việt Nam là gần 8 triệu.

Phòng ở hiện nay của Hà Tân là phòng di cho thuê, hai phòng ngủ một phòng khách, bày trí tinh xảo, đối diện trường học. Hai giờ đêm, Trần Ngạn Kỳ xách theo túi thịt nướng mua ở đầu đường đến đây, mới gõ hai cái, cửa đã mở. Người mở cửa nhìn rất tỉnh táo.

Sau khi bước vào, Trần Ngạn Kỳ đặt túi đồ lên bàn, vẻ mặt buồn bực khi buộc phải rời giường.

Hà Tân mở bao thuốc lá, rút một điếu, dùng đầu lọc gõ xuống bàn, không có hút.

Trần Ngạn Kỳ nói: "Nửa đêm giờ chứng gì vậy, thất tình?"

Hà Tân lạnh lùng nhìn cậu ta.

Chó ngáp phải ruồi, Trần Ngạn Kỳ nhìn phản ứng của cậu, thờ hất ra: "Mẹ nó, tớ đã nói rồi mà, yêu đương muộn hại chết người."

"Haha, cậu trùng tớ thì có ích gì, đến bước nào rồi? Thỏ lộ cùng cô ấy?"

Từ lúc cậu ta bước vào cửa đến giờ, Hà Tân vẫn đóng chặt miệng.

Trần Ngạn Kỳ bắt đầu ăn thịt xiên nướng, đột nhiên hỏi: "Cậu nhìn trúng cô ấy cái gì?"

Một đêm, cách nhau mấy tiếng đồng hồ, câu này đã được hỏi hai lần.

Hà Tân bóp nhẹ điều thuốc trong tay: "Cậu không thấy cô ấy trông... rất tuyệt sao?" Cậu dùng một cụm từ hàm súc để lột tả.

Thật ra lúc trước Hà Tân cũng không cảm thấy Tôn Tâm Nghiên quá xinh đẹp, lúc ở Bắc Kinh, cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp thời thượng bên cạnh cậu, cũng có người từng theo đuổi cậu, cậu chỉ cảm thấy chướng mắt, vô cùng phiền phức.

Nhưng ở khoảnh khắc tình đầu của cậu thiếu niên này lắm, dù người trong lòng cậu có là ai, thì người này cũng không bao giờ có thể thay thế được.

Hà Tân nhớ về chuyện xảy ra trong nhà tắm hôm đó, lại nhớ đến chuyện hôm nay, Tôn Tâm Nghiên căn bản không hề đáng yêu dịu dàng như vẻ bề ngoài của mình, cô có cá tính riêng của mình, lạnh lẽo nhưng táo bạo, thoạt nhìn khá ngốc, thật ra lại rất thông minh.

Cô cũng chẳng kém cạnh ai cả, nhỉ? Hà Tân còn nghĩ, nếu tương lai có ở bên nhau, cậu cũng không sợ mất mặt đâu.

"Cũng không tệ lắm, trông rất thuần khiết, hơi ngọt ngào." Trần Ngạn Kỳ không mặn không nhạt đánh giá: "Nhưng khẳng định tính cách đối lập với ngoại hình, vừa nhìn đã biết người mang nhiều tâm tư. Chẳng phải nói bố mẹ đều là giáo viên sao, chắc cũng đọc sách rất nhiều, suy nghĩ cũng nhiều hơn."

"Sao cậu biết bố mẹ cô ấy đều là giáo viên?" Hà Tân bỗng bắt bẻ soi mói.

Trần Ngạn Kỳ đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng: "Không phải cậu nói với tớ sao?"

"À." Hà Tân thật sự quên mất.

"Giáo viên thì làm sao?" Cậu lại hỏi.

Trần Ngạn Kỳ mỉm cười: "Quần nghiêm, nghĩ nhiều, lúc nào cũng giả bộ giảng đạo lý với cậu. Cậu cứ chờ xem, cậu chỉ cần nói 1, người ta sẽ xả cho cậu một đống 23456."

Không cần nhắc nhở, Hà Tân phản xạ có điều kiện nhớ lại lời cô nói vào buổi tối.

Cậu nói thích cô, cô nói giống như thích ăn cơm với thịt bò, thích xem một bộ phim, thích ca hát,...

"Có rất nhiều người theo đuổi, nhưng đến giờ vẫn một mình, khẳng định đã sớm bị chiều hư." Trần Ngạn Kỳ bỗng đổi giọng nghiêm túc "Gặp người suy nghĩ nhiều như vậy rất mệt, khi theo đuổi mệt, theo đuổi được rồi cũng mệt. Đương nhiên, cái gì cũng có cái lợi của nó, nói về mặt tốt, người như vậy giống như tờ giấy trắng tinh, nếu thật sự đồng ý bên cậu, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý. Kiểu như vậy phù hợp để làm mối tình đầu."

Yên lặng.

Một lát sau, Hà Tân đột nhiên hỏi: "Ăn xong chưa?"

Trần Ngạn Kỳ nhìn cậu.

Chậm rãi đứng lên, Hà Tân duỗi eo, sờ soạng gáy: "Ăn xong rồi thì mau về đi, tớ muốn ngủ."

"..."

Cánh xuân tươi đẹp chiếu rọi thế gian, trong lòng thiếu nam thiếu nữ cất giữ những bí mật.

Từ sau đêm đó, Tôn Tâm Nghiên đều trốn tránh Hà Tân. Cũng may Hà Tân không làm ra mấy chuyện lạ đời gì ở trường học, chỉ đặt đầy đồ uống, đồ ăn vặt vào ngăn bàn cô, mỗi tối gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô đang làm gì, có đôi khi còn kể mấy chuyện xảy ra trong ngày cho cô nghe.

Cậu dường như vô hình trong cuộc sống của cô, lại như có mặt khắp mọi nơi.

Đương nhiên, mấy gói đồ ăn đồ uống của cậu, cô cũng không đại mà trả về, cuối cùng đều rơi vào tay Lý Dịch.

Lý Định biết Hà Tân lại theo đuổi Tôn Tâm Nghiên, thái độ càng không tốt, giận dữ nói: "Cậu nhất định không được đồng ý đâu đó, đúng là trắng hoa thành bản tính rồi."

Tôn Tâm Nghiên nói: "Yên tâm, tớ không đồng ý đâu."

Vào một ngày sau giờ tan học, Tôn Tâm Nghiên đi lên văn phòng lấy đề ôn tập. Lý Định ngồi trên bàn trên đợi cô về, bỗng có ai đó gõ vào cửa sổ bên cạnh.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Trần Ngạn Kỳ.

"Hello."

Lý Định mở cửa sổ ra, ánh mắt nghi vấn.

Trần Ngạn Kỳ nói: "Có sách lý không?"

"Sao không mượn sách của Lưu Gia ý?"

"Trùng hợp thấy cậu nên mượn luôn."

Lý Định trở lại chỗ ngồi, lấy sách ra đưa cho cậu ta.

"Hết tiết tôi còn phải dùng, nhớ đem trả đây."

"Yên tâm đi, cảm ơn nhé."

Tôn Tâm Nghiên từ văn phòng trở về, đứng mặt Trần Ngạn Kỳ trên hành lang. Trần Ngạn Kỳ mỉm cười với cô, trong lòng Tôn Tâm Nghiên đã sớm quy cậu ta và Hà Tân là cùng một loại người, mặt lạnh lờ cậu ta đi.

Tuy nói sinh hoạt ở cấp ba nhàm chán, nhưng cứ qua vài ngày, trong trường nhất định sẽ xảy ra chuyện mới gì đó.

Sáng sớm hôm thứ năm, Tôn Tâm Nghiên phát hiện ra Tiết Tiểu Yến bị Lý Ái Trân gọi ra ngoài nói chuyện, khuôn mặt Lý Ái Trân nghiêm khắc, Tiết Tiểu Yến cúi đầu, hình như là đang bị mắng.

Tiết Tiểu Yến chính là cô gái cùng xem phim hôm trước.

Trong lớp học, mọi người đều chăm chú đọc sách. Tiết Tiểu Yến bước vào, lực chú ý của cả lớp đều bị cô ấy hấp dẫn, bởi vì cô ấy vừa khóc vừa đi về chỗ.

Giờ ra chơi, các nữ sinh xung quanh quan tâm vây quanh cô ấy, hỏi xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ gục xuống bàn, không chịu nói chuyện.

Lúc nghỉ trưa Lý Định có nói nhỏ với Tôn Tâm Nghiên, cho cô biết Lý Ái Trân đã phát hiện ra chuyện yêu đương của Tiết Tiểu Yến, muốn bọn họ lập tức chia tay, hơn nữa còn gọi điện báo cho bố mẹ hai bên biết.

Lý Định nói, có trách cũng chỉ trách bọn họ gần đây quá phô trương, khi xuống căng tin còn ngồi cùng một bàn ăn cơm chung.

Thật ra chuyện học sinh Giang Cao yêu sớm cũng không bị quản giáo quá chặt chẽ, vừa đến giờ cơm, các quán ăn nhanh xung quanh trường học đều xuất hiện bóng dáng vài đôi tình lữ, có rất nhiều giáo viên mắt nhắm mắt mở cho qua.

Không nghe tin tức sao? Có cặp đôi cấp ba còn dắt tay nhau đổ vào Thanh Hoa, Bắc Đại (*) đấy.

(*) là 2 trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc.

Mấy giáo viên khác làm thế nào, Lý Ái Trân không quan tâm. Cái tuổi này thì làm chuyện gì ra hồn, đã là học sinh của cô thì cô nhất định phải quản.

Bây giờ mới lớp 10, lên lớp 12 còn loạn thế nào?

Kỳ thật, trước đó Lý Ái Trân cũng tìm Tiết Tiểu Yến nói chuyện riêng, lời lẽ uyển chuyển, cứ tưởng con gái tám này đa mặt mông, nói vài câu như thế là ngoan ngay. Ai ngờ hôm qua cô lại bắt gặp hai người đứng ngoài hành lang lớp nói chuyện vui vẻ, Lý Ái Trân lập tức gọi điện cho bố mẹ hai bên.

Thứ sáu có tiết sinh hoạt, lớp 17 bình thường đều phải đọc thơ diễn cảm, viết văn nghị luận. Cuối tuần này, Lý Ái Trân phá lệ cho bọn họ tiết này xem một bộ phim ngắn.

Nam nữ chính cùng tuổi với các học sinh trong lớp này, thiếu nam thiếu nữ đương mùa hoa nở, lau súng cướp cò, có thai ngoài ý muốn, hai gia đình chệch khỏi quỹ đạo bình thường cùng với họ. Cốt truyện nói đơn giản chính là một đại bi kịch về chuyện yêu sớm, quan hệ ngoài luồng của tuổi học trò.

Cả lớp đều trợn mắt há mồm sau khi xem xong bộ phim.

Chiếu bộ phim này trước lớp, dụng ý của cô chủ nhiệm không nói cũng biết.

Trước cửa phòng học, Lý Ái Trân ngồi trên cái ghế vuông, gác chân, ngửa đầu nhìn màn hình, mặt vô cảm. Giống như một bức tượng đá. Chuông tan học vang lên, tượng đá tắt màn hình máy tính, đóng máy chiếu, không nói câu nào, cầm cốc nước của mình rời đi.

Trong lớp học hoàn toàn yên tĩnh.

Một lát sau, mọi người rời khỏi chỗ, các nam sinh lại nô đùa âm ỉ, tiếng ồn trong lớp ngày càng to hơn, các nam sinh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có nữ sinh tâm tư tí mỉ, mới bị mắc kẹt trong cốt truyện bộ phim suốt cả buổi học.

Lúc ăn cơm chiều, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch ra ngoài trường ăn hai bát mì cay. Ăn xong các cô đi dạo đến một cửa tiệm nhỏ trong hẻm, mua hai cây bút. Trên đường trở về, Tôn Tâm Nghiên đang nói chuyện với Lý Dịch, ánh mắt Lý Dịch bỗng trôi đi nơi khác.

Chàng vạng, ánh nắng chiều âm ỉ bay giữa không trung. Trong hẻm nhỏ xám xịt, một nam một nữ cười nói vui vẻ, cô gái dựa lưng vào tường, đầu hơi ngẩng lên, chàng trai ôm lấy cô ấy, ngang nhiên hôn môi, chẳng coi ai ra gì. Đồng phục xanh trắng đan xen, dưới sự cợt nhả trở nên hỗn loạn, quả thật rất chói mắt.

Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch vội vàng băng qua.

Ngay khi về trường, Lý Dịch đã than thở: "Sao Hoàng Trĩ Vi có thể to gan như thế chứ..."

Tôn Tâm Nghiên không lên tiếng.

Không phải có người thích kiểu nữ sinh như vậy sao?

Bây giờ đang là thời gian học sinh cơm nước xong, lục đục quay về lớp. Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch đi đến cửa cầu thang, vừa hay bắt gặp Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đang uể oải đi tới.

Bốn người chạm mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

"Lý Dịch....." Trần Ngạn Kỳ bỗng gọi Lý Dịch. "Đúng lúc gặp được cậu, có chút chuyện muốn tìm cậu."

Lý Dịch dừng lại bước chân, buồn bực hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Ngạn Kỳ bước tới, kéo cánh tay cô ấy, "Có việc."

"Chuyện gì cơ? Kỳ kỳ quái quái." Lý Dịch bị Trần Ngạn Kỳ lôi kéo ra bên ngoài.

Tôn Tâm Nghiên bước lên lầu.

Người nào đó đuổi kịp, đi bên cạnh cô, nói, "Lại đây một chút, có chuyện muốn nói cho cậu." Cậu xoay người đi đến phía trước cô.

Tôn Tâm Nghiên vốn dĩ không để ý cậu, nhưng mà nhìn bóng lưng lưu manh của cậu, nghĩ đến bộ phim mới chiếu buổi chiều cùng thái độ của Lý Ái Trân, sau khi suy nghĩ thật nhanh trong đầu, Tôn Tâm Nghiên cuối cùng vẫn lướt qua lớp mình ở tầng trệt, đi theo người này lên tới tầng bốn.

Tầng bốn là phòng học của lớp 12, rất nhiều học sinh đang trong phòng. Đi qua một đám nam sinh đang nói chuyện bên ngoài, Hà Tân dẫn cô đi đến chỗ ngọa đầu hành lang. Trên đường đi có rất nhiều người vỗ lưng Hà Tân, cậu đều cùng họ thân nhiên chào hỏi, ánh mắt mấy nam sinh lớp 12 thoáng lướt qua Tôn Tâm Nghiên một lượt.

Nơi này không có ai, thực yên tĩnh, chỉ có gió hoàng hôn nhẹ nhàng thổi qua.

Tôn Tâm Nghiên xem đồng hồ: "Có chuyện gì mau nói, chỉ còn vài phút nữa là vào lớp."

Hà Tân đặt bàn tay ở trên lan can, quay mặt nhìn cô, giọng điệu không tốt: "Cậu muốn vào đội cổ động viên?"

Không ngờ cậu lại hỏi lại chuyện này. Tối hôm qua cậu đã hỏi cô qua tin nhắn, cô không trả lời.

Bộ giáo dục cho phép các trường cấp ba làm sân bóng rổ, đồng thời muốn đào tạo ra đội cổ động viên bóng rổ chuyên nghiệp. Lớp 11, 12 đều rất bận

học tập, chuyện này đương nhiên chuyển xuống lớp 10, chọn ra tầm 20 nữ sinh xinh đẹp để vào đội cổ động. Ngày hôm qua vừa mới tụ tập các cô lại mở họp, bắt đầu từ cuối tuần này, mỗi tuần đều sẽ tập luyện vũ đạo trong thời gian rảnh hai lần.

“Đúng vậy, thì làm sao?” Tôn Tâm Nghiên nói.

“Không cho phép đi đi.”

“Có liên quan gì đến cậu?” Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, không hiểu.

“Sao lại không liên quan đến chuyện của tôi cơ chứ?” Thái độ của Hà Tân bỗng dưng trở nên kỳ lạ.

“Cậu biết những nữ sinh trong đội cổ động viên phải ăn mặc như thế nào sao?” Dùng tay chỉ chỉ trên đùi của chính mình, cậu nói, “Váy ngắn như vậy, chân thô như cậu có thể mặc sao?”

Còn có những cái động tác ưỡn ngực cong mông gì đó, cậu càng không muốn nói tới.

Tôn Tâm Nghiên thật sự bị cậu làm cho tức đến cười rồi, cười lạnh một tiếng, “Cậu là đến để chọc tức tôi đúng không?”

Nói xong liền muốn bỏ đi.

Cậu đương nhiên không rảnh trêu cô, giữ chặt cánh tay cô, nói, “Không phải đang trêu cậu, Tôn Tâm Nghiên, tôi thật sự không đồng ý, cậu dám đi thử sao!”

“Buông tay buông tay, không cần lôi lôi kéo kéo.....”

Giằng tay cậu ra, Tôn Tâm Nghiên mấp máy môi, Hà Tân cho rằng cô muốn nói gì, kết quả cô không nói lời nào, đã chạy đi rồi.

Đến buổi tối, Tôn Tâm Nghiên nhận được tin nhắn của cậu.

—— Chưa xem qua đội cổ động bóng rổ nhảy như thế vào? Tự cậu tra Baidu một chút, xem xem tôi có gât cậu hay không.

Kỳ thật Hà Tân đoán không sai.

Tôn Tâm Nghiên không thích bóng rổ, cũng chưa từng chú ý đến cổ động bóng rổ. Lúc thực sự luyện tập, nhìn đến trang phục mới biết được có bao nhiêu khoa trương. Mỗi người bốn bộ quần áo, tất cả đều là quần cụt, váy ngắn, áo hở rốn.

Cổ động làm nóng không khí khi nghỉ giữa trận đấu mà thôi, các cô vẫn còn là học sinh cấp ba, vì có gì muốn ăn mặc lộ liễu như thế?

Tôn Tâm Nghiên đúng là không muốn tham gia. Giáo viên dạy nhảy dạy đến mức mồ hôi đầy mặt, chính là không đem câu nói “Bản thân không thích hợp” của cô để vào mắt, cười nói: “Còn trẻ mà sao lại bảo thủ như vậy, cổ động bóng rổ cũng là một loại thể dục văn hóa, nếu như em nói như thế thì những người nhảy Latin, múa bale thì sao? Vị trí đội hình đã sắp đặt, mỗi người một vị trí, em xin rút bây giờ nhất định sẽ làm cả đội rối loạn hết.”

Nữ giáo viên nhìn nàng, đánh giá một hồi, “Không chỉ thế, dáng người của em mặc trang phục đó vào nhất định sẽ rất đẹp, nhân lúc còn tuổi trẻ phải có can đảm thử một chút chuyện mới tốt. Không thử xem sao biết chính mình không thích hợp?”

Thành phố lần thứ nhất tổ chức giao hữu bóng rổ, nếu tính những trường có kỹ năng nhất, Giang Tô tổng cộng có 8 trường cấp ba. Có trường có một đội ngũ bóng rổ, có trường được hai đội, tất cả là 12 cái đội, tổ chức một vòng đấu loại.

Những lần thi đấu dự tuyển, thi đấu thăng cấp khác đều tiến hành trong im lặng, đội tuyển của trường Giang Cao một đường thẳng tiến bốn đội mạnh nhất, vòng bán kết dự định được tổ chức lúc cuối tuần, học sinh của những trường có đội tham gia sẽ được đến xem. Đội cổ động viên bóng rổ sau gần một tháng tập luyện sẽ bắt đầu lên sân khấu.

Cuối tuần này, Giang Cao giao chiến với trường cấp ba trong thành phố, học sinh của hai trường có không ít người đến xem trận đấu này. Đây là lần đầu tiên các cổ động viên lên sân khấu, mọi người đã sớm thay quần áo từ trước, lần đầu tiên lên sân khấu cũng chính là để chiến đấu vì trường của mình, các nữ sinh đều có chút hưng phấn, vừa thay quần áo, vừa ríu rít thảo luận.

Không thể không nói, đội bóng rổ thường hay có soái ca nhất. Nam sinh chơi bóng rổ vốn dĩ đã cao lại thích vận động nên dáng người lại tốt hơn những nam sinh bình thường nhiều, mấy cái nam sinh trong đội bóng rổ, cho dù đi đến đâu cũng đều thu hút ánh mắt.

“Ai nha, cái này váy quá ngắn, tớ sợ mình vừa nhảy lên liền lộ hết mất.....” Các cô gái vừa mặc quần áo vừa thầm oán giận.

Đúng là rất ngắn, gần như đã ngắn đến bắp đùi.

“Chấp nhận đi thôi, hiện tại là mùa xuân, nếu là mùa đông mới đúng là xui xẻo cơ, lạnh chết mất.”

Mọi người thay quần áo xong liền bắt đầu trang điểm, hai vị giáo viên trang điểm ở bên cạnh hướng dẫn hỗ trợ.

Tôn Tâm Nghiên trang điểm một hồi, chuyên viên trang điểm đến gần nhìn chăm chăm mặt của cô, nói “Mặt đánh quá nhạt, cơ viên mắt tô đậm thêm một

chút.” Ngay sau đó chuyển tay đến mặt của cô, thay cô kẻ thêm vài đường thật đậm.

Đến lúc Tôn Tâm Nghiên nhìn thấy bản thân trong gương, cô thiếu chút nữa liền phì cười: Trang điểm đến mức giống y hệt gấu trúc!

Tôn Tâm Nghiên lần đầu tiên mặc loại trang phục này, đang luống cuống tay chân mà giáo viên dạy múa lại quên chưa lấy bông tua ở phòng bên cạnh, kêu cô sang đó lấy.

Bên cạnh là phòng trống để chứa đồ, trong góc có cái máy lọc nước, lúc Tôn Tâm Nghiên đi vào, có người đang đứng đó rót nước.

Bóng lưng ấy, kiểu tóc ấy, khiến cô vừa vào cửa liền ngầy ngẩn cả người.

Hà Tân nghe thấy tiếng động quay đầu lại, đầu tiên cũng chưa nhận ra là Tôn Tâm Nghiên, ánh mắt lạnh nhạt mà tiếp tục rót nước.

Một giây sau, động tác trên tay dừng lại, cậu hip mắt xoay người lại.

Cậu đang mặc bộ quần áo bóng rổ màu đen, trên đầu còn mang theo một sợi dây cột tóc màu xám, hoàn toàn lộ ra cái trán, hình dáng cả khuôn mặt vô cùng rõ ràng.

Còn Tôn Tâm Nghiên?

Áo bó sát hờ rón màu bạc, váy đỏ siêu ngắn, phần giữa tay chân và thân thể toàn bộ khoe ra bên ngoài, xõa tóc, trên mặt trang điểm đậm như người lớn. Liếc qua Hà Tân, nháy mắt cả khuôn mặt cô đỏ rục.

Không nói câu nào, cô đỏ mặt cúi đầu đi tìm bông tua cổ vũ.

Bên cạnh tường là một đồng hồ vật hỗn loạn, Tôn Tâm Nghiên bối rối tìm một chút, đằng sau liền có người hỏi, “Tìm cái gì?”

“Bông tua nhiều màu dùng để nhảy cổ động.”

“Chỗ này đều là đồ vật của đội bóng rổ, cậu tìm thử bên kia xem.”

Nghe cậu nói xong, Tôn Tâm Nghiên đi góc đối diện thử tìm, quả nhiên tìm được hai túi đồ vật lớn.

Lúc cô đứng lên, làn váy vung vẩy quanh cặp đùi trắng nõn, Hà Tân đứng đằng sau nhìn thấy, nhấp một hớp nước ấm, đè nặng cảm xúc tràn ngập trong lòng mình, hỏi chuyện cô, “Buổi sáng các cậu đến đây lúc nào?”

“6 giờ rưỡi.”

“Ngồi xe buýt?”

“Ừ.” Tôn Tâm Nghiên tự nhiên hơn một chút, nhìn cậu, “Bên các cậu không có nước uống?”

“Không có nước ấm.”

Tôn Tâm Nghiên liếc cậu một cái, cậu nói, “Một lát nữa nhớ cổ động cho chúng tôi nhiệt tình chút.”

Cậu bỗng nhiên nói được một câu tiếng người, Tôn Tâm Nghiên suýt chút nữa không biết nên trả lời thế nào.

“Đương nhiên. Không cổ vũ cho các cậu chẳng lẽ cổ vũ cho các trường khác?”

Trang điểm trên mặt cô quá đậm, khiến Hà Tân cảm giác cô là một người khác.

“Tôi qua bên kia.” Tôn Tâm Nghiên chỉ hướng bên cạnh, trước khi đi vẫn là nói một câu, “Cậu lát nữa nhớ phát huy thật tốt.”

“Chờ một chút,” Hà Tân gọi cô lại, “Tôi còn chưa nói xong mà.....”

“Lại làm sao thế?”

Hà Tân đi ra ngoài cửa, “Đội lát nữa kết thúc đừng đi xe buýt về, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa.” Sợ cô không đồng ý, lại nói thêm một câu, “Tôi sẽ gọi cả Ngạn Kỳ. Cậu cũng có thể kêu thêm Lý Dịch tới.”

Thấy Tôn Tâm Nghiên không lập tức từ chối, cậu cảm thấy hấp dẫn, lại tăng giá cả: “Nếu trận này chúng ta thắng, cậu phải đáp ứng, thế nào?”

“Vậy nếu bị thua?”

Không đợi cậu phản ứng, Tôn Tâm Nghiên nói, “Thua, cậu về sau cũng đừng nhắn tin cho tôi.”

Cô nghiêm túc nhấn mạnh: “Một tin cũng không được.”

Hà Tân nhướn mày, cảm ly giấy dùng một lần nhẹ nhàng thả trên đỉnh đầu cô, “Được, ông đây nhất định thắng cho cậu xem.”

Nói xong cậu liền lấy cái ly xuống trước khi cô kịp có động tác, đỉnh đặc đi về hướng phòng chuẩn bị của cầu thủ, lại còn duỗi tay làm động tác ngón cái chìa xuống phía dưới.

Hôm nay xem như là ở sân nhà của cậu, cảm giác cậu không hề giống với bình thường. Tôn Tâm Nghiên nhìn bóng dáng cà lơ phất phơ của người này, vuốt vuốt tóc. Trên sân bóng rổ tiêu chuẩn của sân vận động thành phố, âm nhạc sôi động, các cổ động viên bóng rổ đã nhảy xong tiết mục mở màn, hai bên cầu thủ lên sân, toàn sân vận động như rung lên bởi từng đợt từng đợt tiếng hô cổ lên từ khán giả. Trang phục của cầu thủ hai bên một đen một trắng, bóng rổ bị trọng tài ném trên đường trung tuyến, trận đấu chính thức bắt đầu, tiếng hoan hô ngày càng cuồng nhiệt.

Trong cả quá trình thi đấu, trừ thời gian cần lên sân khấu, các nữ sinh của đội cổ động viên chỉ đứng ở phía sau rổ theo dõi. Không thể không nói, tuy thành tích học tập của trường cấp ba kia thua kém hơn trường Giang Cao, trong lĩnh vực vận động lại không hề thua kém. Điểm số của trận đấu vẫn luôn theo rất sát, nửa hiệp đã kết thúc, Giang Cao đánh đến liều sống liều chết vẫn bị tụt sau năm điểm.

Nghỉ ngơi giữa trận, cầu thủ trở lại phòng thay quần áo. Đội cổ động viên bóng rổ thay đổi một bộ trang phục khác, lên sân khấu hâm nóng khí thế.

Bên tai là âm nhạc với tiết tấu mạnh mẽ, Tôn Tâm Nghiên một tay lấy một bông tua nhiều màu, vừa đi theo đội ngũ vừa máy móc mà nhảy, trên sân nhà đúng lúc có rất nhiều mồ hôi, trơn trượt. Vài phút sau, cầu thủ hai bên bắt đầu trở ra luyện ném rổ, khởi động tay chân.

Các cô gái đi theo chỉ thị thối lui đến phía sau khung rổ.

Tôn Tâm Nghiên vừa mới đứng vững liền có có hai quả bóng rổ đụng phải nhau trên không trung, một quả trong đó bị làm chuyển hướng, lập tức liền sẽ đập vào mặt cô, trong nháy mắt, một bàn tay vươn tới, chắn trước mặt cô, đập mạnh một cái, quả bóng liền văng ra ngoài.

Hà Tân đỏ mồ hôi đầm đìa, vừa chạy vừa đuổi cái ngón trỏ chỉ lên rổ, ý bảo cô chú ý. Đường như không kịp nói nhiều cùng cô, cậu liền quay lại trận đấu, để lại Tôn Tâm Nghiên mặt còn đỏ rực, còn chưa kịp phản ứng.

Trong bầu không khí nhiệt liệt, các cô gái trong đội cổ động viên bị động tác vô cùng MAN đó của Hà Tân làm cho phấn khích lên rồi, vừa hô hào cổ vũ vừa vẫy những chiếc bông tua nhiều màu trong tay, vây quanh Tôn Tâm Nghiên nhảy múa lắc lư.

Nếu khi mới bắt đầu thi đấu, Hà Tân, Tôn Tâm Nghiên cùng nghĩ đến đánh cuộc trước đó, vậy thì khi đánh tới những giây phút cuối cùng, bọn họ cũng giống như tất cả những học sinh khác trong trường, trong lòng không có bất luận cái gì, chỉ còn lại một chữ —— thắng.

Sức hấp dẫn của thể thao đã bao phủ toàn bộ sân vận động.

Ba phút cuối cùng, điểm số của hai bên vẫn theo rất sát nhau, Giang Cao chỉ kém hơn một điểm.

Đột nhiên, Giang Cao xoay chuyển tình thế với một quả 3 điểm, toàn trường sôi trào, nhưng còn chưa kịp cao hứng, quả tiếp theo của bên địch đã lập tức gỡ lại 3 điểm đó.

Thời gian trôi qua từng giây, tâm tình của tất cả những người đang xem đều kéo theo từng cú chuyển bóng của hai đội chơi rồi.

Tôn Tâm Nghiên chưa từng nghiêm túc xem nam sinh chơi bóng rổ, nhìn đến một đám nam sinh chạy thật lực trong trận đấu, những thân hình mạnh mẽ đỏ mồ hôi như mưa, cùng với bầu không khí đối đầu căng thẳng, cô đột nhiên hiểu tại sao nam sinh lại thích chơi bóng rổ đến vậy.

Tôn Tâm Nghiên lí giải như thế này, loại cảm giác này cũng gần giống sau khi kiểm tra dán kết quả, từng hàng từng hàng tìm tên mình trên bảng xếp hạng vậy. Chẳng qua một cái sôi động, một cái bình tĩnh, nhưng lại vô cùng kích thích giống nhau.

Thời gian chỉ còn 6 giây, Giang Cao sau khi bị đối phương phạm quy, hai quả phạt được một quả, bên địch vẫn dẫn hơn một điểm. Những người đứng xem quanh sân đều cố gắng hô hét cổ vũ, Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu nhìn bảng điểm số, tìm giống như bị treo cao trên không trung, đập thình thịch mãnh liệt.

Bóng bỗng nhiên truyền tới tay Hà Tân, cơ hội cuối cùng, không hề có một giây do dự, cậu nhảy lên cao, một tay nắm chặt lấy rổ, vung tay lên, dùng hết sức mạnh, bóng rơi vào rổ, cùng lúc, tiếng còi cũng vang lên.

Hoàn hảo! Toàn trường nổ tung náo nhiệt.

Bên tai Tôn Tâm Nghiên toàn tiếng hò reo, không thấy được động tác liên hoàn của cậu. Chỉ thấy trên màn hình đối diện, số 101 màu đỏ nhảy lên, trở thành 103.

——103:102

Thắng.

Tiếng hoan hô, tiếng hò reo.

Các cầu thủ vừa thờ hồn hèn vừa cùng nhau vỗ tay, đấm ngực, Hà Tân dùng cổ áo lau qua loa mồ hôi trên mặt, nhìn lại phía bên cạnh rổ. Các nữ sinh

của trường Giang Cao cũng chung vinh dự, vừa theo giáo viên xuống sân khấu, vừa vui vẻ hoa tay múa chân trò chuyện. Qua một lát, trong đội ngũ rất cuộc có người quay đầu lại.

Ánh mắt giao nhau, Tôn Tâm Nghiên thấy Hà Tân mỉm cười, gửi cho cô một cái khẩu hình.

—— ăn cơm

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19

Mỗi người đều có ưu điểm riêng, có người chưa nhận ra, cũng có người đã hiểu rõ.

Khi Tôn Tâm Nghiên thay quần áo tẩy trang xong, đứng dưới tán cây đại thụ cạnh bờ sông bên ngoài sân vận động, trong đầu chỉ nhớ đến khoảnh khắc cuối cùng của trận đấu, Hà Tân nghiêm túc và kiên định. Khi tiếng còi kết thúc vang vọng khắp sân, cậu treo người trên rỗ bóng, trở thành tiêu điểm của toàn trường, cũng trở thành người mà cô vô cùng xa lạ.

Thật ra Hà Tân đã tập bóng rổ từ hồi tiểu học, cấp hai còn được vào bồi dưỡng tại đội tuyển thành phố một thời gian. Chỉ là, sau đó lại lên Bắc Kinh, cũng không tiếp tục phát triển nó nữa.

Đằng sau phòng thay đồ của các cầu thủ là phòng tắm vòi hoa sen, các chàng trai sau khi tắm rửa mới đi ra ngoài. Hà Tân đã gửi tin nhắn cho Tôn Tâm Nghiên, biết cô đang đợi, muốn rời đi sớm. Nhưng ai bảo cậu hôm nay nổi bật quá làm gì, thành viên cả đội bám lấy cậu, bắt cậu mời cơm.

Hà Tân đưa 500 tệ cho Trần Ngan Kỳ: "Cậu dẫn bọn họ đi trước, đến nơi thì gửi địa chỉ cho tớ, tớ có tí việc."

Trần Ngan Kỳ cảm khẩn lông lau tóc, nhận lấy tiền, cười hỏi: "Chuyện gì thế, vội vội vàng vàng."

Cậu không rút tiền ra còn đỡ, cậu vừa giờ tiền ra vài người đã rống lên: "Đưa tiền cho Ngan Kỳ làm gì, cậu lại tính bỏ đi đâu."

Hà Tân không có thời gian đôi co với bọn họ, xoay người đi đến trước gương chỉnh lại mái tóc ướt, rồi cầm ví rời đi.

Bóng dáng cậu nam sinh cao lớn rơi vào tròng mắt, dưới bóng cây, Tôn Tâm Nghiên tháo tai nghe ra.

Áo bóng rổ trên người Hà Tân đã được thay bằng áo phông trắng, quần rộng sọc đen trắng, hai dây chun quần buộc tùy tiện, cái cao cái thấp. Cậu khoác túi thể thao trên vai, vừa đi vừa ngửa đầu uống nước, đi được nửa đường thì vút vỏ chai rỗng vào thùng rác.

Hà Tân lại gần, thấy mặt cô đã tẩy trang, trên đầu buộc dải caro màu trắng, khuôn mặt tạm coi là sạch sẽ.

"Đội bao lâu rồi?" Cậu vừa tắm rửa xong, tóc đen ướt sũng, khắp người hương vị tươi mát, mang theo hơi thở bông bột của tuổi thiếu niên.

"Không lâu lắm."

Cậu đưa đồ trong tay cho cô.

Là một hộp sữa chua nha đam, lúc ra khỏi cổng cố ý dừng lại mua cho cô.

Thấy Tôn Tâm Nghiên đứng im, cậu nói: "Cầm lấy."

"Cảm ơn." Tôn Tâm Nghiên nhận lấy.

Đề ý thấy trên tóc cô có vương một chiếc lá khô, cậu thuận tay định lấy ra giúp cô, Tôn Tâm Nghiên thấy cậu giờ tay, còn tưởng cậu định làm gì đó, vội rút người lại.

"Trên đầu có lá." Hà Tân lười biếng hạ tay xuống, đút vào túi quần.

Tôn Tâm Nghiên sờ tóc mình, nhặt lá khô xuống.

Chơi bóng thắng, lại hẹn được người, tâm trạng cậu rất tốt, nhìn ven đường: "Thích ăn cái gì? Đồ Trung, đồ Tây, cơm Hàn, cơm Thái? Chọn một cái đi."

Cậu kể ra một loạt món ăn, Tôn Tâm Nghiên vô cùng hưng phấn, may mà kìm lại được.

Mấp máy môi: "Tùy cậu, không phải nói sẽ gọi Trần Ngan Kỳ đi cùng sao?"

Cô lấy ống hút chọc thủng lọ sữa chua.

“Cậu ta có việc.” Hà Tân thuận miệng đáp, dưới ánh mặt trời, cậu hí hóp mắt nhìn về hướng sân vận động: “Đi trước đi, lát nữa mọi người ra đây.”

Tôn Tâm Nghiên bước chậm phía sau cậu.

Gần giữa trưa, bầu trời ngát xanh, gió thổi đến làm lá cây xào xạc, những hàng cây bên đường phân tán ánh mặt trời. Hà Tân thật sự rất cao, đi được vài bước lại vướng vào mấy cành cây tán thấp rủ xuống đường, nhìn cậu khó chịu che đầu, đi sang bên cạnh, Tôn Tâm Nghiên cười thầm.

Người phía trước lại trùng hợp quay đầu, nhìn biểu cảm của cô, hỏi câu chất chứa trong lòng: “Cười cái gì?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Không có gì.” Sau đó lại bày ra biểu cảm lạnh nhạt, khó gần.

Hà Tân: “Hay là gọi taxi đi ‘Vạn Tượng thành’ ăn thịt nướng nhé? Cậu chịu không?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Lúc hai người đi vào trung tâm thương mại, đang là thời gian đông khách nhất. Muốn ăn thịt nướng của cửa hàng thì phải xếp hàng, Hà Tân đi qua xếp số, thấy phía trước mình còn có sáu người. Tôn Tâm Nghiên nói: “Đổi món đi, đừng đợi.”

“Cũng được, cậu muốn ăn cái gì.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn trái nhìn phải, chưa nghĩ ra phương án.

Hà Tân dựa vào lan can, nói một loạt: “Bò bít tết, pizza, lẩu?”

“Chọn bò bít tết đi.” Tôn Tâm Nghiên nói.

Nhắc chân muốn đi, phía sau đã có người giữ cặp sách cô lại: “Đi bên nào đấy, đằng này cơ mà.” Hà Tân đi lên phía trước, miệng còn lẩm bẩm một câu: “Nói cậu ngốc cậu còn không nhận.”

Tôn Tâm Nghiên lườm cậu một cái, lặng lẽ theo sau.

Đây là lần đầu tiên Hà Tân chính thức mời Tôn Tâm Nghiên ăn cơm, cậu quả thực hận không thể trực tiếp dùng tiền đập lên thực đơn để thể hiện sự hào phóng của mình.

Cậu chỉ gọi vài món thôi sao?

Tất cả đều dự theo tiêu chuẩn của một bữa tiệc lớn kiểu Pháp, từ món chính đến món tráng miệng, bánh ngọt, trái cây, kem ly, tất cả đều được gọi ra. Đồ dùng trong bữa ăn phương Tây rất xa hoa, bởi vậy dù loại kiểu dáng bát đĩa thìa dao được xếp đầy bàn, làm cho bàn bên cạnh liên tục nhìn sang chỗ họ.

Tôn Tâm Nghiên ngăn cậu lại trước khi dùng cơm, cậu nhẹ nhàng băng quơ một câu: “Cứ ăn đi, ăn không hết thì gói về.”

Tôn Tâm Nghiên không ăn nhiều, Hà Tân nhìn cao lớn, thật ra cũng ăn không nhiều mấy, lại còn rất kén ăn, salad dính tương, đồ ăn dính sốt cà chua thì không buồn động, ra về thiếu gia.

Giữa bữa ăn cậu nhận được điện thoại của Trần Ngan Kỳ gọi cậu quay lại, cậu tùy tiện đáp bừa vài câu sau đó ngắt điện thoại, nhìn Tôn Tâm Nghiên lấy thìa nhỏ ăn kem ly vị chanh, bỗng hỏi một câu: “Không phải lần trước nói không thích ăn đồ lạnh sao?”

MacDonald lần đó, cậu còn nhớ rõ.

Vừa mới xúc một thìa kem bỏ miệng, Tôn Tâm Nghiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn cậu chăm chăm. Giây tiếp theo, có vẻ hai người cùng nghĩ đến một chuyện, không khí bỗng trở nên lúng túng xấu hổ.

Buông thìa xuống, Tôn Tâm Nghiên lấy giấy ăn lau miệng.

Hà Tân nở nụ cười, đẩy ly kem đến trước mặt cô: “Được rồi, ăn tiếp đi.”

Hôm nay là cuối tuần, có rất nhiều gian hàng được bày bán trong trung tâm thương mại, ô tô, quần áo, đồ chơi trẻ em, ... Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên com nước xong, đi xuống lầu một, bỗng thấy bên cạnh gian bán đồ chơi trẻ em là gian bán thú cưng. Đương nhiên không giống với mấy con thú bán ngoài cửa hàng lẻ chỉ có vài loại, ở đây có rất nhiều, để ở một cái lồng to, rất đáng yêu.

Chuột hamster nhỏ, thỏ tai dài, chó yorkshire mới sinh, mèo garfield xị mặt, ... Là con gái đều không đi qua nỗi gian hàng.

Tôn Tâm Nghiên đi ngang qua thoáng liếc mắt, lúc đầu chỉ định nhìn một cái, sau đó trực tiếp ngồi xổm xuống nghịch với chúng, cuối cùng chân cũng không phải của mình nữa, hoàn toàn không thể di chuyển nổi.

Bên cạnh còn có mấy cô gái cũng giống cô, mê mẩn vây quanh lòng sắt, vừa nói vừa cười.

Tôn Tâm Nghiên giờ một ngón tay chạm vào chân con chó nhỏ trong lòng, chó con màu xám ngẩn ngơ, bỗng cúi đầu liếm tay cô một cái. Ấm ướt, ấm áp, trái tim của Tôn Tâm Nghiên mềm nhũn, cười toe toét: "Sao em lại đáng yêu vậy chứ..."

"Cần gì phải nhìn thế, thích thì tôi mua cho cậu một con." Người bên cạnh đồng ý nói.

Tôn Tâm Nghiên nghiêng mặt nhìn: "Có phải cậu là người thừa tiền lắm của, không biết tiêu đâu cho hết, định quyền góp cho dự án Hope không?"

"Cậu không phải hi vọng của tôi sao?" Hà Tân nhàn nhạt nói.

Lời âu yếm đến bất ngờ không kịp phòng bị, lỗ tai Tôn Tâm Nghiên ửng đỏ.

Yên lặng.

Hà Tân giờ tay chọc chọc con thỏ tai dài bên cạnh: "Nhanh lên, chọn một con đi, tôi mua cho cậu. Không phải cậu thích thỏ hả? Hay là lại thích chó?"

"Thật sự không cần đâu. Tôi không muốn cậu mua nó, có muốn mẹ tôi cũng không cho nuôi."

Tôn Tâm Nghiên đứng lên: "Không còn sớm nữa, mau đi thôi."

Lúc đi về nhà, Hà Tân muốn gọi taxi đưa cô về, ai ngờ Tôn Tâm Nghiên một hai đòi ngồi xe bus công cộng, vì thế cậu đành ngồi cùng cô. Trên xe không có hai chỗ ngồi liền nhau, Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống ghế trống bên cạnh lối đi, Hà Tân phải ngồi phía sau cô.

Chiếc xe lắc lư di chuyển, Hà Tân nhìn chăm chăm gáy cô. Buổi chiều, ánh nắng vàng rực rỡ tiến vào từ cửa sổ, dừng trên tóc trên vai cô, có một hương vị chỉ thuộc về thiếu nữ ấm áp mềm mại. Hai tai của Tôn Tâm Nghiên đều đeo tai nghe, dây tai nghe màu trắng kẹp lẫn trong tóc, chạm vào vành tai cô.

Đỉnh đầu bỗng bị vỗ nhẹ, cô quay đầu lại, thiếu niên rũ mắt nhìn đi động, hình như đang trả lời tin nhắn. Tôn Tâm Nghiên trừng mắt nhìn cậu, cũng không cãi vã, xoay người về chỗ.

Ngẩng đầu, nhìn cái gáy trước mặt, Hà Tân cười khế.

Xuống xe, Hà Tân bám theo cô suốt, mắt thấy sắp đến cửa tiểu khu, Tôn Tâm Nghiên thế nào cũng không chịu đi tiếp.

"Thôi được rồi, tôi đưa đến đây thôi." Cậu cũng không dây dưa lằng nhằng.

Tay cậu rút túi áo, đứng dưới bóng cây, nhìn về hướng tiểu khu.

Tôn Tâm Nghiên: "Cảm ơn về bữa trưa hôm nay, tạm biệt."

"Không có gì."

Khi Tôn Tâm Nghiên rời bước, Hà Tân nói: "Cậu chờ một lát, sao lần nào cũng chưa nói hết câu đã chuồn vọt chuồn vàng thế?"

Tôn Tâm Nghiên đành phải dừng lại nhìn cậu.

"Không ngờ hôm nay chúng ta sẽ thắng?"

Câu hỏi đặt ra có vẻ rất ngẫu nhiên, dưới bóng cây ánh mắt cậu thiếu niên đen nhánh, chờ đáp án của cô.

Sau khi ngẫm nghĩ, Tôn Tâm Nghiên thành thật gật đầu, trong lòng bỗng thấy hơi khản trương.

"Cho nên... cậu ăn cơm cùng tôi, ít nhất có 50% là tự nguyện, phải không?" Ánh mắt cậu lại càng sâu thêm.

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, không nói chuyện, cũng không cử động.

Nếu không muốn, sao cô lại đứng chỗ này với cậu chứ!

"Chúng ta lại đánh cược thêm lần nữa, đánh cược về trận chung kết." Giọng Hà Tân khá thấp: "Đánh cược..."

"Không đánh cược." Tôn Tâm Nghiên ngắt lời cậu.

"Tại sao không đánh cược, sợ?"

"Không muốn đánh cược."

"Đã nói đánh cược gì đâu..." Hà Tân lạnh nhạt cười một tiếng, ánh mắt chưa từng rời khỏi mặt cô.

Như biết cậu muốn nói gì, Tôn Tâm Nghiên nói: “Không phải chuyện gì cũng đem ra đánh cược được.”

Chăm chú nhìn cô trong giây lát, Hà Tân nhìn sang bên cạnh: “Cũng được.”

Buổi chiều ở nhà, Tôn Tâm Nghiên đăng nhập vào diễn đàn trường, hầu như bảng tin đều là trận bóng rổ buổi sáng.

Nhiều người trong lớp đã đăng tải ảnh Hà Tân ghi bàn cuối cùng. Một trong số đó, không biết ai đã chụp, bắt được khoảnh khắc cậu đưa bóng vào rổ, vô cùng rõ ràng.

Hà Tân đã sớm thêm cô vào danh sách bạn tốt. Ảnh đại diện của cậu vẫn là cái mũ đầu bếp kia, đối với diễn đàn trường, như vậy quá ấn tượng.

Hà Tân hầu như không cập nhật trạng thái, nhưng một giờ trước bỗng đăng tin, lập tức có rất nhiều người nhấn lại.

Chỉ có hai tấm ảnh.

Tấm thứ nhất là ảnh quả bóng rổ nằm yên, dưới sàn nhà màu vàng của sân bóng rổ không một bóng người.

Tấm thứ hai là ảnh một ly kem đang ăn dở, một chiếc thìa bạc được cắm chéo trên ly.

Mặc dù ngồi trước máy tính ở nhà, mặt Tôn Tâm Nghiên vẫn đỏ bừng.

Phía dưới khu bình luận có cả mấy người cùng lớp, cũng có người lớp khác.

—Hôm nay quá MAN!

—Tân Gia siêu soái!

—Trận chung kết cổ lên, trông chờ vào các cậu!

—Ăn kem ly cùng ai vậy? (icon mặt cười xấu xa)

Kéo xuống dưới, Tôn Tâm Nghiên để ý đến một tin trong số đó.

—Cool man!!!!

Tài khoản không dùng tên thật, mà lấy tên “Trĩ Trĩ”, phía đầu phía cuối còn thêm hai cái kí hiệu đáng yêu. Ảnh đại diện là nửa khuôn mặt của cô gái, chỉ thấy đôi môi và khuôn cằm, ảnh chụp đã qua chỉnh sửa màu sắc, hiệu ứng mờ ảo.

Tôn Tâm Nghiên bình tĩnh lại.

Cô nhớ tới buổi chạng vạng kia, trong hẻm nhỏ, cô gái dựa lên tường. Lại nhớ tới rất nhiều ngày trước, thân ảnh cao gầy xuất hiện ở hành lang trước lớp.

Ngón trở dùng trên con chuột, trong nháy mắt, Tôn Tâm Nghiên thật sự muốn vào trang chủ cô ta xem thử. Nhưng khi mũi tên trắng lung lay dừng trước khung tên đó, Tôn Tâm Nghiên lại đóng trang web lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20

Nếu có thể thử lại lần nữa, có lẽ Tôn Tâm Nghiên sẽ đồng ý đánh cược với Hà Tân.

Bởi vì trận đấu chung kết, Giang Cao không thắng.

Mà buổi thi hôm đó, cô cũng không thể đến xem.

Ngày 12 tháng 5 năm 2008, Tứ Xuyên xảy ra trận động đất 8.0 độ richter.

Đó là khoảng thời gian trời cao không rủ lòng thương xót cho nhân gian. Học sinh cấp ba chỉ biết hai từ ‘động đất’ thông qua sách giáo khoa, họ có rất ít kiến thức về thảm họa này, cho đến khi ti vi báo chí, trang web đăng tải hàng loạt thông tin, hình ảnh về trận động đất.

Giữa trưa thứ ba, Lý Ái Trân bước vào lớp học rất sớm, học sinh vừa ăn cơm trưa xong nhìn thấy cô cũng không dám nô đùa tiếp, nhìn cô đứng trên

bục giảng tìm điều khiển từ xa, mở máy chiếu trên tường, đập vào mắt là những hình ảnh bụi bặm mù mịt. Trong ánh mắt khó hiểu của các học sinh, màn hình ti vi bắt đầu phát các tin tức về thảm họa.

Các đội cứu trợ thiên tai, mưa lũ, đông đảo nát, những người già, trẻ nhỏ bị chôn sống, khuôn mặt lấm lem của đội cứu hộ,... Phóng viên đưa tin từ những cơn mưa to như trút nước và những tiếng khóc thút thít của người gặp nạn.

Rất nhiều người không còn nhà, rất nhiều người không còn người thân.

Xem ti vi, lớp học dần yên tĩnh lại, có tiếng nữ sinh khóc.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là toán học, tiếng chuông vang lên, cô chủ nhiệm xưa nay nghiêm khắc lặng lẽ lau khôc mắt, trả lại lớp học của thầy dạy toán, trầm mặc rồi đi.

Giữa trưa hôm đó, Tôn Tâm Nghiên nhớ rõ hình như toàn bộ con gái trong lớp đều khóc, mà cảnh cô không thể quên nhất là động tác dùng mu bàn tay chà đôi mắt của Lý Ái Trân trước khi tắt ti vi. Một mặt mềm mại vô tình lộ ra của cô chủ nhiệm luôn mạnh mẽ như sắt thép, đã để lại dấu ấn sâu đậm trong quá trình trưởng thành của Tôn Tâm Nghiên.

Ý nghĩa đằng sau dấu ấn này, phải chờ đợi thời gian giải đáp.

Trần chung kết bóng rổ của tỉnh Giang Tô được tổ chức vào cuối tuần. Sau khi động đất xảy ra, cả nước bị thương. Phòng giáo dục ra chỉ thị, nhanh chóng tổ chức thi đấu vào buổi tối thứ sáu.

Không có khán giả, không có đội cổ động, đầu voi đuôi chuột, kết thúc qua loa.

Cuối buổi tối hôm đó, Tôn Tâm Nghiên nhận được tin nhắn của Hà Tân.

___ Ban đầu muốn lấy cái huy chương vô địch tặng cho cậu, á quân thì không tặng đâu.

Con người kiêu ngạo như thế, lần đầu tiên nhụt chí.

Cậu vẫn như trước đây, hằng đêm gửi cho cô một tin nhắn. Đạo này Tôn Tâm Nghiên thỉnh thoảng sẽ đáp lại, đêm nay, cô nhìn chăm chăm di động nửa buổi, ngón tay chuyển động trên bàn phím, viết ra một câu ‘Không sao đâu, cố lên’, dừng lại, sau đó lại xóa hết đi.

Còn chưa biết đáp lại kiểu gì, bên kia đã nhanh chóng gửi thêm một tin nhắn.

___ Có hối hận vì không đánh cược với tôi không?

Hà Tân nằm lặng lẽ trên giường, đầu gối lên tay, di động trên bụng rung rung, cậu lập tức cầm lấy.

___ Không hối hận.

Tôn Tâm Nghiên cũng nằm trên giường, nhận được tin nhắn của cậu trong giây lát.

___ Tôi được lợi rồi.

Tin nhắn này như mang theo cả hình ảnh, trong đầu Tôn Tâm Nghiên bỗng xuất hiện gương mặt cậu với ý cười nhàn nhạt.

Không đáp lại, Tôn Tâm Nghiên để điện thoại sang một bên, cầm lấy quyển sách. Một lát sau, cô lại cầm di động lên xem, đọc lại các tin nhắn một lượt.

Phòng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

Hai tay thả lỏng, di động rơi lên chăn, Tôn Tâm Nghiên nâng một cánh tay lên che ánh sáng chiếu vào mắt, một cảm giác run rẩy từ trong lòng lan tràn khắp toàn thân.

Sau đó, kỳ thi giữa kì đến.

Có lẽ là do tập luyện cổ vũ đội bóng rổ làm phân tâm, Tôn Tâm Nghiên vất vả lắm mới chen vào top 10 của lớp trong học kỳ một, thoáng thả lỏng, lập tức đã đứng thứ 16, tâm tình cô chán nản buồn bực.

Lại nhìn qua, Hà Tân đứng thứ 42. Quá kém.

Ảnh hưởng trực tiếp của kỳ thi giữa kì là, Tôn Tâm Nghiên không trả lời tin nhắn của Hà Tân nữa.

Giữa trưa thứ sáu, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch ăn cơm ngoài trường xong, trên đường trở về nhìn thấy hai người Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đang đứng cạnh bồn hoa nói chuyện phiếm, mỗi người cầm trên tay một lon coca.

Tôn Tâm Nghiên giả vờ không nhìn thấy, đi vòng qua bọn họ, kết quả Trần Ngạn Kỳ gọi giật Lý Dịch: ‘Lý Dịch!’

Đây đã là lần thứ hai, Lý Định tức giận đáp: "Lại gì nữa?"

Lý Định không ngốc, trong lòng biết rõ lại là kế điệu hổ ly sơn của hai người này.

Trần Ngạn Kỳ cười: "Có chuyện muốn nói với cậu."

"Lại chuyện gì?"

"Lần này thật sự có chuyện."

Trần Ngạn Kỳ túm cô ấy kéo sang bên cạnh, Lý Định chần chừ, cậu ta dứt khoát lời cô ấy đi luôn.

Bởi vậy, Hà Tân bám theo Tôn Tâm Nghiên đi về phía trước.

"Sao mấy hôm nay không trả lời tin nhắn của tôi?"

Tôn Tâm Nghiên im lặng.

"Lại làm sao vậy? Cái gì chọc cậu không hài lòng?"

Tôn Tâm Nghiên vẫn không đáp, mặt không có biểu cảm gì.

Hà Tân nhìn cô, xuống nước đề nghị: "Cuối tuần này có rảnh không, ra ngoài chơi nhé?"

"Đi học."

"Học môn gì?"

"Học thêm toán."

"Mấy giờ, đừng nói với tôi là cả ngày nhé." Hai tay Hà Tân dứt túi, đi bên cạnh cô.

Tôn Tâm Nghiên bỗng nói: "Ngoài chơi rồi ra, cậu không biết làm gì nữa à?"

Hà Tân ngấm khuôn mặt nghiêm túc của cô, ngược lại lười nhác nở nụ cười.

"Rốt cuộc là làm sao?"

"Cậu không nhìn thành tích thi giữa kì của mình à." Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, châm chọc nói: "Cậu tự đi mà chơi, tôi cầu chúc cho thành tích của cậu sớm đứng thứ nhất đếm lên."

"..."

Mặt cô gái, nét cười biến mất.

Cuối cùng còn liếc cậu một cái, trước khi đi Tôn Tâm Nghiên còn uy hiếp: "Đừng đi theo tôi, cũng đừng gửi tin nhắn cho tôi nữa."

Bên kia, Trần Ngạn Kỳ kéo Lý Định đến quán ăn vặt, một hai mời cô ấy ăn uống.

Lý Định muốn đi, cậu ta giữ cô ấy lại: "Nhanh nhanh chóng chóng, đừng có giả bộ nữa, ăn như hạm vậy (*)."

(*) nghĩa câu này là ăn khỏe như hổ.

"Cậu nói ai cơ?"

Trần Ngạn Kỳ cười: "Nói tôi nói tôi, hay là mua chai cacao lạnh nhé, cậu nóng tính như vậy, uống đồ lạnh cho hạ hỏa."

Sau khi mua chai cacao lạnh trở về, Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên đã rời đi từ lâu.

Hai người uống cacao lạnh.

Lý Định nói: "Lần sau các cậu đừng dùng chiêu này nữa, chẳng có sự sáng tạo gì cả."

Trần Ngạn Kỳ cười: "Muốn sáng tạo cái gì, không cần dùng đến chiêu này, chỉ cần cậu đồng ý giúp đỡ một tí thôi."

"Cắt." Lý Định khinh thường liếc cậu ta: "Cậu kêu Hà Tân nhân lúc còn sớm mau rút lui đi, Tôn Tâm Nghiên nhất định rất ghét cậu ta."

"Sao cậu biết?"

“Tôi đương nhiên biết, cậu biết tiêu chuẩn đầu tiên tìm đối tượng của cậu ấy là gì không?”

Trong mắt Trần Ngạn Kỳ lộ ra sự nghiền ngẫm suy tư: “Nếu cậu biết rõ vậy thì cậu nói thử xem...”

“Đầu tiên là thành tích phải tốt.”

Hóp một ngum cacao lớn, hình như Trần Ngạn Kỳ bị sặc lạnh, ánh mắt mỉm cười, nhìn Lý Định.

Lý Định nói: “Cậu cười cái gì?”

“Cười cậu ngốc.” Trần Ngạn Kỳ nhẹ nhàng nói: “Chưa từng yêu đúng không? Cô bé ngốc.”

Lý Định nhìn cậu ta.

Cô ấy chưa từng yêu. Cô ấy chỉ cảm thấy, ánh mặt trời trưa hôm đó thật đẹp, tốp ba tốp năm các học sinh đi ngang qua, giống như cây non sinh trưởng trong mùa xuân. Mấy anh lớp 12 ôm bóng rổ lại gần chỗ này, lưng Trần Ngạn Kỳ bị đập một cái. Chào tạm biệt cô xong, cậu ta rời đi cùng bọn họ.

Cô ấy bước chậm, nhìn bóng dáng của mấy nam sinh đằng xa, trên tay bỗng mát lạnh, chai cacao đang tan chảy.

Cô bé ngốc.

Sau này Lý Định mới biết, đó chỉ là thói quen nói chuyện của cậu ta sau khi tiếp xúc với con gái trong một thời dài, nhưng lại trở thành tiếng sấm rền vang trong thanh xuân của cô ấy.

...

Mỗi thứ sáu, cô của Hà Tân sẽ đến nhà cậu, lấy luôn quần áo bẩn của cậu đi.

Buổi tối cậu gửi tin nhắn cho Tôn Tâm Nghiên, hẹn cô ngày mai ra ngoài ăn cơm, quả nhiên cô không trả lời. Sáng hôm sau đang ngủ mơ màng, bỗng Hà Tân cảm thấy có cái gì đó sai sai, chậm rãi mở mắt, một khuôn mặt tròn lớn đối diện với cậu.

Một phát đẩy cái mặt kia ra, cậu ngồi dậy, xoa nhẹ mặt hai cái: “Muốn chết à...”

Tiểu Bành Kỳ bình tĩnh nói: “Anh, anh tỉnh rồi.”

“Cút.” Hà Tân không để ý cậu nhóc, trùm chăn lên đầu, tiếp tục ngủ.

Một giấc này ngủ thẳng đến giữa trưa.

Trong nhà không có người lớn, người giúp việc đến đưa cơm cho hai anh em. Cơm nước xong, Hà Tân nằm trên sô pha, lấy đĩa ăn hoa quả cất sẵn. Nhận được vài cuộc điện thoại của bạn bè, gọi cậu đi chơi bóng, đi tiệm net, cậu không có tinh thần, toàn từ chối, đáp lại: “Lát nữa gọi sau.”

Nằm một lát, cậu gọi Bành Kỳ cầm máy tính ra đây.

Tiểu Bành Kỳ ngồi bên cạnh ăn nho, nhả ra một đồng vò: “Lấy giúp anh cũng được, nhưng anh có thể giúp em một chuyện gấp được không?”

Hà Tân chậm rãi nâng mắt, cầm điều khiển từ xa ném sang đó.

Trốn chui trốn lủi một lúc, Tiểu Bành Kỳ nghĩ ngợi, chạy bước dài về phòng mình.

Nhưng Tiểu Bành Kỳ không chỉ cầm máy tính của mình ra, mà còn cầm theo cả tập bài thi.

Nhìn vẻ mặt của Hà Tân, ánh mắt cậu nhóc né tránh, đem hai đồ vật hình dạng khác nhau cùng đưa cho cậu.

Nửa nghi nửa hoặc cầm lấy bài thi, Hà Tân rũ mắt nhìn một cái, giây tiếp theo liền cầm bài thi đập vào đầu Bành Kỳ.

“Sao em không thi ra một quả trứng vịt luôn đi?”

Tiểu Bành Kỳ ăn nói hàm hồ: “Lần này đề thi khó, người cao nhất lớp em cũng chỉ được 80 điểm.”

Trên đầu lại bị đập một cái, cậu nhóc ôm lấy đầu mình.

“Em đưa cho anh xem làm gì?”

“Cô giáo muốn phụ huynh kí tên.”

“Để mẹ em kí đi.”

“Anh...”

Hà Tân ném bài thi sang bên cạnh, lại nằm lên sô pha, nghiêng chân mở máy tính, ánh mắt nhìn thẳng màn hình, tự chơi một mình.

Nhặt bài thi lên, Tiểu Bành Kỳ ngồi một bên sô pha, neho mắt nhìn cậu, sờ sờ đầu, không nói câu nào.

Không biết qua bao lâu, ‘bộp’ một tiếng, máy tính đóng lại.

“Người lùn thì thôi đi, sao đến cả chỉ số thông minh em cũng thấp hơn người ta thế hả?” Hà Tân ngồi dậy.

Tiểu Bành Kỳ đáng thương nhìn cậu, mấp máy môi.

Nhắc mí mắt, Hà Tân hỏi: “Bút đâu?”

Bài thi vừa phát tối qua, ngoại trừ Hà Tân, Bành Kỳ không nghĩ ra nổi ai có thể giúp đỡ nổi cậu bé. Nhưng khi Hà Tân cầm bút chỉ kí thử vài lần lên góc phải của đề thi, lòng của cậu nhóc lớp hai hơi lạnh đi.

Phùì phùì cục tẩy, Hà Tân cầm lấy bài thi trên bàn trà, nhìn kiệt tác của chính mình: “Thế nào?”

Nuốt một ngụm nước miếng, Bành Kỳ nghiêng đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước, ‘ừ’ một tiếng.

“Vậy thì kí giống cái này.” Hà Tân nói.

Ngồi bút chậm rãi tới gần tờ giấy trắng, một giây trước khi đặt bút, Bành Kỳ ngừng thờ.

Nhưng ngồi bút bỗng nhiên ngừng lại.

Thật ra chiều nay Tôn Tâm Nghiên cũng rảnh không có việc gì làm, nằm trong phòng mình xem phim.

Xem hết mới có hơn 3 giờ, cô nhàm chán mở diễn đàn trường dạo một vòng.

Vừa mới đăng nhập đã hiện năm thông báo, đều là từ album ảnh.

Nhìn lại người nhắn, Tôn Tâm Nghiên híp mắt.

Cô tổng cộng có ba album ảnh, trong đó có một cái là album ảnh đại diện, bên trong là năm tấm ảnh đại diện cô đã từng dùng. Ba trong số đó là ảnh tự sướng của cô, hai cái còn lại là ảnh hoạt hình con thỏ và con heo.

Hà Tân gửi bình luận cho từng bức ảnh.

___ Sao mặt lại lệch thế.

___ Ánh sáng không tốt.

___ Đen.

___ Ừm (tấm hình con thỏ)

___ Tấm này thật thú vị, giống cậu y như đúc. (tấm hình con heo)

Con chuột nhanh chóng di chuyển vài cái, Tôn Tâm Nghiên xóa hết các bình luận của cậu, giây tiếp theo cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc.

Đầu bên kia tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Tôn Tâm Nghiên trong con tức giận rống: “Hà Tân!”

“Chị ơi... là em ạ.” Đầu bên kia truyền đến giọng khàn khàn của trẻ con.

“...”

“Em là Bành Kỳ, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở MacDonald.” Tiểu Bành Kỳ cảm di động của Hà Tân, ngược mắt lên, người bên cạnh ra hiệu cậu bé cứ tiếp tục.

Bành Kỳ nói: “Chị ơi, em có việc nhờ chị giúp...”

Tôn Tâm Nghiên kiên nhẫn nghe cậu bé nói hết, còn chưa kịp đáp lại, đầu bên kia đã đổi giọng, có người đã lấy điện thoại.

“Xuống dưới đi, đợi ở dưới nhà cậu.”

Tôn Tâm Nghiên sùng sốt: “Sao tự nhiên hai người lại chạy tới nhà tôi?”

“Không phải có việc nhờ cậu sao, nhanh lên nhanh lên, sắp chết nắng rồi.”

Không tình nguyện mặc quần áo đang hoàng, buộc lại tóc, Tôn Tâm Nghiên xuống lầu mới chợt nhận ra, đây rõ ràng là một cái bẫy liên hoàn.

Nhà Tôn Tâm Nghiên nằm ở bên trái của lối vào tiểu khu, vì thế cô vừa mới ra khỏi cửa đã thấy cách đó không xa, hai anh em một cao một thấp. Hà Tân dẫn Tiểu Bành Kỳ đứng dưới tán cây nhỏ, vừa liếc mắt đã thấy cô.

“Sao lại chậm... như rùa thế...” Hà Tân và Bành Kỳ mỗi người uống một lọ Yakult (*), dưới gốc cây ánh sáng mặt trời bị phân tán thành những đốm nhỏ.

(*) là một loại sữa uống lên men.

“Cậu rảnh rồi vừa chứ, bình luận linh tinh dưới album ảnh của tôi.”

“Chào chị.”

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, thấy một cậu bé vói đôi mắt mở to, đành dè xuống lửa giận: “Chào em.”

Cánh tay nhỏ đầy thịt đưa cho cô một lọ Yakult: “Anh em mua cho chị.”

Tôn Tâm Nghiên liếc mắt nhìn Hà Tân, dùng một giây, sau đó nhận lấy: “Cảm ơn.”

Hà Tân: “Được rồi, đừng đứng ở đây nữa, phơi nắng sắp chết rồi.”

Tôn Tâm Nghiên cũng không muốn dây dưa với bọn họ ở ngoài cửa nhà mình, vì thế ba người đi ra ngoài, mỗi người hút một lọ Yakult.

Ở một quán cà phê gần nhà, Tôn Tâm Nghiên nhìn vào bài thi toán của Tiểu Bành Kỳ, lại nhìn hai anh em đối diện, vừa tức vừa buồn cười.

Thật đúng là không phải người một nhà thì không vào một cửa. Cô lần đầu tiên nhìn thấy bài thi cấp tiểu học được 40 điểm.

Hà Tân: “Cậu giả mạo chữ ký của mẹ nó đi.”

Tiểu Bành Kỳ cố ý mang theo vài quyển sách đến, trong đó có một tờ có chữ ký của mẹ.

Tôn Tâm Nghiên: “Sao cậu không dạy nó học hành tử tế từ bé đi?”

Hà Tân: “Liên quan gì tới tôi.”

“Không liên quan đến cậu, cậu còn giúp nó giả mạo chữ ký người lớn làm gì? Nó mới học lớp 2, điểm đã thấp như vậy.”

“Nếu không phải nó khóc lóc cầu xin tôi, tôi rảnh đâu mà quản chứ.” Hà Tân nhìn Tôn Tâm Nghiên, không kiên nhẫn: “Hừ, tùy cậu, cậu thích thì giúp, không giúp thì thôi, chẳng dính dáng gì đến tôi cả.”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Thái độ gì vậy, thành tích của cậu cũng kém như vậy, còn dạy hư trẻ nhỏ.”

Hà Tân: “Aiz aiz aiz, đã nói cái gì đầu...”

“Chị, lần sau em nhất định sẽ cố gắng...” Tiểu Bành Kỳ xem xét tình hình, thanh âm ngoan ngoãn phá vỡ cục diện bế tắc.

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu nhóc, nghiêm túc nói: “Được rồi, chị giúp em một lần, lần sau không được thi điểm thấp như vậy, biết chưa? Môn toán ở tiểu học rất dễ, nghiêm túc nghe giảng nhất định sẽ thi tốt.”

“Em biết rồi, lần sau nhất định sẽ cố gắng.” Cái đầu tròn gật gật.

Mở nắp bút, Tôn Tâm Nghiên nhìn chữ ký trong vở bài tập, cũng chẳng buồn thử, cầm bút ngoáy ngoáy hai cái, ở cột bên phải của bài thi xuất hiện dòng chữ rồng bay phượng múa.

Hà Tân liếc mắt nhìn, quả thật giống hệt.

Lúc đưa Tôn Tâm Nghiên về nhà, Hà Tân hỏi: "Sáng ngày mai tôi đi câu cá với bọn Ngạn Kỳ, cậu có muốn đi chơi cùng không?"

"Không đi." Tôn Tâm Nghiên: "Đã nói rồi mà, ngày mai tôi phải đi học thêm."

"Cậu học lúc mấy giờ?"

"3 giờ chiều."

"Không liên quan mà, buổi chiều cậu mới học."

"Các cậu cứ chơi đi, buổi sáng tôi muốn nghỉ ngơi."

Đến cửa tiểu khu, Tôn Tâm Nghiên nói: "Được rồi đừng tiễn nữa, các cậu về đi..." Bỗng nghĩ đến gì đó: "Đúng rồi, cậu đừng có bình luận ở trang cá nhân của tôi."

Hà Tân bỗng bật cười.

"Dưới ánh của cậu không phải có mình tôi bình luận, người khác có thể bình, sao tôi lại không thể?" Khóe miệng khóe mắt cậu đều là nét cười nhàn nhạt, ngang nhiên hỏi vặn lại Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên biết, đây lại là một cái bẫy của cậu.

Vì sao cậu không thể? Bởi vì cậu không giống bọn họ, nên cô giấu đầu lòi đuôi.

Nhưng rất nhiều chuyện, rất nhiều vật, cô vẫn không xác định rõ được.

Hà Tân thấy cô bối rối, thì không đùa cô nữa: "Được, về sau không bình luận nữa, đi đây."

Án đầu Bành Kỳ, Bành Kỳ nhảy cảm tiếp lời: "Hẹn gặp lại chị."

Tôn Tâm Nghiên vẫy tay với cậu nhóc: "Hẹn gặp lại."

Dưới ánh mặt trời cuối mùa xuân, hai chàng trai, một lớn một nhỏ, vui vẻ đi xa.

Buổi sáng ngày hôm sau, ở trang cá nhân Tôn Tâm Nghiên nhận được một lời đề nghị kết bạn mới, là Trần Ngạn Kỳ. Sau khi cô chấp nhận, một lát thì Trần Ngạn Kỳ gửi cho cô tin nhắn: Gọi cậu đi câu cá cậu không đi.

Tôn Tâm Nghiên: Các cậu thật sự đi câu cá?

Trần Ngạn Kỳ: Vào album ảnh của tôi mà xem.

Tôn Tâm Nghiên mở album của cậu ta ra xem, quả thật vừa tải lên một đồng ảnh. Một đám con trai con gái, trong số họ, có một cô gái đội mũ lưỡi trai, cầm cần câu cá, mặt nhăn tít lại vì cháy nắng.

Nhìn gần mới phát hiện là Lý Dịch, Tôn Tâm Nghiên không nhận được, 'phụt' cười ra tiếng.

Trần Ngạn Kỳ lại gửi tin nhắn tới: Cậu cũng không chịu đi cùng bạn học Lý Dịch.

Tối hôm qua, Lý Dịch gọi điện cho cô, bảo Trần Ngạn Kỳ rủ đi câu cá, cô có đi hay không. Tôn Tâm Nghiên không đồng ý, không ngờ cô ấy lại đi thật.

Tôn Tâm Nghiên xem tất cả các ảnh một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hà Tân đâu.

Tôn Tâm Nghiên hỏi: Cậu ta không đi?

Trần Ngạn Kỳ đáp: Cậu ta nào?

Tôn Tâm Nghiên không trả lời, Trần Ngạn Kỳ lại gửi tin nhắn đến: Cậu không đến làm sao cậu ta đi được.

2 rưỡi chiều, Tôn Tâm Nghiên sửa soạn lại cặp sách chuẩn bị đi học, mới đạp xe ra tiểu khu, bỗng sừng sốt.

Người nào đó, buổi sáng không đi câu cá, mặc áo thun đen quần jean, đang đứng dưới gốc cây đưa cô về lần trước. Bên cạnh cậu là chiếc xe đạp leo núi màu xanh dương, một tay cậu đút túi quần, một tay cầm bình nước khoáng, nhìn cô lại gần, ngửa đầu uống nước.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôn Tâm Nghiên dừng lại bên cạnh cậu.

“Cậu nói xem?” Hà Tân đưa lọ sữa chua cho cô, nhìn đồng hồ: “Buổi chiều không có việc gì làm, nên đưa cậu đi học. Không phải 3 giờ là vào lớp rồi sao, giờ này mới đi ra.”

Tôn Tâm Nghiên không nhận sữa chua, cậu trực tiếp mở nắp giỏ xe của cô, ném vào bên trong.

Tôn Tâm Nghiên hơi ngượng: “Tôi học của tôi, cần gì cậu phải đưa đón. Cậu mau về đi.”

“Chúng ta cùng đi, đạp nhanh lên, muộn học đừng trách tôi.” Hà Tân sai bước lên xe.

Buổi chiều ấm áp, đường phố nhộn nhịp, thiếu niên trẻ con thâm tình, thiếu nữ ngây thơ nhạy cảm.

“Sao buổi sáng cậu không đi câu cá?”

“Làm sao cậu biết?”

“Trần Ngạn Kỳ nói.”

“Nói với cậu khi nào?”

“Buổi trưa, cậu ấy vừa kết bạn với tôi.”

“Hủy kết bạn với cậu ta đi.”

Tôn Tâm Nghiên lạnh lùng nhìn cậu.

“Có nghe hay không?” Cậu nói.

“Vì sao phải nghe cậu.”

Hà Tân nói: “Ngược lại là tôi, nếu bây giờ cậu kêu tôi hủy ai, tôi lập tức hủy, tin không?”

Tôn Tâm Nghiên không nói chuyện.

Hai tay giữ lấy đầu xe, cô để mặc cho cơn gió thổi bay tóc rối, hây hây làn áo, cũng nhẹ nhàng lắc lư trái tim của cô.

Dĩ nhiên cô không muốn kêu cậu hủy kết bạn với bất cứ ai. Chỉ là cô đối với một bóng hình, còn tồn tại một chút nghi ngờ.

Cô cảm thấy hẳn là cậu đã biết, nhưng lâu như vậy, cậu lại im lặng không đề cập tới.

Lớp học là gara trong nhà giáo viên, Tôn Tâm Nghiên đi vào tiểu khu thì xuống xe, Hà Tân đẩy xe định vào trong cùng cô.

Đầu nóng lên, Tôn Tâm Nghiên đột nhiên hỏi: “Trước đây cậu từng có bạn gái phải không?”

Giọng cô hỏi rất tự nhiên, nhưng lời vừa dứt miệng đã cảm thấy hối hận.

“Ai nói với cậu.” Hà Tân ưỡn oai đáp: “Tình yêu đầu của tôi vẫn còn nguyên đó.”

Bánh xe đạp đè lên hòn đá trên mặt đất, một tiếng động thô ráp vang lên.

Ngực khẽ phập phồng, Tôn Tâm Nghiên nghe thấy tiếng cậu hỏi: “Còn cậu, trước kia đã quen ai chưa?”

Tôn Tâm Nghiên biết, mặt cô nhất định rất đỏ.

Cô lắc đầu.

Hà Tân ‘ừ’ một tiếng, một tay đẩy xe, một tay bỗng chạm nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Đã biết.”

Rất nhẹ, nhưng cả người Tôn Tâm Nghiên lại giống như bị điện giật, trong chớp mắt vừa tê rần lại cứng ngắc.

“Tôn Tâm Nghiên!”

Một cô bạn cùng lớp của cô thấy Tôn Tâm Nghiên, gọi cô một tiếng. Cô nàng nhìn cô, lại nhìn sang Hà Tân.

Hà Tân chào tạm biệt Tôn Tâm Nghiên, đạp xe rời đi.

Nữ sinh đợi Tôn Tâm Nghiên khóa xe ở dưới lầu, hỏi: “Vừa rồi là bạn trai cậu à? Đẹp trai ghê.”

“Không phải, là bạn cùng lớp của tớ.”

Nữ sinh cười đến đen tối: “Đừng lừa tớ, chắc chắn là đối tượng của cậu, thật sự rất tuần tú.”

Mặt Tôn Tâm Nghiên nóng hừng hực, cũng không phí công giải thích, cùng cô ấy đi vào gara.

Trong hai năm qua, bộ giáo dục rà soát rất nghiêm việc dạy thêm học thêm, nhưng thị trường có nhu cầu, có quản nghiêm cũng vô dụng. Chẳng qua là các giáo viên không dám trắng trợn dạy thêm công khai, lớp học được tổ chức ở những nơi kín đáo, và chỉ nhận những người quen.

Thầy dạy toán này là bạn của bố Tôn, trước là giáo viên của Giang Cao, nhưng bị lưu chuyển đến phòng giảng dạy và nghiên cứu của bộ giáo dục, công việc chính là ra đề thi cho học sinh, uy tín trong ngành rất cao.

Lớp học là gara nhà thầy, một tầng hầm, hai cái bàn lớn, mười mấy cái ghế nhựa, tám bảng đen treo trên tường. Tầng hầm không có cửa sổ, vậy nên trần nhà gắn hẳn bốn cái đèn huỳnh quang.

Các cô đi vào, bên trong đã có người. Cát cặp, vừa ngồi xuống, cô đã phát hiện ra có mấy gương mặt mới, trong đó có một gương mặt khá quen thuộc.

Nam sinh ngồi đối diện cô, tóc rất ngắn, mặc chiếc sơ mi trắng, đang cúi đầu đọc sách. Hình như cảm giác được có người đang nhìn mình, cậu ta ngẩng đầu lên, tầm mắt giao nhau với Tôn Tâm Nghiên, thân thiện cong khóe miệng.

Học tập ở Giang Cao, rất ít người không quen biết cậu ta.

Tôn Tâm Nghiên không thể tưởng tượng nổi, học bá Hàn Đông, người mà thành tích luôn xếp trong top 5 toàn trường, lại học thêm cùng chỗ với cô vào cuối tuần.

Top 5 toàn trường, khiến người ta chỉ biết ngược nhìn lên đỉnh núi.

Quả nhiên, trước khi vào học, thầy đã giới thiệu cậu ta, thầy nói đùa: “Hôm nay có ai phát hiện ra lớp ta có thêm một soái ca nữa không?”

Các học sinh đều nhìn về phía Hàn Đông.

Trong lớp còn có ba, bốn người nữa học ở Giang Cao, thầy tự hào mà nói: “Nhìn xem, Giang Cao chúng ta toàn soái ca mỹ nữ.”

Mọi người đều cười.

Điều chỉnh xong không khí, thầy quay về nói chuyện chính: “Được rồi, lớp 10 nháy mắt sẽ trôi qua, các em từ từ sẽ nhận ra, không chỉ lớp 10, mà lớp 11, lớp 12 sẽ càng nhanh hơn, những ngày cay đắng khổ cực sẽ mau chóng kết thúc. Tương lai ngọt ngào hay không còn phụ thuộc vào hiện tại các em nỗ lực hay không nỗ lực. Bài giảng của thầy từ nay sẽ sâu hơn, cố gắng kéo dài thời gian các buổi, các em có chỗ nào không hiểu phải hỏi ngay, hỏi thầy hỏi bạn đều được. Không được tụt lại phía sau, rõ chưa?”

Các học sinh đồng thanh đáp: “Rõ ạ.”

Lời mở đầu của thầy không phải là nói chơi, Tôn Tâm Nghiên phát hiện nội dung tiết học hôm nay khó hơn rất nhiều, quan trọng là, mấy cậu nam sinh giống như đặc biệt thông minh, chỉ cần giảng vài câu là đã hiểu, thầy đại đa số mọi người đều hiểu, thầy không giảng kỹ nữa.

Gần hết tiết học, có rất nhiều chỗ Tôn Tâm Nghiên không hiểu, chỉ đành nhanh chóng chép hết bảng. Tan học, học sinh tốp năm tốp ba rời khỏi lớp, thầy gọi cô ở lại.

“Tâm Nghiên, Lý Gia các em chờ một chút.”

Hàn Đông và hai nam sinh khác cũng bị thầy gọi lại, không rời đi.

Thầy bình tĩnh xóa bảng, kéo ghế bên cạnh bàn ngồi xuống, phui bụi ở tay, hỏi Tôn Tâm Nghiên: “Cường độ hôm nay thế nào, có tiếp thu nổi không?”

“Hơi khó.” Tôn Tâm Nghiên thành thật nói.

Thầy giáo cười hiền hòa: “Hơi khó là tốt rồi. Thi giữa kỳ lần trước của em không tốt, bố em nhờ thầy lên dây cót cho em.”

Lại nhìn mấy nam sinh bên cạnh, thầy giới thiệu đơn giản: “Thầy và bố bạn ấy là bạn học cũ, bố bạn ấy cũng là thầy dạy toán, tự mình không chịu dạy, lại quảng con gái cho thầy.”

Mấy cậu nam sinh đều cười rộ.

Tôn Tâm Nghiên cũng ngượng ngùng cười.

Thầy giáo nói: “Mấy bạn ấy vừa tới, Tâm Nghiên, buổi sau em mang sách, đề thi kỳ trước thầy chữa đến, cho mấy bạn mượn chép vài hôm. Lý Gia, em cũng mang đi.”

Hai nữ sinh gật đầu: “Biết rồi ạ.”

Thầy lại nói với Tôn Tâm Nghiên: “Về sau bài nào không hiểu phải hỏi ngay, biết chưa, bây giờ không có thời gian, về nhà nghiên ngẫm kỹ, nếu vẫn không hiểu, buổi sáng mang đến hỏi thầy.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Ra khỏi cửa, Lý Gia đi cùng Tôn Tâm Nghiên ra ngoài lấy xe, vừa mới mở khóa xe, đã nhìn thấy giỏ xe cô: “Aiz, sao cậu lại để sữa chua trong đây, nóng chảy hết giờ.”

Tôn Tâm Nghiên: “Quên lấy ra.”

“Sương thật đấy, còn có sữa chua uống, tớ thì sắp chết khát rồi.”

“Cậu muốn uống sao? Cho cậu.” Tôn Tâm Nghiên lấy ra.

“Không cần, không cần, tớ đi một lát là về nhà rồi.” Lý Gia không cùng đường với cô: “Tạm biệt, tuần sau gặp lại, tớ đi trước đây.”

Vì thế, Tôn Tâm Nghiên hút sữa chua, đẩy xe chậm rãi ra ngoài, đầu còn đang suy nghĩ đến một bài không hiểu. Điện thoại bỗng rung lên, cô dừng lại, nhận máy.

“Quay đầu lại nhìn.” Hà Tân nói trong điện thoại.

Cô xoay người, thiếu niên đi xe đạp đến gần.

“Sao cậu vẫn chưa đi?”

“Không có việc gì làm, đi dạo một vòng quanh đây.” Nhìn Tôn Tâm Nghiên sững sờ tại chỗ, cậu cúi đầu: “Đi thôi, đưa cậu về.”

Con người sau khi trưởng thành, thường sẽ đi ‘miệt mài theo đuổi’. Miệt mài theo đuổi cái gì gọi là thích, cái gì gọi là yêu, vì sao lại là cậu, vì sao lại là tôi, chỉ dám nghĩ chứ không làm. Đều quên đi thời điểm ban đầu, chúng ta đều dám làm mà không cần nghĩ.

Thích cậu, chính là muốn nhìn cậu nhiều thêm một cái.

Yêu cậu, chính là muốn ở bên cậu nhiều hơn một chút, dù chỉ là quãng thời gian đi cùng một con phố.

Bắt đầu từ chủ nhật hôm nay, các buổi chủ nhật sau đó, Hà Tân đều đứng giờ đứng chờ ở dưới nhà Tôn Tâm Nghiên, đưa đón cô đi học. Tôn Tâm Nghiên kháng nghị không thành công, cam chịu hành vi này của cậu. Có một lần cậu đến trễ, Tôn Tâm Nghiên còn đứng đợi cậu 2 phút.

Dù chỉ là 30 phút, nhưng 30 phút này là khoảng thời gian duy nhất họ ở cùng nhau trong tuần.

Sau đó, mùa hè vô thức trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 22

Mặc dù thái độ của Tôn Tâm Nghiên với cậu đã cải thiện rất nhiều, nhưng Hà Tân cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Bây giờ cậu đã hiểu tính cách của cô bảy tám phần, mặc dù có vẻ rất ngọt ngào, hiểu chuyện, cô cũng có không ít tính cách tùy hứng, tiểu thư của con gái, chẳng qua bình thường giả bộ rất tốt thôi.

Có thể là do cha mẹ giáo dục, cũng có thể là vì công xiềng mang tên “Học sinh ngoan”, Tôn Tâm Nghiên rất để ý ánh mắt của người khác.

Tuy vậy tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Hà Tân bây giờ vô cùng thích cô, do đó ngay cả những khuyết điểm của cô cũng thích.

Cuối tuần này, sau khi học xong tiết toán, Tôn Tâm Nghiên có một đề không hiểu, sau khi tan học muốn hỏi giáo viên. Thầy toán xóa bảng, nói với người chưa kịp thu dọn xong đồ dùng học tập là Hàn Đông: “Hàn Đông, em đừng sắp xếp đồ vội, giảng cho bạn một chút đã.”

Không ngờ Hàn Đông vừa giảng liền nói gần hai mươi phút.

Khi Tôn Tâm Nghiên dắt xe ra cùng với Hàn Đông, người nào đó đã ở chỗ cũ đợi hơn hai mươi phút.

Trời vô cùng nóng.

Thật ra Tôn Tâm Nghiên biết rằng Hà Tân đang đợi, trong lòng cũng có chút sốt ruột. Nhưng Hàn Đông giảng bài rất nghiêm túc và cẩn thận, cô cũng không thể ngắt lời người ta được, chỉ có thể kìm nén tâm tình mà nghe.

“Cảm ơn, tôi vẫn không rõ ràng lắm chỗ đó, cậu vừa giảng liền hiểu rồi.”

“Không có gì, ban đầu cậu đã làm sai phương pháp, do đó vẫn luôn quanh quẩn không giải được.”

Tại lối vào của tiểu khu, một nam một nữ vừa cùng nhau dắt xe, vừa trò chuyện vui vẻ, nói lời tạm biệt.

Đội Hàn Đông đạp xe đi rồi, Tôn Tâm Nghiên ngừng lại tại chỗ, quay đầu nhìn hướng đó.

Mỗi lần tan học cậu đều đứng đợi ở dưới biển hiệu của một cửa tiệm. Tới gần 5 giờ, mặt trời vẫn chói lọi, dưới đường lổm đóm những bóng râm, trước cửa tiệm có xe đạp của cậu, nhưng không thấy người đâu.

Tôn Tâm Nghiên lấy ra di động, gọi cho cậu.

Không có người nhấc máy, đúng lúc cô muốn cúp máy, vừa chuyển mắt lại phát hiện ra Hà Tân đang đứng dưới một bóng râm bên cạnh tiểu khu.

Áo phong màu đen, quần màu cát vàng, dưới chân là một đôi giày bóng rỏ màu xanh huỳnh quang bóng loáng, cậu một tay đút túi quần, một tay cầm cây kem từ từ ăn, quai hàm hơi chuyển động.

Vừa ăn vừa nhìn cô.

Tôn Tâm Nghiên phát hiện tóc của cậu ngắn hơn lúc đưa cô tới, chắc là cậu vừa mới đi cắt xong.

Ăn xong rồi, Hà Tân vút que gỗ đi, quan sát một chút xe cộ trên đường, thờ ơ mà bước tới.

Khi Tôn Tâm Nghiên lấy điện thoại ra mới phát hiện ra tin nhắn của cậu gửi, cậu hỏi rằng sao muộn vậy rồi mà cô vẫn chưa tan học, di động của cô để chế độ im lặng, từ đầu tiết cũng chưa hề lấy ra nên không trả lời.

Tôn Tâm Nghiên: “Chờ rất lâu?”

Hà Tân nhìn về phía con đường: “Cũng tạm, tại sao cậu không trả lời tin nhắn?”

“Có một đề không hiểu cho lắm, kéo dài hơi lâu.” Tôn Tâm Nghiên áy náy nhìn cậu, “Xin lỗi cậu nha.”

Hà Tân nhìn chằm chằm cô một lát, “Thôi không sao.” Quay mặt nhìn con đường, bỗng nhiên lại hỏi, “Người vừa nãy là ai vậy?”

Tôn Tâm Nghiên liền hiểu được người này đang nghĩ gì rồi, “Cùng nhau đi học, học cùng trường với chúng ta,” lại nhẹ nhàng nói thêm một câu, “Đúng lúc cùng nhau đi ra thôi.”

Hà Tân không nói cái gì nữa, Tôn Tâm Nghiên cùng cậu đi ra đứng trước lấy xe.

“Vốn dĩ mua kem cho cậu nhưng cậu mãi chưa tan học nên chảy rồi, tôi đành phải tự ăn.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, cảm giác bức bối của người này vẫn chưa hết, cần thiết xoa dịu gấp.

Cô nhìn đồng hồ, nói: “Cũng đã là 5 giờ rồi mà...”

“Giờ mới biết hả?” Hà Tân liếc cô một cái: “Thiếu chút nữa tôi bị phơi nắng chết rồi.”

Tôn Tâm Nghiên: “Đói chưa? Tôi mời cậu ăn gì đó nhé.”

Cậu đang khom lưng cúi đầu mở khóa xe liền dừng lại, ngược mắt nhìn cô, “Hôm nay không cần về sớm?”

“Hôm nay ba mẹ tôi đều phải họp ở trường, bữa tối nay tôi chỉ có một mình thôi.” Tôn Tâm Nghiên nhìn thấy khóe miệng hơi mím cười của cậu, vội nói, “Nhưng cũng không thể ở bên ngoài quá lâu đâu, bài học hôm nay thực sự rất khó, tôi phải về xem lại một chút, lại còn có mấy bài tập chưa làm nữa.”

Hà Tân lười biếng ngắt lời cô, “Được rồi được rồi, đã biết, không ai làm chậm trễ việc học của cậu hết.”

Mùa hè, mặc dù đã hơn 5 giờ chiều, mặt trời đã bớt chói chang, sắc trời vẫn rất sáng. Một mảnh rặng chiều màu quýt xen lẫn màu mây, kéo thành vệt sáng dài mà nhạt nhòa.

Tại quầy bán mì lạnh, Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân mỗi người có một chiếc tô bự trước mặt.

Thấy Tôn Tâm Nghiên đồ rất nhiều dấm vào mì, Hà Tân hỏi, “Ăn như vậy ngon sao?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu, “Cậu thử xem?”

Vừa nói vừa định đồ dấm vào tô của cậu.

Một bàn tay nhanh chóng che kín tô “Không cần.”

“Không muốn thì thôi.” Tôn Tâm Nghiên đặt bình dấm xuống, dùng đũa đảo mì lạnh của mình một chút, mùi dấm chua lan tỏa trong không khí. Đến lớp học buổi trưa, cô đã đói bụng từ lâu, liền nhanh chóng bắt đầu động đũa.

Hà Tân ăn được vài miếng liền dừng lại, nhìn cô.

Bị cậu nhìn tầm 2 giây, Tôn Tâm Nghiên liền cảm thấy trên mặt hơi nóng nóng, dừng lại, đón lấy ánh mắt cậu. Người này cắt tóc mới, khí chất cũng thay đổi một chút rồi, thoát nhìn lại càng lưu manh hơn.

Tôn Tâm Nghiên không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt ám chỉ: Cậu có định ăn hay không đây.

Ai ngờ Hà Tân bỗng nhiên nói: “Cuối tuần này tôi tổ chức sinh nhật, cậu đến nhà tôi chơi đi, tôi sẽ gọi thêm vài người nữa.”

Tôn Tâm Nghiên sững sốt, “Sinh nhật của cậu?”

“Ừ,” Hà Tân nghiêng đầu lấy giấy ăn lau tay, nhìn cô, “Cậu sẽ tới chứ?”

Thực ra, lúc ở trường học Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân chủ yếu không hề tiếp xúc, tự dưng tham gia tiệc sinh nhật của cậu, sẽ hơi lạ. Nhưng đây dù sao cũng là sinh nhật cậu, cô cũng không tiện từ chối.

Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một chút, “Thôi được rồi, cậu còn gọi những ai?”

“Cũng chỉ có tụi Ngạn Kỳ thôi, cũng có thể mướm thêm nó sẽ mang theo bạn gái tới. Con gái trong lớp cậu muốn mời ai? Tôi sẽ gọi họ tới nữa.” Hà Tân ở lớp học từ trước đến nay đều biểu hiện rất lạnh lùng, không nói chuyện cùng con gái.

“Sinh nhật cậu chứ đâu phải của tôi, mời ai đâu liên quan gì tới tôi.” Tôn Tâm Nghiên lấy chiếc đũa chọc chọc mì lạnh.

“Không phải lo cậu thấy nhàm chán sao? Ngoại trừ Lý Dịch, cậu còn chơi thân với ai thì kêu thêm mấy người cũng được, dù sao nhà tôi cũng lớn.”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Vậy cậu mời cả Tiết Tiểu Yến với Thẩm Duyệt đi, nhưng mà cũng không biết các cậu ấy có muốn đi hay không nữa.”

Hà Tân cười hừ một tiếng, “Cái này cậu không cần lo, làm gì có ai mà Tân gia nhà cậu không mời được.”

Lúc Hà Tân đưa Tôn Tâm Nghiên trở về, Tôn Tâm Nghiên hỏi: “Cậu có muốn cái gì không? Để tôi mua tặng cậu.”

Hà Tân liếc nhìn cô một cái, “Có người sẽ hỏi thẳng như cậu sao? Tặng quà cho người ta mà một chút thành ý cũng không có.”

“Không phải, tôi không biết con trai các cậu thích cái gì, sợ mua rồi cậu lại không thích.”

Ánh hoàng hôn chậm chậm buông xuống, Tôn Tâm Nghiên dắt xe đi bên cạnh cậu, trên tóc như có một vòng sáng êm dịu, nhu hòa.

Hà Tân không để ý lắm, “Cái gì mà tôi sẽ thích hay không, không chọn được liền không cần mua, dù sao cũng không phải là rất muốn quà của cậu.”

Tuy cậu nói như vậy, nhưng Tôn Tâm Nghiên làm sao có thể không tặng gì cơ chứ. Vì thế chọn quà cho Hà Tân thành việc khiến Tôn Tâm Nghiên đau đầu nhất trong tuần này.

Đầu tháng 6, mặt trời ngày càng chói chang.

Trên sân vận động của trường truyền đến tiếng bóng rổ va đập, Hà Tân cùng Trần Ngạn Kỳ vừa mới chơi bóng rổ xong, hai người mồ hôi nhễ nhại dựa vào hàng rào bảo vệ, hít thở nhìn xuống phía dưới.

Cửa đối diện bên sườn của trường học, khoảng thời gian giữa trưa, thừa thớt người qua lại, một bóng người cao gầy từ bên cạnh đài phun nước đi tới khu lớp học.

Thấy Hà Tân nhìn chăm chăm người dưới lầu, Trần Ngạn Kỳ không khỏi để ý kỹ một chút.

Nam sinh mặc một chiếc áo phong trắng, trước ngực có “biểu tượng” của hãng Nike, vô cùng bình thường.

“Sao thế, người quen à?” Trần Ngạn Kỳ khóe miệng mỉm cười hỏi.

Chống tay trên lan can, Hà Tân không nói chuyện, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

Trần Ngạn Kỳ vốn cũng không hề chú ý đến người này, nhưng đến hết tiết thứ hai của buổi chiều hôm đó, cậu ta lại thấy được nam sinh áo phông đỏ khi đến lớp 17. Mới đầu cũng không để ý lắm, chỉ là đúng lúc nhìn thấy hắn ta cùng Tôn Tâm Nghiên nói chuyện ở hành lang, Trần Ngạn Kỳ cực kì nhạy bén, nhìn kĩ hắn ta một chút, trong đầu chợt nhớ tới hình ảnh trưa nay bất gặp.

Hà Tân đang đứng ở đằng kia, cách mấy nam sinh đang đùa giỡn, mặt không biểu cảm nhìn về đằng này.

Vì thế Trần Ngạn Kỳ liền hỏi, “Người này ai thế?”

Nam sinh này giống như rất thân với Tôn Tâm Nghiên, đưa cô hai quyển vở nào đó, trên mặt Tôn Tâm Nghiên vẫn luôn có nụ cười.

Cho đến khi nói chuyện xong rồi, Tôn Tâm Nghiên xoay người, nhìn thấy Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đang đứng trên hành lang, không hề có phản ứng gì.

Trở lại lớp học, cô đem quyển vở Hàn Đông đưa cho cất vào cặp sách, một lát sau, vẫn là nhìn thoáng qua phía ngoài cửa sổ.

Trên hành lang, có mấy nam sinh cao lớn đứng quay lưng lại với phòng học, ngược sáng mà đứng.

Đúng lúc cô nhìn qua bên đó, Hà Tân liền vô cùng ăn ý mà quay đầu lại, ánh mắt khẽ giao nhau, Tôn Tâm Nghiên trong lòng hoảng hốt, cẩn nhẹ môi dưới, quay mặt đi.

Tiệc sinh nhật của Hà Tân là vào tối Thứ Bảy, tổ chức tại biệt thự nhà cậu.

Khi Tôn Tâm Nghiên và mấy nữ sinh tới, mở cửa cho các cô là Trần Ngạn Kỳ. Trong phòng còn có mấy người nữa, bốn nam sinh đang ngồi bên bàn ăn, có hai nữ sinh lại mặt ngồi trên sofa xem TV.

Hà Tân không biết đi đâu, Trần Ngạn Kỳ tiếp đãi các cô giống như chủ nhà, giúp các cô cất túi, rót nước, mang hoa quả tới, dẫn các cô tới sofa ngồi.

Nhà Hà Tân là một căn biệt thự hai tầng, ở cửa có một vườn hoa nhỏ. Giống như nhà cô của cậu, một công ty trang trí, phong cách giản Âu, khiêm tốn mà trang nhã.

Mấy nữ sinh vừa tiến vào nhà vừa quan sát khắp phòng, ngồi trên ghế sofa da trâu, chân dẫm lên thảm, có vẻ hơi mất tự nhiên. Trong bốn người này có hai người vốn dĩ hơi mơ hồ, không biết vì sao Hà Tân tổ chức sinh nhật lại mời các cô. Sau đó vừa nghe cậu kêu tên Tôn Tâm Nghiên, liền hơi hiểu một chút rồi.

Trên cầu thang truyền đến vài tiếng động, đám người quay đầu nhìn lại, ra là Hà Tân xuống rồi.

Mặc dù là sinh nhật, cậu vẫn ăn mặc rất tùy ý, áo T-shirt, quần đùi đi biển, chân đi dép tông, nhìn thấy trên ghế có thêm vài người, cậu hơi sùng sốt một chút, sau đó thản nhiên nói, “Tối rồi.”

Mấy nữ sinh thoáng ngại người, có một người trong số các cô trả lời cậu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Giọng điệu quá nghiêm túc, thế nên hai nam sinh đang vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm bên bàn ăn bỗng nhiên phì cười, bắt chước cách nói của nữ sinh đó, “Còn cái gì mà sống lâu trăm tuổi nữa chứ nhì. Tân gia, sinh nhật vui vẻ.”

Mấy nữ sinh bình thường cũng không hề nói chuyện với Hà Tân, có hơi chút đỏ mặt.

Hà Tân cũng không biết nên nói cái gì với các cô, gãi gãi đầu, nhìn thấy Tôn Tâm Nghiên, cuối cùng cậu vẫn là giải vây cho mấy cô, “Cảm ơn, không cần khách khí, ngồi xuống ăn chút hoa quả đi.” Sau đó cậu bước tới chỗ mấy nam sinh.

Hai nữ sinh đến trước đều ăn mặc rất thời thượng, trên mặt có trang điểm. Hai nhóm nữ sinh ngồi cùng nhau, âm thầm đánh giá lẫn nhau.

Một lát sau, Lý Định thì thầm với Tôn Tâm Nghiên: “Tớ muốn đi WC, cậu đi cùng tớ đi.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu, đứng dậy cùng cô ấy.

Thấy Tôn Tâm Nghiên đứng lên, Hà Tân đang ở bên kia đột nhiên hỏi, “Làm sao vậy?”

“Toilet ở chỗ nào thế?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

Hà Tân chỉ chỉ hướng phòng bếp, “Đi vào bên trong.”

Hai cô gái cùng vào toilet, đóng cửa lại.

Lý Định vừa đi vệ sinh, vừa nói chuyện cùng Tôn Tâm Nghiên.

“Gia đình Hà Tân hình như rất giàu, đúng không? Tớ vừa mới nghe bọn họ nói, ngôi nhà này bình thường gia đình cậu ấy cũng không hay ở, liền để kệ đó, như thế cũng thật khoa trương.”

Tôn Tâm Nghiên rửa tay, đáp, “Đúng thế.”

“Nghe nói ba mẹ cậu ấy đã ly hôn?”

“Tớ cũng không rõ lắm.”

Lý Dịch giải quyết xong cũng đến bồn rửa tay, nhìn nhìn Tôn Tâm Nghiên, đột nhiên hỏi, “Aiz, thế bây giờ rốt cuộc hai người là thế nào? Cậu thật sự đồng ý với cậu ta rồi?”

Mặt Tô Tâm Nghiên đỏ lên, nói, “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Lý Dịch nói thầm: “Dù sao tớ cũng không thể nào hiểu được cậu...”

Vì chiều đãi nhóm người này, tối nay Hà Tân cố ý nhờ người giúp việc của nhà cô cậu tới làm một bữa tiệc. Chưa tới 7 giờ, nam sinh, nữ sinh đã ngồi vây quanh bàn, Trần Ngạn Kỳ rót đồ uống cho mấy cô nữ sinh.

Đèn chùm treo ở vị trí giữa bàn, chiếu ánh sáng xuống những khuôn mặt trẻ trung của tuổi xuân tươi đẹp nhất.

Tôn Tâm Nghiên tới đây không lâu liền nhận ra, cô gái ngồi bên cạnh Trần Ngạn Kỳ chính là bạn gái của cậu ấy, mặc dù cậu không biểu hiện quá rõ ràng nhưng cô gái đó thường sẽ nhỏ giọng nói chuyện cùng cậu ấy, cậu cũng rất săn sóc cô bạn gái.

Bữa tiệc vừa bắt đầu, mọi người liền sôi nổi tặng quà.

Mấy nam sinh này đều chơi khá thân với Hà Tân, có vẻ rất hiểu sở thích của cậu, tặng quà đều là mô hình chiến hạm, hoặc là các thứ như quần áo bóng rổ. Trần Ngạn Kỳ tặng cậu một đôi giày, hình như tốn rất nhiều tiền, Tôn Tâm Nghiên thấy Hà Tân có vẻ đặc biệt hài lòng.

Vừa so sánh như vậy, quà của nữ sinh đều có vẻ hơi trẻ con.

Vẫn theo những motif cũ, như CD, cái ly, hoặc là đồ trang trí gì đó, chỉ có quà của một người là hơi khác biệt, tặng một chiếc bật lửa màu bạc.

Tôn Tâm Nghiên thầm nghĩ: Chẳng lẽ cậu hút thuốc sao?

Rất nhanh đã đến lượt Tôn Tâm Nghiên tặng quà. Cô ngồi đối diện với Hà Tân có người ở bên cạnh giúp cô đem quà tặng truyền cho cậu.

Hộp dài nhỏ hình chữ nhật, Hà Tân cầm ở trong tay nhìn nhìn, mở ra.

Bên cạnh lập tức có người nói: “Hóa ra là bút máy, Tôn Tâm Nghiên cậu quá không sáng tạo rồi.”

Hà Tân đảo mắt nhìn qua phía cô, Tôn Tâm Nghiên nói: “Aiz, tôi thật sự không biết các cậu thích cái gì mà.”

Sau đó nam sinh kia thực vui vẻ mà kể lại, đây là người thứ ba mà cậu ta thấy được cô tặng bút máy rồi.

Mọi người cùng cười.

Cơm nước xong, đến lúc tắt đèn thổi nến bánh sinh nhật, bầu không khí đạt tới cao trào. Hà Tân gần như vừa thổi xong ngon nết đã bị Trần Ngạn Kỳ phết bánh kem lên mặt.

Cuối cùng cái bánh kem này mọi người không hề ăn một miếng.

Có thể tưởng tượng được, trong phòng tối như mực cả trai lẫn gái đuổi nhau tán loạn để phết bánh kem lên mặt nhau, là tình cảnh hỗn loạn như thế nào.

Mặc dù Tôn Tâm Nghiên trốn rất xa, cũng vẫn khó tránh khỏi trở thành quần chúng bị hại, trong bóng tối, không biết bị ai bôi bánh kem lên mặt, cô chạy nhanh đến trốn ở bên cạnh cửa sổ.

Bỗng nhiên có người túm chặt cánh tay cô, dọa cô sợ nhảy dựng.

Một thanh âm mang vẻ bức mình vang lên, “Đừng kêu, là tôi, cùng tôi lên lầu rửa mặt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

Dưới lầu vẫn còn ồn ào náo nhiệt, Tôn Tâm Nghiên đã bị Hà Tân kéo lên tầng hai.

Tôn Tâm Nghiên mặc một chiếc sơ mi trắng ngắn tay, cậu lôi cánh tay cô lên tầng, lòng bàn tay thô ráp, hơi nóng, dán vào da thịt trên cánh tay cô. Đường như ngừng thờ, vừa lên tầng hai cô đã đẩy tay cậu ra.

Trong bóng tối, Hà Tân đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác ‘suýt’ với cô.

Tầng hai tổng cộng có ba phòng, trong phòng sách cũng có toilet. Sợ người tầng dưới phát hiện được, sau khi Hà Tân dắt Tôn Tâm Nghiên vào phòng mới bật đèn lên. Cậu ném cho cô một cái khăn bông mới, để cô một mình rửa mặt bên trong. Sau khi Tôn Tâm Nghiên ra ngoài, đến lượt cậu vào lau rửa cả buổi.

Cách cánh cửa thủy tinh mờ ảo, tiếng nước róc rách. Lúc Hà Tân ra ngoài, Tôn Tâm Nghiên vẫn đang lau tóc.

Hôm nay Tôn Tâm Nghiên xoa tóc, bơ dính lên tóc, kì mãi mà không sạch.

Đương nhiên Hà Tân đã gọi qua đầu tóc, cả mặt ướt đầm dề, một vệt nước hình tam giác đọng lại từ cổ áo đến trước ngực.

“Rửa không sạch? Để tôi nhìn giúp cậu cho.” Cậu nói.

“Thôi, về nhà rửa sau.” Tôn Tâm Nghiên không lau nữa.

Hà Tân nhìn vết bẩn trên quần áo mình: “Cái thằng chó đó, cậu xem, chờ đến sinh nhật cậu ta tôi sẽ chơi cậu ta tới bến.”

Tôn Tâm Nghiên sửa lọn tóc: “Bây giờ làm gì? Đi xuống dưới?”

Vừa dứt lời, tầng dưới lại truyền đến một tiếng hét chói tai. Tầng dưới đã bật đèn, nhưng trò chơi vẫn không kết thúc, con trai con gái vẫn vừa hét vừa cười.

Hà Tân nói: “Chờ lát nữa, vẫn còn loạn lắm.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Bỗng nhiên không còn ai nói chuyện, không khí có hơi lạ.

Hai người vừa mới rửa mặt, bốn mắt nhìn nhau, càng yên lặng càng kì quái.

“Phòng sách này thật lớn.” Tôn Tâm Nghiên không tìm được gì để nói nữa, đành chậm rãi đi đến giá sách bằng gỗ màu đỏ bên cạnh.

Bạn tốt của mẹ Tôn Tâm Nghiên vừa mua biệt thự, còn chưa trang trí. Hai nhà quan hệ cũng tốt, hôm đi xem nhà còn rủ ba người nhà họ đi cùng, cũng không khác nhà Hà Tân lắm, cũng lắm là khác cách bố trí sắp xếp. Dưới tầng là phòng khách và một căn phòng lớn hướng Nam, tầng hai là hai căn phòng nhỏ, tầng ba là phòng áp mái và sân thượng.

Trước kia nhắc về biệt thự gì đó, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy rất xa với cuộc sống của mình, chỉ có ở trên phim truyền hình, nhưng mấy năm nay hình như có rất nhiều gia đình có nhu cầu sống trong một ngôi nhà lớn. Gần đây bố mẹ cũng từng nói chuyện, xem có nên bán căn nhà hiện tại, mua một căn nhà lớn hơn không, sau lại suy nghĩ đến sự tiện lợi khi cô đến trường, kế hoạch tạm thời gác lại, quyết định chờ cô vào đại học mới đổi phòng.

“Nhà cậu thật nhiều sách.”

Đối diện là một tủ truyện đặt cạnh tường, bên trong xếp đầy những đầu sách. Tôn Tâm Nghiên nghĩ phòng sách nhà mình đã nhiều lắm rồi, không ngờ nhà cậu còn nhiều hơn.

Người đằng sau nói: “Nếu cậu muốn đọc thì cứ mang về, nó đặt ở đây chỉ để trang trí thôi.”

Giọng điệu thờ ơ, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ tí nào.

Tôn Tâm Nghiên lườm cậu một cái ở trong lòng.

Dưới ánh đèn, giá sách thủy tinh trên cửa phản chiếu khuôn mặt của cô gái. Hà Tân dựa vào bàn làm việc bên cạnh, hắng giọng, bỗng nói: “Ừm... Có muốn thăm quan phòng tôi không?”

“Thăm quan phòng cậu?” Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại, nhìn cậu không thể tin nổi.

“Ánh mắt kiểu gì đấy? Lại suy nghĩ vớ vẩn gì rồi?”

Thế mà Hà Tân lại đỏ mặt.

Mặt cậu đỏ lên, tự nhiên mặt Tôn Tâm Nghiên cũng đỏ theo.

Thật ra Tôn Tâm Nghiên cũng chưa kịp nghĩ cái gì, đây là lần đầu tiên có con trai mời cô tham quan phòng, phản ứng của cô thuần túy là phản xạ có điều kiện. Nhưng ở tuổi này, tư suy giữa nam và nữ đã có sự khác biệt. Rõ ràng Hà Tân đã liên tưởng đến mấy cái không nên tưởng.

Bởi vậy, không khí càng trở nên xấu hổ.

Yết hầu khẽ chuyển động, Hà Tân sờ cổ: "Buổi chiều bọn họ đến sớm, ai cũng nhìn qua rồi, các cậu đến sau nên chưa lên xem. Nếu cậu không muốn nhìn thì thôi."

Dừng lại, Tôn Tâm Nghiên nói: "Vậy thì đi xem một chút."

"Miễn cưỡng vậy?"

Lời nói trên đỉnh đầu vừa dứt, nhìn dáng vẻ đang muốn thay đổi chủ ý của Tôn Tâm Nghiên, Hà Tân vội vàng nói: "Được rồi, đi thôi, phòng ở ngay bên cạnh."

Phòng của con trai trông như thế nào?

Hà Tân bật đèn và điều hòa, dựa lên cửa, để cô bước vào.

Không thể không thừa nhận, ở cái nhìn đầu tiên, Tôn Tâm Nghiên quả thực hơi kinh ngạc.

Phòng cậu được trang trí như trong phim võ thuật Hong Kong, tông màu chủ đạo là đen, trắng và xám, nội thất đơn giản và gọn gàng, đầu giường đặt quả bóng rổ. Không có ti vi, kê sát cạnh tường là một tủ trang trí, bên trong bày đầy mô hình quân hàm, phi cơ, có mấy chữ kí cùng ảnh chụp của vài người da đen được đóng khung, Tôn Tâm Nghiên không biết đó là ai.

Nhưng dụng ý của Hà Tân không phải để cô nhìn cái đó.

Bên ngoài phòng có một ban công nhỏ, Hà Tân đi qua, kéo rèm lên, đẩy cửa thủy tinh, vẫy tay với Tôn Tâm Nghiên: "Cậu lại đây nhìn xem, phong cảnh bên ngoài rất đẹp."

Tĩnh lặng, bóng đèn chiếu ngoài ban công, vàng nhạt.

Hà Tân thúc giục: "Lại đây."

Sau khi do dự, Tôn Tâm Nghiên bước qua.

Trên ban công có đặt một kính viễn vọng màu bạc, Tôn Tâm Nghiên tò mò nhìn: "Có thể chạm vào cái này không?"

Hà Tân: "Cậu làm hỏng nó cũng không sao."

Vô kim loại mát lạnh và trơn bóng, Tôn Tâm Nghiên sờ soạn: "Dùng để nhìn các vì sao?"

Hà Tân nghĩ rằng cô hỏi như vậy, sẽ đòi xem ngay bây giờ: "Phải chỉnh rất lâu, nếu cậu muốn ngắm sao, lần sau sẽ lại dẫn cậu đến xem, cậu đến đây trước đã."

Cậu luôn gọi cô đi qua, Tôn Tâm Nghiên đã hơi nghi nghi trong lòng.

Đứng bất động: "Phía trước có cái gì?"

"Chỉ muốn gọi cậu đến xem phong cảnh, sao cậu phiền phức thế." Hà Tân nói.

Dừng lại, trong lòng Tôn Tâm Nghiên đầy dè phòng mà đi đến.

Phía trước phòng không có cái gì ngăn cản, đứng trên tầng hai có thể nhìn thấy cả nửa khu biệt thự.

Không biết bao nhiêu là ngôi nhà mái đỏ, có nơi đèn sáng, có nơi tối om, xung quanh là cây cối rậm rạp, đài phun nước, suối nhân tạo. Dưới ánh trăng, dòng nước óng ánh, giống như bức tranh trong truyện cổ tích.

Đêm hè náo nhiệt, con gió nhẹ nhàng thổi qua, Tôn Tâm Nghiên thả lỏng, hai tay đặt lên lan can, nhìn về phương xa.

Tuy rằng đã quen biết từ lúc còn rất nhỏ, nhưng Tôn Tâm Nghiên cảm thấy hiểu biết của cô về Hà Tân còn rất ít, rất ít. Hay đúng hơn là, mấy năm nay gia đình họ đã thay đổi quá nhiều.

Tôn Tâm Nghiên: "Đi xuống đi, bọn họ chắc cũng chơi xong rồi, muốn tìm cậu."

"Thích tìm thì để cho họ tìm."

Hà Tân đột nhiên hỏi: "Hôm nay có chơi vui không?"

“Cũng không tệ lắm.”

Thật ra Tôn Tâm Nghiên không thích náo loạn cùng mọi người như vậy, cũng không thích bị trát kem bơ.

“Sao vẫn chưa chúc tôi sinh nhật vui vẻ?”

“Không phải lúc cắt bánh kem đã nói rồi sao.”

Hà Tân nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng: “Cái đó không tính.”

Ánh đèn mờ nhạt, không khí yên tĩnh, giọng điệu cậu không giống như bình thường, tim Tôn Tâm Nghiên bỗng nhiên không thể khống chế đập loạn xạ.

Đầu ngón tay đặt trên lan can khẽ miết các hoa văn, cô nhìn xuống dưới, nhẹ giọng nói: “Dù sao tôi cũng chúc rồi, đi xuống đi, có lẽ bọn Lý Định muốn tìm tôi, lại không mang di động.”

Lúc xoay người, ngọn tóc bị kéo xuống.

Da đầu tê rần, Tôn Tâm Nghiên ngả người về sau: “Này, cậu đừng có kéo tóc tôi suốt thế!”

Hà Tân bật cười, nắm tay rồi duỗi đến trước mặt cô: “Làm sao bây giờ, tại cậu không nói sớm, đã túm đứt vài sợi tóc rồi.”

“...”

Cậu đưa nắm tay ra trước mặt cô, lắc lắc: “Cậu nhìn thử đi, xem có phải là túm đứt vài sợi tóc không?”

Tôn Tâm Nghiên không nói chuyện.

Hà Tân nói: “Nhanh lên...”

Ánh mắt vui đùa của cậu bỗng trở nên nghiêm túc.

Trước mặt là bàn tay to với năm ngón nắm chặt, ánh mắt Tôn Tâm Nghiên từ trên mặt cậu rời xuống, ngừng ở trên bàn tay. Giống như cảm giác được gì đó, dưới sự thúc giục của cậu, dưới sự do dự, cô thử mở ngón tay cậu ra.

Mà cậu lại cố ý dùng sức, cô thử mở nhưng không được, đỏ mặt lườm cậu.

Hà Tân cười toe toét.

Nhìn cô định từ bỏ, lại háp tấp nói: “Được rồi, không đùa nữa, cậu mở đi.”

Lần này tay cô vừa mới tới gần, bàn tay cậu đã tự động mở ra.

Dưới bóng đêm, một con thỏ thủy tinh nhỏ màu hồng nhạt ngồi ngay ngắn trong lòng bàn tay cậu, nhìn cô.

Nhiều mặt cắt ngang của tinh thể giao nhau, lấp lánh như ánh sao trời.

“Thích không?” Hà Tân thì thầm.

Ánh mắt chuyển động, Tôn Tâm Nghiên đón lấy ánh mắt đen nhánh của cậu, nghe được tiếng tim đập thành thịch của bản thân. Lông mi cậu còn dính giọt nước, chớp mũi động giọt mồ hôi rất nhỏ, mà lòng bàn tay cô cũng đỏ đầy mồ hôi.

“Tặng cho cậu.”

“Là sinh nhật cậu, sao lại tặng quà cho tôi?”

“Cậu vui vẻ không phải là món quà sinh nhật tốt nhất tặng tôi sao.” Hà Tân nói: “Thích thì cười lên đi, cả buổi tối chưa thấy cậu cười lần nào.”

Nhấp môi dưới, Tôn Tâm Nghiên cứng đờ nâng mặt lên, khóe miệng xuất hiện hai núm đồng tiền nhỏ.

“Sao cười khó coi thế...” Hà Tân cũng cười theo, cúi đầu xuống, tim Tôn Tâm Nghiên như nổi trống, hơi lui về phía sau, đột nhiên tay bị giữ.

Hơi thở nóng bỏng của chàng trai rơi trên trán cô: “Cầm đi...”

Con thỏ thủy tinh lạnh lẽo được nhét vào tay cô.

Tôn Tâm Nghiên đã sớm khản trương đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, đại não ù ù, tay chân nhũn ra.

Lấy lại bình tĩnh, nắm chặt đồ vật trên tay, cô nhẹ giọng nói: "Cảm ơn. Ồ... Tôi đi xuống trước, bọn Lý Dịch muốn tìm tôi."

"Này." Hà Tân gọi với theo bóng dáng đang vội vàng rời đi của cô. "Vấn đề cậu hỏi tôi lần trước, tôi vẫn đang suy nghĩ, trước khi tôi suy nghĩ xong rồi, cậu nhất định phải chờ tôi đứng đầu tiên (*)."

(*): ý của Hà Tân kiểu như: khi chúng ta xếp hàng mua đồ, chủ hàng hỏi ta mua gì, chúng ta chưa nghĩ ra, đành dằn dò cẩn thận 'Cháu đang suy nghĩ đấy nhé, không phải ngồi chơi đâu, nên bác nhất định phải giữ chỗ cho cháu, không được đuổi cháu ra khỏi hàng, không để ý đến cháu.' v

Bóng người khựng lại, Tôn Tâm Nghiên không nói câu nào, nhanh chóng đi xuống tầng.

Sau khi Tôn Tâm Nghiên rời đi, Hà Tân một mình đứng ngoài ban công một lúc mới đi xuống.

Tầng dưới cũng có có toilet, mấy người kia cũng đã lau rửa sạch. Mấy nam sinh vừa muốn đi lên lầu đã bị Trần Ngạn Kỳ giữ lại, bây giờ nhìn thấy Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên một trước một sau đi xuống tầng, như ngầm hiểu cái gì đó, rất nể tình không làm loạn, chỉ trêu chọc bằng mắt.

Tiết Tiểu Yến mãi mới tìm được Tôn Tâm Nghiên, hỏi: "Cậu đi đâu vậy? Lý Dịch về rồi."

Tôn Tâm Nghiên nói: "Đùa nghịch kinh quá tớ đành trốn đi, sao Lý Dịch lại về thế?"

"Chắc cậu ấy sợ kí túc xá đóng cửa, dù sao cũng nhờ tớ nhắn với cậu một tiếng." Tiết Tiểu Yến nhìn tóc cô đã lau sạch, hỏi: "Cậu đi đâu rửa vậy?"

"À, trên tầng." Tôn Tâm Nghiên nói: "Giờ tớ phải gọi điện cho Lý Dịch trước đã, chỗ này rộng lắm sợ cậu ấy đi lạc."

Điện thoại gọi qua, Lý Dịch nói cô ấy đã ở trên taxi.

Tôn Tâm Nghiên nghe giọng cô ấy có vẻ không tốt lắm, tưởng là do chuyện mình vắng mặt lúc này.

Lý Dịch nói trong điện thoại: "Không có, không có, các cậu chơi vui là được rồi, các cậu cũng về nhà sớm đi."

Nói chuyện điện thoại xong, bên này mọi người cũng đang mặc quần áo, cầm túi xách, chuẩn bị giải tán.

Chỗ này lớn như vậy, Hà Tân là chủ nhà nên đã sắp xếp cho mấy chàng trai hộ tổng các cô gái về nhà. Nhưng đến khi ra đến cửa tiểu khu, đang chờ taxi đến, có nam sinh bỗng dùng cảm chỉ Tôn Tâm Nghiên, hỏi Hà Tân: "Cô ấy đi với ai?"

Hình như Hà Tân vừa mới nhớ ra, giả ngu giả ngốc hỏi Tôn Tâm Nghiên: "Suýt nữa thì quên mất, cậu sống ở đâu?"

Một giây này, Tôn Tâm Nghiên thật sự khâm phục khả năng diễn xuất của cậu, đành phải phối hợp diễn với cậu, nói tên tiểu khu nhà mình.

Hà Tân nói: "Không ai tiện đường, vậy cậu đi theo tôi đi."

Nam sinh cười như không cười: "Cậu đưa về?"

Hà Tân trừng mắt với cậu ta.

Trần Ngạn Kỳ đứng cách đó không xa, nắm tay bạn gái mình, ghen cười đến mức ho sù sụ.

Cứ đứng ở ven đường như vậy một lúc, bốn năm chiếc taxi mới chạy tới, đón người rời đi.

Ngồi trong xe, Tôn Tâm Nghiên vẫn luôn nhìn ra cửa sổ, không chịu nói chuyện với Hà Tân.

Tất cả lời nói như bị Hà Tân nuốt hết ở ngoài ban công.

Đã đi qua rất nhiều giao lộ, đêm mùa hè, gió thổi lấp đầy trái tim hai người.

Đường rõ ràng không gần, nhưng lại có cảm giác đi lát là tới.

Xe dừng trước cửa tiểu khu, Hà Tân nói: "Có cần đi vào trong không?"

Tôn Tâm Nghiên nói: "Không cần."

Túi xách đặt trên đầu gối, trước khi xuống xe Tôn Tâm Nghiên mở khóa, lôi ra một cái túi, rất tự nhiên đưa cho cậu: "À, tí nữa thì quên mất, có đồ đưa cho cậu..."

Sau giây phút sững sờ, hai trông mắt Hà Tân sáng ngời.

Nhưng mà Tôn Tâm Nghiên một giây cũng không dám đối diện với cậu, nói liến thoắng: "Cậu xem có dùng được không, không được thì vứt đi." Nói xong cầm túi xách xuống xe.

Bóng dáng màu hồng chạy như bay ở ngoài cửa sổ.

Trong khoang xe tối tăm, bàn tay khớp xương rõ ràng thông thả mở túi, bên trong là chiếc mũ lưỡi trai màu đen.

Đỉnh kèm trên mũ còn có tấm thiệp nho nhỏ, một hàng chữ thanh tú.

___ Mùa hè đến, cho cậu tránh ánh nắng mặt trời, sau này cũng đừng phơi nắng nữa.

Khóe miệng nhếch lên, cho đến khi đạt độ cong tối đa.

Giữa đêm mùa hè năm 2008, trong một chiếc taxi trên một con đường của thành phố, có một cậu thiếu niên đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, khuỷu tay dựa lên bệ cửa sổ, nắm tay chống cằm, chưa bao giờ cảm thấy ánh trăng lại xinh đẹp, âm áp, soi sáng đầy lòng người, đốt cháy nơi mềm mại, dịu dàng nhất của mình như vậy.

Vì thế, khóe miệng cậu liên tục cong lên, giống như bị ai đó dùng sức kéo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Nháy mắt thời gian đã bước vào tháng 6, trong lòng các học sinh vừa thấp thỏm vừa chờ mong nghênh đón kì thi cuối năm và kì nghỉ hè đầu tiên của năm cấp ba.

Trong kì nghỉ này, mẹ Tôn Tâm Nghiên đã thay cô báo danh vào khóa học nghiên cứu Phương Đông ở Nam Kinh, để cô ở nhờ nhà của họ hàng Nam Kinh. Mỗi đêm Tôn Tâm Nghiên đều nhận được tin nhắn của Hà Tân, giống như bạn bè, tâm sự về những chuyện xảy ra trong ngày. Mà Hà Tân cũng không ở lại thành phố lâu, mấy ngày sau cùng Trần Ngạn Kỳ sang Mỹ tham gia trại hè.

Một ngày trước khai giảng bọn Hà Tân mới chịu trở về. Còn Tôn Tâm Nghiên thì sao? Kết thúc khóa học thêm, bố mẹ lại đưa cô đi Tam Á thư giãn một thời gian, khi quay về chỉ còn cách ngày đi học ba ngày.

Hà Tân hẹn Tôn Tâm Nghiên ra ngoài gặp mặt, nói có đồ tặng cho cô.

Nhưng Tôn Tâm Nghiên không đồng ý, cứ kéo dài đến tận ngày khai giảng năm học mới, mừng 1 tháng 9.

Lớp 11 sẽ phân lại lớp, dựa vào nguyện vọng của học sinh, trước khai giảng các thầy cô chủ nhiệm lớp sẽ gọi điện để thông báo về việc thay đổi ban học, rất nhiều lớp có sự thay đổi về mặt số lượng.

Giang Cao trọng toán hơn văn, lớp xã hội luôn thiếu người, lớp 17 là lớp thực nghiệm, ngoại trừ một số người học văn đuổi hăn so với top đầu, hầu hết mọi người đều ở lại lớp.

Có người đi thì sẽ có người đến, ngày đầu tiên khai giảng, Tôn Tâm Nghiên phát hiện ra rất nhiều gương mặt mới trong lớp. Khiến cô chú ý nhất là hai người, một là Trần Ngạn Kỳ, người còn lại là Hàn Đông.

Buổi sáng đầu tiên sau khai giảng, khi lên tầng Tôn Tâm Nghiên gặp được Hàn Đông, hai người chào hỏi đơn giản, kết quả Tôn Tâm Nghiên phát hiện cậu ta cũng đi về phía lớp 17.

Lên lớp 11 phải đổi phòng học, lớp học mới nằm ở ngay cạnh cầu thang tầng ba.

“Cậu chuyển đến lớp chúng tôi?” Đến cửa phòng học, Tôn Tâm Nghiên hơi kinh ngạc.

Hàn Đông nở nụ cười nhạt: “Sau này mong cậu giúp đỡ.”

Khi vào lớp, hai người trở về chỗ của mình.

Vừa mới khai giảng, tất cả mọi người đều háo hức, trong lớp học ồn ào nhốn nháo. Hai tháng không gặp, buổi sáng hôm nay, câu đầu tiên Lý Dịch nói với Tôn Tâm Nghiên là: “Trời ạ, sao tớ lại cảm thấy cậu hơi đen nhĩ... Ở Tam Á không bôi kem chống nắng à?”

Sờ soạng mặt mình, Tôn Tâm Nghiên đặt cặp sách xuống: “Không biết sao nữa, bôi bao kem chống nắng cũng không tác dụng, tớ chỉ lặn xuống biển một lần.”

Làn da trắng bóc của Tôn Tâm Nghiên là tự nhiên. Năm ngoái, cường độ huấn luyện quân sự khủng khiếp thế mà cô cũng không bị rám đen, không hiểu sao lần này lại vậy.

Hai nữ sinh bên cạnh cũng gia nhập cuộc nói chuyện: “Đương nhiên là không thể ra ngoài bơi lội, nhất là ở biển nữa, cũng chỉ có dân da trắng như cậu mới dám tới. Nghỉ hè, mỗi ngày tớ đều đắp mặt nạ, ngoại trừ đi học thêm, nhất quyết không bước ra khỏi cửa.”

Một nữ sinh khác nói: “Thảo nào tớ thấy cậu trắng ra.”

Thảo luận xong vấn đề về da dẻ, mọi người tự nhiên lại buôn dưa lê bán dưa chuột về các học sinh mới.

“Thấy không, Hàn Đông chuyển sang lớp mình, học giỏi như vậy, chắc cô chủ nhiệm đang vui đến điên rồi.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “Tớ cũng vừa gặp cậu ấy lúc lên tầng.”

Một nữ sinh khác nói: “Còn nữa, Trần Ngạn Kỳ cũng chuyển đến lớp chúng ta, nhân vật nổi tiếng của trường đấy.”

Lý Dịch nói: “Cậu ta thì nổi tiếng cái gì, học hành chẳng ra đâu vào đâu.”

Nữ sinh nói: “Đâu nhất định phải nhìn vào thành tích, rất nhiều nam sinh chơi cùng cậu ấy, đều thật sự phục cậu ấy.”

“Không phải vì bố cậu ta sao.”

“Cũng không hẳn, tớ nghe bọn họ nói cậu ấy rất nghĩa khí, đã chơi với nhau rồi, có gì khó đều giúp đỡ.”

Buổi sáng hôm nay, Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ là người đến muộn nhất lớp. Giờ truy bài đã bắt đầu rồi, Lý Ái Trân đang đưa ra nhận xét đầu năm, hai người thông thả đến muộn, bị cô cau mày cho qua.

Hà Tân vừa vào lớp đã nhìn về chỗ của Tôn Tâm Nghiên, mà Tôn Tâm Nghiên khi vừa thấy cậu vào lớp đã lập tức cúi thấp đầu, giả bộ tìm sách trong ngăn bàn.

Cho đến khi ngồi vào chỗ, Hà Tân cũng chưa nhìn được chính diện mặt cô.

Sau kì nghỉ hè, các học sinh đều mặc quần áo mới, và tràn đầy năng lượng. Ban đầu vẫn còn muốn vui chơi thêm vài buổi nữa, ai ngờ tiết đầu tiên của buổi sáng, Lý Ái Trân đã gọi một nam sinh mới chuyển tới trả lời câu hỏi, cậu này không biết bị đứt dây thần kinh nào, vừa đứng lên trả lời vừa cười, càng cười càng lớn, hoàn toàn không dừng được.

Cả lớp học cũng cười ầm lên.

Ngày đầu tiên sau khai giảng, lại là học sinh mới, Lý Ái Trân cũng không muốn nổi giận, rất bình tĩnh nói cậu ta đi ra ngoài bình tĩnh lại. Vài phút sau, nam sinh bình tĩnh lại bước vào lớp, ai ngờ vừa thấy mấy người trong lớp, lại động kinh bắt đầu cười sặc sụa.

Cả lớp giống như cũng bị lây nhiễm ‘bệnh cười’, cả tiết đó liên tục có người cười không lí do, đến cả Tôn Tâm Nghiên cũng buồn cười.

Hết tiết, có học sinh lớp bên cạnh sang hỏi: “Lớp các cậu vừa làm gì vậy, sao cứ cười suốt thôi?”

Mọi người trong lớp cũng không biết vừa nãy mình cười cái gì.

Tiết nghỉ vẫn buồn cười kết thúc, trong tiếng cười không thể giải thích, lớp 17 lại một lần nữa xuất phát, chính thức lái thuyền vào biển kiến thức lớp 11.

Giữa trưa, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch com nước ở nhà ăn xong, vừa ra khỏi cửa đã thấy Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đứng ở cửa nhà ăn, uống coca nói chuyện phiếm.

Hình như cảm ứng được, Hà Tân xoay mặt lại, nhìn thấy cô đi ra, còn lại bộ định đi luôn, cậu trắng trợn gọi: “Tôn Tâm Nghiên!”

Trần Ngạn Kỳ quay qua, nhìn hai cô gái cười cười.

Hà Tân gọi Tôn Tâm Nghiên đi rồi, Trần Ngạn Kỳ đi theo Lý Dịch.

Bất kể cậu ta gọi chuyện thế nào, Lý Dịch vẫn lạnh mặt, cả đường không nói gì.

Trần Ngạn Kỳ nói: “Sao thế, có gì bất mãn với tôi à?”

“Tôi thì có gì bất mãn với cậu chứ.” Lý Dịch lẩm bẩm.

“Uống cacao lạnh không? Tôi mời.”

Lý Dịch dừng lại nhìn cậu: “Đừng làm phiền tôi nữa, cậu tự đi uống đi.”

Nói xong cô ấy nhanh chóng lên tầng, đi một mạch đến tầng ba mới quay lại nhìn, Trần Ngạn Kỳ không đuổi kịp.

Đầu bên này, Tôn Tâm Nghiên và Hà Tân đi đến bồn hoa nhỏ của nhà ăn.

Tháng chín, thời tiết hơi nóng bức, hai người vẫn mặc đồng phục mùa hè. Không biết Hà Tân huấn luyện gì ở trại hè, cả người trở nên rắn chắc, vóc dáng cũng cao lên, Tôn Tâm Nghiên đi bên cạnh cậu, lùn hơn một cái đầu, có vẻ mảnh khảnh nhỏ bé.

“Cậu lại sao vậy? Sao trốn tôi suốt thế?” Hà Tân hỏi.

“Tôi trốn cậu khi nào?”

“Còn cái buồng? Hẹn cậu ra ngoài thì không chịu? Mang cho cậu vài thứ.”

Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu không cần dùng cái giọng này nói chuyện với tôi, cái gì mà cái buồng với chả không cái buồng.”

Nhìn chăm chăm mặt cô, Hà Tân dừng lại, đột nhiên hỏi: “Này, sao da lại đen thế?”

Mặt đột nhiên đỏ bừng, Tôn Tâm Nghiên xoay đầu, nhìn ngọn núi giả bên cạnh: “Liên quan gì tới cậu. . .”

Hà Tân mỉm cười: “Đen thì kệ đen, tôi cũng không chê.”

Mặt Tôn Tâm Nghiên đỏ như quả cà chua.

“Phoi đen ở Tam Á chứ gì, biết vậy ở nước ngoài đã mua cho cậu vài lọ kem trắng da rồi, hỏi cậu muốn mua cái gì thì không chịu nói.”

Có một đài phun nước nhỏ dưới chân núi giả, có vài cột nước nhỏ không phun lên cao được, dưới ánh mặt trời, tỏa sáng lấp lánh.

Bỗng Tôn Tâm Nghiên nghiêm túc nói: “Hà Tân, về sau cậu không cần tặng đồ cho tôi, tôi biết cậu không thiếu tiền, nhưng tôi không thể cứ nhận đồ của cậu mãi được. Như vậy không tốt.”

“Cậu nói cái gì thì là cái đó.” Hà Tân nói: “Nhưng lần này lỡ mua rồi, cậu nhận nhé?”

“Cậu mua cái gì?”

“Vài món đồ chơi nhỏ, không đắt đâu, chắc chắn cậu sẽ thích.”

Hai người đi dạo một vòng, trên đường có một đôi tình lữ đi ngang qua, nhìn họ bằng ánh mắt của người đồng đạo. Tôn Tâm Nghiên lập tức thấy không được tự nhiên: “Thôi, về lớp đi.”

“Không về.”

Hà Tân kiên quyết từ chối, nhìn trái ngó phải, rồi ngồi xuống một cái ghế đá: “Lại đây ngồi đi, nói vài câu rồi về.”

Nghĩ ngợi, chọn chỗ cách cậu một khoảng, Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối.

Hà Tân nhìn cô chăm chăm, cũng không nói lời nào.

Tôn Tâm Nghiên bị cậu nhìn đến khó chịu, đành tìm bừa một đề tài để nói: “Ngạn Kỳ chuyển đến cùng lớp với cậu, chắc cậu vui lắm.”

Hà Tân nói: “Vui cái quỷ gì.”

“Ở nước ngoài chơi vui không? Các cậu làm gì trong trại hè?” Tôn Tâm Nghiên vẫn chưa ra nước ngoài bao giờ.

“Cũng được, tham quan vài trường học, học vài câu tiếng anh, rất nhàm chán.”

Thật ra, nếu không phải Tôn Tâm Nghiên đi nơi khác, Hà Tân cũng không bị Trần Ngạn Kỳ dụ dỗ lừa tham gia trại hè gì đó, không bằng cậu trực tiếp sang nước ngoài du lịch cho rồi.

Hà Tân kể vài chuyện thú vị ở nước ngoài, Tôn Tâm Nghiên nghe xong cười ha ha.

Giữa trưa, nhìn bầu trời qua bóng cây xuyên thấu, vừa xanh vừa trong, không hề chói mắt.

Cười xong, Tôn Tâm Nghiên đột nhiên thay đổi sắc mặt hỏi: “Hà Tân, cuối kỳ thi cậu xếp thứ bao nhiêu?”

“Hà?” Hà Tân bị cô hỏi đến ngẩn ra.

38 hay là 36 nhỉ? Xếp hạng của lớp được dán ngay cạnh bảng thông báo, cậu chỉ vô tình liếc qua một cái: “Hình như là 36.”

Tôn Tâm Nghiên dùng ánh mắt nói với cậu: Không đúng.

“38?”

Tôn Tâm Nghiên: “46. Cả lớp có 48 người, cậu đứng thứ ba đếm ngược.”

Năm học càng về cuối, thành tích của cậu ngày càng kém. Tôn Tâm Nghiên không biết sao có thể thi ra kết quả như vậy nhỉ?

“À.” Hà Tân búng tỉnh: “Nhớ nhầm sang nửa học kì.”

Cuối kì khi cậu thi tiếng anh, một nửa đề là phải tích dấu gạch chéo, cậu lại điền thẳng kết quả, đến lúc phát hiện ra đã không kịp sửa nữa. Vốn dĩ tiếng anh là môn khá nhất của cậu, không ngờ lần này lại đề mất điểm.

“Cậu có định thi đại học không?” Tôn Tâm Nghiên bỗng hỏi một câu như vậy.

“...”

“Với thành tích hiện tại của cậu, giỏi lắm thì chỉ tốt nghiệp được cấp ba, còn chưa chắc đã được cơ. Cậu vẫn mơ có thể đỗ đại học à?”

Cậu kích động gọi to tên cô: “Tôn Tâm Nghiên...”

“Nháy mắt đã lớp 11, vừa mới phân ban, nếu bây giờ cậu cố gắng, có lẽ vẫn còn kịp, nhưng nếu bây giờ cậu chẳng có ý định gì, chỉ muốn ăn với chơi, thì cậu chết chắc rồi, mấy lời tôi nói hôm nay coi như là đàn gảy tai trâu.”

“Nói về tình yêu?”

Nhìn vẻ mặt không đứng đắn của cậu, Tôn Tâm Nghiên hơi tức giận, đứng lên: “Cậu cứ ở đây mà nói lung tung đi, tôi về lớp.”

Hà Tân đứng dậy theo: “Ừ thì đi, về cùng cậu.”

Trên đường trở về, Hà Tân nói: “Nhà tôi đã sắp xếp khi tôi lên lớp 12 sẽ cho ra nước ngoài, đến thi trực tiếp ở trường bên đó.”

Tôn Tâm Nghiên biết nhà họ chắc chắn sẽ chuẩn bị kế hoạch cho cậu, nhưng không ngờ chỉ học đến lớp 12.

“Đi nước nào?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Có lẽ là đi Mỹ, cũng có thể là Anh, nhưng năm nay chắc chắn sẽ thi IELTS.”

Hóa ra là như vậy. Ai cần cô suy nghĩ cho cậu chứ?

Tôn Tâm Nghiên hơi ngượng vì màn ‘tự mình đa tình’ vừa rồi của bản thân, trong lòng bỗng trống rỗng, cô nhếch khóe miệng: “Hóa ra là như vậy, cậu có kế hoạch là tốt rồi.”

“Cũng chưa xác định, tôi vẫn chưa suy nghĩ kĩ.”

Người bên cạnh bỗng nhiên dừng lại, Tôn Tâm Nghiên cũng vô thức dừng theo, đứng dưới cái bóng của cậu.

“Nếu thật sự lớp 12 phải đi, cậu sẽ...” Cậu nhìn thẳng vào đôi mắt cô, nói từng chữ một: “Không vui sao?”

“Sẽ không.” Tôn Tâm Nghiên mỉm cười: “Thành tích cậu kém như vậy, không ra nước ngoài, không biết có đỗ nổi tốt nghiệp không nữa.”

Hà Tân không nói chuyện.

Yên tĩnh giây lát.

Nụ cười trên mặt nhạt đi, trong im lặng, Tôn Tâm Nghiên cắn môi dưới: “Cái đó... Nếu lúc đó thành tích cậu tốt lên, cậu sẽ không cần phải ra nước ngoài phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25

Trần Ngan Kỳ chuyển đến cùng lớp với Hà Tân, ban đầu nghĩ rằng có thể cùng chơi bời.

Nhưng mà một tuần sau khai giảng cậu ta phát hiện, Hà Tân thay đổi.

Đi học cổ không ngủ gật, khăng khăng trợn mắt ngồi nghe giảng. Ngày nghỉ không thấy người, có lần Trần Ngan Kỳ thử đến nhà cô cậu tìm, thấy Hà Tân và em trai cậu, cả hai người cùng nằm bò trên bàn làm bài tập, mắt to trừng mắt nhỏ, khiến Trần Ngan Kỳ ngu tại chỗ.

Giữa trưa hôm nay sau khi com nước xong ở nhà hàng, Trần Ngan Kỳ gặp được vài người quen, Hà Tân về lớp trước. Chờ Trần Ngan Kỳ lên lớp lấy bóng rổ, phát hiện thế mà Hà Tân lại đang nằm bò trên bàn, đang cố sống cố chết cầm quyển sách trên tay.

Lớp học chỉ có vài người, ánh nắng buổi trưa chiếu vào, tạo một bầu không khí nặng nề buồn ngủ.

Đập rơi quyển sách trong tay cậu, Trần Ngan Kỳ cười như có như không.

Cứ tưởng cậu đang xem tiếng anh, không ngờ, lại là toán học.

Kéo chiếc ghế tới, Trần Ngan Kỳ ngồi xuống bên cạnh cậu, đặt quả bóng rổ lên đùi.”Làm gì vậy, tính thi nhà vô địch toán rồi thừa kế công việc kinh doanh của gia đình à?”

Lườm cậu ta một cái, hình như Hà Tân cũng hơi mệt, lười nhác ngồi dậy, vắn vắn cái eo, lại nhìn lên trên tường, xoay xoay cái cổ.

Trên hành lang truyền đến tiếng cười nói, có vài nữ sinh bước vào lớp.

Trong tay Tôn Tâm Nghiên lại cầm một ly trà sữa, vừa cười đùa vừa tiến về chỗ. Hà Tân dựa lên tường, cổ áo gấp nếp, tóc mái rối xù trên trán, Trần Ngan Kỳ ngồi bên cạnh cậu, hai cặp mắt đen láy nhìn thẳng vào cô.

Cùng mấy cô bạn ngồi xuống, Tôn Tâm Nghiên ném cho hai người họ một cái gáy, cổ cô rất trắng, mang một cảm giác tư thế thanh cao vốn có. Ngay lập tức, trong phòng học tiếng riu rít của các cô gái, hết như chim sẻ.

Hai cậu nam sinh đứng bên ngoài hành lang.

Bầu trời trong xanh, không khí tươi mát.

Dáng vẻ mệt mỏi khi thám hiểm trong đại dương tri thức, Hà Tân xoa nhẹ mắt hai cái, nhìn khu dạy học phía đối diện, vẻ mặt mệt mỏi.

Trần Ngan Kỳ híp mắt:”Cô ấy nói với cậu cái gì mà biến cậu thành dạng này rồi?”

Hà Tân không đáp lời.

Một lát sau, Trần Ngan Kỳ chạm vào cánh tay Hà Tân, ý bảo cậu ra WC rút điều thuốc.

Hà Tân vẫn không phản ứng, một lát sau, bỗng sờ cổ, khe khẽ cười.

Khinh thường nhìn cậu, Trần Ngan Kỳ không muốn nói chuyện linh tinh với thiếu nam đang hoài xuân, ôm bóng rổ đi.

Vừa mới đi xuống dưới lầu, bóng rổ kẹp ở khuỷu tay bỗng bị đoạt mất, Trần Ngan Kỳ nghiêng mặt nhìn, thấy khuôn cằm đang khẽ nhếch lên.

Bóng được đặt lên đầu ngón tay trỏ của cô gái, xoay vài vòng, sau đó lại vút trả cậu.

“Bụp” một tiếng, Trần Ngan Kỳ bắt được giữa không trung, cười nhẹ:”Trưa nắng không có việc gì làm? Đi đánh cầu với tôi đi?”

“Không đánh. Cuối tuần trước nhìn thấy đối tượng của cậu trên phố.”

“Không liên quan, đâu phải nàng tiên ốc mà phải giấu, thích thì xem thôi.”

Hoàng Trĩ Vi đi bên cạnh cậu ta:”Mời tôi lon nước đi.”

Trần Ngan Kỳ :”Đi thôi.”

Hai người vừa nói vừa cười cả đoạn đường, đi thẳng đến quán đồ ăn vặt, Trần Ngan Kỳ cầm hai lon coca bước ra, còn mang cho cô ta một gói đậu phộng rang.

“Thường cho cậu.”

Hoàng Trĩ Vi nhận lấy:”Sao lại có mình cậu thế, Hà Tân đâu?”

“Cậu đi mà hỏi cậu ta.”

Hoàng Trĩ Vi có đôi mắt một mí, nhưng mắt không hề nhỏ, làn da trắng, tròng mắt lại rất đen, nhân nhật quét mắt liếc người một cái, mang một loại phong tình quyến rũ không thuộc về học sinh trung học.

“Tôi hỏi cậu ta? Tôi hỏi cậu trước, sao sinh nhật lần trước của cậu ta không gọi tôi?”

Cười có lệ một cái, Trần Ngạn Kỳ nói: “Không gọi bọn con gái, chỉ có mấy thằng con trai chúng tôi đập phá làm loạn thôi.”

“Đánh rắm (*).”

(*) ở đây dùng với nghĩa khinh miệt, chỉ sự giả dối.

Không nói nhiều, Hoàng Trĩ Vi thông thả ung dung lôi điện thoại ra, vào album ảnh của mình, mở ra vài tấm, giơ lên trước mắt Trần Ngạn Kỳ.

Ốp ngoài của di động đính đầy đá, bao bọc lấy màn hình nhỏ. Ngón tay động đậy, vài tấm ảnh chụp hiện lên, là ngày mà mọi người tổ chức ăn uống chụp ảnh, có nam có nữ, những nụ cười rạng rỡ.

Hoàng Trĩ Vi: “Có mấy người đăng lên diễn đàn, tôi lưu lại, phục chưa?”

Trần Ngạn Kỳ miệng uống coca, cười bất đắc dĩ.

“Phục.”

Một lát sau, Trần Ngạn Kỳ nói: “Cậu ta đang bận làm quen đối tượng, bây giờ cậu đừng phá cậu ta nữa.”

“Làm quen đối tượng đâu phải chuyện gì lớn.”

Bóc gói đậu phộng rang, Hoàng Trĩ Vi lấy một viên bỏ vào miệng: “Quen với ai?”

Trần Ngạn Kỳ im lặng.

Bức ảnh trên màn hình di động bị hai ngón tay mảnh khảnh mở rộng, cô ta nhìn một lượt các nữ sinh, chỉ vào một trong số đó, hỏi Trần Ngạn Kỳ: “Đây?”

“Cậu đừng có phá.” Trần Ngạn Kỳ nhìn cô ta: “Tôi nghe nói hôm qua cậu lại cãi nhau với cô Trần chủ nhiệm lớp.”

Hoàng Trĩ Vi cười khúc khích: “Đừng nhìn tôi, là bà ấy tự kiếm chuyện với tôi mỗi ngày, thời kì mẫn kình đây mà.”

Trần Ngạn Kỳ: “Bố cậu sắp về rồi à?”

“Ừ.” Cô ta nói: “Hỏi ông ấy làm gì?”

“Không, hôm trước có nghe ông tôi nhắc qua.”

Ông Trần Ngạn Kỳ là cục trưởng cục Sở Nhân văn và Xã hội thành phố, có qua lại với bố của Hoàng Trĩ Vi.

Thỉnh thoảng, có vài người bước ra từ quầy ăn vặt, có người quen Trần Ngạn Kỳ, có người biết Hoàng Trĩ Vi, cuộc trò chuyện của hai người bị gián đoạn bởi những lời chào hỏi.

Một đường cong parabol, lon coca rỗng bị ném vào sọt rác trước cửa tiệm, Trần Ngạn Kỳ cầm quả bóng: “Có đi hay không, chơi bóng.”

Hoàng Trĩ Vi nhấp môi, thông thả lắc đầu.

Trần Ngạn Kỳ cười: “Tôi đi đây.”

“Đi đi, bảo Hà Tân nhớ kĩ cho tôi.”

Trần Ngạn Kỳ đi rồi, đứng dưới tàng cây ở quán ăn vặt, cánh môi hồng khê cắn ống hút, Hoàng Trĩ Vi buồn chán mở lại tấm ảnh vừa nãy, phóng to.

Chất lượng ảnh không cao, phóng to thì bị mờ, nhưng vẫn nhìn rõ được diện mạo.

Trong màn hình, cô gái ngồi bên cạnh bàn, làn da trắng nõn, nụ cười ngọt ngào.

Là cô ta sao?

...

Lớp 11 vừa mới bắt đầu, Tôn Tâm Nghiên đã cảm thấy được áp lực trước nay chưa từng có.

Áp lực này liên quan đến thành tích học tập của cô.

Cô là một tuyển thủ tài năng theo thời gian, thuộc kiểu làm đầu chắc chắn, thành tích các môn ổn định, không nổi bật, cũng không tụt dốc. Đánh giá chung, chỉ có môn toán là hơi kém.

Cho nên đối với cô mà nói, phân ban thể này chả có lợi ích gì.

Buổi tối, Tôn Tâm Nghiên đang giải một đề toán, đúng giờ, di động rung.

Hà Tân gửi tới tin nhắn: Đang làm gì thế

Tôn Tâm Nghiên đáp lại hai từ 'làm bài', dừng lại một lát, lại gửi thêm hai từ: Còn cậu

Hà Tân đáp: Đọc sách

Liếm môi, Tôn Tâm Nghiên gửi lại: Đọc sách gì.

Hà Tân: Toán học

Tôn Tâm Nghiên: Giống nhau. Không cùng cậu nói chuyện nữa, tôi đang chép dở đề bài.

Hà Tân: Được, không làm phiền cậu

Tôn Tâm Nghiên: Cố lên

Qua hai giây, Hà Tân đáp: Gửi thêm ảnh mặt cậu qua đây

Trên bàn học, Tôn Tâm Nghiên có thể tưởng tượng được biểu cảm và giọng điệu của cậu, bật cười, không nhắn lại.

Cô nhớ tới ngày đó ở bồn hoa, cô hỏi cậu, nếu thành tích cậu tốt lên, cậu sẽ không phải ra nước ngoài phải không.

Hà Tân nhìn cô, không kịp nghĩ ngợi đã vội nói: "Nếu cậu nói không muốn tôi đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác."

Còn biện pháp khác sao?

Cô còn chưa kịp hỏi, cậu đã hỏi tiếp rồi: "Muốn tôi đi sao?"

Cô lắc đầu.

Hà Tân cười: "Tôi đã biết."

Tôn Tâm Nghiên nghĩ: Đúng vậy, cậu đã biết.

Từng chút từng chút, giống như cậu đã biết rất nhiều.

Tắt di động, bỏ vào ngăn kéo, đuôi mắt quét đến hai con thỏ con nằm trong góc, cô lấy chúng ra.

Dưới ánh đèn, một con lông xù xù, miệng rộng cười toe toét không đứng đắn. Một con mắt sáng long lanh, khuôn mặt mềm mại đáng yêu.

Cô đem chúng nó đặt cạnh nhau, đưa tay chống mặt nhìn chăm chú, trong lòng ngọt ngào dễ chịu.

Lấy đuôi bút chọc lên hai cái đầu của chúng nó, Tôn Tâm Nghiên cười.

"Cố lên nhé."

Nhẹ nhàng thì thầm với chính mình, cô đặt hai con thỏ vào ngăn kéo, lực chú ý lại trở về đề toán.

Sau khi học kỳ mới bắt đầu, các lớp học đã điều chỉnh được quân số, Tôn Tâm Nghiên vẫn là người phụ trách môn Anh của lớp.

Buổi sáng thứ ba, cô lên văn phòng lấy đề ôn luyện, xa xa thấy vài giáo viên vây quanh bên cạnh cửa cầu thang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đến gần mới phát hiện, là cô chủ nhiệm lớp 12 đang khóc, quần áo đầu tóc rối tung, mấy giáo viên đang an ủi cô ấy, còn có vài học sinh không hiểu chuyện gì đang vây xem. Hướng về phía cửa văn phòng, trên hành lang, một thầy giáo đang lạnh giọng dạy dỗ một nữ sinh.

Tôn Tâm Nghiên trì trệ, là Hoàng Trĩ Vi.

Cô đã có thể gọi chính xác tên cô ta, thậm chí còn biết ba từ kia viết như thế nào.

Hoàng Trĩ Vi mặc áo phong màu đen, váy ngắn cao bồi màu xanh nước biển, hai chân thon dài, còn cao hơn thầy giáo bên cạnh một cái đầu. Mặt cô ấy

rất nhỏ, hơi cúi đầu, tóc rũ xuống vài sợi, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường.

Thầy giáo trừng mắt, dùng một ngón tay chỉ vào cô ta: “Em mau đi xin lỗi cô Trần của em ngay, có nghe hay không!”

Ở một khoảng cách không xa không gần, Tôn Tâm Nghiên thấy Hoàng Trĩ Vi uể oải mỉm cười, không nghe rõ là nói cái gì, nhưng khẩu miệng rõ ràng là hai chữ ____ Tôi không.

Giây tiếp theo, nữ sinh lao đảo, bị thầy giáo lôi cánh tay kéo đi xềnh xệch.

Học sinh xung quanh lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

Nếu trước đây ấn tượng của Tôn Tâm Nghiên đối với nữ sinh này chỉ là quan hệ nam nữ hỗn loạn, thì bây giờ, lần đầu tiên sự ngạo mạn, phản nghịch trên người Hoàng Trĩ Vi và tính công kích tràn ra từ trong xương tủy cô ta thật sự khiến cô phải khiếp sợ.

Chờ khi cô lấy xong đề ôn luyện rồi về lớp, cả lớp đã hưng phấn buôn chuyện về lớp 12.

Nam sinh nữ sinh rất nhộn nhịp, không ngừng có người chạy đến văn phòng giáo viên ngó xem.

“Học được nửa tiết văn thì đã đánh nhau rồi.”

“Rốt cuộc sao lại thế?”

“Hình như là truyền tờ giấy, cô Trần thấy tờ giấy thì đòi thu của cô ta, cô ta không muốn đưa, cô Trần liền đoạt lấy, sau đó thì đánh nhau, còn lật đổ cả bàn cơ.”

“Đánh thật hay đánh giả? Mẹ nó, quá kinh khủng.”

“Đánh thật, con trai trong lớp lao vào can, Đồng Xương còn nói cánh tay cậu ta bị hai người kia cào chảy máu đó. Hoàng Trĩ Vi quả thực là một truyền kỳ.”

Ngày đó, Tôn Tâm Nghiên cũng không nói với mọi người mình đã đứng nhìn ngay tại hiện trường, cô cũng không nghĩ tới, ba ngày sau, nhân vật nổi danh nhất của Giang Cao lại bị phân đến lớp mình.

Sáng sớm hôm đó, Lý Dịch chưa ăn sáng, vụng trộm ăn bánh mì trong tiết truy bài, nhờ Tôn Tâm Nghiên nhìn cửa sổ trông cô giáo.

Khi Lý Ái Trần đưa Hoàng Trĩ Vi lại đây, tiếng đọc sách trong lớp hơi nhỏ đi. Sau khi vào lớp, Lý Ái Trần không nói câu nào, cả lớp tự động bước vào chế độ im lặng.

Lý Ái Trần không để Hoàng Trĩ Vi giới thiệu mình như một học sinh mới, cũng không giới thiệu cô ta trước lớp, có lẽ lúc ấy cô còn ôm hi vọng chỉ tạm thời nhận lấy học sinh ngỗ ngược này, chỉ bảo Hoàng Trĩ Vi ngồi vào một bàn trống cuối cùng ở hướng bắc của lớp.

Vì thế, cả lớp chăm chú nhìn Hoàng Trĩ Vi đi xuống bục giảng.

Cô ta mặc áo thun bó sát người, quần jean màu đen, một đôi ủng ngắn màu đen gắn đinh, ống quần nhét trong ủng, nhanh nhẹn và mạnh mẽ. Mái tóc đen nhánh không dài không ngắn, tùy ý thả xõa trên vai. Cô ta mặt mày vô cảm ngồi xuống, ném cặp sách lên bàn. Rất nhiều nữ sinh không khống chế được mà nhìn chăm chăm vào mấy chiếc vòng bạc trên cổ tay cô ta.

Có lẽ sâu thẳm trong nội tâm của mỗi đứa trẻ 16, 17 tuổi đều khát vọng được nổi loạn, sống đúng với cá tính của mình, cho nên dù bị đánh giá không tốt, mọi người vẫn rất tò mò về cô nữ sinh này, cũng có một chút khinh thường nho nhỏ, ảo tưởng rằng nếu là mình thì sẽ làm thế nào.

Tôn Tâm Nghiên không định giao du với Hoàng Trĩ Vi. Nhưng mà ngay trong đêm Hoàng Trĩ Vi chuyển về lớp 17 đó, cô mở diễn đàn, vị khách mới nhất ghé thăm tường nhà, lại là một ảnh đại diện không tính là xa lạ.

Không có tin nhắn, không có lời mời kết bạn. Tôn Tâm Nghiên không biết cô ta chỉ tình cờ ghé ngang, hay cố tình dạo một vòng trên trang cá nhân của cô.

Buổi trưa hôm sau, khi Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch ăn cơm xong, đi về lớp, bước vào lớp học theo thói quen liếc về cuối lớp một cái, ngoài ý muốn, ánh mắt đột ngột dừng lại.

Hà Tân chưa về lớp, nhưng vị trí của cậu không còn trống.

Nữ sinh ngồi chỗ đó, khoác một chiếc áo đồng phục rộng của nam, một tay vịn về cổ tay áo, lười nhác dựa đầu, nói chuyện vui vẻ với hai người ngồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

Tôn Tâm Nghiên còn chưa lấy lại tinh thần, Hà Tân và Trần Ngan Kỳ đã vừa nói vừa cười vào lớp từ cửa sau.

Thu hồi ánh mắt, Tôn Tâm Nghiên ngồi xuống cái bàn bên cạnh, thu dọn bàn học.

Lý Định chứng kiến cảnh vừa nãy, sau đó nhìn lại, ngồi lên phía trước Tôn Tâm Nghiên, nói nhỏ với cô: "Hình như quan hệ giữa Hoàng Trĩ Vi với hai người bọn họ rất tốt, cậu ta có ý gì vậy nhỉ?"

Động tác trên tay không dừng lại, Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Trong lòng Lý Định đã sớm quy Tôn Tâm Nghiên và Hà Tân về một cặp: "Này, cậu không được để cậu ta kiêu ngạo như vậy, bảo Hà Tân đừng chơi với cậu ta nữa, nhìn thật ngứa mắt."

Lúc này Tôn Tâm Nghiên mới nở nụ cười nhạt: "Tớ còn chưa tức, cậu tức cái gì?"

Đang nói chuyện sôi nổi, Hoàng Trĩ Vi bỗng bị đẩy một cái, lực không nặng cũng chẳng nhẹ.

Hà Tân quay sang nhìn cô gái: "Ngồi sang bên cạnh đi."

Hoàng Trĩ Vi liếc mắt nhìn cậu, mắt sắc như dao, bất động.

Cau nhẹ lông mày, Hà Tân giữ một cánh tay cô ta túm sang bên cạnh, chế giễu với Trần Ngan Kỳ: "Đỡ lấy tay này..."

Hóa ra Hà Tân quen cô ta, vì thế nửa đùa giỡn, nửa nghiêm túc, Hoàng Trĩ Vi khẽ kêu một tiếng, không tình nguyện bị cậu kéo đứng lên.

Nhìn trên người cô ta, Hà Tân lại nhìn vào ngăn bàn mình: "Cời đồng phục ra."

"Cho tôi mượn mặc tí." Cô ta dùng ngón tay cuốn sợi tóc.

"Không được."

Hà Tân ngồi xuống, dựa vào tường phía sau lưng, khuỷu tay chống lên quyển sách trên bàn: "Mượn của Ngan Kỳ đi."

Hà Tân rất hiếm khi giao tiếp với con gái, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra, cậu là bạn cũ của Hoàng Trĩ Vi, mấy nam sinh bên cạnh cười ha ha, chỉ nghĩ hai người đang đùa giỡn. Phía trước học sinh đang lục tục về lớp, bị hành động của cả trai lẫn gái cuối lớp thu hút, vài người thỉnh thoảng lại quay đầu xuống nhìn.

Tôn Tâm Nghiên tự dặn mình không cần quay xuống nhìn làm gì cả, nhưng tiếng cười của mấy nam sinh phía sau cứ liên tục truyền tới tai. Lý Định vẫn luôn quan sát động tĩnh phía sau, nói cho cô biết: "Tốt rồi, cậu ta trả lại áo cho Hà Tân rồi, cậu đừng giận nữa."

Lật nhẹ trang sách bài tập, Tôn Tâm Nghiên cầm lấy bút: "Không có giận, làm bài tập đi."

Lý Định gật đầu, quay trở về chỗ.

Thời gian sau đó, lớp học yên tĩnh, làm bài tập rồi ngủ trưa. Tôn Tâm Nghiên nằm bò lên bàn, chợp mắt một lát, sau đó nhẹ nhàng ra khỏi lớp học, lấy cái cốc vào nhà tắm cọ rửa.

Sau 12 giờ, mặt trời lên cao nhất, nhà tắm lại ở ngoài hành lang, Hà Tân và hai cậu nam sinh đang dựa vào lan can nói chuyện. Cậu liếc cô một cái, sau đó làm như không phát hiện, tiếp tục nói chuyện với bạn. Chờ khi Tôn Tâm Nghiên rửa xong cái cốc đi ra, chỉ còn mình cậu đứng đó.

Híp mắt cười, Hà Tân vẫy tay về phía cô.

Tôn Tâm Nghiên không đáp lại cậu, đi về lớp học.

Người kia cũng chạy lại đây: "Đi căng tin ăn quà với tôi đi?"

"Không đi." Giọng Tôn Tâm Nghiên rất thấp.

Hà Tân thấy sắc mặt cô không tốt: "Sao thế? Khó chịu ở đâu à?"

Lạnh nhạt liếc thoáng qua cậu, Tôn Tâm Nghiên nói: "Cậu đừng nói chuyện với tôi, tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa."

Không biết sao cô lại tức giận.

Trong khi Hà Tân đang sững sốt, Tôn Tâm Nghiên nhanh nhẹn nện bước, bỏ mặc cậu phía sau.

Đóng cửa phòng học lại, khi Tôn Tâm Nghiên vừa đi vào trong thì có người đi ra ngoài, ở cửa suýt chút nữa thì đụng nhau.

Hàn Đông lùi người về phía sau, Tôn Tâm Nghiên cũng lùi một bước, miệng nhẹ giọng nói: "Làm tôi giật cả mình..."

Cười nhạt một cái, Hàn Đông nói: "Ừ, cậu còn chưa dọa tôi giật mình đâu."

Tôn Tâm Nghiên ngược ngược nhấp môi dưới.

Hàn Đông gọi cô lại: "Bài thi lần trước cậu còn cần không? Tôi tìm được rồi."

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: "Cần."

"Cuối tuần học thêm tôi mang cho cậu."

"Cảm ơn."

Hàn Đông nở nụ cười: "Không có gì."

Có thể là do Hàn Đông không hay cười, hơn nữa thành tích lại tốt, trên người vẫn luôn phảng phất hình tượng của học sinh ba tốt lạnh lùng. Tôn Tâm Nghiên bỗng cảm thấy khi cậu ta cười giống như mặt trời ấm áp vào ngày đông.

Vừa mới khai giảng, trong lớp có rất nhiều tin đồn về cậu ta.

Có người nói, khi học cấp hai cậu ta luôn trong top 6 của trường. Lớn lên tuần tú, thành tích tốt, gia cảnh cũng tốt. Nghe đồn ba mẹ cậu ta đều là giảng viên đại học, hiểu biết sâu rộng, thường được mời đến buổi tọa đàm. Cho nên khí chất của Hàn Đông không giống với các cậu trai cùng tuổi, trầm ổn nội liễm. Từ cấp hai cậu đã có mục tiêu rõ ràng, trường đại học lý tưởng chỉ có một, là Bắc Đại.

Đối với người như vậy, Tôn Tâm Nghiên vừa hâm mộ, vừa sùng kính.

Nhìn thấy bóng Hà Tân ở đầu hành lang, Tôn Tâm Nghiên không nói chuyện với Hàn Đông nữa, trở về chỗ.

Hết buổi trưa hôm nay, Tôn Tâm Nghiên vẫn không thèm để ý đến Hà Tân.

Gửi liên tục mấy tin nhắn, giọng điệu trả lời đều không đúng, Hà Tân biết Tôn Tâm Nghiên đang có chuyện trong lòng, nhưng không biết điểm mấu chốt ở đâu, đành nhờ Trần Ngạn Kỳ đi hỏi Lý Dịch.

Lý Dịch nghe xong tròn tròn hai mắt: "Còn không biết xấu hổ mà đi hỏi sao, tôi hỏi cậu một chuyện cậu phải trả lời thành thật, có phải Hoàng Trì Vi từng quen với Hà Tân không?"

Trần Ngạn Kỳ vừa nghe, khóe mắt đã cong cong: "Nói linh tinh cái gì vậy, cậu bảo cậu ấy không cần nghĩ vớ vẩn, không có chuyện đó đâu."

"Không có gì thì sao đưa đồng phục cho cô ta mặc, thật kinh tởm." Lý Dịch nửa tin nửa ngờ: "Cậu bảo Hà Tân tự nói với cậu ấy đi, tâm địa gian xảo vừa thôi chứ, ngay từ đầu tôi đã bảo đừng tin cậu ta mà, chỉ có Tôn Tâm Nghiên đơn thuần mới bị các cậu lừa thôi."

Ôm lấy đầu cô ấy, Trần Ngạn Kỳ nhẹ nhàng nói: "Đừng có đi kẻ lung tung, đã không biết chuyện gì mà cứ làm như mình hiểu hết ý."

Lý Dịch trừng cậu ta: "Không được động tay động chân."

Trần Ngạn Kỳ bật cười, cố ý khiêu khích, túm lấy đuôi ngựa của cô ấy giật giật.

Lý Dịch đập cậu ta, cậu ta né tránh, cô ấy lại đuổi theo đòi đánh.

Cơ bắp phía sau lưng cậu con trai gồng lên, cảm giác khác hẳn với con gái, mặt Lý Dịch bỗng hơi nóng.

Trước kia ghét nhất là con gái đuổi theo con trai đánh qua trêu lại, ve vãn đáng yêu.

Nhưng hiện tại chính mình đang làm gì vậy?

Cũng may Trần Ngạn Kỳ quen chơi với con gái, không để ý đến sự khác thường của cô ấy, trốn hai ba lần thì bỏ đi chỗ khác.

Buổi tối thứ sáu, Tôn Tâm Nghiên ở lại trực nhật muộn, vừa đi đến nhà xe, nhấc mắt lên đã thấy Hà Tân đang quay lưng ngồi phía sau xe đạp của cô, đặt một cánh tay chống lên yên xe.

Gần đây trời lạnh, trên người cậu khoác một chiếc áo đen cũ, hình như dạo này không cắt tóc, hơi dài, còn có cả tóc mái.

Cô dừng lại, Hà Tân đứng lên.

“Sao tôi qua không trả lời tin nhắn của tôi?”

Tôn Tâm Nghiên không đáp lời, đi lướt qua, khom lưng mở khóa xe.

Ban đêm yên tĩnh, chìa khóa xe chuyển động quay lỗ cắm, phát ra âm thanh thật nhỏ. Cổ cô gái trắng bạch, làn da tinh tế dưới ánh đèn mờ nhạt.

Đẩy xe ra, Hà Tân chặn phía trước đầu xe cô.

“Buông tay.” Tôn Tâm Nghiên nói.

Hà Tân không nghe theo, nghiêng người lấy đồng phục trong cặp sách ra, để vào giỏ xe cô.

“Để đây cho cậu. Về sau đừng suy nghĩ vớ vẩn, nghe chưa?”

Cần môi, Tôn Tâm Nghiên lấy quần áo ra: “Tôi không cần.”

“Không cần thì vứt đi.”

Dưới sự giằng co, Hà Tân lại đem quần áo đặt vào giỏ xe cô.

Bên cạnh có vài học sinh lướt qua, nhìn về phía bọn họ, Tôn Tâm Nghiên đẩy xe đi ra ngoài, Hà Tân đi bên cạnh cô.

Ra khỏi cổng trường, Tôn Tâm Nghiên nói: “Cậu đưa đồng phục cho tôi làm gì, thứ hai chào cờ không định mặc sao?”

“Mặc.” Hà Tân dứt tay vào túi quần, nhìn sang bên cạnh: “Lúc nào mặc thì tìm cậu lấy.”

Cậu lại cúi đầu ngắm cô: “Còn ăn giấm chua nữa không?”

Tôn Tâm Nghiên rũ mắt nhìn đường dưới chân: “Không hiểu cậu đang nói gì.”

“Tôi với cậu ta là bạn bè bình thường, hồi trước là do Trần Ngạn Kỳ giới thiệu nên quen biết. Cậu không tin thì cứ hỏi Trần Ngạn Kỳ.”

“Đương nhiên Trần Ngạn Kỳ sẽ nói giúp cậu rồi.”

Câu nói này đã hoàn toàn bán đứng cô.

Trái tim của tuổi 17 mẫn cảm và đa nghi, giống như ngôi sao trong màn đêm đen tối, đều rất quý giá.

Buổi tối ngày hôm đó, Hà Tân tiễn Tôn Tâm Nghiên cả đoạn đường về nhà. Tôn Tâm Nghiên không đạp xe, cứ vậy dắt bộ cùng cậu cả đoạn đường. Hà Tân kể khá quát những chuyện liên quan đến Hoàng Trí Vi cho cô nghe.

Đường đi được một nửa, Tôn Tâm Nghiên nhận được điện thoại trong nhà, hỏi sao cô vẫn chưa về nhà.

Tôn Tâm Nghiên nói dối gia đình trước mặt Hà Tân, nói xe bị tuột xích. Người trong nhà hỏi có cần đến đón không, Tôn Tâm Nghiên lập tức quỳnh quáng lên: “Không cần không cần, bạn trong lớp đã sửa giúp con rồi, con về nhà ngay đây.”

Tôn Tâm Nghiên rất ít nói dối, dù là qua điện thoại, mặt cô cũng đỏ bừng.

Ánh đèn đường dịu dàng chiếu xuống, cô gái cúi đầu nghe điện thoại ở ven đường. Thình thoảng cô lại cắn môi, đôi mắt đen nhánh mềm mại nghiêm túc nhìn chằm chằm xuống ven đường, như thể đang đối diện với người ta vậy. Hà Tân đứng bên cạnh nghe nhìn, lòng bỗng nóng lên, có một sự kích động, muốn hút thuốc hoặc là ôm cô một cái.

Đầu bên kia điện thoại, mẹ không yên tâm dặn dò thêm vài câu, mãi sau mới chịu ngắt điện thoại. Tôn Tâm Nghiên thở phào nhẹ nhõm, trái tim vừa mới buông xuống, lại nghe được tiếng còi xe dồn dập phía sau lưng, thời điểm chiếc xe lao vút qua người, có người kéo lấy cánh tay cô lôi cô sang một bên.

Tôn Tâm Nghiên bị dọa sợ. Chờ đến khi cô phản ứng lại, mới phát hiện đáng sợ không phải chiếc xe kia, mà là người kéo cô.

Hà Tân ôm cô thật chặt.

Cái ôm rất nhẹ rất nhẹ, hai tay cậu gần như bao quanh cả người cô, một bàn tay đặt sau lưng cô, một bàn tay ấn lên vai cô. Hơi thở xa lạ xâm chiếm không khí xung quanh, mặt Tôn Tâm Nghiên dán lên khóa kéo trên áo khoác của cậu, cả người tê rần, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Con gió buổi tối đầu thu bị cản bên ngoài, hàm dưới của chàng trai thân mật cọ lên tóc cô.

Cô đẩy cậu ra.

Khi Hà Tân buông cô ra, lại giữ tay cô lại.

Lòng bàn tay cậu hơi nóng, Tôn Tâm Nghiên nhanh chóng rút ra, mặt nhìn ra đường cái, lòng kinh hoàng.

“Cậu đừng đưa áo, tôi phải về nhà.”

Qua một lúc, cô nhẹ giọng nói.

Giọng Hà Tân không giống bình thường lắm, trầm thấp, còn hơi khàn khàn: “Không cần đưa?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Sau đó, Tôn Tâm Nghiên đạp xe rời đi, Hà Tân quay lại đường cũ.

Cả đêm nay, Hà Tân cơ bản không ngủ được, mở ti vi xem, nhưng cũng chẳng biết đang xem gì. Trong đầu toàn hình ảnh cô thiếu nữ ảm áp với mùi thơm thoang thoảng, xua thế nào cũng không chịu đi. Sau nửa đêm cậu ra ban công hút hai điếu thuốc, muốn gọi điện nói chuyện vài câu với Trần Ngạn Kỳ, mới phát hiện Trần Ngạn Kỳ đã tắt máy.

Sau 2 ngày đắn đo về chuyện khi tách ra 5 năm Hà Tân còn sạch hay không, tớ quyết định tiếp tục làm truyện, và sẽ làm đến hết chương 81. Có 2 lí do cho điều này:

1. Tớ đã làm khoảng 1/3 truyện rồi, giờ mà bỏ tớ thấy khá tội lỗi với các bạn đang theo dõi truyện.
2. Vì Khang Thành chỉ nhắc đến chuyện Hà Tân ôm hôn với các cô bạn gái, nên tớ quyết định tin tưởng Hà Tân sẽ không làm gì vượt rào với con gái nhà người ta cả. Vì lúc đó Hà Tân vẫn rất nhớ Tâm Nghiên, trong trạng thái đấy, cái bước ‘ngủ nghề’ kia tớ nghĩ là không làm nổi.

Nếu các cậu thật sự không chấp nhận nổi chuyện nam chính quen 4, 5 cô bạn gái sau khi chia tay với nữ chính, các cậu có thể dừng đọc ở chương 72, khi cả hai chính thức chia tay, đó là cái kết đẹp nhất cho tình yêu đầu năm 17 tuổi, họ sẽ vẫn là Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên mà các bạn yêu quý.

Cuối cùng, xin cảm ơn mọi người rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

Nhưng mà, đêm nay không phải chỉ có một người mất ngủ.

Ở một nơi khác trong thành phố, sau khi tắt đèn phòng, mặt áp nghiêng lên gối, Tôn Tâm Nghiên lặng lẽ nhìn chăm chăm ánh trăng chiếu bên ngoài cửa sổ, nhịp tim chưa từng chậm lại một giây.

Đây là lần đầu tiên cô được một người con trai ôm. Hương thơm trên quần áo cậu, cảm tựa lên đỉnh đầu cô, ánh đèn mờ ảo xung quanh... Từng chi tiết nhỏ đọng lại thành một giai điệu, cứ lặp đi lặp lại trong não, khiến cho Tôn Tâm Nghiên không thể bình tĩnh được.

Trong lòng cảm thấy xấu hổ, lại có chút ngọt ngào, còn hơi rụt rè hồi hận nho nhỏ.

Sao cậu lại ôm cô cơ chứ, rõ ràng cô còn chưa đồng ý, đúng không?

Tôn Tâm Nghiên từng tưởng tượng rất nhiều về mối tình đầu của mình, nghĩ xem đó sẽ là người như thế nào. Nhưng chưa bao giờ ngờ được đó lại là Hà Tân.

Suy nghĩ một cách nghiêm túc, hình như người này chỉ có vẻ ngoài nổi trội, còn tính cách không tốt, thành tích cũng kém như vậy... Hơn nữa, cậu và cô còn chưa chính thức bên nhau, thì đã ôm cô rồi, rất khó để nói cậu có phải là người đứng đắn hay không?

Mà chính mình cũng dễ dàng để cho cậu ôm như vậy, chẳng thể hiện tí khó chịu nào, có phải mình cũng là người tùy tiện không nhỉ? Đáng lẽ lúc ấy phải mắng cậu một trận chứ.

Hối hận cũng không kịp rồi. Tôn Tâm Nghiên nghĩ ngợi, vấn đề hiện tại là, sau cái ôm này, quan hệ của bọn họ sẽ thay đổi như nào?

Trong đầu có hai con thiên thần và ác quỷ, cứ tôi một câu anh một câu, cãi qua cãi lại hết một đêm.

Không biết thiếp đi từ lúc nào, sáng hôm sau Tôn Tâm Nghiên thức dậy rất sớm.

Sau bữa sáng ăn cùng bố mẹ trên bàn, cô lại trở về phòng, thay quần áo rồi mới đi ra. Đây là bộ quần áo mới của cô, chiếc áo sơ mi trắng dài tay, kiểu dáng trẻ trung, ở giữa có đính một loạt cúc áo trang trí, mặc lên người tạo nên cảm giác tươi mát và ngoan ngoãn.

Mẹ Tôn uống nước trái cây, liếc cô một cái: "Cái áo này không hợp đâu, trời hôm nay nóng đấy."

"Không nóng đâu ạ, áo này rất mỏng."

Hôm nay, Tôn Tâm Nghiên ra khỏi nhà sớm hơn ngày thường hẳn 15 phút.

Vừa mới dắt xe ra tiểu khu, đường phía bên kia, đã có người đạp xe về phía cô.

Để ý tới người đang đuổi theo, Tôn Tâm Nghiên dừng xe lại, mặt cô tự nhiên đỏ lên.

"Sao cậu lại qua đây?"

"Đến mua bánh rán."

Hà Tân lái xe bằng một tay, tay còn lại quả thực đang cầm túi bánh rán. Dòng người bên cạnh đông đúc, ai cũng vội vã đi làm.

Ngồi trên xe, Hà Tân chống một chân xuống đất, cắn một miếng bánh rán, quai hàm chuyển động lên xuống.

"Ăn sáng chưa?" Cậu hỏi một cách rất tự nhiên.

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Cậu đưa cho cô một hộp sữa chua: "Là vị nha đam cậu thích."

Dừng lại, Tôn Tâm Nghiên hơi ngượng ngùng khi nhận lấy.

Cô cúi đầu xuống, sau khi ngẩng lên, ánh mắt trong suốt nhìn cậu: "Cám ơn."

Khóe miệng nhếch lên cười, Hà Tân: "Cám ơn cái khi gì, mau đi thôi."

Nắng sớm rực rỡ, cậu và cô cùng đạp xe đạp đến trường, đặc biệt tự giác, giấu đầu lòi đuôi, khi còn cách cổng trường học một đoạn thì để cô đi trước.

Tôn Tâm Nghiên lên lớp được 10 phút, mới thấy cậu tiến vào chậm rì rì.

Hôm nay Hà Tân mặc sơ mi trắng, thứ mà cậu rất ít khi mặc, tóc mái còn vuốt gel, trông khá là lịch lãm. Từ khi cậu bước vào cửa, nữ sinh trong lớp liên tục ngẩng đầu. Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu về chỗ, cảm thấy mình như đang nằm mơ từ tối qua đến giờ, giống như đã suy nghĩ rất nhiều, lại như chẳng suy nghĩ được gì.

Hiển nhiên Tôn Tâm Nghiên không biết, suy nghĩ trong đầu Hà Tân rất đơn giản, không bằng một phần vạn của cô.

Hiện tại cậu cảm thấy mình đã có đối tượng, cô là bạn gái của cậu.

Người mà mỗi ngày báo thức phải kêu ba lần mới tỉnh, hiện tại mỗi ngày cứ 6 giờ là mở mắt, ăn mặc chỉnh tề, đạp xe đón bạn gái mình đi học, cách trường học một đoạn đường thì ăn ý chia tay nhau. Mỗi ngày sau khi Tôn Tâm Nghiên ăn sáng xong rồi khỏi cửa, cậu còn mua tặng cô một hộp sữa chua.

Ở trong trường để ý thấy nữ sinh thích mua cái gì, bạn trai người ta mua tặng cái gì, cậu đều mua cho cô tất, một mớ lung tung hỗn độn, không mua thì cậu lại cảm thấy tình cảm mãnh liệt của cậu dành cho cô không có chỗ thể hiện.

Lần đầu tiên yêu đương, ít nhiều có hơi nồng nhiệt quá.

Hai tuần tiếp theo, trong ngăn bàn của Tôn Tâm Nghiên có một đồng hồ ăn thức uống của cậu. Trong lòng cô ngọt ngào, lại cảm thấy gánh nặng, sợ bạn học phát hiện.

Tôn Tâm Nghiên có dự cảm không tốt, sớm muộn gì người trong lớp cũng phát hiện ra thôi, bản thân Hà Tân chính là một người khoe khoang, rêu rao. Có đôi khi cô rất muốn bảo cậu không cần làm như vậy, nhưng lời nói đến miệng lại không sao thốt ra nổi. Cậu còn chưa nói rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, cô không thể vội vã tỏ thái độ này nọ được.

Tiết thể dục buổi chiều thứ tư, hết nửa tiết, lớp được tự do sinh hoạt.

Đi quanh sân thể dục một vòng, Tôn Tâm Nghiên và Lý Định ngồi lên xà đơn nói chuyện phiếm.

Con gái nói chuyện, hết mấy chuyện lông gà vò tỏi thì sẽ đến chuyện lũ con trai. Gần đây Hà Tân thể hiện khá lộ liễu, nhưng Tôn Tâm Nghiên lại không

đám kể chuyện giữa hai bọn họ cho Lý Dịch nghe, cô sợ bị Lý Dịch hỏi.

Cũng không phải không thể nói cho cô ấy nghe, chẳng qua Tôn Tâm Nghiên không biết nói như nào thôi.

Ai ngờ cứ nói qua nói lại, Lý Dịch lại đẩy đề tài về phía Trần Ngạn Kỳ: "Sinh nhật lần trước của Hà Tân, bạn gái của Trần Ngạn Kỳ hình như không phải học sinh trường mình nhỉ?"

Tôn Tâm Nghiên ừ một tiếng: "Trường cấp ba khác. Nhưng hình như chia tay rồi."

"Chia tay? Sao lại thế, tớ thấy cô nàng rất xinh đẹp mà." Trong lòng Lý Dịch hồi hộp, nhưng khuôn mặt vẫn không đổi sắc.

"Không biết, hình như là Ngạn Kỳ bị đá."

Là Hà Tân nói cho cô biết, Trần Ngạn Kỳ bị đá, Tôn Tâm Nghiên cũng không hỏi kỹ. Nhưng cô quan sát thấy Trần Ngạn Kỳ suốt ngày vui tươi hơn hờn như cũ, giống như chẳng có gì xảy ra.

Tôn Tâm Nghiên cũng cảm thấy kỳ lạ, nghe nói mỗi lần đều là Trần Ngạn Kỳ bị đá.

Lý Dịch cũng hỏi: "Sao chẳng cảm thấy cậu ta có bộ dáng thất tình gì cả nhỉ?"

Tôn Tâm Nghiên nói: "Có lẽ là quen rồi, chai sạn cảm xúc."

"Lặng nhắng lại bừa bãi." Lý Dịch lẩm bẩm.

Bỗng lại nhìn Tôn Tâm Nghiên: "Cậu cũng vậy, đừng để mấy lời ngon ngọt lừa gạt, đúng là Hà Tân lớn lên rất đẹp trai, nhà cũng giàu có nhưng tớ lại thấy cậu ta không xứng với cậu. Tớ cũng chẳng hiểu nổi, cậu ta cũng chẳng phải người đẹp trai đầu tiên theo đuổi cậu, so với Hồ Trình lớp 6 lần trước theo đuổi cậu, tớ còn cảm thấy cậu ta đẹp trai hơn Hà Tân."

"Này này, đừng có nói linh tinh." Nghe Lý Dịch nhắc tới mấy tin đồn tai tiếng rối loạn hồi đó, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy xấu hổ: "Vội lại Hà Tân và tớ không phải kiểu như cậu nghĩ."

"Lần nào cũng nói không phải như tớ nghĩ, tớ nghĩ cái gì, các cậu là kiểu như thế nào..."

Sân thể đục liên tục phát ra tiếng nô đùa âm ỉ. Bên sân bóng rổ, cả đám con trai đang chơi bóng, bóng vào rổ, âm thanh trầm trộ vang lên không ngớt.

Tất cả mọi thứ đang đắm chìm trong ánh nắng mùa thu ấm áp, hai tay Tôn Tâm Nghiên chống lên cạnh xà đơn, cảm thấy buổi chiều như vậy thật đẹp, ngắm mãi cũng không chán.

"Lý Dịch."

"Ừ?"

"Cậu ấy nói với tớ, trước đây cậu ấy không quen ai."

Giọng Tôn Tâm Nghiên nhỏ bé yếu ớt, trong mắt tích tụ một loại dịu dàng do dự mà Lý Dịch chưa từng thấy qua. Nói ra câu này, tựa hồ một loại khẳng định.

"Hà Tân sao?"

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Lý Dịch nhìn sân thể dục: "Cậu tin? Tớ có một loại cảm giác, nói ra cậu cũng đừng giận, tớ không nghĩ cậu ta là người nghiêm túc."

"Thật ra cậu ấy khá tốt..." Đột nhiên Tôn Tâm Nghiên không nói được nữa: "Aiz, không biết nữa, thật là phiền phức."

Nhìn đám người nô đùa vui vẻ trên sân thể dục, Lý Dịch thờ dãi: "Đừng phiền muộn, cậu thích thì cứ thích đi, không cần nghĩ nhiều như vậy."

Tiếng chuông chọt vang lên, giờ thể dục kết thúc.

Tôn Tâm Nghiên về lớp học cùng Lý Dịch.

Trên đường, có vài cậu con trai chơi bóng xong đi ngang qua hai người, Trần Ngạn Kỳ đi sau lưng Lý Dịch, thuận tay kéo mũ phía sau áo đội lên đầu cô ấy.

"Đồ điên!" Lý Dịch kéo mũ xuống, chỉnh lại đầu tóc rối tung.

Trần Ngạn Kỳ bật cười: "Đúng rồi đấy."

Mấy nam sinh người đồ mồ hôi đầm đìa cũng cười ha ha, ôm bóng đi lên trước. Hà Tân đi chậm hơn bọn họ một bước, khuôn mặt mang theo ý cười, nhìn Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch: "Đi uống nước không?"

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, lời Lý Dịch đi.

Lý Dịch vừa đi vừa mắng: "Cái tên Ngạn Kỳ chết dẫm, chết không nhắm mắt!"

Lúc này Tôn Tâm Nghiên mới cười rộ lên: "Hai người các cậu dạo này sao vậy, cậu ta cứ chọc cậu hoài."

"Ai biết, đồ điên."

Vào lớp học rồi hai người mới ngồi xuống uống nước, Lý Dịch bị thầy toán gọi lên văn phòng nói chuyện. Học sinh lục tục trở về lớp, tiếng đùa giỡn náo nhiệt. Chơi đến đồ mồ hôi ở sân thể dục, Tôn Tâm Nghiên đành đi nhà tắm rửa tay, dùng khăn ướt lau mặt.

"Có thể qua đây được không? Có chuyện muốn hỏi cậu."

Tôn Tâm Nghiên quay mặt lại, Hoàng Trĩ Vi nhìn cô, hình như cũng vừa rửa tay xong, đang dùng khăn giấy lau tay.

Giờ ra chơi, đi qua hai lớp học bên cạnh, Tôn Tâm Nghiên theo Hoàng Trĩ Vi vào chỗ ngoặt hành lang.

Không chút phòng bị, Hoàng Trĩ Vi nhìn cô: "Tôi nghe nói... Cậu không cho Hà Tân nói chuyện với tôi."

Hoàng Trĩ Vi cao hơn cô nửa cái đầu, nụ cười ung dung ngự trị trên khuôn mặt, đầy khí thế.

Hồi học cấp hai, Tôn Tâm Nghiên từng nghe qua chuyện các cô gái vì một chàng trai mà mâu thuẫn, cãi thậm chí là đánh nhau. Nhưng chưa từng nghĩ tới, có một ngày chuyện như vậy lại rơi xuống đầu cô.

Đương nhiên cô rất khấn trương, còn có cảm giác quẫn bách không thể giải thích.

Mà Hoàng Trĩ Vi lại quá quen với cảnh tượng này.

Cô ta mặc áo cánh dài rộng tay rộng thùng thình, quần cắt tua rua, tóc xõa trên vai, bị gió thổi phát phơ.

"Chắc cậu hiểu lầm rồi, tôi không nói với cậu ấy gì cả." Tôn Tâm Nghiên nói.

Nhẹ nhàng dựa vào lan can, Hoàng Trĩ Vi vẫn giữ vững nụ cười trên mặt: "Cậu không cần lo lắng, tôi có đối tượng rồi, nếu tôi muốn làm quen với Hà Tân thì đã làm sớm rồi, không tới lượt cậu."

Giọng điệu rất kiêu ngạo.

Tôn Tâm Nghiên: "Không cần nói mấy lời này với tôi, đó là chuyện của các cậu."

Vén tóc ra sau tai, Hoàng Trĩ Vi gật đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cười.

"Đúng vậy, tôi với cậu ấy kết bạn là chuyện của chúng tôi, cậu và cậu ấy yêu nhau là chuyện của các cậu. Cho nên, cậu không cần châm ngòi ly gián bên trong, tôi quen cậu ấy bao lâu, cậu và cậu ấy mới thích nhau được mấy ngày, đừng có quẩn hết chuyện của người ta như thế."

Giọng của cô ta rất lạnh nhạt, thản nhiên, tràn ngập khinh miệt.

Mím môi dưới, Tôn Tâm Nghiên trầm mặc.

Hoàng Trĩ Vi nhìn cô: "Giả vờ yếu đuối, giả vờ ngây thơ, giả vờ thuần khiết, chiêu này trước mặt đám con trai thì dùng rất tốt, nhưng tôi khuyên cậu đừng trước con gái thì đừng có bày vẽ mặt này, có biết nó kinh tởm lắm không?"

Trong khúc ngoặt không còn ai khác, chỉ có hai cô. Thình thoảng gió lại đưa âm thanh rộn ràng của đám học sinh tới.

"Hoàng Trĩ Vi, cậu chờ một chút."

Tôn Tâm Nghiên gọi người đang xoay người rồi đi.

"Không biết cậu nghe được ở đâu, nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng nói với Hà Tân rằng không cho phép cậu ấy nói chuyện với cậu. Hiện tại cậu có thể gọi Hà Tân tới, hoặc là gọi người nói với cậu mấy lời này tới, tôi có thể đối chất với họ."

Giọng Tôn Tâm Nghiên vẫn mềm mại, ánh mắt lại kiên định, không chịu yếu thế nhìn người trước mặt.

Nhẹ nhàng hạ mí mắt, Hoàng Trĩ Vi khẽ cười một tiếng: "Diễn cũng rất tốt, nhưng tiếc là chỗ này lại chẳng có ai xem. Không cần đối chất, chắc cậu chưa nghe rõ những lời tôi nói rồi."

Dùng giấy lát, khoe miệng Hoàng Tri Vi động đậy, như là đang cười: “Bạn yêu, tôi muốn nói cho cậu biết, tôi chỉ đơn giản là thích nhìn cậu khó chịu.”

Chỉ muốn nói, Hoàng Tri Vi không phải nữ phụ trong truyền thuyết.

Chỉ là tính cách từ nhỏ đã bị chiều hư như vậy. Theo cách nói của Tâm Nghiên chính là: “Bạn nghĩ cô ấy xấu, cô ấy chính là người xấu. Bạn nghĩ cô ấy tốt, cô ấy chính là người tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 28

____ “Tôi chỉ đơn giản là thích nhìn cậu khó chịu.”

Khi Tôn Tâm Nghiên nhớ lại đoạn đối thoại này, cũng không thể tin nổi khi đó mình lại thấy rất khó xử.

Nhưng một chữ cô cũng không nói với Hà Tân, cũng không biểu hiện thái độ không vui ra ngoài.

Trong một ý nghĩ nào đó, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy nếu cô kể với Hà Tân, thì mình sẽ biến thành dạng con gái mà Hoàng Tri Vi nói tới.

Cô vốn không phải người như vậy.

Nhưng từ khi Hoàng Tri Vi nói mấy lời tàn nhẫn đó, trong lòng Tôn Tâm Nghiên đã đề phòng cô ta.

Cũng may một tuần trôi qua, cô ta cũng không có hành động gì.

Trong lớp Hoàng Tri Vi luôn tự làm theo ý mình, con gái lớp 17 không ai dám chơi với cô ta, ngay cả khi giờ tiếng anh bắt phân tổ thảo luận nhóm, cô ta cũng làm một mình.

Cô ta giống như chẳng hề quan tâm đến sự xa lánh của đám con gái, chỉ càng chơi thân thiết với con trai hơn.

Khi các cô gái lên nhắc đến tên cô ta, phản ứng đầu tiên chính là cau mày khó chịu.

Vào sáng sớm thứ hai, cả lớp đang vào giờ truy bài.

Cầm sách ngữ văn trong tay, Lý Ái Trân dạo vòng quanh các tổ đầu lớp, dần dần đi xuống phía dưới.

Trên bàn học bỗng xuất hiện một bàn tay, xương ngón trỏ gõ xuống mặt bàn ‘cộc cộc’ hai cái, Hoàng Tri Vi nâng mặt lên.

Lý Ái Trân: “Buộc tóc lên.”

Lý Ái Trân nhìn thẳng vào mắt cô học sinh.

Sát cạnh cửa sổ bên trái, nắng sớm màu bạc chiếu lên người Hoàng Tri Vi, cô ta đang mặc một chiếc áo sơ mi xám thoải mái, ống tay áo xắn đến khuỷu, xắn rất tùy tiện.

Xung quanh là tiếng đọc bài ong ong, bên góc này lại im lặng tuyệt đối, có rất nhiều ánh mắt học sinh bị thu hút sang phía này.

Giăng co vài giây, uể oải lôi một cái dây chun từ cổ tay trái ra, Hoàng Tri Vi bẻ tay buộc lên sau đầu.

Sợi tóc dài quá vai bị buộc lên, còn vài sợi tóc ngắn sau tai thì vẫn cứ lộn xộn như cũ, vì thế so với lúc chưa buộc, bây giờ đầu tóc còn rối xù hơn.

Cô ta nghiêng người gật đầu một cái, lại bình tĩnh nhìn Lý Ái Trân.

Lý Ái Trân làm giáo viên đã mấy chục năm, ở trong khuôn viên trường nhỏ hẹp này, cô đã tiếp xúc với từng lớp rồi từng lớp học sinh.

Chỉ cần một ánh mắt thôi cũng có thể hiểu được tính cách của học sinh. Đứa nhỏ này, tính cách đã ăn sâu vào lòng, tổ chất tâm lý không giống bình thường, không cần mơ mộng thay đổi nó.

Trường học có trách nhiệm của trường học, giáo viên có trách nhiệm của giáo viên, nhưng suy cho cùng, mỗi người phải tự có trách nhiệm với chính cuộc đời mình, cho dù bạn chỉ mười mấy tuổi đi chăng nữa.

Gấp quyển sách ngữ văn trong tay lại, Lý Ái Trân rời đi.

Tôn Tâm Nghiên ngồi trong lớp học, chứng kiến toàn bộ màn độ sức không tiếng động này của Hoàng Trĩ Vi với giáo viên chủ nhiệm.

Sau khi tan học, có một người duy nhất gọi Hoàng Trĩ Vi ra nói chuyện, là Trần Ngan Kỳ. Cậu ta bảo Hoàng Trĩ Vi ra hành lang.

Từ cửa sổ nhìn ra, Hoàng Trĩ Vi cứ nằm sấp trên lan can cúi mặt nhìn xuống dưới. Tôn Tâm Nghiên không rõ Trần Ngan Kỳ nói gì với cô ta, nhưng cô nhìn ra được, hai người họ quan hệ rất tốt.

Có lẽ trước kia quan hệ giữa Hà Tân và cô ta cũng không tệ, chỉ là sau chuyện áo đồng phục kia, Hà Tân bắt đầu để ý đến cảm nhận của Tôn Tâm Nghiên, tránh gần gũi với Hoàng Trĩ Vi.

Hai ngày này, Hà Tân đưa ra một yêu cầu với Tôn Tâm Nghiên, sau này muốn cùng cô ăn cơm trưa ở ngoài trường, Tôn Tâm Nghiên không đồng ý. Hà Tân rất bất mãn, nói bình thường đã chẳng có thời gian ở cùng nhau, ở trường cô lại kiêng kị như thế, hai ngày cuối tuần cũng không chịu đi chơi cùng cậu, làm gì có đáng vẻ của một cô bạn gái chứ.

Tối hôm đó Tôn Tâm Nghiên không có đi xe, Hà Tân gọi taxi đưa cô về, ngồi trên xe cách nhau thật xa, lúc xuống xe lại đi bộ cùng cô thêm cả đoạn đường.

Bấy giờ Tôn Tâm Nghiên mới nhẹ giọng đáp trả: "Ai là bạn gái cậu chứ..."

Người đi bên cạnh cô không lên tiếng, một lát sau, tiếng cười hừ phát ra từ lỗ mũi.

10 giờ tối, ánh sáng mềm mại tràn ngập khắp không gian, hai người đeo cặp sách, cách nhau khoảng nửa mét, chậm rãi đi dọc bên đường.

Tôn Tâm Nghiên vô thức cúi đầu, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Mùa thu, cây ngô đồng bắt đầu rụng lá, khi chân dẫm lên, phát ra âm thanh vỡ vụn rất nhỏ.

Yên lặng đi cạnh nhau, bàn tay rủ xuống bên người bỗng bị chạm vào, cô còn chưa phản ứng kịp, bàn tay thăm dò vừa nãy đã nắm lấy tay cô.

Tôn Tâm Nghiên muốn giãy ra, bàn tay cậu con trai vừa cứng vừa lạnh, khi cô vừa buông tay ra, lại nhân cơ hội điều chỉnh góc độ, nắm tay cô thật chặt.

Hà Tân làm như chưa xảy ra chuyện gì, tay kia còn đút túi quần, cứ như vậy dắt tay cô bước lên phía trước.

Cả quá trình chỉ mất có một hai giây, hai bóng người một cao một thấp, tay nắm tay tiếp tục bước đi, trong lòng Tôn Tâm Nghiên sợ run bần bật, còn không dám nhìn cậu, ngón tay bị cậu nắm cũng không dám nhúc nhích nữa.

"Được rồi, đừng tiến nữa."

"Đến đầu đường phía trước tôi sẽ đi."

Tay cô gái tinh tế non mềm, giống như đang chạm vào đám mây vậy.

Hà Tân nắm chặt, liếc cô một cái: "Đừng có mè nheo nữa..."

Rõ ràng đã cố đi rất chậm, nhưng vẫn đến được đầu đường.

Đứng dưới gốc ngô đồng bên đường, Hà Tân không thả cô đi: "Thứ bảy ngày mai, cả ngày cậu có muốn cũng không thấy được tôi. Làm sao bây giờ?"

"Cậu bị cuồng tự luyện à?"

"Tôi cuồng tự luyện cậu cái gì..." Hà Tân cúi đầu nhìn cô: "Càng lớn càng giống con heo con."

Cuối cùng Tôn Tâm Nghiên cũng bị cậu kích phải ngẩng đầu, dưới bóng đêm, một đôi mắt xanh biếc rõ ràng, ánh mắt chứa đựng sự sắc bén công kích.

Hà Tân cười toe toét, nhìn khắp mặt cô một lượt: "Nếu nhìn kỹ cũng không thấy xinh đẹp mấy, mắt không to, mũi không cao..."

Lúc này cậu vẫn còn dắt tay cô, lặng lẽ đổi lại phương hướng bàn tay, trở thành mười ngón đan xen.

Lòng bàn tay dính chặt vào nhau, một cái thô ráp, một cái mềm mại.

Phát hiện cậu cố tình rời đi sự chú ý của mình, Tôn Tâm Nghiên vừa cau vừa thẹn.

Người trước mặt cười rất nhạt rất nhạt, cười đến trẻ con, so với cậu nam sinh suốt ngày vui đùa quá trớn ở trường học, ở sân bóng, hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, trong lòng Tôn Tâm Nghiên vốn cất giấu tâm sự mấy hôm nay, bỗng cảm thấy mềm mại.

Đứng ngược chiều ánh sáng, Hà Tân cách cô rất gần, gần đến nỗi Tôn Tâm Nghiên có thể nhìn thấy sống mũi cậu. Quả thật sống mũi cậu rất cao, long mi cũng rất dày, mặt nhỏ, ngũ quan lại khắc sâu hơn con trai bình thường một chút, khi đứng trong đám đông, rất dễ nhận ra cậu.

Cô biết rõ, trong trường có rất nhiều nữ sinh thích cậu, cảm thấy cậu rất đẹp trai, rất ngầu. Nhưng bọn họ chưa từng thấy một mặt này của cậu, ấu trĩ trẻ con.

Hai ngày nay Tôn Tâm Nghiên luôn nghĩ về một đạo lý: Có phải khi bạn có được thứ người khác cũng muốn, thì bạn nhất định phải trả giá thứ gì đó, đúng không?

Cho dù việc ‘có được’ là chủ động hay bị động đi nữa.

Thấy Tôn Tâm Nghiên đang ngơ ngẩn nhìn mình, Hà Tân hỏi: “Sao thế? Bỗng nhận ra tôi quá đẹp trai à?”

Lừ mắt nhìn cậu, Tôn Tâm Nghiên lại nhìn về phía ven đường.

Nhéo néo cánh tay cô, Hà Tân nói: “Ngày mai đi hẹn hò cùng tôi đi?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, nhân cơ hội rút tay ra, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

“Dẫn cậu đi ăn đồ ngon.” Cậu dụ dỗ cô.

“Không ăn, ngày mai trời mưa.”

“Trời mưa thì không chơi ngoài trời là được rồi, đi xem phim nhé?”

“Không xem.”

Hà Tân liếc nhìn cô, đá văng hòn đá nhỏ dưới chân, đáng vẻ hết cách với cô.

“Hôm qua đưa cậu đi thi, cậu làm chưa?” Tôn Tâm Nghiên đột nhiên hỏi.

“...”

Hầu kết động đây, Hà Tân nói: “Ngày mai ra ngoài chơi cùng tôi, tối nay tôi làm bài.”

“Cậu làm bài là tốt cho cậu, không phải vì tôi. Tiết tiếng anh trên lớp hôm nay cậu lại ngủ phải không?”

“Chỉ thiếp đi vài giây thôi, này, tiếng anh của tôi cũng đâu có tệ...”

“Học tập không phải ba ngày đi đánh cá, hai ngày làm thơ lười, nếu cậu cứ như vậy, thành tích còn lâu mới tốt lên được.”

Lúc đầu chăm chỉ quá, hai ngày này rõ ràng Hà Tân đã chảnh mắng.

“Được rồi.” Cậu đáp có lệ cho qua, nhìn cô: “Đã biết, đã biết, thưa cô giáo nhỏ. Vậy ngày mai tính thế nào?”

“Còn mấy đề toán học thêm tôi vẫn chưa làm xong. Mai mà không làm xong thì tôi còn lâu mới được ra khỏi nhà.”

“Không phải chứ?” Hà Tân cạ lời nhìn cô: “Chị à, hẹn cậu đi chơi có một hôm mà sao khó thế.”

“Thấy khó thì đừng hẹn nữa.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu: “Tôi phải đi rồi. Cậu về nhà cẩn thận.”

Kéo khuỷu tay người kia lùi trở về, Hà Tân: “Đi cái gì mà đi, còn có chuyện chưa nói xong...”

Tôn Tâm Nghiên bị cậu túm ngược trở lại.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Không phải còn một vấn đề chưa được làm rõ sao?”

“Vấn đề gì?” Án đường Tôn Tâm Nghiên nhú lại.

“Rốt cuộc ai là bạn gái tôi, mau nói rõ ràng đi?”

“...”

Thấy Tôn Tâm Nghiên trầm mặc, Hà Tân lại nắm lấy một bàn tay lỏng lẻo của cô, thanh âm trầm thấp: "Tôi có phải bạn trai cậu không?"

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, tim đập loạn nhịp.

"Cậu nói cậu không vội."

"Không vội cái gì chứ." Hà Tân tức giận, giọng nói khàn khàn: "Ôm cũng ôm rồi... Cậu không có cảm giác gì với tôi sao?"

Tôn Tâm Nghiên không nói được lời nào, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cậu như mang theo dòng điện, khiến cho cô tê dại, không rút nổi tay ra.

Hà Tân: "Hiện tại tôi vừa không thấy cậu đã nhớ đến cậu, cậu có nhớ tôi không?"

Chiếc xe ô tô ngang qua ven đường, thiếu nam thiếu nữ nắm tay nhau đứng dưới tàng cây, không nhúc nhích.

Mạch máu trên cổ giật giật, Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, không dám nhìn cậu dù chỉ là một cái liếc mắt.

Không biết qua bao lâu, Hà Tân thấy cô ngẩng đầu lên, ánh mắt rung động.

"Nhớ."

Nhớ.

Hơn nữa là từng phút từng giây đều có chút nhớ.

Lúc thấy được cậu, lúc không thấy được cậu, khi ở trong lớp và cả khi đang nắm tay nhau như bây giờ.

Nhìn cô bằng ánh mắt nồng bỏng, Hà Tân vuốt tóc cô: "Đồ ngốc."

"Tôi về nhà đây, tạm biệt."

Tôn Tâm Nghiên rút tay ra, bước đi như đang chạy trốn.

Về đến nhà, chào hỏi bố mẹ ở trong phòng khách xong, Tôn Tâm Nghiên về phòng mình, quần áo cũng chẳng buồn thay đã nằm bò lên giường, mặt áp lên gối ôm hình con gấu đen bằng nhung.

Chôn mặt vào trong đó, hít một hơi thật sâu, cô chọc ngón tay lên đôi mắt bằng nhựa của con gấu đen. Giọng nói của bố mẹ ở ngoài phòng truyền vào, gọi cô ra ăn cơm tối.

Cô không thấy đói bụng chút nào, cứ như vậy nằm một mình trong chốc lát, nếu không thì trái tim sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực mất.

Cửa sổ không đóng, gió lùa vào, rèm cửa tung bay trong buổi đêm tháng 9.

Lời Hà Tân nói còn văng vẳng bên tai: "Tôi có phải bạn trai cậu không?"

Đúng vậy, cô có bạn trai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29

Khi một cô gái đối mặt với sự theo đuổi của một chàng trai, tâm trạng luôn rất phức tạp, cô ấy luôn luôn tự mâu thuẫn, ở trong ngót ngẻo lại cảm thấy sợ hãi.

Thế giới nhỏ bé vốn bình yên, đơn giản bỗng xuất hiện nhiều thêm một người, đối với thế giới hai người sắp tới, Tôn Tâm Nghiên không biết phải làm thế nào.

Yêu đương thì phải làm gì nhỉ? Làm sao bây giờ, cô chẳng biết gì cả,

Cô chưa từng học qua, cũng chẳng có ai dạy bảo cả. Đêm nay, Hà Tân gửi tin nhắn cho cô hơi muộn một chút.

Nói về cái gì hả? Thì nói về chòm sao, nhóm máu của hai đứa, rồi nói về thời thơ ấu bên nhau.

Thật ra nếu đang hoảng mà nói, hai người bọn họ mới 4, 5 tuổi đã quen biết nhau, nhưng chỉ thật sự vào mùa hè năm 8 tuổi đó. Đáng tiếc sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế nên Tôn Tâm Nghiên nói với cậu, trên đùi cô còn vết sẹo.

Hà Tân đáp: Thôi xong rồi, sau này không tham gia Hoa khôi giảng đường được rồi.

Nằm trong chăn, Tôn Tâm Nghiên vừa nhìn màn hình vừa cười khúc khích, trả lời: Cũng đâu có định tham gia đâu.

Hà Tân đáp: Nói cũng đúng, heo làm gì có quyền tham gia.

Tôn Tâm Nghiên đáp: Cậu mới là heo.

Hà Tân trả lời: Ủ, là tôi.

Tôn Tâm Nghiên đáp: Như thế mới đúng, cậu phải nhường tôi.

Hà Tân nhấn lại: Tôi chỉ nhường bạn gái của mình thôi, cậu có phải không?

Tôn Tâm Nghiên cố tình chống đối: Không phải.

Hà Tân đáp: Lặp lại lần nữa.

Nở nụ cười, Tôn Tâm Nghiên nhìn chăm chăm vào ánh sáng của màn hình di động một lúc lâu, đầu ngón tay mới từ tốn gõ vài chữ.

___ Hà Tân, sau này cậu sẽ vẫn thích tôi sao?

Hỏi đáp trong giây lát.

___ Tôi mãi mãi thích cậu.

Là ai treo ánh trăng vĩnh hằng lên màn đêm tối tăm, lại là ai khiến cho ngôi sao phát sáng nhàn nhạt, giống như suối nước nhỏ trong vắt xuôi theo dòng chảy thời gian.

Khi đó chúng ta không hề biết ‘mãi mãi’ xa xôi đến mức nào, có lẽ nên dùng một từ khác thay thế ___ thật sự.

Tôi mãi mãi thích cậu.

Đúng vậy, tôi thật sự thích cậu.

Buổi chiều hôm sau là thứ bảy, mưa phùn giăng kín bầu trời mênh mông, Tôn Tâm Nghiên bị Hà Tân hẹn đến rạp chiếu phim Vạn Đạt, bắt đầu buổi hẹn hò đầu tiên của cuộc đời. Hà Tân đến sớm hơn cô, ngồi rảnh rang ở bàn chơi điện thoại, trong tay là cốc đồ uống, ăn mặc rất bảnh bao.

Có không ít người tụ tập ở xung quanh mua phiếu, khi Tôn Tâm Nghiên thấy cậu ở xa xa, trùng hợp cậu cũng nâng mắt nhìn. Ánh mắt đôi bên chạm nhau, nhớ tới mấy lời trong tin nhắn hôm qua, Tôn Tâm Nghiên đỏ mặt tím đập rộn ràng, cố gắng bình tĩnh lại, cô dành cho cậu một nụ cười ngọt ngào thuần khiết.

Cách cả đám người, Hà Tân nhìn Tôn Tâm Nghiên chinh cặp sách trên hai vai bước lại gần phía mình.

Kéo ghế dựa bên cạnh ra, Hà Tân đỡ cô ngồi xuống rồi lại đặt cả sập quảng cáo phim ảnh trước mặt cô.

“Muốn xem bộ nào?”

Tôn Tâm Nghiên mặc áo sơ mi bên trong, bên ngoài mặc áo len sợi dệt màu trắng, sau khi ngồi xuống, cô cúi đầu xem từng tờ quảng cáo trên bàn. Tóc đen phía sau lưng rủ xuống, che khuất một bên gò má, dịu dàng như nước.

Ở bên cạnh, bỗng có một bàn tay vén từng sợi tóc tuột ra sau vai giúp cô.

Bà vai cứng đờ, Tôn Tâm Nghiên nói: “Tiếp Tục Trò Chuyện và Phán Đoán Của Lý Mễ, cậu muốn xem cái nào?”

“Tùy cậu thôi.”

“Vậy xem Phán Đoán Của Lý Mễ đi, lần trước Thẩm Duyệt cũng đi xem, bảo khá hay.”

“Được.”

Hà Tân ưỡ oai đứng dậy, chỉnh lại quần áo của mình: “Tôi đi mua phiếu, cậu ngồi chỗ này chờ tôi, đừng có chạy đi lung tung.”

“Để tôi đi mua cho.”

Hà Tân mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu cô, ngoảnh mặt làm ngơ trước ý kiến của cô, trực tiếp đi thẳng.

Mua được phiếu xong, lúc đang định đi mua đồ ăn vặt, Hà Tân đã thấy Tôn Tâm Nghiên đứng cạnh quầy, trong tay ôm một hộp bắp rang bơ lớn.

Cô chỉ về phía hai ly đồ uống trên quầy thủy tinh: “Không còn tay nữa, cậu mau cầm hộ đi.”

“Phán đoán của Lý Mễ” là bộ phim như thế nào?

Bạn trai của nữ chính Lý Mễ mất tích nhiều năm, nhưng vẫn luôn viết thư gửi cho cô ấy, kể về tình hình hiện tại của mình. Không thể tìm thấy người yêu, Lý Mễ đành đem ảnh chụp của bạn trai dán lên bìa của tạp chí, hằng ngày đều mang theo cuốn tạp chí đi lái taxi, vẫn luôn tìm anh ta.

Phim chiếu được một nửa, Tôn Tâm Nghiên bật khóc, cuối cùng Hà Tân mới tìm được cơ hội nắm tay cô.

Thật ra lúc bước vào rạp chiếu phim cậu đã muốn nắm tay cô rồi, trai gái rủ nhau đi xem phim ảnh, không phải để tạo bầu không khí lãng mạn thân mật sao, nhưng hình như Tôn Tâm Nghiên đã có phòng bị, tay luôn để cách cậu thật xa, mà giữa tay vịn của bọn họ còn đặt thêm một hộp bắp rang bơ to bự.

Mãi không thấy động tĩnh gì khác, Hà Tân liền cầm hộp bắp rang bơ lên hỏi cô: “Còn ăn nữa không?”

Cô còn tưởng cậu muốn ăn, liền lắc đầu. Ai ngờ Hà Tân trực tiếp đặt bắp rang bơ xuống dưới chân.

Tay vịn của ghế bị cậu ấn nâng lên, giữa hai người không còn gì ngăn cách nữa, cậu động đậy, cánh tay dựa sát tay cô.

Lúc đầu Tôn Tâm Nghiên rất cảnh giác, nhưng vừa mới bật khóc thì cái gì cũng quên hết, từng giọt nước mắt như hạt châu thi nhau rơi xuống, trong bóng tối, cô liên tục lấy khăn giấy lau khôe mắt.

Thế nên có người đã nhân cơ hội nắm lấy tay cô: “Bình tĩnh nào, bạn trai cậu không giống thế đâu, đừng khóc nữa.”

Tôn Tâm Nghiên thấy cậu thờ ơ: “Động vật máu lạnh.”

“Nói cái gì?”

Cậu cúi xuống sát mặt cô, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Quá gần, hơi thở của cậu dừng trên gò má cô, Tôn Tâm Nghiên hơi né tránh: “Không có gì, cậu xem của cậu đi, đừng làm phiền tôi.”

Hà Tân ngồi trở lại, lặng lẽ đan mười ngón tay với cô.

Cùng cô ở bên nhau mới biết được, tay con gái có thể mềm đến vậy, hơn nữa cũng không ấm áp như trong tưởng tượng, mà ngược lại, còn hơi lạnh lạnh.

Bộ phim kết thúc, bọn họ theo dòng người rời khỏi rạp chiếu, mắt Tôn Tâm Nghiên hồng hồng, Hà Tân nhìn lại cảm thấy hơi buồn cười, xem có một bộ phim mà có thể khóc thành như vậy.

Xem xong phim thời gian vẫn còn sớm, Hà Tân nói Tôn Tâm Nghiên đi ăn cơm, Tôn Tâm Nghiên không chịu, bảo bố mẹ còn ở nhà, cô muốn về sớm.

Thật ra, muốn về nhà sớm chỉ là một nửa nguyên nhân, lý do còn lại là không muốn tiêu tiền của cậu.

Lần đầu tiên hẹn hò, cả hai người đều chưa đã thèm, Hà Tân đã đưa cô về đến cửa sau nhà, lại dẫn cô ra quảng trường gần đó ngồi một lát.

Mưa nhỏ lất phất bay, không bật ô, Tôn Tâm Nghiên đi phía trước cậu, mu bàn tay lại để phía sau. Từ từ đi theo cô, Hà Tân nhìn bụi mưa tinh tế biến mất ở tóc cô, chiếc áo len mềm mại của cô.

Quảng trường không có ai, bọn họ tìm được một chỗ trú mưa.

Rõ ràng là Hà Tân rủ cô tới, vậy mà giờ cậu lại ghét bỏ không muốn đặt mông ngồi xuống ghế, ngó trái ngó phải rồi lấy giấy ăn lau qua lau lại, cuối cùng còn phô trương đặt thêm giấy ăn lót phía dưới mới chịu ngồi xuống, chính thức tiêu tủng cả túi giấy ăn của Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên khinh thường nhìn đại thiếu gia ngồi bên cạnh.

Di động của Hà Tân bỗng vang lên.

Cậu trả lời rất đơn giản, bỗng lại nói: “Đang ở cạnh đối tượng của tôi, ừ, các cậu chơi đi.”

Cúp máy.

Tôn Tâm Nghiên: “Cậu nói bậy cái gì với người khác thế...”

“Một thằng bạn.” Nhìn ánh mắt khẩn trương của cô, Hà Tân nói: “Không phải học sinh trường mình.”

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, nhìn tay mình.

“Có một người chắc chắn không giấu được, tôi phải nói trước để cậu đề phòng.”

Tôn Tâm Nghiên nâng mặt nhìn cậu, ánh mắt trong trẻo: “Ai?”

“Ngạn Kỳ.” Hà Tân nói: “Nhưng trong lòng cậu ta hiểu rõ, sẽ không nói linh tinh.”

“Chuyện của chúng ta, cậu đều kể hết cho cậu ta?”

“Chuyện nào của chúng ta?” Đôi mắt híp lại, Hà Tân bỗng như cười như không liếc nhìn cô: “Đương nhiên sẽ không.”

“Cậu ta là bạn tốt nhất của cậu?”

“Ừ.”

Hà Tân nói: “Vậy cậu chơi thân với ai nhất? Lý Dịch?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “Hiện tại trong lớp là Lý Dịch, cấp hai có một người, nhưng bây giờ ở nước ngoài rồi. Đúng rồi, chính là người cậu gặp lần trước đây.”

“Cái người khen tôi đẹp trai á?”

“Cậu đẹp trai chỗ nào...”

Tôn Tâm Nghiên không nói tiếp nữa, ngắm hạt mưa nhỏ dưới mái hiên.

Ánh hoàng hôn mềm mại trong cơn mưa, cỏ cây xung quanh quảng trường được bao phủ bởi màu vàng của mùa thu, nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

“Kỳ nghỉ sắp tới cậu tính làm gì, ra ngoài chơi nhé?” Hà Tân hỏi.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Hình như mẹ tôi lại đăng ký cho tôi một khóa học thêm rồi.”

“Lại học thêm? Thêm cái gì?”

“Vật lý. Bình thường vật lý của tôi cũng không tốt mấy.”

“Mẹ nó chứ, mẹ cậu định để cậu làm nữ thủ khoa à?”

Tôn Tâm Nghiên tròn trừng mắt, vươn một ngón tay chỉ mặt cậu: “Nói tục?”

Hà Tân nhanh tay lẹ mắt cầm đầu ngón tay kia của cô, cười.

Cậu không buông tay ra, kéo tay cô lên đùi mình, cúi đầu lật qua lật lại ngắm nghía.

Chỉ bằng một nửa bàn tay mình, ở đầu ngón tay có vết chai mỏng.

Tôn Tâm Nghiên thoát tay ra.

Hà Tân không để bụng: “Học đàn từ khi nào?”

“6 tuổi.”

“Bé như vậy?”

“Không bé đâu, có người mới 3, 4 tuổi đã học rồi, giỏi vô cùng luôn.” Tôn Tâm Nghiên nói: “Lý Giai lớp mình cũng vậy đấy, cô ấy bắt đầu học từ năm 4 tuổi.”

“Lý Giai nào?” Hà Tân mờ mịt hỏi.

“...”

Tôn Tâm Nghiên nhẹ nhàng thở dài.

Đúng là người chả coi ai ra gì.

Hà Tân đột nhiên nói: "Bị cậu cắt ngang suýt chút nữa thì quên, cậu đừng có bỏ qua câu hỏi của tôi, mấy ngày nghỉ cậu có kế hoạch gì?"

"Không có, chỉ học thêm thôi."

"Đừng có dọa tôi, học cả bảy ngày chắc."

Tôn Tâm Nghiên im lặng, Hà Tân nói: "Tôi có hai người bạn cấp 2 sẽ về vào lúc đó, cùng tôi đi đón họ nhé?"

Khó khăn lắm mới có được bạn gái, lại không được khoe với người khác, trong lòng Hà Tân đã bị ghen đến mức hoảng.

"Có cái gì hay để xem đâu, tôi cũng không quen họ."

"Không gặp thì sao mà quen được, gặp nhau hai lần là thành bạn ngay thôi. Hay cậu không muốn quen biết với bạn bè tôi?"

"Gặp làm gì?"

"Thì ăn cơm ca hát gì đó, chứ gặp để làm gì?"

Tôn Tâm Nghiên ngẫm nghĩ: "Đến lúc đó tính sau."

Vốn dĩ cô không thích chơi với người lạ, huống chi còn là bạn bè của cậu, buổi sinh nhật lần trước cô cũng hiểu đại khái rồi.

Hà Tân nhướn mày: "Tính sau cái gì, cũng đâu phải người quen biết trong trường, không đi cũng phải đi."

Tôn Tâm Nghiên giận dỗi không đáp lời.

Mưa đã ngừng lại, không khí mát lạnh, con đường lát gạch đỏ phủ đầy nước. Có tiếng còi xe cách đó không xa.

"Tức giận?"

Một lát sau, Hà Tân thấy sắc mặt Tôn Tâm Nghiên không đúng: "Chỉ muốn đưa cậu đi gặp bạn bè tôi thôi mà. Bạn bè của bạn trai, cậu không muốn quen biết sao?"

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Tôn Tâm Nghiên giặt tay cậu xuống, không thèm nhìn cậu.

"Cậu biết không, có đôi lúc cậu nói chuyện rất bá đạo, giọng điệu cũng không tốt."

Bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vì cậu mà cô bị Hoàng Trĩ Vi mắng đến không cãi lại nổi.

Đều tại cậu.

Người như vậy có cái gì đáng để thích chứ, vậy mà cô còn đồng ý ở bên cậu... Cứ nghĩ như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy ảm ức.

Hà Tân sao biết được những suy nghĩ lòng vòng trong đầu cô, chỉ thấy vành mắt cô đỏ hồng, đã ngây ngẩn cả người.

"Này... Khóc?" Đôi mắt ngập nước lập tức rơi xuống một giọt nước mắt, Hà Tân đưa tay lau giúp cô, ngay sau đó lại rơi xuống một giọt.

Hà Tân đau lòng: "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, không đi, đánh chết cũng không đi được chưa..."

Tôn Tâm Nghiên cũng chẳng hiểu mình bị làm sao nữa, bỗng lại trở nên yếu ớt hẳn cảm như vậy, không thể ngăn nổi dòng nước mắt, mãi cho đến khi nghe câu "Đánh chết cũng không đi" của cậu, lại nín khóc mỉm cười.

Nước mắt vẫn rơi, cô hỏi cậu bằng giọng mũi nức nở: "Sao lại bị đánh chết chứ?"

Lông mi ướt đẫm nước mắt.

Hà Tân bị cô chọc cười, cẩn thận lau sạch nước mắt vương trên mặt cô, bắt đầu đi nói: "Tôn Tâm Nghiên, cậu đánh chết tôi rồi."

Đây là lần hẹn hò đầu tiên trong đời của Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên, ngọt ngào, chua xót, ngọt ngào, tất cả đều thấm vào trong làn mưa bụi lất phất của buổi hoàng hôn.

Không có gì trên thế giới này có thể so sánh được, sau này càng không có.

Câu slogan kinh điển trong văn án đã xuất hiện: v và sẽ còn xuất hiện nữa. Bạn nghĩ sẽ gặp lại nó vào hoàn cảnh nào?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 30

Kết quả kỳ thi đầu tiên của năm lớp 11 được công bố sau kỳ nghỉ.

Buổi sáng sau khi có xếp hạng, Lý Dịch khóc.

Nằm gục xuống bàn khóc không thành tiếng.

Tôn Tâm Nghiên và mấy cô gái vây quanh an ủi cô ấy.

“Không sao đâu mà Lý Dịch, mới có một lần thi không tốt thôi.”

“Đúng vậy, cũng chỉ là khảo sát đầu năm, cậu đừng lo quá.”

“Đừng khóc nữa.”

Đến giờ nghỉ trưa, có vài người đã quay lại lớp, tâm trạng của Lý Dịch cũng từ từ bình tĩnh lại.

Tôn Tâm Nghiên vẫn ngồi trước bàn của cô ấy, sờ đầu cô ấy, lấy giấy ăn lau nước mắt trên mặt cô ấy: “Đừng khóc, vừa mới phân lại ban, tất cả mọi người đều chưa kịp thích ứng, thành tích của tớ cũng không tốt mà.”

Lý Dịch nức nở: “Cậu là không tốt, còn tớ là quá kém, bố mẹ mà hỏi điểm thì tớ chết chắc.”

Thành tích của Lý Dịch vẫn luôn ở mức trung bình, nhưng lần này lại tụt xuống tận 40.

Thật ra không chỉ cô ấy, sau khi phân ban, xếp hạng thành tích các lớp đã có sự xáo trộn. Các lớp vốn bị thành tích môn văn kéo xuống nay bỗng trở nên tốt hơn. Còn các lớp vốn học đều, thành tích nổi bật, lại tụt hạng.

Tôn Tâm Nghiên đứng thứ 15, tạm coi là không cao không thấp. Mà sau một tháng nỗ lực, thành tích của Hà Tân với tốc độ rùa bò đã tăng lên hai bậc, xếp thứ 44 của lớp.

Buổi tối tâm tình Lý Dịch không tốt, không rời lớp đi ăn, Tôn Tâm Nghiên lại bị Hà Tân kéo ra ngoài ăn cơm.

Bọn họ đến một chỗ khá xa trường học, cơm nước xong cũng không vội vàng trở về. Ở công viên của tiểu khu bên cạnh, Tôn Tâm Nghiên bắt đầu tiến hành một buổi giáo dục lại tư tưởng cho Hà Tân.

“Lần trước đã hứa với tôi là sẽ học hành nghiêm túc, chăm chỉ, cậu cảm thấy mình đã làm được chưa?” Tôn Tâm Nghiên dựa vào thiết bị tập thể dục công cộng phía sau lưng.

“Tiến bộ rồi mà.” Hà Tân cầm lấy thanh sắt cạnh tay cô.

“Tiến bộ cái gì, tiến bộ hai bậc?”

“Bây giờ còn cách kỳ thi đại học bao nhiêu là bài kiểm tra nữa, mỗi lần tiến bộ hai bậc, không được sao?”

“Cậu cứ mơ giấc mơ lớn của cậu đi.”

Hà Tân kéo khoe miệng, muốn chạm vào tay cô.

Tôn Tâm Nghiên gạt cậu ra, trong lòng thấy hơi sốt ruột, nghiêm túc nhìn cậu: “Cậu đừng như thế nữa, cứ tỏ ra chẳng có gì quan trọng cả, chẳng ai rảnh mà đùa với cậu đâu.”

Thật ra cô còn một ý nghĩ, khi đó cậu hứa ngon hứa ngọt là vì muốn theo đuổi cô, giờ tán đổ rồi, cậu cảm thấy không cần nghiêm túc nữa.

“Sao lại tức giận rồi?”

Hà Tân dừng lại: “Ngày, cậu cũng đừng đặt yêu cầu quá cao với tôi, mới có một tháng, cậu lại mong tôi thi lọt top 10 của lớp sao?”

Nói vậy cũng có đạo lý, đều tại cô quá nóng vội.

Tôn Tâm Nghiên không nói lời nào, nhìn vào đôi mắt cậu, lặng im chốc lát rồi lại cúi đầu.

Cô như vậy, trong lòng Hà Tân bỗng cảm thấy mềm mại.

Thở phào nhẹ nhõm, Hà Tân cúi đầu cùng cô, ngang nhiên dựa vào, trán nhẹ nhàng chạm vào trán cô.

Tôn Tâm Nghiên đẩy vai cậu: "Cậu tránh ra..."

Cơ thể chàng trai không hề xi nhê.

Trên đỉnh đầu truyền xuống âm thanh trầm thấp: "Nào, biết cậu lo cho tôi mà, chuyện tôi đã hứa với cậu thì nhất định sẽ làm. Lần tới sẽ lọt top 10 của lớp, được chưa? Đừng tức giận với tôi mà."

"Không có tức giận."

Nắm lấy tay cô, Hà Tân dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô: "Không tức giận thì cho tôi ôm một cái đi."

Cậu vuron cánh tay bao trọn cô lại.

Khi chưa yêu đương, Tôn Tâm Nghiên cứ nghĩ rằng tình yêu sẽ rất đơn giản tốt đẹp, giống như tình yêu Platon (*), chỉ cần nhìn nhau, nhớ đến nhau, gửi tin nhắn âu yếm cho nhau mỗi ngày là cũng đủ ngọt ngào. Nhưng khi thật sự ở bên Hà Tân mới biết được, cậu luôn bất thành lỉnh chạm tay chạm chân với cô, khiến cho cô rất khấn trương.

(*) Tình yêu Platon là kiểu tình yêu trong sáng thuần khiết, thiên về tinh thần, không có đụng chạm xác thịt.

Có phải tất cả con trai đều như vậy không?

Không phải là cô không thích, chỉ là cảm thấy như vậy hơi không thuần khiết.

Tôn Tâm Nghiên đỏ mặt đẩy cậu ra: "Cậu đừng có như vậy nữa được không?"

"Được được được... Tôi sai rồi..."

Hà Tân vẫn theo ý cô, lùi lại một chút, chăm chú gãi tóc trên trán cô: "Đi thôi, về trường học."

Không có Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ đi ăn cơm với hai người bạn khác. Khi về lớp thấy một mình Lý Dịch đang nằm bò trên hành lang suy nghĩ gì đó.

Cậu ta lười nhác đi qua: "Ui da, hôm nay lại có một mình cơ đấy. Không đi ăn cơm sao?"

Lý Dịch liếc nhìn cậu ta.

Trần Ngạn Kỳ thấy đôi mắt cô ấy hồng hồng: "Này này, Dịch ca, sao mắt đỏ vậy?"

Dịch ca là biệt danh mới cậu ta đặt cho cô ấy.

"Đừng có nói chuyện với tôi, giờ không có hứng."

Đặt tay lên lan can, Trần Ngạn Kỳ lại còn mỉm cười, thoáng sau lại nghiêm túc: "Có chuyện gì thế, nói thử tôi nghe, biết đâu tôi lại giúp được."

Trời sinh có người tâm địa lạnh nhạt, có người lại hào hiệp trọng nghĩa. Không sai, Trần Ngạn Kỳ chính là kiểu người thích chõ mũi vào chuyện người khác.

"Cậu nghĩ mình là ai, gặp chuyện gì cũng có thể giúp?"

Trần Ngạn Kỳ không hề tức giận: "Cậu không nói sao tôi biết có giúp được không?"

Nhìn bầu trời chạng vạng trong khuôn viên trường, Lý Dịch không nói lời nào.

Trần Ngạn Kỳ: "Nhanh lên nhanh lên, còn có người đợi tôi ở dưới tầng, không nói thì tôi đi đây."

Lý Dịch buồn bực nói: "Kết quả thi quá kém, cậu giúp được sao?"

Trần Ngạn Kỳ cười: "Cứ tưởng chuyện gì... Kém bao nhiêu?"

Cậu ta thật sự không chú ý đến thành tích của cô ấy.

“Xếp thứ 40 của lớp.” Lý Dịch nhỏ giọng nói.

Trần Ngạn Kỳ hơi buồn cười: 40 cái gì chứ, nói toẹt ra là đứng thứ 8 đếm ngược cho nhanh.

Nhưng mấy lời này đương nhiên không thể nói ra: “Mới có thi khảo sát, không to tát gì, lần sau cố gắng là được.”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế, bố mẹ mà biết sẽ giết tôi mất.”

Im lặng một lát, Lý Dịch quay đầu lại, phát hiện Trần Ngạn Kỳ không còn ở đó nữa.

Cô ấy cũng không biết cậu ta rời đi từ lúc nào.

Lý Dịch vừa tức vừa hận, cái tên rảnh rỗi kia dụ cô nói ra liền bỏ đi luôn, cô ấy còn ngớ ngẩn nói lời trong lòng cho cậu ta nghe.

Không ngờ lát sau Trần Ngạn Kỳ lại đi ra từ lớp bên cạnh, nói nói cười cười với một người bạn.

Oán giận lườm cậu ta, Lý Dịch quay mặt đi.

Ai biết Trần Ngạn Kỳ lại cố tình đi về phía cô, đuôi mắt Lý Dịch thấy cậu ta ném thứ gì đó lên lan can.

“Vắt và lăm mới cướp được đây, thương cho cậu.”

Không đợi Lý Dịch phản ứng, Trần Ngạn Kỳ đã chạy theo cậu bạn lớp bên cạnh rồi.

Lý Dịch thấy nam sinh lớp bên cạnh quay đầu nhìn mình một cái, hình như đang trêu Trần Ngạn Kỳ gì đó, Trần Ngạn Kỳ cười mắng: “Nói vớ nói vẩn, đây là anh em của tôi...”

Lý Dịch cúi đầu, trong tay cầm một gói bánh dứa, một cây kẹo mút.

Khi về lớp Tôn Tâm Nghiên vẫn thấy Lý Dịch ngồi ngây ngốc một mình.

Cô đưa túi gà cuộn cho cô ấy: “Ăn đi mau lên, lát nữa vào học rồi.”

“Cảm ơn.” Lý Dịch bóc túi giấy bóng, há miệng cắn to một miếng.

Tôn Tâm Nghiên thấy tâm trạng cô ấy đã tốt lên, phát hiện ra trên bàn cô ấy có túi bánh dứa: “Vừa nãy cậu xuống mua đồ ăn à?”

“Hả?” Lý Dịch nhìn cô, mơ hồ ừ một tiếng.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, Lý Dịch cũng không biết, sao mình không nói với Tôn Tâm Nghiên bánh dứa là của Trần Ngạn Kỳ.

Có lẽ khi đó cô ấy đã ý thức được, chuyện cũ của cô ấy với cậu ta quá ít ỏi, ít đến mức chỉ có một cái bánh dứa một cây kẹo mút giấu kín trong lòng, trở thành một bí mật.

Kỳ thi lần này qua đi, tinh thần học tập khẩn trương của lớp 11 bắt đầu được khởi động.

Vào giữa tháng 10, thầy toán theo yêu cầu của nhà trường đào tạo một lớp chuyên sâu, tập hợp các học sinh khá giỏi của hai lớp vào một chỗ, dạy thêm vào buổi sáng thứ bảy.

Thành tích môn toán của Tôn Tâm Nghiên không nổi bật, chỉ ở mức trung bình của lớp, nhưng thầy toán rất quý cô, bèn gọi cả cô vào.

Ngoài ý muốn của mọi người là, trong danh sách lần này có cả Hoàng Trĩ Vi.

Kỳ thi lần trước, kết quả của Hoàng Trĩ Vi khiến cả lớp 17 phải mở rộng tầm mắt. Cô ta xếp thứ 13 của lớp.

Các nữ sinh càng chán ghét cô ta: Sao người như vậy thành tích không xếp bét, có công bằng không vậy?

Thứ bảy học thêm, các học sinh đứng giờ vào lớp, không có chỗ ngồi cố định, mọi người được chọn chỗ tùy ý.

Tôn Tâm Nghiên đến tương đối sớm, ngồi vào vị trí giữa của lớp.

Khi Hoàng Trĩ Vi bước vào lớp, người đã tới hơn phân nửa. Ánh mắt cô ta nhàn nhạt quét quanh phòng học một vòng, ngồi xuống vị trí trống phía sau Tôn Tâm Nghiên.

Hôm nay cô ta ăn mặc rất gọn gàng, toàn bộ tóc được vót lên, búi thành một cục, tóc mái màu đen cũng được cắt ngắn và kẹp lại bằng cặp tóc. Mặc kệ ăn mặc như thế nào, cô ta luôn mang đến cho mọi người cảm giác khác biệt.

Rõ ràng không đẹp, nhưng lại rất bắt mắt.

Nghe động tĩnh của bàn ghế đằng sau, lòng Tôn Tâm Nghiên khẩn trương.

Bởi vì là học thêm, nên thầy toán thoải mái hơn nhiều so với ngày thường, học sinh cũng hăng hái phát biểu xây dựng bài, không khí trong lớp rất tốt.

Sau khi tan học, Hoàng Trĩ Vi là người đầu tiên khoác cặp rời lớp. Cô ta đi rồi, trong lòng Tôn Tâm Nghiên mới kịp thở phào nhẹ nhõm.

Thu dọn bút sách, lại có người đến bên cạnh.

“Cái đề sai lần trước cậu sửa hết chưa?”

Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu nhìn Hàn Đông, cười: “Cậu mà không nhắc thì tôi cũng quên mang trả cậu luôn, ngại ghê. Ngày mai đi học tôi đưa cậu nhé.”

“Được.”

Cả hai cùng xách cặp xuống lầu.

Quen biết từ sớm, Tôn Tâm Nghiên và Hàn Đông trong lớp cũng coi như bạn cũ. Dù vậy cô cũng chỉ nói mấy câu với cậu ta.

Hàn Đông thoát nhìn rất lạnh lùng, kiêu ngạo, luôn giữ khoảng cách với mọi người. Nhưng cậu ta lại không giống với đa số học sinh quái gở, cậu ta rất ôn hòa.

“Đúng rồi, còn chưa có cảm ơn cậu, trong đề khảo sát lần này có một câu cách làm giống hệt trong đề sai cậu chữa lần trước.”

“Cái này cần gì cảm ơn, là mèo mù với phải chuột chết thôi.”

Trên cầu thang, Tôn Tâm Nghiên suy ngẫm về câu nói này, nhẹ nhàng cười, xấu hổ nói: “Nghe thế nào cũng giống như đang nói tôi là mèo mù vậy?”

Lúc này Hàn Đông mới nhìn cô, nở nụ cười rất nhạt.

Đi khỏi khu dạy học, cậu ta nói: “Đôi khi chiến thuật học tập vẫn rất có ích, làm nhiều bao giờ cũng tốt hơn làm ít.”

Điểm này Tôn Tâm Nghiên hoàn toàn đồng ý: “Ừ, tôi cũng cảm thấy như vậy. Thật ra tôi rất khâm phục thói quen học tập của cậu, cậu phân chia thời gian như thế nào vậy? Nói với tôi được không?”

Tôn Tâm Nghiên muốn học hỏi kinh nghiệm từ cậu ta.

“Tôi lập bảng thời gian biểu cho riêng mình, cậu thì sao?”

“Có thể cho tôi xem được không?”

“Sao lại không thể chứ, ngày mai tôi mang cho cậu.”

Hàn Đông lấy xe ra, Tôn Tâm Nghiên đứng trước cổng trường nói tạm biệt với cậu ta. Đợi mọi người đi xa, Tôn Tâm Nghiên mới đi đến phía nam đường cái, thấy Hà Tân đang đứng đợi cô dưới cây cột điện.

Cậu mặc áo sơ mi cao bồi màu tối, trên đầu đội mũ lưỡi trai cô tặng, một tay đút trong túi quần, cúi đầu chơi điện thoại.

Tôn Tâm Nghiên chấp tay sau lưng lặng lẽ đi đến, nghịch ngợm vỗ nhẹ lên bả vai trái của cậu. Chờ khi cậu quay đầu sang bên trái, cô đã đứng bên phải cậu.

“Chờ rất lâu?” Tôn Tâm Nghiên nhìn chiếc mũ trên đầu cậu, tâm trạng không tệ.

Hà Tân nhét điện thoại vào túi quần: “Sao tôi thấy người ta toàn ra sớm hơn cậu vậy?”

“Động tác tôi chậm đấy.” Tôn Tâm Nghiên nói: “Đã bảo cậu không cần đến đón rồi mà.”

Hai người đi dưới bóng cây dọc vỉa hè.

Hôm nay bố mẹ Tôn Tâm Nghiên không có nhà, cô có thể ăn cơm trưa cùng cậu.

Đi lên phía trước một đoạn, cách xa trường học, Hà Tân dắt tay cô.

“Muốn ăn gì?”

Tôn Tâm Nghiên lặng lẽ rút tay về, nắm lấy hai quai của cặp sách, mấp máy môi: “Tùy cậu.”

Hà Tân hí hóp nhìn xung quanh, đề nghị: “Aiz, không thì mua đồ ăn về chỗ tôi đi.”

Cậu nói ‘chỗ tôi’, là căn nhà cậu thuê ở cạnh trường học.

“Không đi.” Tôn Tâm Nghiên thẳng thừng từ chối.

“Không phải lần trước cậu bảo muốn đến xem sao?”

“Tôi nói muốn đến xem khi nào, tôi chỉ hỏi cậu căn phòng trông như thế nào thôi. Cậu đừng nói nữa, tôi không đi đâu.”

Không phải Tôn Tâm Nghiên sợ cậu sẽ làm gì đấy với cô trong nhà, chỉ là trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, hơn nữa lại là một mình cô đến nhà cậu con trai, cô cảm thấy hơi rụt rè tự ái.

Nhưng trong mắt Hà Tân, lại trở thành cô ấy không tin tưởng mình.

Cậu thật sự không hề nghĩ nhiều, chỉ muốn dẫn cô đến chỗ ở của mình. Hơn nữa học kỳ này bố cậu cũng đến xem qua phòng, nói vị trí khá tốt, đã mua luôn cho cậu rồi.

Đi tiếp một đoạn, thấy người bên cạnh không nói chuyện, Tôn Tâm Nghiên hỏi: “Này, cậu giận đấy à?”

“Không.”

Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên mỉm cười với cậu: “Chúng ta đi ăn mỳ lạnh nhé?”

Hà Tân cuối cùng cũng cười: “Đưa tay cho tôi.”

Tôn Tâm Nghiên vươn tay ra.

“Giao tay.”

Hà Tân nắm lấy, dắt tay cô từ từ bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31

Sau khi về đến nhà Tôn Tâm Nghiên mới phát hiện ra Lý Dịch gửi cho cô một tin nhắn, hỏi cô đã đọc trạng thái mới nhất của Hoàng Trĩ Vi trên diễn đàn trường chưa.

Tôn Tâm Nghiên nghe được cái tên này thì da đầu liền tê dại, gọi điện thoại hỏi Lý Dịch: “Tớ với cô ta cũng đâu có kết bạn, không nhìn thấy được, cô ta đăng gì trên diễn đàn?”

Lý Dịch: “Tớ cũng không kết bạn cô ta, là Giang Á Đình ở phòng kí túc xá bên cạnh nói, cô ta đăng lên một bức hình, hình như là hình của cậu, phía dưới có rất nhiều người phản hồi. Không biết là có ý gì.”

Nói chuyện điện thoại xong, Tôn Tâm Nghiên liền đăng nhập vào diễn đàn trường.

Mở danh sách kết bạn ra, con chuột lướt qua một loạt hình đại diện, cuối cùng cũng tìm thấy. Dừng lại, nhẹ nhàng nhấp chuột, trên màn hình lập tức hiện ra một trang cá nhân.

Trang của Hoàng Trĩ Vi dùng khung gỗ màu đen, tất cả các điều chữ là màu xám và trắng, mang phong cách rất cá tính.

Chợt vang lên tiếng bài hát nước ngoài với âm thanh sống động, là bóng lưng của cô, Tôn Tâm Nghiên giật mình, lập tức tắt đi.

Bầu không khí yên tĩnh lại.

Trạng thái mới nhất của Hoàng Trĩ Vi đúng thật là bóng lưng của Tôn Tâm Nghiên. Hẳn là chụp buổi sáng lúc đi học, bên trái có người cùng Tôn Tâm Nghiên nói xong, vừa đúng lúc cô đang nghiêng đầu, trong ánh mắt sáng ngời mang theo nghi vấn nhàn nhạt.

Hoàng Trĩ Vi đăng kèm chú thích: “Sweet?”

Người phản hồi phía dưới Tôn Tâm Nghiên không hề quen.

“Khá được.”

“Yes.”

“Không tệ, mà vẫn kém cậu một chút nữa.”

“Lớp các cậu à? Giới thiệu chút đi.”

“Cho xin số điện thoại đi.”

Kéo xuống nữa, Tôn Tâm Nghiên cuối cùng nhìn thấy một hình đại diện nhìn quen mắt —— một chiếc cờ đỏ năm sao.

Trần Ngan Kỳ phản hồi:”?”

Buổi tối Lý Dịch nhắn tin với Tôn Tâm Nghiên, một lòng giúp cô nghĩ kế y hệt vị quân sư.

“Có phải Hoàng Trì Vi thích Hà Tân không nhỉ?” Lý Dịch hỏi cô.

“Không biết được.”

Theo như Hà Tân nói lúc trước, giữa bọn họ chỉ đơn thuần là bạn bè, cô ta cũng có bạn trai rồi. Hoàng Trì Vi cũng đã thừa nhận điều này, nhưng với thái độ không thể giải thích nổi của cô ta, Tôn Tâm Nghiên lại cảm thấy cô ta đối với Hà Tân không hề đơn giản như vậy.

Dựa vào kinh nghiệm yêu đương của Tôn Tâm Nghiên thì thật sự là chẳng hiểu cô ta có ý gì.

Lý Dịch hỏi: “Nghiên Nghiên, vậy bây giờ cậu thích Hà Tân sao?”

Tôn Tâm Nghiên: “Có chuyện này tớ chưa nói cho cậu biết, tớ đã đồng ý với cậu ấy rồi.”

Lý Dịch: “Cậu cho rằng vậy à, tớ đã sớm đã nhìn ra rồi.”

Một lát sau, Lý Dịch lại gửi tới một tin nhắn khác: “Mặc dù bây giờ cậu ta là bạn trai cậu, nhưng cậu đang bị tình địch khiêu khích, cậu có biết không?”

Đương nhiên là Tôn Tâm Nghiên biết, chẳng qua là cô không biết nên làm gì bây giờ, kết quả là từ kinh nghiệm tình cảm rồng tuếch của mình, Lý Dịch đã đưa ra một chiến lược.

Lý Dịch: “Nghiên Nghiên, tớ cho cậu biết, chuyện này không thể dựa vào con trai đâu, nếu nói với con trai ngược lại cậu ta sẽ cảm thấy chỉ là con gái ghen ghét lẫn nhau, thấy cậu nhỏ nhen, thích ăn dấm chua. Tóm lại cậu sẽ bị trừ điểm.”

Hình như cũng hơi đúng.

Lý Dịch nói: “Biện pháp tốt nhất chính là giả vờ nói rằng không biết gì, cậu không cần cãi nhau với Hà Tân, nhưng cũng không thể quá mềm yếu, cậu mà mềm yếu thì cô ta càng đạt được mục đích, cậu phải cho cô ta biết rõ không phải muốn bắt nạt cậu thì bắt nạt được. Thế này đi, cậu hãy tìm một cơ hội ở trước mặt cô ta cố ý ân ái ngọt ngào với Hà Tân, làm hỗn loạn trận địa của cô ta trước đã, dù sao cũng là người của cậu, cô ta cũng không thể làm gì cả.”

Tôn Tâm Nghiên: “...”

Tôn Tâm Nghiên không hiểu sao mà Lý Dịch biết nhiều vậy, Lý Dịch nói: “Ai da, học trên phim truyền hình ấy, là do cậu ít xem phim truyền hình quá mà nên cái gì cũng không biết.”

Có lẽ khi đã rơi vào tình yêu thì chỉ số thông minh của con người sẽ giảm xuống một chút.

Trước đây cảm thấy chuyện này thật vô lý, đứng trong tình yêu mà suy nghĩ thì lại cũng cảm thấy có vài phần hợp lý.

Thứ tư, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch cùng đi ăn cơm tối xong rồi mang theo một cốc trà sữa về lớp. Lúc này Hoàng Trì Vi đã ở đó, đang nằm bò trên hành lang nói chuyện cùng một nam sinh lớp bên cạnh như mọi khi.

Một lát sau nhìn thấy Hà Tân và Trần Ngan Kỳ cùng đi lên, cô ta gọi bọn họ lại.

Bốn người đứng bên ngoài nói chuyện một lát thì nam sinh lớp bên cạnh rời đi.

Lý Dịch vẫn nhìn động tĩnh ngoài cửa sổ, dùng ánh mắt ra ám hiệu với Tôn Tâm Nghiên.

Nhìn Tôn Tâm Nghiên do dự cầm cốc trà sữa, Lý Dịch liền thấp giọng nói: “Gan lớn một chút, cậu ta là bạn trai của cậu, có gì mà cậu phải sợ chứ, cô ta dám tùy tiện tung hình cậu lên. Bây giờ trong lớp không có ai, bên ngoài cũng chẳng có, cậu nhanh lên chút đi.”

Bạn trai của Hoàng Trì Vi trước kia là học sinh lớp mười hai của Giang Cao, năm ngoái đã thi đỗ đại học nước ngoài, hai người họ trở thành yêu xa.

Tuần này người nọ về, Hoàng Trĩ Vi bảo Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ cùng nhau đi chơi.

Trần Ngạn Kỳ cười: “Các cậu khó có dịp gặp nhau, sao còn phải tìm chúng tôi làm bóng đèn chứ?”

Hoàng Trĩ Vi: “Ông ọ gì đấy, có đến hay không?”

Lại hỏi Hà Tân: “Cậu thấy thế nào?”

Hà Tân đang muốn mở miệng, thì áo khoác bỗng bị người ta kéo.

Đầu tiên cậu quay đầu, giật mình, rồi mới xoay hẳn người lại.

Tôn Tâm Nghiên đang đứng ở bên cạnh, cầm trong tay một cốc trà sữa.

“Sao vậy?”

“Mua thừa một cốc trà sữa, cậu có muốn uống không?”

Hà Tân thấy xung quanh không có ai, vuốt nhẹ mái tóc cô, cười nhẹ: “Đưa lại đây.”

Mặt Tôn Tâm Nghiên thoát cái đỏ lên, đưa trà sữa cho cậu.

Sau khi Tôn Tâm Nghiên trở về lớp, không khí giữa ba người trên hành lang có phần tế nhị.

Cà lơ phát phơ cầm ống hút cắm vào cốc trà sữa, Hà Tân uống một hớp, rồi nhìn lướt qua Hoàng Trĩ Vi: “Tôi không đi đâu, chủ nhật còn bận đi chơi với người yêu.”

Một lát sau, cậu trở về lớp.

Lại thêm một lát nữa, Trần Ngạn Kỳ cũng tiến vào, chỉ còn mỗi Hoàng Trĩ Vi đứng bên ngoài.

Trần Ngạn Kỳ ngồi vào trước bàn Hà Tân, nhìn thoáng qua bên ngoài: “Vì con gái mà bỏ cả mặt mũi.”

Hà Tân nửa đùa nửa thật: “Nếu cậu ta không phải là con gái thì đã bị tôi bóp chết từ lâu rồi.”

Trần Ngạn Kỳ cười nhẹ: “Tính cách của cậu ta chính là như vậy đấy, cũng đâu phải cậu không biết.”

Hoàng Trĩ Vi đang bức hình kia Hà Tân cũng thấy, Tôn Tâm Nghiên bị một đám đầu trâu mặt ngựa đánh giá ở phía dưới, Hà Tân đã sớm nghẹn cả bụng tức giận rồi. Cũng may Trần Ngạn Kỳ hiểu chuyện, hết lời khuyên Hoàng Trĩ Vi xóa ảnh đi.

Buổi tối Hà Tân gửi tin nhắn cho Tôn Tâm Nghiên: “Trà sữa mùi vị không tệ.”

Tôn Tâm Nghiên không biết trả lời ra sao, nhắn lại câu: “Có ngon hơn coca không?”

“Ừ. Sau này mỗi ngày mua cho tôi một cốc được chứ?”

Cô suy nghĩ một lát, rồi trả lời: “Cũng được.”

“Bắt đầu từ mai cùng nhau ăn cơm tối nhé?”

Cậu đã đề nghị nhiều lần mà Tôn Tâm Nghiên cũng không đồng ý, vậy mà tối hôm đó, Tôn Tâm Nghiên lại đồng ý.

Thật ra thì từ lúc đưa trà sữa cho Hà Tân, thì đã không phải chỉ là một cốc trà sữa nữa, cũng không phải là cô phản kích Hoàng Trĩ Vi, mà là sự quan tâm của cô đối với cậu, là sự đồng cảm cô trả giá vì cậu.

Nếu như trước đó trên cán cân tình cảm vẫn luôn là Hà Tân nặng cân, còn Tôn Tâm Nghiên đứng ở vị trí cao hơn. Thì sau cốc trà sữa này, cán cân đã cân bằng lại.

Chỉ chớp mắt đã tới tháng mười rồi, lũ học sinh mong đợi nhất là đến đại hội thể dục thể thao.

Năm ngoái nhà trường tổ chức phong trào Hà Tân còn chưa tới. Lý Ái Trần biết trong lớp này có mấy nam sinh giỏi thể thao, liền cho bọn họ đăng ký ba bốn hạng mục.

Trực tiếp nói luôn lời nửa đùa nửa thật: “Mấy người các em bình thường đều kéo thi đua của lớp xuống, lần này phải biểu hiện tốt vào cho tôi, biểu hiện mà không tốt thì không được phép đi học!”

Tôn Tâm Nghiên thấy Hà Tân lên đăng ký hạng mục chạy một trăm mét, rồi lại tiếp tục đăng ký chạy tám trăm mét, cũng báo tham gia cuộc thi chạy tiếp sức của nam, buổi tối không khỏi lo lắng gửi tin nhắn hỏi cậu: “Một mình cậu mà đăng ký nhiều như vậy, cậu tưởng mình là nhà vô địch Olympic chắc.”

Lúc nói lời này ra thật ra thì cô có chút đau lòng thay cậu.

Tôn Tâm Nghiên không giỏi thể thao, cô thấy chạy bộ rất thống khổ, đặc biệt là chạy cự li dài, cổ họng toàn mùi máu tươi tựa như sắp chết vậy.

Hà Tân: “Kiểm thêm cho cậu vài chiếc huy chương không tốt sao?”

“Cậu đừng có khoác lác quá, đội điền kinh của trường chúng ta cũng rất lợi hại.”

“Cứ chờ đi, xem bạn trai cậu rốt cuộc trâu bò đến đâu.”

“Nói phét mà không biết ngượng.”

“Thắng liệu có thương không?”

Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một chút: “Mời cậu ăn cơm.”

Hà Tân trả lời: “Cũng được, nhưng mà đến lúc đó còn phải làm chuyện này nữa.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi chạy xong thì đến đưa nước cho tôi.”

Đương nhiên là Tôn Tâm Nghiên cự tuyệt. Gần đây trong lớp đã nói bóng nói gió, làm sao cô có thể ở trước mắt toàn dân thiên hạ mà đưa nước cho cậu. Cuối cùng Hà Tân nói biện pháp thỏa hiệp, bảo cô tìm thêm hai nữ sinh nữa, bọn họ chạy xong thì qua tiếp nước, người nọ chen người kia, sẽ không ai để ý.

Biện pháp này có thể coi là tốt hơn cả, Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một chút, nói còn phải xem xét tình hình lúc đó nữa.

Năm nay vừa mới tổ chức thể vận hội Bắc Kinh xong, nên phong trào thể thao vẫn còn đang rầm rộ. Vì vậy, Giang Cao rất kỳ vọng vào đại hội thể dục thể thao lần này, địa điểm là ở sân vận động. Ngày thứ nhất là thứ sáu, lũ học sinh đã sớm tập trung ở bên ngoài sân vận động.

Giang Cao không có đi tham quan vào xuân hay mùa thu, lại nói đây còn là đại hội thể dục thể thao hàng năm mà hầu hết mọi người mong đợi nhất.

Sáng sớm hôm nay Hà Tân đến nhà Tôn Tâm Nghiên đón cô, buổi tối nói trước, không cho phép cô ăn sáng ở nhà, mà sáng ra cố ý đưa cô đi ăn sáng.

Tôn Tâm Nghiên nhìn Hà Tân ăn rất ít thì hỏi: “Sao cậu lại không ăn?”

“Buổi sáng muốn chạy bộ, ăn nhiều thì dạ dày sẽ không thoải mái.” Hà Tân giúp cô đổ giấm vào đĩa, “Thích ăn bánh bao nước à?” Cậu thấy cô ăn cả hai cái liền tiếp liền.

“Hồi còn bé tôi thích ăn bánh bao nước nhất đó.”

“Vậy sau này bữa sáng chúng ta sẽ cùng nhau ăn, ngày ngày dẫn cậu đến đây.”

“Nếu mỗi ngày đều ăn bữa sáng nhiều dầu mỡ thế này thì chắc chắn sẽ béo phì mất.”

“Cũng đúng, nhưng mà chẳng sao cả, có béo như heo thì tôi cũng nuôi được tốt.”

Đôi đũa đang cầm trên tay khựng lại, Tôn Tâm Nghiên dùng ánh mắt “cậu cứ thử nói thêm một câu nữa xem” nhìn cậu.

Hà Tân thúc giục: “Mau ăn đi mau ăn đi...”

Tôn Tâm Nghiên biết tế bào vận động của Hà Tân phát triển, nhưng không ngờ lại phát triển đến vậy.

Buổi sáng khai mạc chính thức xong, tiếp theo chính là vòng loại chạy một trăm mét của nam sinh lớp mười một. Trong lúc nghỉ, khi Tôn Tâm Nghiên đang nói chuyện với Lý Dịch thì bên cạnh chợt có học sinh nam lao ra hô: “Tân gia cố gắng lên!”

Trong lòng Tôn Tâm Nghiên chợt căng thẳng, quay mặt sang nhìn xuống dưới thì mới phát hiện vận động viên điền kinh đã thay đồ xong đang ra sân. Trong một đám học sinh nam, cô liếc mắt là đã thấy Hà Tân.

Cũng giống trận bóng rổ lần trước, cậu vẫn mặc một thân đen xì, mái tóc ngắn ngắn, đứng ngoài đường băng, làm vài động tác ép chân đơn giản, bên cạnh dường như có hai vận động viên cũng biết cậu, vừa làm nóng người vừa nói chuyện với cậu.

Trong lòng Tôn Tâm Nghiên cười nhẹ. Càng ngày cô càng hiểu rõ về cậu, cậu thích làm bộ làm tịch trước người không thân quen, hờ hững với họ, đối với người đã thân rồi thì lại mang một bộ mặt khác.

Ngày thu ánh mặt trời chan hòa ấm áp, những thanh niên tự do tự tại đang chờ xuất phát. Sắp bắt đầu, mọi người đều ngồi ngay ngắn đúng chỗ của mình,

Tôn Tâm Nghiên nhìn thấy Hà Tân chạy hai bước lấy đà, rồi khom lưng, hai tay chống đất, thử chạy xuất phát, lại lười biếng lui về sau, vồ vồ bấp đuôi.

Cứ như vậy tùy tiện làm mấy động tác, Tôn Tâm Nghiên không khỏi cảm thấy nhịp tim tăng vọt.

Trước kia, xem đại hội thể dục thể thao thì chỉ nhìn vào người nào về đầu tiên, thậm chí người nào về đầu tiên cô cũng chẳng quan tâm, căn bản là cô không thích thể thao. Còn bây giờ, chỉ cần Hà Tân xuất hiện ở trên sân vận động, Tôn Tâm Nghiên đã cảm thấy nơi ấy giống như một sân khấu đang phát sáng, mỗi một giây đều cực kỳ lôi cuốn.

Một tiếng súng lệnh vang lên, hàng học sinh nam bắt đầu lao đi, cấp tốc chạy về đích. Hà Tân là người dẫn đầu!

Bên tai tất cả đều là tiếng hò hét, chờ Tôn Tâm Nghiên lấy lại tinh thần đã thi đấu xong rồi. Quá nhanh, cái gì cô cũng chẳng thấy rõ.

Hà Tân nói được là làm được, chạy một trăm mét của nam sinh lớp mười một, cậu về thứ nhất, là người đầu tiên lọt vào trận chung kết. Tôn Tâm Nghiên cũng nói được là làm được, buổi trưa mời cậu ra ngoài ăn cơm tây.

Buổi chiều chính là cuộc đua tiếp sức của các lớp, đó là cách tốt nhất và nhanh nhất để thể hiện sự đoàn kết của mỗi lớp trong năm học.

Cơm nước xong, trên đường trở về, Hà Tân hỏi: “Nói sao đây, buổi chiều sao không tới đưa nước cho tôi hả?”

Thấy phiền phức nên cậu chưa thay quần áo, trên người vẫn còn đang mặc bộ quần áo điền kinh kia, chỉ hờ hững khoác thêm chiếc áo khoác bên ngoài.

Tôn Tâm Nghiên: “Đã nói rồi mà, phải nhìn tình hình đã chứ.”

“Giành một chiếc huy chương lại về cho cậu, không có thưởng cho tôi ư?”

“Vừa mời cậu ăn cơm xong mà.”

Hà Tân làm động tác móc túi tiền: “Đây đây đây, ông đây trả lại tiền cho cậu.”

“Bệnh thần kinh.” Tôn Tâm Nghiên thấy cậu lấy ví tiền ra thật, liền giữ tay cậu lại.

Bàn tay nhanh chóng bị cậu bắt được, nắm chặt.

“Buông ra... Xung quanh đây có rất nhiều học sinh trường mình đang ăn cơm đấy...”

“Ai mà thấy được cơ chứ, đừng có động đây, tôi che giúp cậu.”

Hà Tân cầm tay cô nhét vào túi áo khoác của mình.

Vừa bực mình lại vừa buồn cười, Tôn Tâm Nghiên nhìn sườn mặt thon gầy của cậu, sau đó lại ngược lên nhìn bầu trời phía trên con đường.

Đó là một mùa thu đầy nắng.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

Trải qua buổi thi đấu ban sáng, cảm xúc của lũ học sinh tăng vọt lên vào buổi chiều.

Cuộc thi chạy tiếp sức của khối 11, lớp 17 dễ dàng tiến vào chung kết, học sinh trên khán đàn hét đến khàn giọng.

Tiếp theo chính là trận chung kết của lớp 11, Tôn Tâm Nghiên bắt đầu đứng ngồi không yên.

Lý Định đi thi nhảy xa nên ghé bên trái của Tôn Tâm Nghiên để trống, ngồi bên phải là Thẩm Duyệt.

Thẩm Duyệt nằm trong danh sách thi thể dục thể thao, buổi sáng thi chạy 400m thì bị nôn mửa, buổi chiều mới khá hơn một tí. Ngại nắng nóng nên cô ấy lấy khăn trùm lên đầu, đeo kính râm quan sát buổi thi đấu.

Đang nói chuyện với Tôn Tâm Nghiên, bỗng có một nam sinh ngồi phía sau vỗ vai Thẩm Duyệt: “Này, cô giáo kêu cậu xuống dưới đưa nước cho vận động viên.”

Thẩm Duyệt không mấy tình nguyện: “Còn có mấy giáo viên thể dục đưa nước cho học sinh mà, đi làm gì nữa.”

“Cô giáo bảo cậu đi, không phải tôi.” Nam sinh hất hất cằm về phía sau.

Trên ghế cao của khán đài, Lý Ái Trân đội mũ che nắng lên đầu, nói chuyện với giáo viên ngồi cạnh, khuôn mặt tươi cười. Hôm nay học sinh trong lớp phát huy thành tích rất khá, tâm trạng cô rất tốt.

Thẩm Duyệt thờ dãi lăm bầm: “Thật là tra tấn người ta mà.”

“Tớ cùng đi với cậu.” Tôn Tâm Nghiên ngồi bên cạnh bỗng nói.

Mắt Thẩm Duyệt sáng lên: “Tuyệt vời, đi đi đi, làm sao mình tớ cầm bốn chai nước được chứ.”

Hai cô gái mang theo mấy chai nước khoáng, xuống khán đài tiến vào sân thi đấu.

Trận đấu chung kết của khối 10 vừa kết thúc, trên đường băng có cả đồng người đứng rành rỗi. Không lâu sau đó, Tôn Tâm Nghiên thấy được cái người khoe khoang kia ở cửa lối vào.

Hà Tân cũng nhìn thấy Tôn Tâm Nghiên ngay khi bước vào. Cách thật xa, cậu nở nụ cười, sau khi đứng yên vị trí, bỗng nâng tay trái lên, hướng ngón cái xuống dưới, về mặt rất tự đắc.

Tôn Tâm Nghiên muốn cho cậu một cái liếc mắt khinh thường, nhưng ngại khoảng cách xa, chắc cậu cũng chẳng thấy rõ.

Bốn người thi chạy tiếp sức của lớp 17 vốn là Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ và hai cậu nam sinh nữa. Ai ngờ Trần Ngạn Kỳ luyện thử hai lần, lại toàn chạy nhầm đường nhận sai gậy. Vì danh dự của lớp, cuối cùng Trần Ngạn Kỳ không chạy, đổi cho một người khác.

Lần trước Hà Tân nói chuyện với Tôn Tâm Nghiên cũng kể cái này, nhưng đến khi đấu loại trực tiếp, cô mới biết người chạy tiếp sức thứ hai là Hàn Đông.

Hàn Đông không mặc trang phục điền kinh, mà mặc áo thun trắng quần thể thao dài màu xanh đen, dưới bầu không khí gay cấn của sân thi đấu, cậu ta lại chẳng khác ngày thường mấy. Tựa như trên người cậu ta luôn mang theo phong thái của học sinh đứng đầu, làm cái gì cũng rất bình tĩnh, có kế hoạch trước.

Mà khả năng chạy nhanh của cậu, mọi người lần đầu được chiêm ngưỡng, các nữ sinh trong lớp cảm khái: Sao Hàn Đông lại chạy nhanh vậy chứ, chẳng kịp nhìn gì cả.

Thẩm Duyệt đứng bên cạnh Tôn Tâm Nghiên, Thẩm Duyệt: “Cậu đoán lớp mình về thứ mấy?”

Tôn Tâm Nghiên còn chưa kịp nói, Thẩm Duyệt đã tiếp lời: “Vòng đấu loại trước xếp thứ ba, không biết trận này có lọt vào top 3 được không...”

Tôn Tâm Nghiên: “Xếp thứ nhất.”

Thẩm Duyệt nhìn cô cười: “Cậu đúng là có niềm tin vào con trai lớp mình.”

Tôn Tâm Nghiên phát hiện, khi ngồi trên khán đài và khi đứng trên sân thi đấu xem thi chạy, cảm giác kích thích này hoàn toàn khác nhau.

Xa xa một tiếng súng vang lên, một loạt chàng trai đứng ở vạch xuất phát bắt đầu lao đi. Người đầu tiên và người thứ ba chạy ở khúc cua, ở vị trí của Tôn Tâm Nghiên thì không thể phân biệt nổi lớp mình đang chạy nhanh hay chậm.

Người chạy đầu tiên có vẻ hơi chậm, người chạy thứ hai là Hàn Đông, sau khi nhận được gậy thì ra sức chạy, vượt qua được hai đội. Rồi đến người chạy thứ ba, ở một khúc cua, lớp 17 rơi xuống vị trí thứ ba, rồi thứ tư.

Tiếng hò reo xung quanh cao hơn sóng, trên khán đài những lá cờ đỏ tung bay trong gió.

Tôn Tâm Nghiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng màu nâu của nam sinh lớp mình trên đường đua, tim như vọt lên cổ họng, cái gậy cứ truyền tay nhau, cuối cùng cũng đến tay một người.

Người cuối cùng nhận gậy là người quan trọng nhất, chịu trách nhiệm chạy nước rút, phải là người có sức bật mạnh mẽ nhất đội. Một giây trước khi nhận được gậy của người chạy thứ ba, Hà Tân ngồi xổm một nửa, quay đầu lại nhìn, lúc nào cũng sẵn sàng phát động sức lực.

Trong khoảnh khắc cậu nhận được cây gậy, Tôn Tâm Nghiên không thể nhìn rõ, hoặc phải nói, cậu chạy quá nhanh, cả quá trình cô cũng chẳng thấy nổi gì. Cô đứng bên cạnh vạch đích, trong tiếng cổ vũ ngập trời, cô chỉ kịp thấy cậu dùng tốc độ kinh người, vượt qua từng người rồi từng người một. Ở giây phút cuối cùng, cậu bay đến trước mặt cô, trong khoảnh khắc, thế giới của Tôn Tâm Nghiên bỗng không còn tiếng động.

Sau giây phút đó, cô nghe thấy Thẩm Duyệt kích động kêu to: “Đầu tiên! Đầu tiên! Con trai lớp mình quá soái!”

Hà Tân đã đưa lớp 17 từ vị trí thứ bốn lên đứng đầu tiên, tốc độ vượt qua vạch đích quá nhanh đến chính cậu cũng không kiểm soát được, chạy thêm cả đoạn nữa mới từ từ dừng lại.

Tiếng hoan hô ập đến, Hà Tân thở hổn hển, đi bộ vài bước, lau đi mồ hôi trên cổ áo, mới lười nhác quay trở về.

Ánh mặt trời ngày thu tỏa sáng, bầu trời xanh thẳm.

Trong tay Tôn Tâm Nghiên cầm hai bình nước khoáng, nhìn cái người ướt đẫm mồ hôi đang đi về phía mình, cô bỗng nhiên có một linh cảm ____ trong tương lai, chỉ cần là chuyện cậu muốn làm, cậu nhất định sẽ làm được.

Vài chàng trai chạy đến vạch đích, chống nạnh thở dốc, tụ tập lại xem kết quả.

Ánh mắt Tôn Tâm Nghiên vẫn luôn di chuyển theo bóng Hà Tân, mãi cho đến khi cảm thấy có người xuất hiện bên cạnh mình.

“Lớp chúng ta về nhất đúng không?” Hàn Đông hỏi.

Chỉ 100m ngắn ngủi, cậu ta chạy đổ mồ hôi đầy người, có thể thấy được cậu ta cũng đã dốc hết sức.

Tôn Tâm Nghiên gật đầu cười: “Về nhất, các cậu rất lợi hại.”

Hàn Đông mỉm cười, ánh mắt rũ xuống, giống như chú ý đến hai chai nước trong tay cô.

Vừa là vận động viên vừa thi đấu xong, vừa là bạn cùng lớp. Lúc này, Tôn Tâm Nghiên không có lý do gì mà không đưa chai nước cho cậu ta cả.

Thế nên, Hà Tân đang chậm rì rì đi về phía cô, thấy cô đưa một chai nước khoáng cho Hàn Đông. Sau đó lại có một nam sinh lớp bên cạnh tường cô đang đứng phát nước, lấy luôn bình nước còn lại trong tay cô.

Hai chai nước biến mất, Tôn Tâm Nghiên há hốc mồm. Mà đầu bên kia, đứng cách đó 5, 6 mét, Hà Tân vén áo lên lau mồ hôi, không đi lên phía trước nữa.

Áo điền kinh rộng thùng thình được kéo lên tùy tiện, lộ ra vòng eo thon gọn rắn chắc.

Thậm Duyệt đi qua đưa bình nước cho Hà Tân, cậu vận nắp chai uống hai hớp, cũng không nhìn Tôn Tâm Nghiên, rồi đi cùng vài cậu bạn.

Đây hình như là lần đầu tiên Hà Tân giận dữ với Tôn Tâm Nghiên.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, Tôn Tâm Nghiên đi đến nơi hẹn sẵn để chờ Hà Tân. Mặt trời ngả về phía tây, đường cái bắt đầu đông đúc xe cộ, mọi người lần lượt rời khỏi sân vận động, bỗng nhiên cô thấy nó hơi cô đơn.

Khi mọi người ra gần hết, Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ mới xuất hiện.

Trần Ngạn Kỳ biết bọn họ có hẹn, thấy Tôn Tâm Nghiên đứng dưới bóng cây phía xa xa, bật cười, coi như chào hỏi với cô, rồi đi về một hướng khác.

Lần trước Tôn Tâm Nghiên cũng đứng dưới gốc cây này chờ Hà Tân sau trận bóng rổ, lúc đó cậu vẫn còn đang theo đuổi cô. Hiện tại đảo ngược thành cô muốn lấy lòng cậu. Cứ nghĩ như vậy, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy không nên đồng ý với cậu, như vậy cũng sẽ không có chuyện phải đưa nước cho cậu.

Nhưng khi người trong mộng đứng trước mặt cô, cô lại cảm thấy xấu hổ với ý nghĩ vừa rồi.

Về mặt Hà Tân không vui.

Tôn Tâm Nghiên: “Vẫn tức giận?”

“Cậu nói xem?”

Tôn Tâm Nghiên: “Tôi không ngờ bọn họ lại cùng đến chỗ tôi lấy nước, đều là vận động viên, tôi không thể không đưa được.”

Không phải không hiểu, chẳng qua Hà Tân vẫn cảm thấy khó chịu với chuyện này.

Hà Tân nói: “Thôi được rồi, đi thôi, đưa cậu về nhà.”

Ánh hoàng hôn rực rỡ bao phủ thành phố, Hà Tân sóng vai cùng Tôn Tâm Nghiên trên vỉa hè.

Đi được một đoạn, Hà Tân mắt thấy Tôn Tâm Nghiên lục tìm đồ vật trong cặp sách: “Tìm gì vậy?”

Cô lôi ra một lon coca, đưa cho cậu.

Nhẹ nhàng thốt một câu ra miệng: “Đền bù.”

Hà Tân không nhận, Tôn Tâm Nghiên liếc cậu: “Không lấy thì thôi.”

“Ai bảo không lấy.”

Thấy cô định cắt vào trong cặp, Hà Tân nhanh tay đoạt lại, cúi đầu, cầm trong tay ngắm nghía.

Một lát sau, ‘bộp’ một tiếng, lon bị mở, Tôn Tâm Nghiên thấy cậu ném nắp đi, ngửa đầu uống một ngụm.

Trên con đường bên cạnh, các loại ô tô đủ màu sắc đang dừng lại chờ đèn đỏ, dưới ánh chiều tà chúng nhuộm một màu vàng óng ánh.

Tôn Tâm Nghiên chấp tay sau lưng, mím môi, hai lúm đồng tiền trên khóe miệng lúc ẩn lúc hiện.

Hà Tân cúi đầu nhìn cô, lại nhìn sang bên cạnh, khóe miệng căng cứng cả buổi vô thức vênh lên.

“Cậu có uống không?” Người bên cạnh đưa lon coca qua.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

“Uống thử một ngụm đi.”

“Không cần.” Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu.

Hà Tân thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên, nghe lời nào, uống một ngụm.”

Cậu lôi kéo tay cô cầm lấy lon coca.

Tôn Tâm Nghiên bị bắt cầm lon coca, trong lòng giãy dụa, đỏ mặt lấy túi khăn giấy từ áo khoác ra. Hà Tân thấy cô rút một tờ khăn giấy, lau miệng lon cậu uống qua.

“Làm gì thế? Chê tôi bản?”

Tôn Tâm Nghiên không đáp lời, uống xong một ngụm, định lau đi rồi đưa cho cậu. Ai ngờ cô vừa uống xong, Hà Tân đã giành lấy, ngửa đầu uống hai hớp, thuận tay ném lon rỗng vào thùng rác ven đường.

“Mới uống chung một lon nước đã vậy, sau này hôn môi thì làm thế nào?”

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy cậu càng ngày càng không biết xấu hổ: “Còn nói bậy bạ nữa là tôi đi đấy.”

“Nói cũng không được nói sao? Chẳng lẽ nụ hôn đầu cậu không định cho tôi?”

Cậu chỉ thuận miệng nói ra như vậy, ai ngờ Tôn Tâm Nghiên lại trực tiếp liên tưởng đến hình ảnh kia, tất cả dây thần kinh đều căng lên, tim nhảy vọt, đến nỗi không dám cãi lại một lời.

Khi đưa cô đến gần cửa nhà, sắc trời đã nhá nhem, ở nơi không có ai, Hà Tân ôm lấy Tôn Tâm Nghiên.

Đây là lần thứ hai cậu ôm cô, cảm giác hoàn toàn không giống với lần đầu.

Lần này cả hai tay cậu đều vòng ra sau lưng cô, thật sự ôm cả cô vào trong ngực. Lúc đầu, Tôn Tâm Nghiên bị cậu kéo tay mạnh mẽ ôm lấy, muốn đẩy ra nhưng không được, sau lại cảm thấy cả người mình cứng đờ, trên dưới cơ thể đều căng chặt, thật sự không động đậy nổi.

Cậu lại còn đồ ngọt lừa gạt cô: “Ôm một cái thôi, đừng nhúc nhích.”

Chớp mũi đều là mùi mồ hôi của cậu trai sau một ngày vận động.

Giọng Tôn Tâm Nghiên hơi yếu ớt: “Cậu đừng như vậy mà... Tôi sợ.”

Hà Tân rũ đôi mắt xuống, ngắm khuôn mặt ngoan ngoãn lại nhút nhát của cô.

“Đừng sợ, chỉ ôm một cái, không hôn cậu đâu.”

Giọng cậu rất thấp, hơi thở dừng trên trán cô, vừa nóng vừa ngứa, vì thế Tôn Tâm Nghiên cúi đầu càng thấp, lo lắng không sao không chế được.

Tại sao giống như có rất nhiều cánh bướm bay qua trái tim, lại tựa như có rất nhiều đóa hoa đang lặng lẽ nở rộ? Loại cảm giác quái dị này, kỳ quặc đến mức Tôn Tâm Nghiên cảm thấy không còn là chính mình nữa.

Lớp 17 thắng lớn ở đại hội thể thao, Lý Ái Trân nhận được khen ngợi của đoàn trường, tâm trạng đặc biệt tốt, chuyện đám con trai thường xuyên trốn giờ truy bài ra ngoài chơi bóng rổ cũng không quở trách.

Hôm nay có tiết sinh hoạt ngoại khóa, Hàn Đông đang chiến đấu kịch liệt với đối thủ bên sân bóng bàn, đang đánh hăng máu, bỗng có một quả bóng rổ lăn đến bên chân: “Này, giúp với...”

Cậu ta dừng lại, nhìn về phía phát ra tiếng nói, mấy nam sinh lười biếng đứng trên sân bóng rổ.

Hà Tân đứng ngược sáng, nhìn về phía cậu ta nói: "Nhặt hộ quả bóng."

Note: hôn gián tiếp rồi, đợi ngày hôn trực tiếp:))

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33

Cầm vợt bóng bàn trong tay, Hàn Đông nhìn về hướng Hà Tân, biểu cảm trên mặt không thay đổi.

Cậu ta nhặt quả bóng lên rồi ném qua.

Quả bóng bay giữa không trung, một nam sinh đứng bên cạnh Hà Tân bắt được, dựng ngón tay cái với cậu ta.

Nhận được quả bóng, các chàng trai quay lại sân tập, Hà Tân lê bước chân sau cùng, quần thể thao xắn ống cao ống thấp, lộ ra mắt cá chân. Đi được hai bước, cậu dừng lại uống nước, mặt vô cảm quay đầu lại nhìn.

Ở rìa bệ xi măng bị cây cối che lấp, hai cậu nam sinh lại tiếp tục chơi bóng bàn.

Thực tế, trong lòng Hà Tân hơi khinh thường mấy nam sinh chơi bóng bàn, cảm thấy bóng bàn không thể so sánh với bóng rổ, bóng đá. Đánh không được bóng rổ, đá không được bóng đá mới đi chơi quả bóng bé tí xíu kia.

Cũng vì thế mà cậu vốn chẳng để Hàn Đông vào trong mắt.

Ban đầu cậu không chú ý đến người này, mãi đến khi vào lớp 11, phát hiện cậu ta có khuôn mặt khá quen thuộc, trong đầu mới hiện ra một cái tên, hóa là người học thêm cùng chỗ với Tôn Tâm Nghiên.

Mấy hôm trước nằm bò trên hành lang, thấy Hàn Đông đi vào từ cửa lớn phía dưới lên, cậu hỏi Trần Ngạn Kỳ: "Người này thế nào?"

"Đương yên đương lành hỏi thăm cậu ta làm chi, là con ngoan trò giỏi của trường, rất ít giao tiếp với bạn bè trong lớp." Trần Ngạn Kỳ bật cười: "Thi khảo sát vừa rồi xếp nhất lớp, đứng thứ 8 của trường, bố tớ còn phải nhớ tên cậu ta."

Không giao tiếp với bạn bè? Hà Tân lại thấy cậu ta đặc biệt thân thiết với Tôn Tâm Nghiên thì có.

Cậu chú ý tới Hàn Đông không vì một việc cụ thể nào, ấn tượng cậu ta cứ ngày ngày tích lũy, cuối cùng, Hàn Đông cũng không làm ra hành động rõ ràng nào với Tôn Tâm Nghiên cả.

Nhưng càng là việc nhỏ không đáng kể, lại càng làm người ta không thoải mái, lửa giận cũng chẳng biết trút đi đâu.

Không thể phủ nhận, thái độ của Hàn Đông đối với Tôn Tâm Nghiên thành công khơi dậy dục vọng chiếm hữu của Hà Tân, khiến cậu cảm thấy khó chịu. Điều này, Hà Tân thừa nhận. Nhưng điều Hà Tân nhất quyết không thừa nhận chính là, Hàn Đông mang đến cho cậu cảm giác uy hiếp trước nay chưa từng có.

Thời tiết cuối tuần khá tốt, gió thu mát mẻ.

Tôn Tâm Nghiên học thêm xong, dắt xe cùng vài bạn học bước ra ngoài.

Nữ sinh: "Các cậu có đói bụng không, chúng ta đi ăn mỳ hoành thánh đi."

Nam sinh: "Đi đi, tôi cũng đang đói bụng đây."

Tôn Tâm Nghiên: "Tôi không đói, không đi cùng các cậu được rồi."

Hàn Đông: "Tôi cũng không đi, các cậu đi đi."

Nữ sinh nói: "Vậy bọn tôi đi đây, tạm biệt." Hai người họ đạp xe về hướng đường cái.

Tôn Tâm Nghiên nhìn Hàn Đông: "Tôi cũng phải đi thôi, tạm biệt."

"Trên vai cậu có con bọ kia."

"Hà?" Tôn Tâm Nghiên hoảng hốt, không dám động đậy nhìn cậu ta: "Cậu đừng dọa tôi sợ..."

Trên chiếc áo len màu trắng, có một con bọ cánh cứng màu đen, to bằng đốt ngón tay. Ngay bên cạnh là gương mặt trắng bệch nhợt nhạt của cô gái.

Hàn Đông bỗng bật cười: "Đừng nhúc nhích, tôi lấy ra giúp cậu."

"Nó có bay được không, đừng có làm nó bay vào mặt tôi..."

Tôn Tâm Nghiên còn chưa dặn dò xong, Hàn Đông đã duỗi tay phui phui vai cô.

Nhìn thấy con bọ đập cánh bay về phía trước, cô thở phào một hơi.

Hàn Đông lại cười, cười đến lẳng lặng, không nói chuyện nữa.

"Tôn Tâm Nghiên..."

Đột nhiên có người nào đó hét lên từ phía xa, hai người quay đầu lại, Tôn Tâm Nghiên thấy Hà Tân đang đi về phía bọn họ.

Hơi kinh ngạc, Tôn Tâm Nghiên nói: "... Trùng hợp ghê, sao cậu lại đến chỗ này?"

Hà Tân lặng im, quét mắt nhìn Hàn Đông, giống như không nhìn thấy, ngang nhiên đưa hộp sữa chua lô hội trên tay cho Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu.

Hà Tân: "Cầm lấy."

Cô biết cậu cố ý.

Trên mặt nóng hầm hập, sau khi chần chừ, Tôn Tâm Nghiên nhận lấy.

Hàn Đông nhìn bọn họ, giống như đã rõ ý tứ bên trong, mặt không đổi sắc nói với Tôn Tâm Nghiên: "Đi trước, tạm biệt."

Tôn Tâm Nghiên chào cậu ta.

Người đi rồi, cô mới oán hận lườm Hà Tân: "Cậu làm cái gì đấy?"

Sao lại làm thế trước mặt mọi người? Sao lại làm thế trước mặt bạn cùng lớp?

Biểu cảm của Hà Tân cũng không được tốt: "Thế vừa nãy cậu đứng đây với cậu ta làm gì? Cậu ta chạm vào cậu làm gì?"

"Trên người tôi có con bọ, cậu ta lấy ra giúp tôi."

"Sợ đến như vậy, không để đợi tôi tới lấy sao? Con gái có thể dễ dãi như vậy với con trai sao?"

Tôn Tâm Nghiên không nói gì nữa, oán hận nhìn cậu, hốc mắt thoáng cái đã đỏ bừng.

Đối với cô gái 17 tuổi mà nói, hai chữ 'dễ dãi' này rất kinh khủng. Nếu người khác không thể nói, thì cậu càng không thể.

Không phải tất cả sự dễ dãi của cô đều vì cậu sao, mấy lời nói âu yếm khó nghe đó, nắm tay, ôm ôm ấp ấp,...

Đương nhiên Hà Tân cũng ý thức được sự nghiêm trọng của lời nói, im lặng chạm vào tay cô.

Cô hất tay cậu ra, một giọt nước mắt theo đó rơi xuống.

Tôn Tâm Nghiên không biết sao bản thân mình lại biến thành như vậy, hơi tí là uất ức, cứ khóc vì cậu suốt, ... Thế nên, trên con đường thẳng tắp, cô vừa đi vừa khóc, Hà Tân khép nép đi bên cạnh dỗ dành cô, giành quyền dắt xe.

"Tôi cảm thấy không thoải mái khi người khác chạm vào cậu, hiểu không? Không phải muốn mắng cậu đâu, cậu nghĩ mà xem, nếu hôm nay đổi lại là cậu, thấy tôi cùng cô gái khác như vậy, cậu không tức giận sao?"

"Hoàng Trí Vi thì sao? Hồi trước cậu với cô ta cũng như vậy, cậu còn nói tôi cái gì?"

"Tổ tông, tôi sai rồi tôi sai rồi, đảm bảo không có lần sau, được không?"

Rẽ vào ngõ nhỏ, Tôn Tâm Nghiên dừng lại, đôi mắt hồng hồng đắm nước nhìn cậu: "Lần nào cậu cũng chỉ biết nói cậu sai rồi, không bao giờ chịu sửa."

Ánh mắt Hà Tân dừng trên đôi mắt cô, ngón tay cái vuốt ve đuôi mắt cô: "Khóc đến đỏ luôn rồi này. Về sau tôi còn tái phạm thì cậu cứ đánh tôi, làm cho tôi nhớ lâu thật lâu." Nói xong còn kéo tay cô đập lên ngực mình.

"Lại lên con gì đây..."

Giọng Tôn Tâm Nghiên mềm xuống.

"Vẫn còn giận à?"

Đúng thế, cậu càng ngày càng lợi hại, hai ba câu đã dỗ ngọt được cô.

Chàng vạng buông xuống, dưới ánh đèn âm đạm của hẻm nhỏ Hà Tân nhẹ nhàng ôm lấy cô. Tôn Tâm Nghiên nửa đẩy nửa kéo bị Hà Tân ôm vào trong ngực. Hiện tại, cô có thể tự nhiên hơn trước cái ôm của cậu, tuy vẫn còn ngượng ngùng, nhưng cơ thể không còn cứng đờ như trước nữa, mà trở nên mềm mại như bông. Hai tay không biết để chỗ nào khoắc lên vạt áo của cậu, tạo ra ngăn cách nhỏ trước ngực cậu.

Đập vào tai cô là giọng nói hơi hỗn loạn của Hà Tân: "Là lỗi của tôi, nhưng lần sau đừng có để nam sinh khác chạm vào, được không?"

Tôn Tâm Nghiên im lặng.

Cậu cúi đầu, nghi hoặc 'hửm' một tiếng, bỗng lại sờ lên vành tai mềm mại của cô: "Có nghe thấy không hả? Có chịu đồng ý không?"

Tim nhảy thình thịch, lỗ tai Tôn Tâm Nghiên như phải bóng, lặng lẽ gạt đầu.

Hà Tân siết chặt cô hơn.

Mặc dù cách đối đãi của Hà Tân đối với Tôn Tâm Nghiên rất bá đạo, nhưng nhìn chung, cậu vẫn sẽ nghe lời cô, hơn nữa còn coi lời nói của cô như thánh chỉ.

Tôn Tâm Nghiên nói, kỳ thi tám tuần sắp tới cậu cần tiến bộ lên 5 bậc. Hà Tân cảm thấy 5 bậc cũng không nhiều lắm, gạt đầu cái rụp. Cuối thu mát mẻ, đến lớp cũng không buồn ngủ như trước nữa, Hà Tân thử ngồi nghe nghiêm chỉnh mấy tiết học, phát hiện ra có rất nhiều điều không khó như trong tưởng tượng, giáo viên giảng cậu vẫn có thể nghe hiểu.

Tiết toán thứ ba vào cuối tuần, thầy giáo gọi cậu lên bảng làm bài, thấy cậu làm đúng rồi, thầy toán còn cười tươi khen ngợi trước lớp: Đạo này bạn học Hà Tân của chúng ta rất tiến bộ, tiếp tục phát huy nhé.

Thấy cậu đang thật sự hành động, Tôn Tâm Nghiên cực kỳ vui vẻ, khuyến khích cậu hai ngày nghỉ cuối tuần cũng nên đi tìm giáo viên học thêm. Hà Tân không chịu nổi việc cô cứ nói mãi bên tai chuyện này, nghĩ thầm, nếu không thì tham gia vào lớp học thêm cùng cô cũng được.

Tôn Tâm Nghiên: "Cậu không cần học chung với tôi ở lớp kia, tiến độ ở đó nhanh quá, tôi cũng theo không kịp, cậu thì còn lâu. Về nhà tôi sẽ hỏi thử bố xem còn bạn bè nào không, chuyện quan trọng nhất của cậu hiện tại là lấp lỗ hồng kiến thức cơ bản trước. Tôi tin cậu nhất định có thể làm được."

Thật ra Hà Tân rất thích đáng và nhiệt tình lại nghiêm túc của cô, cũng thích cô quản cậu nữa.

Bấy giờ, Trần Ngạn Kỳ càng lúc càng không hiểu nổi Hà Tân.

Lần trước đã chăm chỉ học tập được một thời gian, bây giờ lại tiếp tục, thậm chí còn quyết liệt hơn, đến nỗi Lý Ái Trân còn phải khen ngợi Hà Tân trước lớp, muốn mấy cậu nam sinh cá biệt học hỏi theo cậu.

Buổi chiều thứ bảy, Hà Tân đang ở nhà cô thì bị Trần Ngạn Kỳ gọi ra chơi bóng. Hiện tại các giờ ra chơi Hà Tân đều không xuống sân bóng rổ, chỉ có thể chơi một lát ở giờ nghỉ trưa, nên cả tuần này cậu đặc biệt ngứa tay.

Hôm nay mấy người bạn gọi Trần Ngạn Kỳ và Hà Tân đến một sân bóng mới, ở ngoài thành phố, hai người phải bắt taxi mới đến được.

Trên đường đi Hà Tân cứ phàn nàn không thoải, nói lãng phí thời gian. Trần Ngạn Kỳ nói nếu mọi người có tâm gọi chúng ta đi chơi thì chúng ta cũng phải nể mặt họ chứ.

Đến nơi mới biết được, hóa ra là một khu vận động thể thao mới xây, dụng cụ bên trong còn rất mới, như vẫn còn trong thời kỳ thử nghiệm. Người làm bên trong hình như là người quen của mấy cậu nam sinh, còn giúp họ bật đèn pha lên, đánh rất có cảm giác.

Trần Ngạn Kỳ: "Chơi bóng vẫn thích hơn phải không?"

Hà Tân: "Vô nghĩa."

Sau đó hai người họ đều bị thay ra, ngồi thở hồng hộc cạnh cái rổ đựng bóng, tu nước ừng ực.

Trần Ngạn Kỳ: "Hey, Tôn Tâm Nghiên nói cái gì với cậu vậy, mẹ nó tò thật sự tò mò."

Hà Tân mặt đầy mồ hôi, liếc nhìn cậu ta: "Liên quan cái rắm gì đến cậu?"

"Không có gì, nhưng nhìn cái bộ dạng bán mạng treo trên cổ cậu mỗi ngày, tớ lại muốn hỏi rốt cuộc cậu ấy đặt ra bao nhiêu mục tiêu cho cậu vậy?"

Khi Hà Tân nói cho cậu ta là phải tăng năm hạng, Trần Ngan Kỳ vừa vỗ đùi vừa cười đến đau eo.

Hà Tân: "Cậu cười cái gì?"

Trần Ngan Kỳ thở thật sâu: "Cậu ấy đúng là rất đau lòng cho chỉ số IQ của cậu, không phải cậu đang ở top 5 đếm ngược sao, tớ còn tưởng cô ấy muốn cậu vào top 10 cơ..."

Cậu ta còn chưa dứt lời đã bị Hà Tân thui cho một cú, hai người lại lao vào nhau đùa giỡn.

Đánh bóng xong, thể lực hao mòn, đi khỏi khu vận động, bụng của mấy ông lớn đều kêu vang.

Vốn định về thành phố ăn cơm, kết quả trong lúc chờ taxi đến đón thì có người thấy ven đường mở quán cháo đậu đỏ và tiết canh vịt.

Bụng đói cồn cào, mọi người quyết định vào đó ăn lót dạ trước đã.

Sau khi ngồi xuống, mỗi người gọi một bát tiết canh vịt, trong lúc chờ đợi thì hồi tưởng lại mấy phát đánh bóng đẹp hồi nãy. Buổi trưa Hà Tân không có nói chuyện với Tôn Tâm Nghiên, nên bây giờ đi gọi điện cho cô.

"Đang làm gì đấy?" Cậu đứng lên, đi sang bên cạnh.

"Không có gì, vừa làm bài xong, còn cậu?"

"Chơi bóng với Ngan Kỳ, vừa mới kết thúc."

Tôn Tâm Nghiên tám chuyện linh tinh với cậu: "Ồ, các cậu chơi ở đâu?"

"Vùng ngoại ô phía đông, hơi xa."

"Sao lại sang tận bên đấy?"

"Có một người bạn quen..."

Tôn Tâm Nghiên đang chăm chú nghe, đầu bên kia lại không còn âm thanh gì nữa.

Trời rất nhanh tối, đèn đường lại không sáng, Hà Tân cảm di động, híp mắt nhìn sang đường đối diện.

Có một bóng người quen thuộc, đang chậm rãi đi về phía bên này, trong tay xách một túi gì đó rất to, không nhìn rõ là cái gì.

"Này?"

Hà Tân: "À, tín hiệu chỗ này không được tốt lắm, lát quay về sẽ tìm cậu sau."

Hà Tân cúp điện thoại, nhìn bóng người kia đến gần quầy hàng của một quán cơm rang, thả đồ vật xuống, hình như đang nói gì đó với chủ quán, sau đó ngồi xuống ghế tròn bên cạnh chủ quán, lộ ra nửa cái đầu.

Trong quán cơm rang nhỏ treo một bóng đèn mờ nhạt, chủ quán mở cái túi kia ra, Hà Tân mới thấy rõ, là một túi rau xanh.

Gió đêm quất vào mặt, mang theo tro bụi và cát sỏi, Hà Tân nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34

Thứ hai đi học, mọi thứ vẫn như bình thường.

Đến tiết học thứ ba của buổi sáng, một đám nữ sinh vây lại một chỗ nói chuyện phiếm, tiếng nói rất nhỏ, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía sau, có vẻ thần thần bí bí.

Lý Dịch đang ở đây nói chuyện với Tôn Tâm Nghiên, cũng không kìm nổi lòng hiếu kỳ, tới hóng hót một chút. Đến khi cô ấy quay lại, Tôn Tâm Nghiên thấy cô cũng nhìn về phía sau, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Dịch ngoắc ngoắc tay với cô, tiến tới trước mặt cô nói: “Hôm qua lên trang web Sở Thích Hoàng Tinh của trường học chúng ta, trong danh sách công bố học sinh có hoàn cảnh khó khăn năm nay, lớp chúng ta cũng có một người đấy, cậu đoán là ai nào?”

Lý Dịch nói vậy, tất nhiên là người không ai ngờ tới.

“Là ai thế?”

Lý Dịch hạ thấp giọng nói, gần như chỉ còn là khẩu hình: “Hàn Đông.”

Nhìn Tôn Tâm Nghiên mở to hai mắt không lên tiếng, cô ấy lại nói tiếp: “Bất ngờ lắm sao?”

Nếu như là ai khác trong lớp, thì có lẽ các nữ sinh sẽ không bàn luận trong kinh ngạc như vậy. Nhưng lại là Hàn Đông, cách ăn mặc của cậu ta, hành vi cử chỉ, không có nửa điểm giống với học sinh có hoàn cảnh khó khăn. Cộng thêm trước đó có rất nhiều người đồn rằng bố mẹ cậu ta là giáo sư đại học.

Cho nên các nữ sinh thảo luận chuyện kỳ lạ này, cũng không phải coi thường, mà là thật sự tò mò.

Là học sinh giỏi toàn diện, lại là nam sinh đẹp trai dịu dàng, thế mà là học sinh có hoàn cảnh khó khăn ư? Bố mẹ cậu ta không phải là giáo sư đại học sao?

Tôn Tâm Nghiên cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy tin tức này không quá đáng tin cậy.

“Sở Thích Hoàng Tinh sao lại công bố danh sách này chứ?”

Đúng là trang web của trường để thông báo, đưa ra công việc của công nhân viên chức, rất ít khi đề cập tới vấn đề của học sinh.

Lý Dịch nói: “Không phải trường mình có một cô giáo phụ trách quản lý trang web sao, viết báo đăng này, chỉnh sửa ảnh này, chắc vô tình thấy danh sách này nên đăng thôi.”

Vừa nói vừa không kìm được mà liếc về phía cuối lớp học một cái: “... Cậu nói xem có phải là lúc trường học làm danh sách này có gì nhầm lẫn không vậy, nói không chừng có khi cậu ta lấy được học bổng rồi, sau đó lại được học bổng khác.”

Hết tiết, phòng học hồ hết loạn lên, ở giữa lớp học, Hàn Đông mặc áo đồng phục học sinh màu trắng, đang cầm một chiếc bút viết vẽ vẽ trên giấy, bên cạnh còn có một nam sinh không ngừng gật đầu. Dường như cậu ta lúc nào cũng mang vẻ mặt ôn hòa dịu dàng kia, làm gì cũng không vội vàng hấp tấp.

Thường nói: Giấy không bọc được lửa. Đến buổi chiều, tin tức đã lan truyền nhanh chóng, không riêng gì nữ sinh, các nam sinh cũng bắt đầu bàn tán chuyện này. Một tháng đăng kí năm đồng tiền lưu lượng điện thoại di động chẳng biết dùng vào đâu, một nam sinh có vóc người nhỏ con trong lớp mở trang web của trường ra, có vài người nữa cũng vây xung quanh cậu ta, cùng nhau tìm kiếm trong danh sách, sau đó lại còn có người đi xác nhận với ban học trung học của Hàn Đông trước kia.

Buổi tối, ăn cơm xong rồi thì tự học, Hàn Đông bước vào lớp học, ánh mắt nhiều người nhìn cậu ta có phần thay đổi.

Hàn Đông biết chuyện này rồi sao?

Không ai rõ cậu ta đã biết hay chưa.

Hai ngày trôi qua, bất kể trong lớp người ta có bàn tán ra sao, thì cậu ta cũng không có bất cứ điều khác thường nào. Cũng may thành tích của cậu ta vẫn vững chãi ở đó, hầu hết trong lòng mọi người vẫn tôn trọng cậu ta, không vì chuyện này mà khiến cậu ta khó xử, hay đến tìm cậu ta để xác thực, mà chỉ bàn luận cảm khái sau lưng.

Trưa hôm nay, mấy nam sinh cơm nước xong rồi trở về lớp, hàng sau lại hàn huyên tới chuyện này. Có một học sinh điều kiện không tốt không phục hỏi: “Nếu là học sinh có hoàn cảnh khó khăn thì tại sao cậu ta hay mặc đồ Nike thế? Rốt cuộc là danh sách này do ai xác nhận chứ?”

Liền có người đáp: “Cậu ta thành tích tốt cậu sao có thể sánh bằng được? Người ta tay này cầm học bổng, tay kia cầm học bổng, không phải người bình thường có thể so sánh nổi đâu.”

Đang nói chuyện tùm tùm lại một chỗ, thì bên cạnh chợt có người nháy mắt, mấy người vừa nghiêng đầu qua thì nhìn thấy đương sự đang từ phía sau bọn họ đi qua, mấy nam sinh có tật giật mình rất tự nhiên đề cao giọng rồi đổi chủ đề.

Trở về chỗ ngồi phía sau, Hàn Đông giờ một quyển sách bài tập vật lý ra, vừa mới cầm bút lên thì ngẩng đầu liền thấy Tôn Tâm Nghiên đang đứng bên cạnh.

“Ngại quá, nhiều lần rồi mới nhớ mang vở trả lại cho cậu.” Cô khẽ cười, rồi đưa cho cậu ta một quyển vở.

Là vở bài tập của cậu ta.

Hàn Đông cũng khẽ cười, ánh mắt dịu dàng bình tĩnh: “Không sao cả.”

Ngừng một chút rồi lại hỏi cô: “Còn môn vật lý có muốn mượn không?”

Tôn Tâm Nghiên ngần người ra, vội vàng gật đầu: “Muốn chứ.” Cô học số học và vật lý kém nhất mà.

“Ngày mai sẽ mang cho cậu.”

“Cám ơn trước nhé.” Tôn Tâm Nghiên mỉm cười.

Hai ngày nghỉ, bố mẹ của Tôn Tâm Nghiên bị phân đến vùng khác đào tạo thêm, vì vậy từ sáng sớm thứ bảy, Hà Tân đã hẹn cô ra ngoài.

Đi dạo cửa hàng, đi dạo công viên, ăn cơm... đi chơi một mạch đến chiều. Sau khi ăn xong Hà Tân nhận được điện thoại, mấy bạn bè chơi bóng rổ hẹn cậu đi chơi, Hà Tân đồng ý một tiếng, rồi cúp điện thoại mới bảo Tôn Tâm Nghiên đi cùng cậu.

Tôn Tâm Nghiên không chịu đi, cậu lại nói toàn người trường khác, sẽ không có ai biết cô hết.

Trước đây, đã nhiều lần cậu muốn mang cô ra ngoài rồi, nhưng cô vẫn không đồng ý. Hôm nay, Hà Tân năn nỉ mãi khiến Tôn Tâm Nghiên cũng phải mềm lòng theo cậu đi.

Sau nửa tiếng ngồi xe taxi mới đến đó. Xuống xe, xung quanh có rất nhiều nhà một tầng, cỏ dại, giống như nông thôn vậy.

Tôn Tâm Nghiên: “Các cậu cũng tài thật đấy, sao có thể tìm thấy nơi này mà chơi bóng chứ?”

Hà Tân dắt tay cô bước vào trong, “Đi mở mang thêm kiến thức, tuy chỗ này nhìn rách nát, nhưng sân bóng rổ lại được xây dựng rất tốt.”

Lúc bọn họ đến, trong sân bóng đã có sáu bảy người.

Mấy nam sinh dừng lại, đến chào hỏi với Hà Tân.

Hà Tân nắm tay Tôn Tâm Nghiên bước vào, vừa vào bên trong Tôn Tâm Nghiên liền mặc kệ cậu.

Lần đầu tiên thấy Hà Tân mang người yêu tới, các nam sinh khó tránh khỏi nhìn Tôn Tâm Nghiên vài lần, trêu ghẹo Hà Tân mấy câu, nói: “Khó trách gọi kiểu gì cũng chẳng chịu đến, thì ra là mang theo cô gái xinh đẹp thế này.”

Tôn Tâm Nghiên hơi ngượng ngùng, chỉ đứng bên cạnh Hà Tân, không nói xen ngang vào. Cô phát hiện trong sân cũng không phải có riêng mình cô là con gái, cạnh rổ đựng bóng cũng có vài nữ sinh đang đứng, chắc là bạn gái của mấy người còn lại, đang nhìn về phía bọn họ.

Một nam sinh mặc bộ quần áo màu trắng đập bóng đến gần, ném quả bóng trên tay cho Hà Tân: “Tôi mượn vậy, mau chóng bắt đầu thôi, đừng chậm trễ nữa.”

Ánh mắt đảo qua nhìn Tôn Tâm Nghiên, rồi lại hỏi Hà Tân: “Cô ấy không có đồ uống, bên kia Nhà Lẻ có coca lạnh đó.”

Hà Tân ném bóng về: “Cô ấy không uống nước có gas đâu, các cậu cứ chơi trước đi, tôi ra ngoài mua nước khoáng cho cô ấy đã.”

Mấy nam sinh cười cười, mang bóng trở lại trận, trên sân nhà thoáng chốc xuất hiện những âm thanh va chạm

Hà Tân nhìn qua Tôn Tâm Nghiên: “Ngồi bên cạnh chờ một lát, tôi mang đồ uống về.”

Tôn Tâm Nghiên không muốn phải đợi một người, liền kéo nhẹ cánh tay cậu: “Tôi đi cùng cậu.”

Hà Tân cười một tiếng: “Đi thôi.”

Các nam sinh có mặt chơi rất kịch liệt, mấy nữ sinh thỉnh thoảng phát ra tiếng ồn ào, giống như một đội cổ động viên vậy.

Mấy nữ sinh đã quen biết từ trước cũng không có ai đến chào hỏi Tôn Tâm Nghiên cả, vì vậy Tôn Tâm Nghiên ngồi trên ghế một mình cùng chiếc túi nilon màu đen bên kia sân, uống đồ uống, nhìn Hà Tân chạy qua chạy lại hai bên sân. Mỗi lần đến lượt cậu ném bóng cô đều âm thầm kích động, nếu vào thì cô sẽ kim không được mà khẽ vỗ tay, còn nếu trượt cô sẽ thở dài tiếc nuối trong lòng.

Không phải cô đến xem bọn họ chơi bóng, mà là cô đang xem một mình cậu chơi bóng.

Chơi gần hai mươi phút, Hà Tân được thay đi nghỉ ngơi, cậu ngồi xổm trước mặt cô, vuốt nhẹ tóc cô.

“Một mình cậu ngồi đây không có ai nói chuyện không thấy nhàm chán ư? Sao không đi nói chuyện với mấy bạn họ.”

Ý cậu là mấy cô gái đó.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Tôi đâu có quen họ.”

“Giúp cậu giới thiệu một chút nhé?”

“Không cần.”

Hà Tân sao lại không hiểu tính cách của Tôn Tâm Nghiên, có lúc cởi mở hoạt bát, có lúc thì lại hơi hướng nội, đặc biệt là đối với người lạ. Nhưng mà lúc cô hướng nội lại khiến người ta đau lòng.

Tóc Hà Tân ướt nhẹp, mồ hôi đầy mặt, tựa như vừa mới đổ nước lên. Có một giọt đọng trên mí mắt, rồi mau chóng rơi vào mắt cậu. Đúng lúc trong tay Tôn Tâm Nghiên đang cầm khăn giấy, liền chạm nhẹ lên mí mắt cậu: “Cậu mau lau qua mồ hôi đi.”

Hà Tân: “Cậu giúp tôi lau đi.”

“Cậu không có tay à?”

“Không có, nhanh lên một chút nhanh lên một chút...” Cậu cầm lấy tay cô đặt trên trán mình.

Tôn Tâm Nghiên khẽ cười, cơ thể nghiêng về phía trước, từ từ lau giúp cậu lau qua cả khuôn mặt.

Chơi bóng xong đã là năm giờ, mấy người từ sân bóng rỏ ra ngoài, có một nam sinh muốn đãi khách, liền kêu mọi người cùng trở về nội thành ăn cơm.

Tôn Tâm Nghiên không muốn nên Hà Tân không đồng ý, chờ mấy người kia thuê xe đi, cậu cho tay vào túi, theo phía sau cô từ từ sang bên kia đường.

Kỳ lạ, vừa mới thấy hai chiếc xe taxi đỗ ở đây, tự nhiên bây giờ một chiếc cũng chẳng còn. Trước mặt là một con đường bê tông bề mặt rách rưới, hai bên đều là nhà dân cư thấp bé, cỏ dại mọc thành bụi, được ánh chiều tà nhuộm lên một lớp màu vàng nhạt.

Tôn Tâm Nghiên chưa từng tới đây, cảm giác giống như là ở nông thôn.

Đi thêm mấy bước thì xuất hiện mấy quán ăn vặt.

Cô có chút thèm ăn liền nhìn sang phía bên cạnh: “Ồ đằng kia bán gì vậy?”

“Qua xem mới biết được chứ.” Hà Tân ôm nhẹ bả vai của cô rồi đi tiếp.

Nếu như mọi khi, hoặc là đang ở trong thành phố, hoặc là ở nơi đông người thì Tôn Tâm Nghiên sẽ tuyệt đối không cho phép cậu làm kiểu hành động thân mật này. Nhưng ở đây lại có hoàn cảnh đặc biệt, nên cô đã ngầm đồng ý.

“Ăn cái gì nào?” Bọn họ đi qua mấy gian hàng bên cạnh.

Tôn Tâm Nghiên lưỡng lự không quyết, Hà Tân lại nói: “Nếu không thì ăn bát bánh trôi đậu đỏ đi, trở về thành phố lại đi ăn chỗ khác nữa, dù sao thì tối nay bố mẹ cậu cũng không về.”

Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại nhìn, tiệm bán bánh trôi đậu đỏ chính là ở phía trước mặt quán cơm rang.

“Vậy cũng được, một bát bánh trôi đậu đỏ chắc là tôi no rồi.”

“Đúng là ruột gà con.”

Hai người trở về ngồi xuống. Độ chênh lệch nhiệt độ giữa buổi sáng và buổi tối trong ngày là rất lớn, lúc này gió trở nên lạnh hơn, Hà Tân cởi áo khoác của mình ra đưa cô. Tôn Tâm Nghiên không chịu mặc, nhưng hôm nay cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi dài tay mỏng, thật sự cũng hơi lạnh, cuối cùng vẫn phải mặc vào.

Chiếc áo khoác thể thao ngắn, màu đen của nam giới mặc trên người cô lại thành cái bao lớn, hai bên vai quá rộng, khiến khuôn mặt thanh tú càng nhỏ và trắng hơn.

Lúc ăn bánh trôi đậu đỏ, Tôn Tâm Nghiên một tay cầm bát, còn một tay cầm thìa.

Hà Tân nhìn cô: “Này, hay cậu lấy áo của tôi lau lên bàn luôn đi, giống giẻ lau lắm rồi.”

Con người đen bóng khẽ đảo liếc nhìn cậu, Tôn Tâm Nghiên lại nhớ lại trước đây cậu từng nói “Quần áo của cậu rất đắt”. Vì vậy, cô chú ý đến cánh tay hơn, không đặt trên mặt bàn nữa, nhưng cũng không nói chuyện với cậu.

Một lát sau, Hà Tân lại nhìn cô, kéo cánh tay của cô lên: “Bây giờ, một câu tôi cũng không được nói sao?”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Ai cấm cậu nói chuyện chứ? Vấn đề là cậu không chịu nói chuyện từ tế thôi.”

“Vậy thế nào mới được xem là nói chuyện tử tế đây, cậu dạy tôi đi?”

“Muốn tôi dạy thì cũng được thôi, trả học phí đi.” Cô nghịch ngợm xòe một bàn tay ra.

“Được rồi.” Cậu đặt ví tiền vào lòng bàn tay của cô.

Tôn Tâm Nghiên cũng chẳng lạ gì nữa, trả lại cho cậu.

Hai người cứ nói chuyện một lúc rồi lại cãi nhau, cứ như vậy mà ăn hết hai bát bánh trôi đậu đỏ.

Hà Tân ăn rất chậm, Tôn Tâm Nghiên ăn xong từ lâu, cậu vẫn còn đang cầm chiếc thìa nhỏ từ từ múc.

Hai tay chống má, Tôn Tâm Nghiên nói: “Ăn xong chưa vậy?”

“Vội gì chứ.”

“Khi cậu ở Pháp ăn đại tiệc cũng ăn chậm vậy sao...”

Quay đầu lại, Tôn Tâm Nghiên có phần nhàm chán nhìn qua xung quanh, ngay sau đó, ánh mắt dần dần cố định tại một vị trí phía xa.

Ở nơi vắng vẻ thế này, hình như cô lại nhìn thấy... Hàn Đông.

Người đó từ đầu đường lớn qua đây, bên cạnh còn có một người phụ nữ trung niên đi theo. Bọn họ đang nói chuyện, một người trong tay đang cầm một túi đồ lớn.

Tại sao Hàn Đông lại ở đây? Người bên cạnh có quan hệ gì với cậu ta? Những vấn đề này vừa mới xuất hiện trong đầu, thì người đã qua đường lớn và đang đi về phía gian hàng này.

Một chiếc xe tải lao qua, cuốn theo sau một tầng khói bụi. Sau khi chiếc xe đi rồi, Hàn Đông đặt rau dưa dùng cho hôm nay xuống gian hàng. Đường như cảm thấy điều gì đó, ánh mắt của cậu ta có chút biến đổi, phát hiện hai người đang ngồi ở gian hàng của mình.

Trời càng ngày càng tối, Tôn Tâm Nghiên đón nhận ánh mắt của cậu ta, ngăn ra.

Cô đang mặc trên người chiếc áo khoác của nam sinh, kiểu tóc khác với ngày thường, mềm mại trong chiếc áo khoác, trên mặt cố giữ vẻ tự nhiên bình tĩnh. Ngồi bên cạnh cô, không còn nghi ngờ gì nữa chính là chủ nhân của chiếc áo khoác kia.

Hà Tân cũng đang nhìn cậu ta.

Hết sức đột ngột, bóng đèn của mấy gian hàng nhỏ đều sáng lên. Ánh đèn màu vàng từ những chiếc đèn rổ tiền thấp sáng cả đoạn đường nhỏ này.

Chủ tiệm ở bên cạnh chợt nói với Hàn Đông: “Đông Đông, dọn bát trên bàn đi.”

Hàn Đông thu hồi ánh mắt, bình tĩnh đi sang bên cạnh.

Tôn Tâm Nghiên nghe thấy người bên cạnh hỏi: “Đã ăn xong chưa?”

Hà Tân mặt thờ ơ nhìn cô: “Ăn xong thì đi thôi.” Cậu cầm ví tiền đứng dậy.

“Đứng dậy, còn ngậy ra đó làm gì?”

Tôn Tâm Nghiên từ từ đứng lên. Hà Tân nắm lấy tay cô, đưa cô rời khỏi

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 35

Trong thực tế, việc đưa Tôn Tâm Nghiên đi chơi bóng vào cuối tuần vốn không nằm trong kế hoạch của Hà Tân.

Nhưng dường như trên đời có rất nhiều chuyện xảy ra đột ngột như thế, lại thuận theo tự nhiên.

Khi cậu đi hẹn hò với Tôn Tâm Nghiên, đột ngột bị đám bạn gọi đi chơi bóng, thế nên, đánh bóng xong, cậu thuận theo tự nhiên dẫn cô đi gặp mặt một ‘người quen cũ’.

Có lẽ tình cảm lúc ban sơ, chúng ta luôn muốn cho đi, kết quả cho đi càng nhiều, dục vọng chiếm hữu càng lớn, không thể chịu nổi dù chỉ một vết xước nhỏ. Hà Tân càng ở cạnh Tôn Tâm Nghiên lâu càng hiểu rõ, trên người Hàn Đông có tất cả những thứ mà cô thích: ưu tú, lễ phép, dịu dàng. Mà cậu thì sao, hoàn toàn đứng phía đối diện những điều này.

Đúng vậy, Hà Tân thật sự có thái độ thù địch và khinh thường sâu sắc với Hàn Đông, vì thế khi cậu phát hiện ra một mặt khác của Hàn Đông, cậu lại càng khinh thường người này hơn.

Hóa ra từ đầu tới cuối, đều là diễn.

Qua mấy ngày nữa là đến kỳ thi tám tuần, tiết thể dục hôm nay, thầy giáo chỉ dạy khoảng 10 phút rồi cho đám học sinh hoạt động tự do. Rất nhiều nữ sinh quay về lớp đọc sách, chỉ có mấy cậu con trai mê chơi mới ở dưới sân chơi bóng, đùa nghịch.

Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch ôm theo mấy quyển vở xuống dưới, ngồi dưới bồn hoa bên cạnh cây nhỏ, cùng nhau học bài. Lý Dịch đang đọc bài thì dừng lại, nhìn đám con trai đang kéo thành đoàn vào phòng thiết bị.

Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ đi sau cùng, mặt rất lạnh nhạt.

Lý Dịch: "Mấy ngày nay cậu với Hà Tân giận nhau à?"

Ánh mắt Tôn Tâm Nghiên vẫn đặt trên tập vở: "Đừng nhắc tới cậu ta trước mặt tớ."

"Cậu lại dối cậu ta cái gì à?"

Bởi vì chuyện tối ngày hôm đó, ba ngày sau Tôn Tâm Nghiên vẫn không thèm để ý đến Hà Tân.

Nói là tức giận, thật ra là giận chó đánh mèo. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy nếu không đi chơi bóng cùng cậu, thì chuyện của bọn họ sẽ không bại lộ trước Hàn Đông, cô cũng sẽ không nhìn thấy đáng về mà Hàn Đông không muốn mọi người biết đến, khiến cho ba người đều xấu hổ như bây giờ.

Mà lần này Hà Tân cũng rất bình tĩnh, mỗi ngày đều đặn gửi tin nhắn cho cô, cô không trả lời cậu cũng không nhắn nữa, trong trường cũng không đi tìm cô.

Lý Dịch đang chờ cô kể tiếp, Tôn Tâm Nghiên lại càng nghĩ càng phiền, dứt khoát không nói chuyện nữa: "Mau đọc sách đi, lần sau kể cậu nghe."

Trong phòng thiết bị đầy mùi bụi bặm, ẩm mốc.

Ở sân tập, thầy thể dục bắt đám con trai cao to đi lau dọn lại phòng thiết bị. Khi Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ bước vào phòng, trùng hợp Hàn Đông cũng ra tới. Hai người kẻ sát vai nhau, ánh mắt không tiếp xúc.

Chờ khi Trần Ngạn Kỳ nói đùa dăm câu với hai cậu bạn xong, quay đầu lại, đã chẳng thấy Hà Tân đâu.

Hàn Đông cầm vợt bóng bàn ra ngoài sân tập, phía sau đã có người theo kịp.

Hà Tân đút hai tay vào túi đi cạnh cậu ta.

Đi được một quãng dài, Hàn Đông đột ngột dừng lại. Không ngờ được là, Hà Tân cũng dừng lại theo.

Trên sân thể dục có rất nhiều học sinh, dưới ánh mặt trời ban chiều, đuổi đuổi đánh đánh, đá cầu chơi bóng.

Chỉ có người trong lòng, là tỏa sáng giữa đám đông. Cô chẳng cần làm gì cả, cứ lặng lẽ ở đó, tự nhiên ánh mắt của bạn sẽ luôn dõi theo.

Bước chân dừng lại, gần như Hàn Đông và Hà Tân cùng lúc nhìn về cô gái dưới bóng cây.

Tôn Tâm Nghiên ngồi bên cạnh bồn hoa, cầm trên tay quyển vở, một góc giấy trắng bị gió thổi lên cuốn vào cánh tay cô. Mi thanh mục tú, áo lông vàng nhạt, quần jean màu xanh, có lẽ trên sân thể dục này sẽ có cô gái xinh đẹp hơn cô, nhưng sẽ không bao giờ hoàn hảo bằng cô.

Vừa ưu tú, vừa xinh đẹp, đơn thuần đáng yêu, hồn nhiên sạch sẽ, như áng mây trên bầu trời mùa thu, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Hàn Đông nghe thấy người bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng, giọng điệu khiêu khích hỏi: "Cậu cảm thấy cô ấy thế nào?"

Im lặng.

Nghiêng đầu nhìn về bức tranh yên tĩnh ở nơi xa kia, Hà Tân nói: "Tôi và cô ấy đang bên nhau, cậu tránh xa cô ấy ra."

Đúng vậy, người từ nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa như Hà Tân, bạn không cần nghi ngờ cái tính ngạo mạn đó của cậu ta ở đâu mà có, đó là loại bướng bỉnh tỏa ra từ trong xương cốt.

Hàn Đông không nói chuyện, sau hai giây yên lặng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cậu ta tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà, cậu ta chỉ đi được ba bước. Gió thu như dao, một dao cắt thẳng lên mặt.

Sau ba bước, cậu thiếu niên bị mắc kẹt trong cuộc sống khó khăn và chịu đựng áp lực trong nhiều năm dùng chân lại. Giây tiếp theo cậu ta quay phắt lại, nắm lấy cổ áo người phía sau, Hà Tân bị ép lùi về sau hai bước, nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt vẫn không thay đổi.

“Đánh nhau! Bên kia có người đánh nhau!”

Mọi người trên sân thể dục xôn xao, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch vốn không để ý, mãi cho đến khi có hai nữ sinh trong lớp chạy về phía kia, nồn nóng nói: “Sao các cậu chẳng quan tâm gì vậy, là con trai lớp mình đánh nhau đấy!”

“Lớp mình? Ai đánh ai cơ?”

Lý Dịch hoảng hốt, Tôn Tâm Nghiên cũng vội đứng dậy.

Xung quanh sân thể dục đã chật kín người, hai thầy giáo thể dục khỏe mạnh đang ra sức kéo người ở bên trong ra. Tôn Tâm Nghiên vừa lại gần đã nghe thấy hai cái tên quen thuộc. Da đầu tê dại, trong cơn kinh hoàng, cô thấy thầy giáo đã tách được người ra, một vài nam sinh chạy đến giúp đỡ.

Cách vài đầu người, Tôn Tâm Nghiên thấy chiếc áo khoác của Hà Tân đang treo vắt vẻo trên người cậu, thầy thể dục quát mắng cậu, cậu nâng cằm, vẻ mặt bất cần.

Phía đối diện, Hàn Đông cũng bị vài người lôi đi.

Có lẽ thật sự tồn tại thứ gọi là tâm linh tương thông giữa những người yêu nhau. Trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, Hà Tân vẫn có thể tìm được Tôn Tâm Nghiên dễ như trở bàn tay, cùng cô nhìn nhau một hai giây giữa đám người.

Ngực phập phồng, bao thất vọng, đau lòng Tôn Tâm Nghiên đều bộc lộ ra ngoài, cô bình tĩnh nhìn cậu, quay người rời đi trước khi nước mắt kịp rơi.

Rất nhanh thầy thể dục đã bắt đám người tụ tập xung quanh giải tán về lớp, không phải chủ nhiệm lớp nên thầy cũng không định quản sâu chuyện này, dặn dò Hà Tân vài câu rồi đi báo cáo tình hình cho nơi khác. Trần Ngạn Kỳ kéo Hà Tân sang bên cạnh.

Đi được vài bước, Hà Tân hất tay Trần Ngạn Kỳ ra, đuổi theo một hướng khác.

“Cậu đứng lại đó cho tôi.”

Ở trên con đường nhỏ vắng bóng người phía sau khán đài, Hà Tân túm chặt lấy cánh tay của Tôn Tâm Nghiên.

Đi đến trước mặt cô, cậu cúi đầu nhìn cô: “Cậu chạy cái gì? Hà?”

“Tại sao lại đánh nhau với cậu ta?”

“Không thấy sao? Là cậu ta ra tay trước.”

Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu, trong hốc mắt có ánh nước: “Cậu ta ra tay trước? Lần cậu đi chơi bóng một mình với bạn bè, có phải là cái sân tập chúng ta đến hôm trước đúng không? Thật ra cậu đã biết hoàn cảnh nhà cậu ta rồi, nhưng vẫn muốn dẫn tôi đến khiến cậu ta xấu hổ.”

“Đúng vậy, là tôi có ý khiến cậu ta xấu hổ. Giống như cậu biết cậu ta thích cậu, còn cho cậu ta hi vọng.”

“Hà Tân, chẳng lẽ cậu nghĩ thứ mình thích chính là tốt nhất, mọi người đều phải thích theo cậu sao?”

“Đúng vậy, cậu chính là tốt nhất.”

Cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống, Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu: “Giẫm đạp lên tự tôn của người khác vui lắm sao? Tại sao cậu lại là người như thế hả? Tại sao không chịu suy nghĩ cho người khác chứ?”

Người trước mặt không còn là chàng trai trẻ con ấu trĩ mà cô quen thuộc nữa, miệng lưỡi cậu rất cay nghiệt, xa lạ: “Tại sao phải suy nghĩ cho người khác, tôi chỉ cần đối tốt với mình người tôi thích thôi.”

“Nhưng cậu như vậy không phải là đối tốt với tôi, cậu đang làm tôi xấu hổ.”

Mặt Tôn Tâm Nghiên đầy nước mắt, từ trước tới nay Hà Tân chưa từng nhìn thấy cô khóc nhiều như vậy.

“Cậu khóc vì cậu ta sao?”

“Hà Tân, cậu xin lỗi cậu ta đi.”

“Năm mơ đi.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, cuối cùng, thanh âm run rẩy nhỏ dần đi: “Đúng vậy, cậu không sai, là tôi sai, chúng ta sai, chúng ta vốn dĩ không hiểu nhau...”

Tiếng chuông tan học vang vọng trong không khí, Tôn Tâm Nghiên vòng qua người cậu, vội bước khỏi con đường nhỏ sau khán đài.

Trong khuôn viên trường, học sinh nối đuôi nhau ra ngoài, một mình cô đi xuyên qua dòng người, đáng vẻ vội vàng. Có rất nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn vào cô, nhưng lúc này Tôn Tâm Nghiên chẳng thèm bận tâm nữa, chỉ muốn không chế được những giọt nước mắt đang rơi mất kiểm soát.

Hóa ra, đây chính là tình yêu.

Cứ nghĩ sẽ thu được ngọt ngào và nụ cười, ai ngờ chỉ có thất vọng và nước mắt. Cứ nghĩ chỉ cần thích nhau, hai trái tim sẽ gần nhau hơn, gần bó thâu hiểu, ai ngờ lại nhìn thấy một người khác xa trong tưởng tượng của mình.

___ Tại sao cậu lại là người như vậy?

Quá trẻ con.

Trẻ con đến mức, Hà Tân thật sự không hiểu được những giọt nước mắt của Tôn Tâm Nghiên, chỉ biết nước mắt của cô là sự nghi ngờ đối với cậu, là sự chỉ trích về những hành động khiêu khích với Hàn Đông. Có lẽ rất nhiều năm sau, cậu mới có thể hiểu được, những giọt nước mắt đó chỉ rơi vì cậu.

Đó là sự nghiêm khắc khắt khe yêu cầu hoàn mỹ của một cô gái đối với người yêu, là yêu sâu đậm, là trách nhiệm cần thiết.

Chuyện Hà Tân và Hàn Đông đánh nhau ở sân thể dục chưa có kết thúc, việc đầu tiên thầy thể dục làm là thông báo tình huống cho chủ nhiệm lớp 17, Lý Ái Trân biết.

Tiết thứ ba của buổi chiều là vật lý, Lý Ái Trân gọi hai người vào văn phòng nói chuyện. Mười phần ăn ý, hai chàng trai đều rất ít nói và không có thái độ nhận sai nhưng lại ngồi rất nghiêm chỉnh ngoan ngoãn.

Ngăn chặn kịp thời, không có ai bị thương, bị giáo huấn một trận, cả hai được thả về lớp.

Tiết truy bài ngày hôm sau, Hàn Đông lại bị Lý Ái Trân gọi ra ngoài.

Bọn họ không nói chuyện trên hành lang mà ở vườn hoa nhỏ sau khu dạy học số 6.

Ngày đó, phá lệ, Lý Ái Trân kể chuyện xưa của chính mình cho Hàn Đông.

“Biết quê cô ở đâu không?”

Thời gian truy bài, khu dạy học số 6 không có bóng người, tảng đá nhỏ bên cạnh tòa nhà cũ, đài phun nước cũ kỹ ào ạt phun nước ra ngoài không khí.

Cô trò cùng ngồi trên ghế đá, giống như đang đi dạo công viên.

Lý Ái Trân nói: “Cô là người An Huy, thị trấn Lục An, em từng nghe chưa?”

Hàn Đông gật đầu.

“Nhưng nhà của cô lại ở một thôn rất nhỏ đằng sau thị trấn Lục An.” Lý Ái Trân cười: “Bố mẹ cô sinh tổng cộng ba đứa con, cô là thứ hai. Lúc nhỏ điều kiện trong nhà không tốt, chị và em trai cô học cũng không khá, chỉ hết cấp 2, một mình cô học thẳng lên đại học. Khi thi cấp 3, nhà quá nghèo, bố mẹ không muốn cô học tiếp, muốn tập trung bồi dưỡng cho em trai cô, rất nhiều họ hàng trong nhà đều khuyên hai người họ không cần cho cô học nữa, cô nói không được, cô nhất định phải học cấp 3, thi đại học, bất cứ ai cản trở cô hôm nay, về sau cô sẽ không để họ yên cả đời.”

Nam sinh nở nụ cười nhạt.

Lý Ái Trân cũng cười: “Thế nên, cô của hiện tại không phải ngày một ngày hai mà thành.”

“Sau đó không còn cách nào khác, bố mẹ mới miễn cưỡng cho cô đi học cấp 3 ở trên trấn.” Lý Ái Trân nói: “Phải biết rằng, không dễ dàng gì để có học phí nộp lúc đó, tiền sinh hoạt cũng ít ỏi, phải tính toán từng bữa cơm một, cuối tuần trở về nhà, cô lại mang theo mười mấy cái mìn thầu, một túi dưa muối đi. Người ta đến nhà ăn thì cô về kí túc xá, ăn mìn thầu với dưa muối qua ngày. Nhưng nhà ăn lúc đó của bọn cô không giống các em bây giờ, bọn cô không cần trả tiền cơm, mà có cả thùng cơm inox đặt ở quầy, có thể tự mình đến xúc ăn.”

Lý Ái Trân cười buồn: “Khi cô phát hiện ra việc ăn cơm tè không cần trả tiền, vội vàng mang dưa muối đến nhà ăn xúc cơm. Thấy canh rau cũng miễn phí, bèn múc thêm cả chén canh.”

Nhưng dưới bầu trời này, làm gì có ai cho không ai cái gì.

Thẳng đến một buổi trưa, cô đang ăn cơm tè với dưa muối, có hai đầu bếp trong nhà ăn đứng trước mặt cô, giọng to vang dội: “Con bé này, ăn cơm không trả tiền sao?”

Xung quanh có vô số cặp mắt nhìn vào cô.

Ngay ra như phồng, cô lắc đầu, mặt mũi đỏ bừng: “Cháu tưởng ăn cơm không cần trả tiền...”

“Đó là vì họ đã mua đồ ăn nên không cần trả tiền cơm. Chúng tôi thấy cháu làm vậy không chỉ một hai lần rồi, tuổi còn nhỏ, vẫn là học sinh, sao lại không biết xấu hổ thế hả?”

Mặc dù bây giờ đã làm thầy kẻ khác, khi nhớ đến câu “Sao lại không biết xấu hổ thế hả”, gò má của Lý Ái Trân vẫn hồng rất như xưa, như bị người ta tát thẳng vào mặt.

Là học sinh ưu tú của trường, khi Hàn Đông chuyển đến lớp này, Lý Ái Trân đã rất chú ý đến cậu ta. Từ năm lớp 10, cô đã được chủ nhiệm lớp của cậu ta kể về hoàn cảnh khó khăn của cậu ta. Nhưng cô cũng nghe được lời đồn đãi về gia cảnh của cậu ta từ đám học sinh, rằng cậu ta có bố mẹ là giáo sư đại học.

Lý Ái Trân hiểu cậu ta, như một sự đồng cảm thấu hiểu chính bản thân mình. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng, nếu như điều kiện của gia đình đứa nhỏ này có thể bình thường như bao gia đình bình thường khác, có lẽ cậu sẽ không khoác lên mình lớp áo ngoài hư vinh phù phiếm như vậy. Cũng vì sự đồng cảm này, mọi giáo viên khi biết hoàn cảnh của cậu ta, đều bảo vệ cho lòng tự trọng của cậu ta, không lên tiếng vạch trần sự thật.

“Sau khoảng hai năm, cô không bao giờ bước chân vào nhà ăn kia nữa, nhưng vào hôm tốt nghiệp, cô muốn vào đó gọi một bàn đồ ăn, ai ngờ nhà ăn đang trong kỳ nghỉ hè, không mở cửa, không cho cô cơ hội để lấy lại mặt mũi. Vì thế cô đã ngồi chờ ở cửa nhà ăn suốt cả buổi trưa. Biết khi đó cô nghĩ gì không? Cô bỗng nghĩ đến mấy câu nói của Mạnh Tử.”

“Trời sắp giáng sứ mệnh cho người này, nhất định sẽ làm hắn chịu nổi khổ về tâm chí, mệt nhọc về gân cốt, đói khát về thể xác, thiếu thốn về vật chất, rối loạn về việc làm, cho nên động tâm nhẫn tính, tăng này sở không thể. (*)”

(*) Đại ý là: muốn hoàn thành sứ mạng trọng đại gì thì phải lao tâm khổ tứ, cực khổ trăm bề đã. Hay: khi đối diện với khổ cực, chúng ta mới học được cách nhẫn nại.

Trời sắp giáng sứ mệnh cho người này, nhất định sẽ làm hắn chịu nổi khổ về tâm chí.

Sáng sớm, thời điểm tốt nhất trong ngày để hấp thụ ánh nắng mặt trời. Bàn tay trên đùi cậu thiếu niên nắm thành quyền, một giọt lệ nóng rơi thẳng xuống, thấm vào kẽ tay.

Chỉ đúng một giọt, áp lực, chua xót, đau đớn.

Có người vỗ nhẹ vai cậu ta: “Trường học thông báo danh sách này lên mạng là một lỗi sơ suất, nếu chuyện đã lỡ rồi, nghe cô Lý một câu, bất luận chuyện gì cũng có hai mặt của nó, tất cả mọi người đều không thích chuyện như vậy, nhưng, chúng ta có thể xem nó như một loại mài giũa, để ta có thể bình tĩnh nhìn thẳng vào chính mình?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36

Hàn Đông về lớp cùng Lý Ái Trân, giờ truy bài đã sớm kết thúc.

Đi dạo một vòng quanh lớp, Lý Ái Trân đến gần gõ xuống bàn của Tôn Tâm Nghiên.

Không rõ nguyên nhân, cô ngẩng đầu lên, Tôn Tâm Nghiên nhìn chủ nhiệm lớp.

Lý Ái Trân: “Hết tiết một lên văn phòng tìm cô.”

Không bao giờ được xem nhẹ nhãn lực của giáo viên chủ nhiệm, ở trong trường đừng tự cho mình là thông minh rồi giờ trò qua mắt. Bố Tôn Tâm Nghiên đã nói với cô những lời này khi còn học cấp 2, nhưng khi đó, Tôn Tâm Nghiên không thể lĩnh hội được điều này.

Cô bước đến văn phòng với tâm trạng thấp thỏm không yên, Lý Ái Trân đang cầm tách trà nói chuyện với một cô giáo khác ở ngoài hành lang.

Xa xa thấy Tôn Tâm Nghiên đi đến, Lý Ái Trân vẫy tay với cô.

Không biết Lý Ái Trân dùng loại mỹ phẩm dưỡng da gì mà cho tới nay trên người vẫn luôn lưu hương thơm của loại mỹ phẩm cổ điển, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy mùi thơm này rất quen thuộc, giống như mùi của bà ngoại. Học sinh trong lớp cứ nghĩ cô ấy chỉ hơn 30, nhưng thật ra cô ấy đã 40 tuổi rồi. Sở dĩ người ta có cảm giác này, không phải vì cô ấy quá trẻ, mà là trên người cô ấy không có mùi vị của gia đình. Phụ nữ độc thân và phụ nữ có gia đình hoàn toàn không giống nhau.

Lý Ái Trân vịn lan can, uống một hớp trà, nhìn Tôn Tâm Nghiên, nói bằng giọng rất tự nhiên: “Chớp mắt đã sắp hết học kỳ đầu của lớp 11 rồi, em cảm thấy thế nào, có thích ứng được không?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “Vẫn tốt ạ.”

“Vẫn đang vật lộn với môn toán à?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Lý Ái Trân gật gù: “Sau khi phân ban lớp có rất nhiều học sinh mới, nhưng phần lớn vẫn là học sinh cũ của lớp 17 của chúng ta. Cô hi vọng các em có thể làm tâm gương tốt, nêu cao phong trào học tập, tinh thần nhiệt huyết của lớp 17, làm cho các bạn mới dễ dàng hòa nhập với lớp hơn.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

“Gần đây cô thấy em rất thân thiết với Hà Tân, hôm qua bạn ấy đánh nhau với Hàn Đông ở sân thể dục, không biết em có ở hiện trường không, hay có biết nguyên do gì không?”

Hành lang ngoài văn phòng vắng tanh, đầu Tôn Tâm Nghiên ơ ơ, chỉ nhìn thấy một mớ hỗn độn, không dám ngẩng đầu lên.

Lý Ái Trân tiếp tục nói, làm lòng cô càng lạnh.

“Hà Tân là học sinh chuyển trường vào lớp ta đầu năm lớp 10, thành tích luôn không tốt. Nhưng dạo này rất nhiều thầy cô phản ánh với cô rằng, biểu hiện của bạn ấy rất khá. Trong lớp học, chuyện học sinh khá đồng ý giúp đỡ cho học sinh yếu kém, chủ nhiệm lớp ai cũng ủng hộ. Cô cũng hi vọng em có thể kèm cặp bạn ấy nhiều hơn, hoặc có thể nói, hai em cùng giúp đỡ nhau tiến bộ.” Giọng điệu của Lý Ái Trân không hề thay đổi, Tôn Tâm Nghiên cắn môi dưới, mặt mũi đỏ bừng.

“Có một số việc, thầy cô không nói nó đúng hay sai, chỉ nói nó thích hợp hay không thích hợp. Có lẽ nó sẽ thích hợp trong tương lai, nhưng không thích hợp ở hiện tại. Học hành ở cấp 3 rất buồn chán, nhưng chỉ buồn chán trong ba năm thôi, mà có khi còn chẳng đến ba năm vì lớp 10 các em vẫn được thả lỏng thoải mái vui chơi. Vì vậy, trong hai năm sau, ai có thể chịu đựng được cô đơn, ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó sẽ giành chiến thắng. Không cần nói với cô về việc so chỉ số thông minh, so thiên phú bẩm sinh, hiện tại chúng ta hãy so sức chịu đựng, so lòng kiên trì.”

Tôn Tâm Nghiên liếc nhìn cô chủ nhiệm, hổ thẹn cúi đầu.

“Bố mẹ em là người rất có trách nhiệm, họ thường xuyên gọi điện cho cô, hỏi tình hình của em ở trường, mỗi lần cô nói chuyện với họ đều rất vui vẻ, đầu tiên là vì được giao lưu với đồng nghiệp trong ngành, thứ hai là vì em là đứa học trò mà cô rất yêu quý, các thầy cô khác đều khen ngợi em. Các thầy cô giống như cha mẹ, đặt rất nhiều kỳ vọng vào em, cô tin rằng em hiểu tất cả những điều cô nói, phía Hà Tân bên kia, tạm thời cô sẽ không tìm bạn ấy nói chuyện, cô tin rằng em có thể xử lý tốt mối quan hệ với bạn học cùng lớp.”

“Đương nhiên, nếu em xử lý không tốt, cô sẽ giúp em xử lý vấn đề này. Thôi được rồi, mau quay về lớp học bài đi.”

Trong cuộc nói chuyện này, từ đầu tới cuối Tôn Tâm Nghiên cũng chưa nói mấy chữ, trên thực tế, cô cũng không cần phải nói. Tất cả những gì cô nên làm là im lặng lắng nghe, nghe lời dạy bảo của giáo viên, giống như cách mình đã làm trước đây.

Ô kìa, Tôn Tâm Nghiên nghĩ, từ trước đến nay cô luôn rất ngoan, tại sao lại giống người ta học đòi yêu sớm, tại sao lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, biến cuộc sống êm đẹp trở thành một mớ hỗn độn?

Cậu con trai trong lớp phát hiện, sau khi chủ nhiệm lớp tìm gặp Tôn Tâm Nghiên vào buổi sáng, cả ngày hôm đó, trạng thái của cô đều không ổn định. Giờ ra chơi Lý Định chạy đến ngồi cạnh cô, hai người nằm bò ra bàn không động đậy.

Từ tối hôm qua Hà Tân đã bắt đầu gọi điện, nhắn tin cho cô, nhưng tất cả đều không được hồi đáp, ban ngày trên lớp học có vài lần cậu định tìm cô, Tôn Tâm Nghiên đều lẩn tránh.

Tiết tự học buổi tối kết thúc, cổng trường mở ra, Tôn Tâm Nghiên dắt xe ra ngoài cùng hai cô bạn, dưới ánh đèn đường, có một bóng người dường như đã đứng chờ rất lâu.

“Có thể nói chuyện không?” Hà Tân chặn cô lại.

Trong lớp đã có tin đồn về bọn họ, nhưng hai nữ sinh vẫn bị hành động trực tiếp của Hà Tân dọa cho ngáy ngẩn.

Mà hiện tại, Tôn Tâm Nghiên cũng đã khác với xưa, dừng lại, cô nói với hai cô bạn: “Các cậu về trước đi, không cần chờ tớ đâu.”

Khi học sinh cuối cùng rời khỏi cổng trường, Tôn Tâm Nghiên mới nhìn người đứng trước mặt: “Đi lên phía trước đi, đừng đứng ở cổng trường nữa.”

Bọn họ từng có rất nhiều khoảnh khắc ngọt ngào trong đêm như thế này.

Thật khó để Tôn Tâm Nghiên không nhớ về nó.

Lần đầu tiên cậu tặng cô quà, lần đầu tiên thổ lộ với cô, lần đầu tiên ôm cô,... Tôn Tâm Nghiên phát hiện, hóa ra cô đã cho cậu rất nhiều lần đầu tiên của

mình.

Đi đến con hẻm nhỏ cách xa trường học, hai người dừng lại, ai cũng không lên tiếng.

Hà Tân mặc một cây đen, dường như đang hòa mình vào màn đêm đen tối, chỉ lộ ra khuôn mặt không biểu cảm, trắng nõn, lạnh lùng.

Đột nhiên, cậu ôm chầm lấy cô.

Đây là lần đầu tiên cậu ôm cô như vậy, không quan tâm đến sự kháng cự và lo lắng của cô, cả người như bị một ngọn lửa thiêu cháy, Tôn Tâm Nghiên không thể cưỡng lại sức lực của cậu, giãy dụa hai cái thì không động đậy nữa.

Quần áo Hà Tân ám mùi thuốc lá, kết hợp với hành động quyết liệt của cậu, khiến đêm nay cậu trở nên không giống với mọi ngày, mạnh mẽ, cứng rắn, không cho phép kháng cự.

Mặt Tôn Tâm Nghiên bị buộc phải dán vào ngực cậu, gáy cô được bao bọc trong bàn tay dày rộng của cậu, nước mắt cứ như vậy tự nhiên chảy ra.

Môi dán lên thái dương của cô, Hà Tân gất gao ôm lấy cô, giọng nói dịu dàng, khàn khàn trầm thấp: "Nghiên Nghiên, đừng khóc được không..."

Cậu dùng tay lau nước mắt cho cô, lại bị cô cắn thật chặt.

Cô thật sự đã dùng hết sức lực, Hà Tân không rên một tiếng, để mặc cho cô cắn.

Chờ đến khi cô chịu nhả ra, cậu mới thu tay về.

"Hà Tân, hôm nay cô Lý tìm tôi." Giọng Tôn Tâm Nghiên rất bình tĩnh: "Cô ấy biết tất cả rồi, thôi bỏ đi, chúng ta, chia tay đi."

Chia tay đi.

Ba chữ này, cô nói ra thật nhẹ nhàng đơn giản.

"Có biết chia tay nghĩa là gì không?"

Tôn Tâm Nghiên: "Cậu có thể trưởng thành được không?"

"Ai không trưởng thành?" Hà Tân nheo mắt: "Cô ấy biết thì thế nào, yêu đương phạm pháp sao? Biết thì thế nào?"

"Đối với cậu thì sẽ chẳng sao cả, bởi vì cậu chưa từng quan tâm đến người khác, cậu chỉ để ý đến chính mình thôi."

"Tôi chưa từng quan tâm cậu sao? Vậy còn cậu, Tôn Tâm Nghiên, cậu thật sự thích tôi sao?"

Bên ngoài là đường cái rộng lớn, bốn phía không có ánh đèn, khuôn mặt của Hà Tân chìm sâu vào bóng tối: "Nếu cậu thật sự thích tôi, cậu có thể nỗ lực một chút vì tình cảm chúng ta không? Không cần cậu phải đi làm cái gì nguy hiểm cả, chỉ cần khi người khác nói 'không được' với cậu, trong lòng cậu nhớ đến tôi, nhớ đến cậu thích tôi, chúng ta nhất định phải ở bên nhau. Như vậy là đủ rồi, những chuyện còn lại cậu cứ để cho tôi, cậu có thể không?"

Tôn Tâm Nghiên im lặng.

Hà Tân: "Nói chuyện cho tôi!"

"Không thể." Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu: "Hà Tân, chúng ta không phải là người giống nhau, vì sao cô Lý lại tìm tôi mà không tìm cậu? Bởi vì cậu có thể mặc kệ tất cả, cậu không quan tâm, nhưng tôi thì không làm được. Tôi không thể khiến bố mẹ mình thất vọng, tôi muốn thi đỗ đại học, cậu có hiểu không?"

Người ngọt ngào như vậy mềm mại như vậy, bỗng trở thành loài động vật máu lạnh vô tình.

Khóe môi Hà Tân cong lên: "Đúng vậy, chúng ta không giống nhau, cậu có bố mẹ, còn tôi thì không."

Biết rõ cậu cố ý hiểu sai, nhưng trong nháy mắt Tôn Tâm Nghiên vẫn cảm thấy chua xót trong lòng: "Ý tôi không phải như vậy..."

Hà Tân lặng lẽ nhìn cô.

Trời sinh phụ nữ dễ mềm lòng. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy, bất kể cô có cứng rắn, kiên định đến đâu, nhưng giờ khắc này chỉ cần nhìn cậu thêm một cái sẽ lại biến thành 'kiếm củi ba năm, thiêu một giờ'.

Cái gì cũng không nói, Tôn Tâm Nghiên vội vã dắt xe đi.

Thật ra cô rất sợ cậu sẽ đuổi theo, có lẽ, chỉ cần cậu đuổi theo và ôm lấy cô lần nữa, cô sẽ thật sự lung lay.

Cũng may, cậu không có.

Trong hẻm nhỏ, một người rời đi, đột nhiên cảm thấy nơi này thật trống vắng.

Dưới ánh trăng, Hà Tân nâng tay trái lên, nhìn dấu răng trên mu bàn tay, lòng chết lặng.

Đêm nay, Tôn Tâm Nghiên dường như không hề chớp mắt, chỉ mong mặt trời mau lên, ngày mai tất cả lại trở về bình thường.

Nhưng mà ngày hôm sau lại không thể diễn ra như bình thường. mấy ngày kế tiếp, Hà Tân cũng không đi học.

Lý Ái Trân nói trước lớp rằng, mấy hôm nay nhà Hà Tân có việc, nên xin nghỉ.

Lúc nghe được cô giáo nói như vậy, trong đầu Tôn Tâm Nghiên trống rỗng, thậm chí có lo lắng chuyện có liên quan đến mình. Sau mới biết được, trong nhà cậu thật sự có chuyện nên phải xin nghỉ, nghỉ hẳn một tuần, kỳ thi tám tuần cũng không tham dự.

Vẫn còn là một học sinh, trong nhà có chuyện gì mà cậu lại xin nghỉ nhiều ngày như vậy?

Là Tôn Tâm Nghiên chủ động chia tay, nếu cậu vẫn xuất hiện trên lớp gặp cô, có lẽ cô hoàn toàn có thể không chế được tình cảm của mình. Nhưng ngay hôm sau cậu lại biến mất, hoàn toàn không còn bóng dáng, tình cảm của cô ngược lại trở nên mất kiểm soát.

Rốt cuộc, vào buổi chiều môn thi cuối cùng cũng kết thúc, Tôn Tâm Nghiên không nhin nổi mà gửi tin nhắn cho Trần Ngan Kỳ.

___ Nhà Hà Tân xảy ra chuyện gì vậy, sao cậu ấy lại không tham dự kỳ thi tám tuần?

Sáng tối, Trần Ngan Kỳ mới gửi lại tin nhắn.

___ Nhà có chút việc.

Bốn từ, không nói rõ ràng. Cậu ta không hề che giấu sự thay đổi trong thái độ đối với cô.

Trần Ngan Kỳ có logic của chính mình: Bạn gái của huynh đệ không còn là bạn gái của huynh đệ nữa, thì cô chẳng là bất cứ ai cả, cho dù lúc trước quan hệ thế nào, từ giờ về sau chính là người lạ.

Tôn Tâm Nghiên cũng không phải kẻ ngốc, nhìn chằm chằm màn hình một lúc, nhắn nhin chịu đựng bốn từ lạnh lẽo này, mặt dày gửi thêm một tin nhắn nữa.

___ Cậu không thể nói sao?

Số từ lần này đã tăng lên.

___ Chuyện người khác tôi không tiện nói nhiều, tự mình hỏi đi, di động của cậu ấy cũng không tắt nguồn, nếu muốn nói cho cậu thì tự nhiên sẽ nói cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37

Trên bàn ăn, một nhà ba người đang lẳng lặng ăn cơm.

Trong chốc lát, bố mẹ Tôn đều dừng lại, nhìn về phía con gái.

Bát cơm trắng ở ngay trước mặt, nhưng Tôn Tâm Nghiên chỉ động có vài ba miếng.

Hai ngày nay cô vẫn luôn như vậy, rất kén ăn, bọn họ cho rằng cuộc thi là nguyên nhân khiến tinh thần cô căng thẳng. Mấy hôm nay cũng đã thi xong rồi, điều này thật không bình thường.

Mẹ Tôn nói: “Tâm Nghiên, đồ ăn không ngon hả, hay có chỗ nào con không thoải mái? Có muốn mẹ đưa con đến bệnh viện khám không?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Không sao đâu ạ, chỉ là không có khẩu vị thôi.”

Không muốn khiến bố mẹ nghi ngờ, nhưng thật sự cô ăn không vô.

Bố Tôn nhắc nhở: “Đừng có mà học theo người khác đòi giảm cân đấy.”

“Không phải vậy đâu ạ, chắc hai ngày nữa sẽ ổn thôi, thật sự con không muốn ăn gì hết cả.”

Miền cưỡng động thêm hai bữa, Tôn Tâm Nghiên liền trở về phòng.

Ngoài cửa, bố mẹ còn đang thảo luận về chuyện của cô, Tôn Tâm Nghiên mở máy tính vào diễn đàn của trường.

Lướt qua trạng thái mới của bạn bè một vòng, rồi cô lại trở về trang cá nhân của mình.

Tôn Tâm Nghiên ít khi đăng tải trạng thái, tin gần nhất đăng vào tối hôm đồng ý với Hà Tân. Bí mật này không thể chia sẻ với người khác, nên cô đã lên lút dùng cách này để lưu giữ làm kỷ niệm.

Trạng thái không có chữ, không có ảnh, mà chỉ có một mô hình “Gió thổi xanh biếc”. Mặc dù rất hàm súc, nhưng bạn bè trong danh sách bạn bè dường như đều hiểu tâm tình tựa như làn gió mùa xuân này.

Gần như tất cả mọi người đều hiểu ý dùng icon phản hồi lại cô.

Có bông hồng nhỏ, có mặt cười, có mặt trời nhỏ.

Đương sự Hà Tân để lại lời nhắn nhưng bị kẹt ở giữa, đó là một câu hỏi nhảm chán — Bài tập Tiếng Anh về nhà ngày mai phải nộp rồi à?

Khi nhìn thấy hình đại diện đó, cái tên đó, Tôn Tâm Nghiên mới biết mình có bao nhiêu khó chịu, kiểu khó chịu giống như hít thở không thông vậy. Rất nhanh đóng tab lại, rồi cô mở một quyển sách trên bàn.

Nhưng cô phải vào xem gì đây?

Quanh quẩn trong đầu đều là những chuyện đêm hôm ấy, khuôn mặt của cậu, lời cậu nói, cử chỉ thân mật đã phát sinh giữa bọn họ.

Trước kia, Tôn Tâm Nghiên từng tưởng tượng dáng vẻ mình khi yêu đương, có lẽ sẽ giống như cô gái trên TV kia, trong tình yêu độc lập mà phóng khoáng, khiến đàn ông phải tán thưởng, nhưng lại bị cuốn hút.

Nhưng yêu chính là quá trình dâng hiến bản thân, mà bước đầu của quá trình dâng hiến đó chính là đánh mất chính mình.

Vì vậy, tất cả cũng chỉ giống như cơn mưa phùn mùa xuân kia, triền miên dai dẳng, nhưng chất chứa đầy do dự cùng phiền muộn.

...

Thứ Hai, Trần Ngạn Kỳ bị Lý Dịch chặn lại trên đường từ lớp học đến căng tin.

Cậu ta vừa nói vừa cười cùng một đám nam sinh đang trên đường đi, thì cô ấy vọt tới trước mặt cậu ta, nói có chút việc muốn hỏi. Cậu ta không thể nào dùng ánh mắt kiên nhẫn để nhìn cô được: “Có chuyện gì vậy, đang giữa trưa mà.”

Nhóm nam sinh kia rời đi, khuôn mặt Lý Dịch cũng ửng đỏ.

Đám người kia đi rồi, Trần Ngạn Kỳ khẽ nhíu lông mày: “Có thể nói được chưa?”

Lý Dịch: “Tại sao Hà Tân lại xin nghỉ?”

“Chuyện này không liên quan tới cậu.”

Cậu ta uể oải bước về phía trước, Lý Dịch theo sau.

“Chuyện này không liên quan đến tôi, nhưng liên quan đến Tôn Tâm Nghiên.”

Trần Ngạn Kỳ không mặn không nhạt nói: “Ngại quá, có lẽ bây giờ cũng chẳng còn liên quan.”

Lý Dịch nổi giận đùng đùng, giữ cậu ta lại: “Có phải con trai các cậu đều như vậy không, lúc theo đuổi con gái thì mang một khuôn mặt, khi có được rồi thì lại mang một khuôn mặt khác.”

Trần Ngạn Kỳ cau mày: “Lý Dịch, ai cũng có cuộc sống của riêng mình, đừng suốt ngày quanh quẩn chuyện của người khác như thế. Tôn Tâm Nghiên cũng không phải là tiên nữ mà ai ai cũng phải bảo vệ, hiểu chứ?”

Cổ họng Lý Dịch giống như bị trát xi măng, bị cậu ta nói vậy một từ cũng không phản bác được.

Một Trần Ngạn Kỳ bất cần đời chột nghiêm túc, thực sự đúng là như kiểm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Đáy lòng Lý Dịch như có nước sôi cuộn cuộn, đôi môi giật giật: “Không phải tôi suốt ngày quanh quẩn chuyện của Tôn Tâm Nghiên, cũng không phải cậu ấy bảo tôi tới tìm cậu.”

“Vậy thì tại sao cậu lại can thiệp vào, có liên quan gì đến cậu sao?”

Sau phút im lặng, Trần Ngạn Kỳ nhìn cô ấy, bất đắc dĩ hít sâu một hơi, rồi lại cười nhẹ giống mọi khi: “Quên đi, ngại quá, tâm tình tôi không tốt, nói chuyện có hơi nặng nề. Như vậy đi, chuyện của họ thì để họ tự giải quyết, chúng ta lo cho mình thôi, được không?”

Đám người kia đã đi xa rồi, Lý Dịch tự dưng cảm thấy khóe mắt ngứa ngứa, mu bàn tay hơi ướt, mới phát hiện mình đã rơi nước mắt.

Mình điên rồi sao?

Hai ba câu nói của cậu ta đã dễ dàng khiến mình khóc.

Trần Ngạn Kỳ đến căng tin.

Trong bóng râm giữa trưa, có một nam một nữ đang nói chuyện bên kia, thấy cậu ta đến, nam sinh trực tiếp ném một chai coca chưa mở đang cầm trên tay qua. Trần Ngạn Kỳ ở xa nhưng vẫn tiếp được, sau đó đi tới.

Nam sinh kia nói chuyện với Trần Ngạn Kỳ mấy câu, sau đó nói với Hoàng Trĩ Vi: “Về lớp đây.”

Hoàng Trĩ Vi gật đầu một cái.

Đám người đi rồi, Trần Ngạn Kỳ nhìn qua Hoàng Trĩ Vi: “Bố cậu đã trở về rồi à?”

“Cậu cũng biết rồi hả? Nghe ông nói là nghỉ phép nửa tháng.”

Cửa hàng nhỏ chợt xuất hiện một đồng học sinh, Trần Ngạn Kỳ nói: “Cứ đi tiếp đi.”

Cuối thu, lá vàng rụng, cảnh vật trong sân trường có chút tiêu điều, hai người bắt tri bắt giác đi tới sân vận động, ngồi xuống bậc thang.

“Không phải nói rằng lần này về sẽ không đi nữa mà, sao lại thành nghỉ phép vậy?”

Hoàng Trĩ Vi cũng không e dè, nói thẳng với cậu ta: “Nghe bọn họ nói rằng phía trên tạm thời chưa có vị trí, ông đi xa vì đề lên chức, chưa lên chức thì sao trở về được.”

Trần Ngạn Kỳ cười: “Ồ ngoài thì chú ý cách nói chuyện một tí, chứ đừng là đưa con gái chuyện cho bố cậu.”

“Ông ấy còn lâu mới để cho tôi gây chuyện. Mệnh của ông rất tốt đấy, người đàn ông cả đời có ba chuyện tốt thì ông đều có đủ cả rồi.”

“Ba chuyện tốt gì vậy, sao tôi lại không biết?”

Hoàng Trĩ Vi nhìn cậu ta: “Thăng quan, phát tài, vợ mất, không biết à?”

Trần Ngạn Kỳ cười một tiếng, giơ ngón tay cái về phía cô ta.

Hai tay chống ra sau, Trần Ngạn Kỳ ngửa đầu về sau, hơi hép mắt, đón lấy ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, rọi xuống khuôn mặt.

“Bố của Hà Tân sao rồi?” Hoàng Trĩ Vi hỏi.

“Không sao đâu, hôm qua cứu được rồi, hôm nay vẫn chưa liên lạc với tôi, chắc còn đang bận.”

“Cậu ấy chia tay với cô gái kia chưa?”

Trần Ngạn Kỳ quay đầu nhìn qua cô ta: “Đại tiểu thư, cậu muốn yêu đương với cậu ta sao?”

Hoàng Trĩ Vi khinh thường cười một tiếng.

“Cái rắm...”

“Vậy thì bớt can thiệp vào chuyện của cậu ấy đi, hiện tại cậu ấy cũng đủ đau đầu rồi.”

“Tôi cũng chẳng muốn quản.”

Hoàng Trĩ Vi lại hỏi: “Nghe nói gần đây cậu đang theo đuổi cô gái lớp 3 hả?”

“Tin cũ rích rồi, người ta không cho theo đuổi, nên không theo đuổi nữa.”

Hoàng Trĩ Vi nghe thế thì bật cười, cười xong còn nói: “Ai đa, buổi chiều cúp học đi.”

“Làm gì?”

“Cúp đi rồi hãy hỏi, có dám không?”

“Vấn đề không phải có dám hay không, mà là tại sao lại muốn cúp, nếu không chuyện này sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Cô gái đặt tay lên mặt, đôi mắt phượng hẹp dài quan sát cậu ta: “Trần Ngan Kỳ, cậu suốt ngày tỏ ra cứng cỏi, thật ra thì cậu chẳng cứng cỏi gì hết, hiểu không?”

Trần Ngan Kỳ chỉ cười mà không nói.

Xung quanh truyền đến tiếng máy móc vù vù, hai người liền quay mặt sang nhìn.

Cách đó không xa có một công trình đang thi công, công nhân ăn cơm xong đã trở lại, dưới bầu trời xanh thẫm, mấy chiếc máy đào đất màu vàng lại bắt đầu vận hành.

“Về hỏi bố cậu xem, có phải sân vận động này phải xây tám trăm năm nữa mới xong không?”

Trần Ngan Kỳ: “Bây giờ sẽ nói cho cậu biết, nhất định chúng ta chưa dùng tới, cũng không biết trước khi về hưu bố tôi có dùng đến không nữa...”

Thứ ba trời đầy mây, Hà Tân vẫn chưa đi học.

Lớp học mấy chục người, dường như thiếu đi ai đó thì tất cả vẫn rất bình thường.

Môn hóa học sáng nay sẽ thực hành thí nghiệm. Đến tiết hóa, mọi người cứ túm năm tụm ba đi về phía phòng thí nghiệm.

Tôn Tâm Nghiên quên mang sách, sang lớp bên cạnh tìm bạn mượn một quyển, khi về lớp đã không thấy người đâu. Ban đầu là muốn xem Lý Dịch còn ở đây hay không, kết quả là lại thấy một người khác vẫn còn đang ngồi tại chỗ.

Là Hàn Đông.

Hình như đang giải một đề rất khó, nên đầu cậu ta cúi hơi thấp, ánh mặt trời đang chiếu lên người cậu ta. Mọi người xung quanh cũng đi cả rồi, vậy mà cậu ta dường như chỉ dồn sự tập trung vào dưới ngòi bút.

Cầm quyển sách, Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một lát rồi đi tới.

Nhìn người trước mặt, Hàn Đông liền dừng bút lại.

Tôn Tâm Nghiên nói: “Tiết học tiếp theo ở phòng thí nghiệm, không muốn đi sao?”

“Đi chứ.”

Gật đầu một cái, Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy cùng đi đi, tôi cũng có lời muốn nói với cậu.”

Hai người lặng lẽ cùng nhau đi qua tầng trệt, qua những hành lang ồn ào, cầu thang, băng qua đài phun nước lớn ở lối vào chính trong sân trường.

Cô có lời muốn nói với cậu ta, nhưng sau cả đoạn đường dài như vậy, cô vẫn không biết nói gì cả.

Không biết sắp xếp từ ngữ sao cho đúng, để diễn tả chính xác suy nghĩ của bản thân cô và cũng như không làm tổn thương đến lòng tự trọng của cậu ta.

Đi về phía trước một đoạn nữa chính là phòng thí nghiệm, Tôn Tâm Nghiên nói ba từ đơn giản nhất: “Thật xin lỗi.”

Giọng của Hàn Đông rất nhẹ: “Cậu không cần phải nói xin lỗi với tôi.”

Cậu ta nói đúng, mặc dù có người cần phải nói xin lỗi, cũng không nên là cô.

Nhanh chóng đến chân cầu thang, Hàn Đông nhìn qua cô sau đó dừng lại.

“Thật ra cậu cũng rất tò mò đúng không, học phí của bên Giang Hoa Uyển kia hơn một trăm năm mươi một tiết, mà sao tôi lại đi học được? Đó là vì khóa học miễn phí, cho nên tôi rất biết ơn thầy giáo Tường.”

Trong lòng Tôn Tâm Nghiên cảm thấy có một nỗi đau đốn nặng nề.

Đây là nỗi đau về cuộc sống về xã hội mà cô chưa từng trải nghiệm qua.

Vì vậy, ngoài việc lác đác, cô thật sự không biết nên nói gì hết.

Ánh mắt Hàn Đông tựa như vẫn dịu dàng như trước đây: “Vậy cậu còn điều gì muốn nói nữa không?”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Còn có một câu, nên nói ở đêm hôm đó.”

Bọn họ dừng ở chân cầu thang, xung quanh đều là tiếng ồn ào của học sinh.

Tôn Tâm Nghiên hít một hơi, rồi nhìn cậu ta: “Bố cậu làm bánh trôi đậu đỏ rất ngon, hôm đó tôi quên chưa nói cảm ơn với bác ấy. Nếu có thể thì giúp tôi chuyển lời lại nhé.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng lưng cô gái như chim én vút lên cầu thang, rất nhanh đã biến mất ở khúc rẽ.

...

Dự báo thời tiết nói ngày hôm sau mưa sẽ dứt.

Sáng sớm hôm nay, khi đến trường, Tôn Tâm Nghiên cuối cùng cũng nhìn thấy người vắng bóng tin tức trong cả tuần nay.

Rõ ràng là tiết truy bài, vậy mà Hà Tân và Trần Ngạn Kỳ lại chẳng kiêng dè gì đứng trên hành lang trò chuyện.

Có hạt mưa nhỏ hắt vào trong hành lang, bọn họ cũng chẳng thêm để ý, vẫn giống như mọi khi tựa vào lan can. Hai cánh tay của Hà Tân khoác lên lan can, lưng hơi cúi thấp xuống, đang đứng gần đầu cầu thang.

Lúc Tôn Tâm Nghiên đi lên, cậu nghe thấy có tiếng người, liền quay mặt sang theo bản năng. Cô đang cầm trên tay chiếc áo mưa màu lam, sợi tóc ướt nhẹp dính trên má, trong khoảnh khắc cô nhìn thẳng vào mắt cậu, ngơ ngẩn.

Hình như Hà Tân không ngờ người đến lại là cô, hơi sững sốt, yết hầu giật giật, rồi cậu lại quay mặt đi, theo thói quen sờ qua cổ.

Bấy giờ Trần Ngạn Kỳ mới quay đầu lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng Tôn Tâm Nghiên tiến vào lớp từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Bố Hà Tân bị đưa đi cấp cứu vì uống quá nhiều rượu, màn đêm buông xuống, Hà Tân và cô của mình chạy đến Bắc Kinh.

Ngày đó, khi đã khá khuya, cô của Hà Tân tới tìm cậu, không gõ cửa mà trực tiếp dùng chìa khoá dự phòng mở cửa đi vào, không ngờ Hà Tân vẫn còn chưa ngủ.

Cô bình tĩnh nói với cậu: “Đi, cùng cô đi sân bay, bố con uống rượu quá nhiều, bị đưa đi bệnh viện rồi.”

Hà Tân và cô cậu vội chạy tới sân bay, dưới ánh đèn sáng choang ở đại sảnh sân bay, hai người chờ hơn 2 tiếng mới mua vé được. Vừa ra sân bay đã có tài xế đợi sẵn, nhanh chóng đưa họ tới bệnh viện.

Vừa tới phòng cấp cứu, người Hà Tân nhìn thấy đầu tiên chính là bạn gái của bố cậu.

Một phụ nữ ngoài 30 tuổi, lúc đầu là nhân viên hành chính của công ty, sau đi theo bố cậu thì không làm nữa. Năm trước, ông lấy tiền mở cho bà ấy một cái thẩm mỹ viện.

Bà ấy chào hỏi cậu bằng vẻ mặt tái nhợt, vành mắt phồng hông, nói rõ tình hình với cô của Hà Tân.

Buổi tối bố cậu tham gia một bữa tiệc, uống không ít rượu, lúc trên bàn tiệc thì không sao, trên đường trở về mới bắt đầu khó chịu. Ban đầu tài xế còn nghĩ ông đang ngủ, về đến nhà mới phát hiện gọi mãi ông cũng không tỉnh, lỡ tai bầm tím, vội vàng đưa ông tới bệnh viện. Bác sĩ vừa mới thông báo bệnh tình nguy kịch, bảo người nhà chuẩn bị tâm lý.

Hà Tân đứng bên cạnh nghe, dù đã đứng ngoài phòng cấp cứu, nhưng cậu vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Xung quanh là mấy người bạn của bố cậu, còn có cả cấp dưới của ông. Người có quan hệ thân thiết với ông ôm lấy vai Hà Tân, nói vài câu an ủi cậu. Trong lúc cấp cứu, cửa phòng cấp cứu mở hai lần, lần đầu tiên là một y tá đi ra, lần thứ hai là một bác sĩ đi ra. Hà Tân ngồi trên ghế nhựa, im lặng nhìn 2 người phụ nữ vây quanh bọn họ đang hỏi thăm không ngừng.

Nửa đêm về sáng, bố cậu được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng ICU, bác sĩ nói vẫn chưa qua thời kỳ nguy hiểm, đừng vội mừng.

Suốt cả buổi tối, một câu Hà Tân cũng chưa nói. Chờ ở bên ngoài phòng ICU hết một đêm, cô cậu ngồi xuống cạnh cậu, nhìn bầu trời sắp sáng bên ngoài cử sở, bỗng nhiên xoa đầu cậu.

“Tân Tân, con biết bố con rất lợi hại mà, ông ấy sẽ không ra đi dễ dàng như vậy đâu. Nhưng mà...” Cô hít một hơi, “Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, con là con trưởng, không phải sợ, cô sẽ vẫn luôn ở bên cạnh giúp đỡ con.”

Nặng nề thở dài một hơi, Hà Tân gật đầu.

Bố cậu gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, không có thời gian quan tâm đến gia đình, Hà Tân không nghe lời dạy bảo ông, cũng không thể hiện sự tôn kính đối với ông. Cậu chưa từng nghĩ tới một ngày, bố cậu sẽ ngã xuống.

Ly hôn từ rất sớm, có lẽ xuất phát từ tâm lý muốn bù đắp cho con trai, tính tình ông mặc dù không tốt, nhưng cơ bản việc gì cũng chiều theo ý cậu, Hà Tân yêu cầu điều gì, có thể làm được ông đều làm. Cho nên từ nhỏ đến lớn, Hà Tân chưa từng phải chịu khổ, gặp chuyện cũng chưa bao giờ nghĩ đến kết quả xấu.

Chỉ có đêm hôm đó, mọi kết quả xấu nhất đều được Hà Tân nghĩ đến.

Bố cậu ở phòng ICU tổng cộng 3 ngày, ngày thứ tư tình trạng ổn định, đã có thể nói chuyện. Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi vừa dạo qua quỹ môn quan, khi mở mắt ra nhìn mấy người quanh giường bệnh một vòng, có cảm giác khắc cốt ghi tâm.

Bác sĩ nói phải nằm viện một tháng, sợ chậm trễ việc học của Hà Tân, bố cậu bắt cậu trở về trường trước.

Con cái trong gia đình có điều kiện thường không thích che giấu vấn đề trên người mình, có lẽ do chúng thấy rất mọi chuyện rất bình thường, đã nắm chắc được mọi thứ. Hà Tân chính là như vậy.

Vì thế Tôn Tâm Nghiên từ miệng người khác mới biết được chuyện bố cậu phải vào viện cấp cứu.

Hà Tân trở lại lớp cũng không có thay đổi gì, vẫn chơi bóng rổ, đứng nói chuyện với bạn bè ngoài hành lang, chỉ là không đi tìm cô, thậm chí, không thèm nhìn một cái. Tôn Tâm Nghiên nghĩ, vừa đúng lúc, đây không phải kết quả mà cô muốn thấy sao? Cậu đồng ý chia tay rồi, và không bao giờ tới quấy rầy cô nữa.

Dường như Tôn Tâm Nghiên đã trở lại cuộc sống trước đây, chỉ là đâu đâu cũng thấy bóng dáng Hà Tân. Nhưng chỉ là cái bóng.

Tôn Tâm Nghiên bỗng phát hiện ra, hóa ra chỉ cần cậu không chủ động, cuộc sống của bọn họ không có nổi nửa điểm giao thoa, mặc dù bọn họ vẫn đang học cùng lớp.

Buổi tối hôm nay, ở nơi ngoại quốc xa xôi, Từ Giai Ninh gọi điện thoại vượt tuyến cho Tôn Tâm Nghiên, nói cô ấy thất tình. Tôn Tâm Nghiên nói, thật trùng hợp, tớ cũng thất tình.

Từ Giai Ninh: Chứa ôi, tớ còn không biết cậu đã yêu đương, vậy mà còn bảo khi yêu sẽ kể cho tớ nghe đầu tiên.

Tôn Tâm Nghiên: Xin lỗi, lúc ấy quên mất.

Từ Giai Ninh: Thôi bỏ đi, khoảng cách xa xôi chính là như vậy. Trước kia mới quen nhau, cảm thấy khoảng cách chẳng là gì cả, cuối cùng tình cảm cứ thể nhạt dần đi, tình bạn tình yêu đều giống nhau.

Tôn Tâm Nghiên nghe cô ấy nói vậy càng áy náy, Từ Giai Ninh cũng không để bụng nói, không sao đâu, không trách cậu, cậu mà kể tớ nghe chuyện mới tình đầu của cậu đi, bắt đầu thế nào?

Bình thường Tôn Tâm Nghiên không thích kể chuyện yêu đương của mình ra, kể cả Lý Dịch, cũng che che giấu giấu. Nhưng hiện tại, cô thật sự cần một người biết lắng nghe, vừa hay Từ Giai Ninh đang ở nước ngoài, là hốc cây trút bầu tâm sự tốt nhất.

Nghe xong câu chuyện của Tôn Tâm Nghiên, Từ Giai Ninh nói: “Người này, là soái ca ở MacDonald lần trước sao?”

“Sao cậu biết?”

“Cảm giác được.” Từ Giai Ninh cảm khái thở dài một hơi: “Lúc ấy tớ đã cảm thấy cậu ta thích cậu, cậu còn không chịu thừa nhận. Là cậu chủ động chia tay?”

“Sao cậu lại biết nữa?”

Từ Giai Ninh bật cười: “Không phải cậu nói bị cô giáo phát hiện sao, tớ còn không hiểu cậu ư, cậu bị bố mẹ quản đến nhát gan rồi. Nhưng mà, nghe cậu nói tớ nói lui, giống như vẫn còn thích cậu ta nhỉ?”

Ông nghe bên kia bỗng không còn tiếng động.

Từ Giai Ninh nhẹ giọng hỏi: “Nghiên Nghiên, cậu khóc à?”

Thật ra, nếu không có ai xen ngang, sinh hoạt buồn chán ở cấp ba sẽ qua đi rất nhanh. Rõ ràng lá cây vừa mới rơi, nháy mắt thân cây đã trụi lụi.

Mùa đông tới. Thời gian đã bước vào cuối tháng 12, sắp tới sinh nhật Tôn Tâm Nghiên rồi.

Mỗi năm đều có nam sinh lên lút gửi quà sinh nhật cho cô, cô cũng không biết ai tặng, không có cách trả lại, cũng không dám mang về nhà, chỉ có thể gửi ở kí túc xá chỗ Lý Định. Năm nay cũng không ngoại lệ.

Mà đêm đó, cô chia tay với Hà Tân, hình như có không ít người biết, thế mà lúc trước cô còn khờ dại nghĩ không ai biết chuyện bọn họ ở bên nhau.

Có nam sinh viết cho cô một lá thư, đại ý là biết cô vừa kết thúc một đoạn tình cảm, hi vọng có thể trở thành bạn tốt của cô, giúp cô ‘chữa thương’, làm nụ cười xuất hiện trên mặt cô lần nữa.

Nhìn mấy câu chữ chỉ xuất hiện trên truyền hình này, Tôn Tâm Nghiên không biết nên khóc hay nên cười. Cũng may, hiện tại cô nghĩ đến Hà Tân, cũng không còn cảm giác đau đến hít thở không thông nữa.

Di chứng của thất tình dần dần bị cơn giá đầu đông thổi tan.

Năm ngoái cô không tổ chức sinh nhật, một nhà ba người về quê với ông bà ăn một bữa cơm cuối tuần là xong. Năm nay sinh nhật cô cũng trùng hợp rơi vào thứ bảy, bố mẹ hỏi cô có muốn mời bạn bè ra ngoài ăn cơm không, Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, nói ở nhà thôi.

Buổi tối hôm đó có mưa nhỏ, mẹ Tôn xào vài món ăn, mua cho Tôn Tâm Nghiên một cái bánh kem nhỏ.

Bên ngoài mưa tí tách rơi, tắt đèn, cầu nguyện, thổi nến, bố mẹ hát bài mừng sinh nhật cho cô. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy như vậy cũng rất ấm áp.

Tôn Tâm Nghiên không thích mấy người cứ đến sinh nhật là mọi bạn bè đi ăn nhà hàng, giống như cố ý bắt người khác mua quà tặng mình, chúc mừng này nọ.

Lại nói, sinh nhật thì cần gì phải chúc mừng chứ, đâu phải cứ chúc mừng là sẽ nhận được may mắn?

Cứ như vậy, một sinh nhật bình đạm lại qua đi.

Cả tối hôm nay cứ mưa suốt, khi ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo hoa, Tôn Tâm Nghiên đang mài miết làm bài tập vật lý. Sau đó, di động trên bàn rung chuông.

Không phải tin nhắn, là cuộc gọi.

Thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, hồ hấp cô cứng lại, đầu ngón tay tê rần.

Sau khi thông điện thoại, hai bên cũng chưa nói gì.

Chỉ có pháo hoa bên ngoài cửa sổ, một tiếng rồi một tiếng, chấn động của kính trong phòng.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng cô gái đã xuất hiện ở cửa sổ.

Bạn đã thấy pháo hoa trong mưa chưa?

Pháo hoa trên bầu trời, nổ tung giữa đêm đen, vì thế mưa phún được chiếu sáng trong nháy mắt, phát ra màu vàng dịu nhẹ.

Ánh sáng ngũ sắc và màn mưa đan xen trong không khí, ngấn ngủ như vậy, yên lặng như vậy, đẹp đến mức làm người ra đau lòng, muốn rơi lệ.

Không biết qua bao lâu, đầu bên kia điện thoại mới có âm thanh: “Pháo hoa đẹp không?”

Cô không trả lời.

“Sinh nhật vui vẻ, Tôn Tâm Nghiên.”

Vẫn im lặng.

Hà Tân: “Không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi, tôi ngắt máy đây.”

“Hà Tân.” Tôn Tâm Nghiên bỗng gọi tên cậu: “Cậu ở dưới nhà tôi?”

“Ừ.”

Nếu cuộc gọi này kết thúc, Tôn Tâm Nghiên cảm giác, có rất nhiều thứ sẽ thật sự kết thúc. Chính là, giống như luyến tiếc pháo hoa trong mưa này, cô luyến tiếc mọi thứ kết thúc.

“Hà Tân, tôi muốn gặp cậu.”

Có phải con người lớn thêm một tuổi, lá gan cũng sẽ lớn thêm một chút đúng không. Đêm khuya, Tôn Tâm Nghiên mặc áo khoác, lặng lẽ không tiếng động rời khỏi nhà.

Cầu thang đen như mực, cô dùng màn hình di động soi sáng. Mỗi bước xuống tầng một, tim cô đã đập liên hồi.

Người chờ ở cuối cầu thang.

Màn mưa tối tăm, Hà Tân đứng vịn tay ở cạnh cầu thang, vóc dáng cao ráo, bả vai vững chãi, bóng dáng rất đẹp nhưng u sầu. Ánh mắt cậu nhìn ra bên ngoài, nghe được động tĩnh phía sau, cậu nhìn Tôn Tâm Nghiên đang đi xuống từ trên cầu thang.

“Có lạnh không?” Cậu liếc mắt nhìn cô một lượt.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Hà Tân: “Đi ra ngoài một lát nhé?”

Lúc Tôn Tâm Nghiên xuống lầu thì mưa đã ngừng, bọn họ một trước một sau đi ra khỏi tiểu khu nhà cô. Mặt đường ướt đẫm, đèn đường phát sáng.

Tôn Tâm Nghiên mặc một cái áo bông màu nhạt trên người, quần áo rất dày, bọc cô kín mít. Bất tri bất giác, cco đã đi theo cậu vào cửa vườn hoa nhỏ, nơi bọn họ lần đầu hẹn hò.

Đã qua 12 giờ đêm, nơi ban ngày xanh tươi đẹp đẽ, buổi đêm lại hoang vắng lạ thường. Đi đến chỗ ghé ngồi lần trước, ghé bị nước mưa làm ướt, không thể ngồi, bọn họ đứng ven tường tránh gió.

“Hôm nay sinh nhật trôi qua thế nào?” Hà Tân hỏi.

“Ở nhà cùng bố mẹ.”

“Không mời bạn bè trong lớp đến ăn cơm sao?”

“Không.”

Cả hai cùng trầm mặc, Tôn Tâm Nghiên hỏi: “Bố cậu thế nào?”

“Đã không sao rồi, lần đó là do uống quá nhiều.”

Cách đó không xa là ánh đèn mờ lung trên đường phố, bị màn đêm nuốt gọn, cô đơn mà không lẻ.

Qua một lát, Hà Tân cúi đầu nhìn cô: “Muốn gặp tôi, nhưng không có lời nào muốn nói với tôi?”

Tôn Tâm Nghiên im lặng, trong bóng đêm, cô cảm giác cánh tay rũ bên người được một bàn tay to lớn bao bọc. Tiếp đó, Hà Tân nhẹ nhàng ôm lấy cô, từ từ thắt chặt hai tay lại.

Cậu đã cao hơn cô rất nhiều, trước kia khi ôm cô, cô có thể dựa vào ngực cậu, nhưng bây giờ, cô cảm thấy cậu đã hơi cúi người xuống. Đầu của cậu dán lên gáy cô, hơi thở ấm áp phả lên vành tai cô.

Làn da từng trận tê dại, Tôn Tâm Nghiên nghe thấy âm thanh của Hà Tân nhẹ nhàng rơi bên tai: “Nghiên Nghiên, bố tôi suốt nửa đã chết...”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39

Khi một người con trai muốn chinh phục một người con gái, anh ta sẽ thể hiện sức mạnh và sự kiên cường của mình, nhưng cũng có khi, sự yếu ớt của người con trai lại là cảm dỗ trí mạng đối với người con gái.

Hơn một tháng qua, Tôn Tâm Nghiên rất vất vả mới có thể ép buộc bản thân không nhớ đến cậu nữa, ai ngờ cậu vừa xuất hiện, bằng một câu vô cùng đơn giản, làm lý trí của cô hoàn toàn sụp đổ.

Những thứ không tốt của cậu, nháy mắt cô đã quên hết, trong đầu chỉ còn bóng dáng cô đơn đứng chờ ở bậc cầu thang của cậu, khi xoay mặt lại nhìn cô, ánh mắt u buồn thấm đượm tất cả.

Cô thấy đau lòng.

Đau vì cậu, cũng đau vì mình.

Cô thực sự muốn hỏi: Vì bố cậu xảy ra chuyện, nên lâu nay cậu mới không đến tìm tôi sao?

Đúng vậy, là cô đòi chia tay. Nhưng mà, cô vẫn cảm thấy rất ảm ức ____ bởi vì tôi đòi chia tay, nên cậu thật sự không thèm tới tìm tôi sao?

Cậu đã nói, cậu sẽ mãi mãi thích tôi.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt, Tôn Tâm Nghiên nói: "Hà Tân, tôi cứ nghĩ rằng cậu sẽ không bao giờ tới tìm tôi nữa."

Sau đêm hôm đó, Tôn Tâm Nghiên nhớ lại mọi chuyện vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, chỉ nhớ mùi vị gột rửa của cơn mưa với cây cối trong không khí.

Đúng vậy, Hà Tân hôn cô.

Khi cô vòng tay ra sau lưng ôm lấy cậu, cô ảm ức nói tưởng cậu sẽ không bao giờ đến tìm cô nữa.

Hơi thở của cậu cọ qua cọ lại trên má cô, Tôn Tâm Nghiên không nhịn nổi run rẩy. Có lẽ ngay khi rời khỏi nhà cô đã biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khi nụ hôn này thật sự tiến đến, cô vẫn khản trương cúi đầu.

Bởi vậy, thế giới hoàn toàn an tĩnh rồi biến mất, chỉ còn lại người trước mặt, hô hấp nhẹ nhàng nóng hổi.

Trán cô chống lên vai cậu, cậu cúi mặt xuống, môi sắp tới. Tôn Tâm Nghiên nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, cảm thấy bờ môi cậu thật lạnh. Mắt hoa lên, cô đành nhắm mắt lại, không biết mình nên phối hợp thế nào, chỉ cảm thấy cả người tê dại, như thể cô sẽ không thờ được nữa.

Khi cậu nhẹ nhàng liếm mát đầu lưỡi cô, cô sợ đến mức đẩy mạnh cậu ra.

Hà Tân duỗi tay ôm chặt lấy cô, cầm dựa lên trán cô, sờ gương mặt lạnh lẽo của cô: "Sợ hãi?"

Tôn Tâm Nghiên ở trong ngực cậu lắc đầu: "Ghét cậu..."

Vuốt ve mái tóc cô, Hà Tân cúi đầu hôn lên đôi mắt cô.

Bọn họ lại đứng đó ôm nhau rất lâu.

Sau đó, Hà Tân lại dẫn cô về cửa cầu thang.

Lén lút vào nhà, bố mẹ vẫn ngủ say.

Tôn Tâm Nghiên vào phòng thay quần áo, bỗng cảm lòng không đậu mà xoay một vòng tròn, làm một động tác múa bale hồi 6, 7 tuổi học được. Tiếp theo cô lại xấu hổ nằm ngã lên giường, cứ thế ngủ thẳng một mạch.

Mọi âm thanh đều biến mất trong đêm, Tôn Tâm Nghiên hồi tưởng dư vị của nụ hôn kia, một lần rồi lại một lần.

Hóa ra cảm giác hôn môi là như thế này.

Cảm giác tim đập run rẩy giống như tràng pháo hoa tối nay, tất cả đều nổ rộ trong đêm mưa cô tịch,

Đây là nụ hôn đầu của cô.

Không có cảnh tượng lãng mạn như trong tưởng tượng, không có lời hứa kinh thiên động địa, nhưng lại chân thật sinh động, khiến cả đời này cô vĩnh viễn không thể quên được.

Rất nhiều thời điểm, những khoảng trống trầm trong tình cảm không thể dùng logic lý giải được. Cứ như vậy, Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên làm lành. Nhưng mà, ngày hôm sau Tôn Tâm Nghiên lập tức đưa ra ba yêu cầu với Hà Tân.

Thứ nhất, bây giờ quan hệ của bọn họ phải tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối bảo mật. Hà Tân chẳng thèm nghĩ ngợi đã gật đầu tức khắc.

Thứ hai, cậu phải xin lỗi nhà Hàn Đông. Hà Tân nghĩ ngợi, vẫn gật đầu đồng ý.

Thứ ba, về thành tích của bọn họ.

Lần trước, Tôn Tâm Nghiên yêu cầu cậu phải tiến bộ năm bậc, dù trạng thái của cậu rất tốt, nhưng lại bỏ lỡ kỳ thi tám tuần. Lần này, cô yêu cầu cao hơn, hơn nữa không phải nhằm vào cậu, mà là nhằm vào hai người bọn họ.

Hà Tân nhướn một bên lông mày: "Điểm trung bình của hai người là ý gì?"

Tôn Tâm Nghiên nói: "Chính là không tính riêng lẻ từng người, mà lấy điểm trung bình của chúng ta."

Tôn Tâm Nghiên nói, lúc thi cuối kỳ, nếu điểm trung bình của hai người bọn họ có thể đứng thứ 20 của lớp thì sẽ tiếp tục bên nhau, nếu không, có thể chứng minh yêu đương thật sự ảnh hưởng đến học tập, chờ sau khi thi xong đại học hãy ở bên nhau.

"Điểm trung bình? Đứng thứ 20?"

Nhấn máy, Hà Tân nhìn chăm chăm cô trong mười giây.

"Chính cậu mới đứng thứ 20 của lớp, còn cộng thêm tôi, đòi đứng thứ 20? Sao cậu không nói thẳng hai ta phải vào luôn top 5 luôn đi."

Bọn họ ngồi song song ở hành lang dài của công viên. Sau cơn mưa thời tiết cực kỳ tốt, bên ngoài đã có mấy ông lão tụ tập chơi cờ tướng.

"Có đôi khi tôi cũng lọt vào top 10 mà." Tôn Tâm Nghiên mặc áo khoác màu xanh sẫm, xổ tóc, quay mặt lại nhìn cậu. Hà Tân phát hiện tóc cô thật dài, càng về đuôi lại càng mượt.

"Cậu cũng nói là đôi khi, cậu dám lấy tình cảm của chúng ta ra đánh cược vậy sao?" Ánh mắt Hà Tân hơi thay đổi, giúp cô vuốt xuống sợi tóc dính bên vai. "Cậu xem còn bao nhiêu thời gian là đến thi cuối kỳ rồi, mà điểm số có lúc cũng chẳng đáng tin cậy..."

Tôn Tâm Nghiên: "Vậy được, cậu nó một số thứ tự đi."

"30." Hà Tân vội nói.

Tính theo thành tích đứng thứ 15 của Tôn Tâm Nghiên, xếp thứ 30, cậu chỉ cần thi đứng thứ 40 liền không thành vấn đề.

"Không được." Tôn Tâm Nghiên nói: "Cậu nghĩ cũng hay nhỉ, xếp thứ 30 thì cậu chỉ cần dậm chân tại chỗ thôi phải không. Cậu có thể đặt ra yêu cầu cho bản thân mình không vậy?"

Tôn Tâm Nghiên: "25."

Hà Tân: "27."

Hai người đối diện, khi Hà Tân nghĩ rằng Tôn Tâm Nghiên còn muốn đòi co, Tôn Tâm Nghiên bỗng nói: "Được, 27."

Nghiêng đầu nhìn cô, Hà Tân: "Nghe lời vậy sao?"

Tôn Tâm Nghiên quay mặt đi, Hà Tân cũng nhìn theo cô.

Công viên này cách thành phố rất xa, cậu chưa từng đến nơi này, nhưng bây giờ Tôn Tâm Nghiên muốn cùng cậu yêu đương bí mật, cậu cố ý lên mạng tìm một chỗ xa như vậy.

Hà Tân cảm thấy như vậy cũng tốt, trời xa đất lạ, áp lực tâm lý của cô ít, bọn họ có thể làm chút hành động thân mật. Cậu lười nhác duỗi cái eo, dang rộng hai tay ra, vừa muốn đặt lên vai cô, Tôn Tâm Nghiên bỗng nói.

"Hà Tân."

"Hà?" Cậu đột nhiên bị cô gọi nên hơi sững sốt.

"Lúc trước tôi có nói mấy lời không tốt với cậu, xin lỗi cậu nha."

"Nói cái gì?"

Ánh mắt Tôn Tâm Nghiên mềm mại, mang theo ý cười ngượng ngùng: "Chính là câu không phải người giống nhau linh tinh gì đó á, nếu cậu đã quên thì tốt rồi, coi như tôi chưa từng nói, được không?"

"À, tôi không quên."

Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu.

Hà Tân dặt tay cô: "Cậu là bạn gái tôi, bình thường quan tôi thì xin lỗi cái gì chứ."

Các chàng trai nói lời ngon ngọt đều không cần ai chỉ bảo sao?

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy cô thật sự chết mê đáng về này của cậu.

Tôn Tâm Nghiên: "Thật ra có một câu cậu nói rất đúng."

Dưới ánh mắt nghi vấn của Hà Tân, Tôn Tâm Nghiên rũ mắt: "Cậu nói tôi không chịu trả giá bất kỳ điều gì cho tình cảm của chúng ta, có lẽ người càng thân thiết tôi càng tùy hứng, bố mẹ cũng thường nói tôi rất kiêu ngạo, không biết sau này làm bạn gái người ta thế nào đây... Tôi sẽ sửa."

Ngẩng mặt lên, Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu: "Nhưng cậu vẫn phải nhường nhịn tôi nhiều hơn đó... Về sau nếu lại cãi nhau, cậu phải chủ động tìm tôi nói chuyện, được không?"

Hà Tân cố giữ trái tim đang bay bổng của mình lại, nắm bàn tay lạnh lạnh của Tôn Tâm Nghiên, cảm thấy cô thật quý giá.

"Được được, đừng nói nữa, nói nữa tôi lại đau lòng." Cậu kéo tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ, như đang hứa hẹn.

Tôn Tâm Nghiên rút tay về, giống như đang xấu hổ về mấy lời vừa rồi: "Được rồi, không còn sớm nữa, đưa tôi về nhà đi."

Về đến nhà, Hà Tân lại dắt cô dạo một vòng quanh công viên, ở một góc nhỏ không người, cậu ôm lấy cô, muốn hôn cô.

Tôn Tâm Nghiên vừa nãy còn thao thao bất tuyệt, phải ngoan ngoãn làm bạn gái người ta thế nào, giờ lâm trận lại thấy ngượng ngượng.

Hà Tân ôm eo cô, Tôn Tâm Nghiên đặt hay tay lên vai cậu, xoay xoay lỗ tai cậu giống như trừng phạt.

Hà Tân cúi đầu: "Sao lại thẹn thùng rồi?"

Nghe thấy giọng điệu khản trương của mình, Tôn Tâm Nghiên đặt điều kiện với cậu: "Không cần kiêu này."

Thật ra cô cũng thích cậu hôn cô, nhưng mà không tài nào nói thẳng nổi, cô không muốn cái kiểu đụng đầu lưỡi này nọ đâu.

Hà Tân nghe hiểu ý tứ của cô, ngoác miệng cười.

"Không được hôn lưỡi à?"

"Không..."

Lời còn chưa dứt, hai bên bả vai đã bị nắm, hơi thở chàng trai ập xuống dưới, Tôn Tâm Nghiên cảm giác được miệng mình bị bịt kín.

Cậu yêu cô.

Nụ hôn này đến rất mãnh liệt, nhưng lực độ lại rất ôn nhu. Không có thâm nhập sâu, chỉ dừng trên cánh môi cô, cuối cùng lại hôn hôn khoe miệng cô. Tôn Tâm Nghiên không nhắm mắt ngay, thế nên có thể thấy rõ góc cạnh hàm dưới của cậu, sống mũi cao thẳng.

Chờ khi cậu hôn xong, mặt cô đã đỏ ửng.

Hà Tân nhìn cô: "Hài lòng chưa?"

Tôn Tâm Nghiên cảm giác trên môi mình có dính nước miếng của cậu, lạnh lạnh, giờ tay lau đi.

Trùng mắt, ngón tay Hà Tân chọc lên mặt cô: "Còn dám chê tôi?"

Ngày nghỉ cuối tuần kết thúc, trở lại trường học, Tôn Tâm Nghiên và Hà Tân lại trở thành hai người xa lạ.

Kỳ thi cuối kỳ tới rất nhanh, cả lớp đều tập trung ôn thi.

Giữa trưa ngày thứ hai, Hà Tân ngồi trên cầu thang cạnh sân thể dục, khuỷu tay tì lên đầu gối, nhìn về một phía suy tư.

Gió thổi mái tóc đen của cậu thành một mớ hỗn độn.

Tiếng đập bóng vang lên trên sân bóng rổ, trong lòng Hà Tân chẳng chút hứng thú, cậu đang xây dựng tâm lý cho đại sự kế tiếp.

Sau một lúc, trên sân thể dục xuất hiện thêm một bóng người.

Người đến gần, bóng bao phủ phía trước, Hà Tân ngẩng đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Người đâu?"

Trần Ngạn Kỳ ngồi xuống cạnh cậu, đưa cho cậu một lon coca: "Nói rồi, cậu ta bảo không có gì phải giải thích, biết ý tứ của cậu là được rồi."

Nghe Trần Ngạn Kỳ nói như vậy, Hà Tân không biết nên cảm thấy bất đắc dĩ hay trút được gánh nặng nữa. Thật ra, nếu Hàn Đông tới, Hà Tân cũng không biết nên nói xin lỗi với cậu ta kiểu gì.

Cậu không am hiểu việc cúi đầu với người ta.

Hiện tại ngẫm lại, chuyện này quả thực do cậu không đúng, nhưng giờ nói lời xin lỗi, mọi chuyện cũng chẳng thể tốt nên. Tóm lại chính là, càng bồi càng đen.

Bật nắp lon coca, Hà Tân uống một ngụm.”Ngan Kỳ, nếu chuyện này xảy ra với cậu, cậu nên làm gì bây giờ?”

Trần Ngan Kỳ nghĩ ngợi:”Bỏ đi thôi. Có đôi khi càng cố tình làm cái gì đó, càng khiến người ta không thoải mái, đừng biến người khác trở nên đáng thương. Thật ra cậu ta nói cũng đúng, có tâm ý là được rồi.”

“Có phải cậu cũng thấy tớ vô lý phải không?”

“Vô nghĩa.”

Hà Tân:”Vậy sao cậu không nói với tớ?”

“Cậu có phải con trai tớ đâu, còn muốn tớ giành thời gian giáo dục cậu à?”

Trên mặt Trần Ngan Kỳ là nụ cười không đổi, chẳng thêm để ý tới cái trừng mắt của Hà Tân.

Đúng cũng được, sai cũng được, ở trong mắt Trần Ngan Kỳ, chỉ cần là bạn bè cậu ta quen biết, cậu ta vĩnh viễn ủng hộ không cần lập trường. Giống như khi bố mẹ phạm phải sai lầm, cậu ta sẽ không bao giờ chỉ trích họ như một người đứng ngoài dương cao lá cờ của luật pháp và đạo lý, mà chỉ muốn nghĩ cách giúp bọn họ vượt qua.

Đây là tình bằng hữu trong tim cậu ta.

Hà Tân ngửa đầu về phía sau, bầu trời mùa đông mênh mông trắng toát, đám mây to lớn bị gió lạnh lẽo thổi bay.

Trần Ngan Kỳ đột nhiên hỏi:”Đạo này tâm trạng không tồi, lại yêu đương hả?”

Hà Tân lười nhác nói:”Không có...”

Quay đầu nhìn cậu, Trần Ngan Kỳ cười cười:”À, tớ nói chúc mừng trước nhé.”

Trên khu dạy học, cạnh cửa sổ tầng ba, Hàn Đông mặt vô cảm nhìn về phía xa.

Trên sân thể dục vắng vẻ, không có nổi mấy người, cậu ta có thể thấy rõ hai bóng người đang ngồi ở bậc thang kia, cậu ta nhìn chằm chằm hai bóng người thật lâu thật lâu.

Chốc lát sau, người trong phòng học tầng dần, Hàn Đông trở về chỗ, lẳng lặng mở sách ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Edit: Hương Cyndi

Beta: Chân Niệm

Cứ như vậy, bình thường khi ở trường học, Hà Tân và Tôn Tâm Nghiên hoàn toàn trở thành người xa lạ, một nhóm người nhiều chuyện trong lớp biết nội tình cũng cho rằng bọn họ thật sự đã chia tay. Người lớp khác hỏi chuyện hai người, ai cũng đều nói rằng chia tay rồi, thỉnh thoảng còn cảm khái hai người thật xứng đôi vừa lứa, chia tay thì rất đáng tiếc.

Nguyên nhân khiến bọn họ chia tay càng lan truyền đi hơn nhiều, có người nói rằng Hà Tân lẳng nhăng, theo đuổi được rồi thì lại thấy chán. Có người lại nói rằng có một nam sinh theo đuổi Tôn Tâm Nghiên, khiến Tôn Tâm Nghiên rung động nên hai người mới chia tay. Trong đó, chuyện được lan truyền đi nhiều nhất có vẻ như là việc ba Hà Tân xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên sau đó Hà Tân đã thay đổi bản thân, một lòng quyết tâm phấn đấu, vì vậy không muốn nói chuyện yêu đương.

Nam thanh nữ tú, cũng không có gì lạ khi xảy ra chuyện giữa họ.

Mọi người trong lớp mới phát hiện thì ra Hà Tân không còn lười biếng nữa. Tuy lúc học thì im lặng, nhưng cậu không chỉ nghe giảng, ghi chép bài đầy đủ, mà bài tập hàng ngày cũng nộp đúng hạn.

Tiết vật lý cậu không có ở lớp, liền vỗ vỗ bả vai người trước mặt, lúc nam sinh quay lại hỏi cậu có chuyện gì, thì ai ngờ Hà Tân lại đang cầm giấy bút nói

rằng muốn hỏi cậu ta về bài tập tiết trước.

Mấy kẻ xấu xa xung quanh nhìn đến ngây ngốc, đều lên lút nói Tiểu Tân gia gia thay đổi rồi, thật sự đã học hành chín chu.

Mấy người từng soi mói hành động của Hà Tân, Tôn Tâm Nghiên cũng đều yên lặng nghe vào tai, để trong mắt. Lý Dịch không biết chuyện bọn họ tái hợp, nên nghe thấy những lời đó sẽ thấy bất bình thay cô.

Tại sao trong chuyện chia tay, rất nhiều người đều có phản ứng đầu tiên là nữ sinh bị nam sinh bỏ rơi? Hơn nữa cứ phải nói thêm rằng nữ sinh đã bị ăn qua rồi thì chịu rất nhiều thiệt thòi.

Tôn Tâm Nghiên nghĩ đến chuyện nói với Lý Dịch, nhưng sau khi suy nghĩ lại một chút thì thấy nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Chỉ có thể an ủi ngược lại cô ấy: “Được rồi, tớ không sao đâu, đừng tức giận mà, cứ mặc kệ bọn họ đi.”

Đề phòng lỡ như, Tôn Tâm Nghiên không cho phép Hà Tân ngày nào cũng đưa đón cô, xem cô trực nhật cũng không được. Cho nên ngày thường bọn họ căn bản không nói chuyện với nhau, tất cả liên lạc đều là tin nhắn lúc khuya.

Giống như những người trẻ tuổi yêu nhau khác, cứ sau tiết tự học buổi tối thì hai người sẽ trò chuyện một lát, nói những lời yêu thương nhưng nhớ với đối phương, vì vậy không ảnh hưởng đến việc học tập, Tôn Tâm Nghiên còn thiết lập quy định, mỗi ngày không thể trò chuyện quá hai mươi phút. Hơn nữa, trước khi kết thúc, cô sẽ khích lệ cậu học tập như một người đồng đội, cùng nhau xếp thứ hạng 27 trở lên.

Dĩ nhiên, cũng vẫn luôn có thời gian hẹn hò. Bọn họ hẹn gặp nhau vào cuối tuần.

Còn chưa tới một tháng nữa là kỳ thi cuối kỳ, Tôn Tâm Nghiên biến cuộc hẹn đi chơi công viên với Hà Tân thành buổi “đại bỏ tức trước kỳ thi”.

Bây giờ, Hà Tân đã không còn lạ với mấy ý tưởng cô đưa ra, chỉ hỏi cô: “Được thôi, vậy đi đâu học bỏ tức đây?”

Lúc Tôn Tâm Nghiên còn học trung học thường học nhóm cùng bạn trong lớp, cứ mỗi Chủ nhật thì sẽ đến thư viện cùng nhau học bỏ tức. Nhưng nếu là Hà Tân thì đến thư viện hiển nhiên là không thực tế, chưa nói đến chuyện dễ gặp phải bạn học, có khi còn gặp cả bạn bè ba mẹ cô nữa. Những thầy cô giáo đó thích nhất là đến thư viện mượn sách.

Nhìn Tôn Tâm Nghiên một lúc rồi vẫn chưa nghĩ ra cách gì, Hà Tân thử dò xét: “Nếu không đến chỗ tôi đi, dù sao tôi cũng ở một mình.”

Bởi vậy, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy là tự mình cho mình vào bao.

“Không được sao?” Hà Tân hỏi.

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, lại đối mặt ánh mắt thành khẩn của cậu, Tôn Tâm Nghiên nói: “Cũng không phải là không được, tôi chỉ sợ cậu ở nhà mình sẽ mất tập trung, không có hiệu quả.”

“Thì cũng phải thử chứ...”

Hà Tân kiểm chế con chim đang nhảy nhót trong lòng lại, nghiêm túc nói: “Nếu tôi thật sự muốn lo là, thì ở đâu mà chẳng lo là. Đến nơi tôi ở thì lại càng dễ dàng hơn.”

Tôn Tâm Nghiên không phải không biết cậu ta nhỏ mọn, vì vậy nói trước: “Vậy thì đến chỗ cậu ở bên kia đi, nhưng cậu phải cam đoan rằng có tôi hướng dẫn cậu học bỏ tức, lúc học bỏ tức không được phép bất kỳ dụng cụ nào.”

“Dụng cụ?”

Tôn Tâm Nghiên nói rõ ràng: “Thì nắm tay, chỉ cần đụng vào tôi một lần thôi thì lần sau tôi sẽ không đến nữa, lúc học thì phải học cho tốt, cậu có đồng ý không?”

“Được được được, lão đại cậu nói làm thế nào thì làm thế đó.” Hà Tân thoáng suy nghĩ, bỗng nhiên lại rất nghiêm túc hỏi: “Lúc học xong rồi thì sao, cũng không thể không có chút phần thưởng nào chứ?”

Chẳng khác nào lúc ở trường, một câu cũng chẳng thể nói, xong rồi đến buổi hẹn hò ngày chủ nhật đều là những đề mục học tập. Yêu cầu này của cậu có phải quá vô ích rồi không?

Trong lòng Tôn Tâm Nghiên có chút buồn cười, trên mặt lại nhấn nhó: “Đương nhiên là phải xem kết quả hôm đó thế nào đã. Tôi phải xem cậu có chăm chỉ không.”

Má chợt bị ngón trỏ và ngón cái cậu véo.

Hà Tân: “Tôi đây không phải tìm người yêu, mà là tìm cô giáo nhỏ.”

Người nào khi yêu cũng đều có ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ.

Kiểu muốn chiếm hữu này khiến cậu tiến sâu hơn vào cuộc sống của cô, cậu cũng muốn mời cô tiến sâu hơn vào cuộc sống của mình. Vậy nên, Hà Tân mới muốn đưa Tôn Tâm Nghiên đến nơi mình ở.

Đĩ nhiên, cũng có ý muốn ở một mình với cô, nhưng mà có ba điều cô quy định ở trên, nên cậu cũng không dám làm bậy.

Trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt nam sinh luôn rất để ý cách ăn mặc của nữ sinh.

Tiểu khu Hà Tân ở cũng không gọi là mới, nhưng vẫn được trông coi tốt, vườn hoa, con đường đều rất sạch sẽ. Thứ bảy, cậu đưa Tôn Tâm Nghiên đến, đây là lần đầu tiên Tôn Tâm Nghiên thấy nơi cậu ở.

Căn nhà đã được tân trang lại, có hai phòng ngủ một phòng khách. Phòng khách có ghế salon, TV, bàn ăn, phòng ngủ chính có giường, tủ quần áo, bàn học kê sát cửa sổ.

Phòng khách trống không, chỉ có một bồn cây leo xanh biếc được ánh mặt trời chiếu rọi.

Hà Tân nói đồ đạc được mua sau khi cậu chuyển vào ở, phòng khách không có người ở, nên cậu không mua gì cả.

Tôn Tâm Nghiên đứng ở cửa gạt đầu một cái.

Hà Tân lười biếng tựa vào cánh cửa, lúc Tôn Tâm Nghiên muốn xoay người ra ngoài, thì cậu túm cánh tay cô lại, chậm rãi ôm lấy cô.

Cả một tuần lễ không nói chuyện, không gặp nhau, trông thấy cô, trong lòng Hà Tân liền ngứa ngáy khó chịu. Mà Tôn Tâm Nghiên đây, cô nhớ cậu cũng không ít hơn cậu là bao.

Trời lạnh, cô mặc hơi nhiều, trên cổ còn quấn hai vòng khăn quàng cổ, nằm ở trước ngực cậu giống như một chú gấu nhỏ.

Một tay Hà Tân khẽ sờ lấy vành tai cô, mềm nhũn lạnh lạnh.

“Sao lại sờ tai tôi...”

Hà Tân thấp giọng nói: “Này, cậu có biết hồi thể làm tôi rất lúng túng không...”

Ở trong căn nhà nhỏ của cậu thật kỳ lạ, sạch sẽ, máy điều hòa khiến nhiệt độ không khí cao lên, vừa ấm áp, lại an toàn. Theo lý thuyết, cô nam quả nữ, cô nên cảnh giác một chút, nhưng hiện tại Tôn Tâm Nghiên lại không hề lo lắng chút nào về việc Hà Tân sẽ làm gì cô, cô tin tưởng cậu một trăm phần trăm.

Đang im lặng, chợt Tôn Tâm Nghiên hít một hơi sâu ngửi mùi quần áo của cậu, liền chau lông mày lại: “Hút thuốc lá à?”

“Không có.” Hà Tân há miệng ra: “Buổi sáng cùng chơi bóng với mấy thằng bạn, quần áo bị thuốc lá...”

Cô không nói lời nào, đối diện với ánh mắt của cậu như thể đang nói: Cậu lại nói dối.

Hà Tân chợt dạ nói: “Được rồi được rồi, cùng bạn bè hút chơi thôi, sau này tuyệt đối sẽ không hút nữa.”

“Cậu nói có bao giờ giữ lời à?”

“Tôi đã bao giờ nuốt lời với cậu đâu.”

Trong lòng Tôn Tâm Nghiên tràn đầy ngọt ngào: “Được rồi, tha thứ cho cậu một lần.” Cô muốn kéo cánh tay của cậu ra: “Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu học đi.”

Hà Tân vẫn chưa buông tay: “Nhớ tôi không?”

Tôn Tâm Nghiên thành thực gạt đầu: “Mỗi ngày đều nhớ, cho nên cuối kỳ chúng ta nhất định phải cố gắng thi tốt, nếu không sẽ không thể ở cùng nhau nữa. Đúng không?”

Nhìn cô, Hà Tân có cảm giác bị cô lừa dối, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Hai cánh tay ôm ngược lại cậu thật chặt, Tôn Tâm Nghiên hít sâu một hơi, rồi rời khỏi ngực và nắm lấy tay cậu: “Tốt lắm, nâng cao tinh thần lên, đừng lãng phí thời gian nữa, hôm nay tôi còn phải về nhà sớm một chút.”

Gần đây, Tôn Tâm Nghiên đã xem xét thành tích của Hà Tân. Năm học vừa qua, cậu học tương đối tốt môn tiếng anh và vật lý, cũng giống cô, kém nhất là môn hóa học.

Trước đó, Hà Tân học ở trường học tư nhân tại Bắc Kinh, mục đích của trường học kia là đưa học sinh ra nước ngoài đào tạo, cho nên tiếng anh của cậu không tệ. Điều khiến Tôn Tâm Nghiên hơi bất ngờ là thành tích môn vật lý ở trên lớp của cậu lại ở mức trung bình

Sau đó cô mới từ từ hiểu ra rằng, đừng thấy Hà Tân suốt ngày không tập trung, thật ra cậu cũng có chút sở thích cá nhân. Điều thứ nhất, không phải bản,

chính là bóng rổ, tiếp theo là quần vợt và thiên văn, đều là thứ nam sinh ưa thích cả. Nhưng cậu không giống với nam sinh khác, cậu không bị nghiện game, chơi một lát liền chán.

Hai người ngồi xuống bàn học bên cạnh, Hà Tân nhìn Tôn Tâm Nghiên lấy ra hai bộ tài liệu học thêm mới tinh từ trong cặp sách ra.

Tôn Tâm Nghiên cởi áo khoác, lộ ra chiếc áo len màu xanh mềm mại bên trong. Ngón tay thon gầy của cô gỡ túi đồ trong suốt ra, chiếc túi nhựa phát ra tiếng xèn xẹt.

Thanh âm này đơn giản là khúc nhạc dạo cho hành khúc học tập, Hà Tân vừa nghe đã thấy mệt rồi, ngồi thờ dãi bên cạnh.

Tôn Tâm Nghiên liếc cậu một cái: “Có chút tinh thần được không, còn chưa bắt đầu đâu đấy...”

Cô cúi đầu lật lật quyển vở, xé ra hai tờ trắng làm bài.

“Môn vật lý cậu học tốt vậy, thì môn toán cũng không thể kém thế này. Từ phía trên là kiến thức nền tảng của học kỳ này, chúng ta cùng nhau làm, vừa củng cố lại một lần, làm xong rồi thì sẽ đối chiếu với đáp án, sau đó tôi sẽ chỉ ra lỗi sai cho cậu.”

Tôn Tâm Nghiên có nề nếp đâu ra đấy, giống như cô giáo nhỏ vậy.

Mở bài thi ra cho Hà Tân, rồi mở ra cho mình, cô cầm bút lên: “Bắt đầu thôi, bốn mươi phút sau thì đối chiếu đáp án.”

Tuy gần đây thái độ học tập của Hà Tân chín chu không ít, nhưng Tôn Tâm Nghiên lại ngồi bên cạnh nên rất khó để cậu tập trung. Vì vậy sau gần mười phút, cậu cứ như là đứa trẻ bị rối loạn tăng động giảm sự chú ý vậy.

Không phải rót nước thì lại dịch chuyển ghế, Tôn Tâm Nghiên ngồi bên cạnh cứ làm như không nghe thấy, chỉ làm bài của mình.

Sau một lát, cảm thấy bên cạnh cuối cùng đã ổn định lại, trong lòng Tôn Tâm Nghiên cũng không còn kiên nhẫn, trong chớp mắt, lại phát hiện ra cậu đang nhìn mình.

Dừng bút lại, Tôn Tâm Nghiên nhàn nhạt hỏi: “Trên mặt tôi viết đáp án hả?”

Bảy chữ mang theo ý mỉa mai, giờ phút này Hà Tân lại có cảm giác cô chính là cô giáo dạy thêm.

“Hà Tân, nếu cậu còn như vậy thì tuần sau tôi sẽ không tới nữa.”

Đánh rần thì phải đánh cho đập đầu. Chỉ với một câu nói bảy từ Hà Tân đã bị cô đánh bại.

Ngửa đầu về sau, rồi lại ngồi thẳng lưng lại, Hà Tân ưỡ oải cúi đầu, cuối cùng đặt sự chú ý vào bài làm.

Căn phòng mau chóng yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng đầu bút di chuyển trên giấy.

Những việc này với Tôn Tâm Nghiên mà nói thì không có gì là khó khăn, cô cùng làm với cậu một lần, cũng như là một lần ôn tập lại kiến thức. Làm xong hơn một nửa thì cô nhìn sang người bên cạnh.

Người bên cạnh lúc này đang chăm chú làm bài.

Thật ra Tôn Tâm Nghiên phát hiện ra điểm này ở Hà Tân: Có rất nhiều chuyện cậu không muốn làm, lười phải làm, nhưng không phải là không có năng lực thực hiện. Nếu cậu ấy đã đồng ý thực hiện với bạn, thì nhất định sẽ hoàn thành.

Đúng vậy, Tôn Tâm Nghiên rất có lòng tin với cậu.

Bởi vì từ lúc còn rất nhỏ, cô đã cảm thấy cậu là một người tài giỏi. Ngày hè nóng như vậy, bảy tám đứa trẻ con tụ tập cùng nhau chơi đùa, có thành phố, có trong thôn, tất cả chỉ nghe theo cậu. Cậu có rất nhiều cách, lại có gan nhất, dẫn bọn họ cùng đi câu tôm hùm, trèo cây, lên núi tìm chỗ ẩn nấp thám hiểm.

Tôn Tâm Nghiên nhớ khi đó cậu chỉ sợ bẩn, nhưng lại ham chơi, hơi tí là cau mày, nhìn rất mâu thuẫn.

Nhìn cậu cũng thật đẹp trai.

Một bé gái tầm 7, 8 tuổi đã có quan niệm thẩm mỹ, từ bé cô đã thấy cậu đẹp trai. Bây giờ nói sao nhỉ, nói trắng ra thì Tôn Tâm Nghiên vẫn chưa thấy ai trong trường đẹp trai hơn cậu. Cậu còn biết cách ăn mặc hơn những nam sinh khác nữa.

Cho tới bây giờ, có lúc Tôn Tâm Nghiên vẫn sẽ thấy hoảng hốt: Sao cô lại có thể làm bạn gái của người này chứ? Hơn nữa, cậu còn cưng chiều cô, nghe lời cô như vậy.

Vừa nghĩ như vậy đã thấy cảm thấy bản thân thật hạnh phúc.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn có chút may mắn vào những lúc quan trọng. Cuộc sống, học tập, tình cảm... Từng chuyện trọng đại đến, hình như đến cuối cùng

thì vận may của cô luôn hơn người khác một chút.

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, khước miệng chắt chứa ý cười, rồi tiếp tục làm bài.

Khoảng thời gian yên tĩnh của buổi chiều trôi qua từng chút từng chút một.

Sau khi hai người làm xong bài, thì giúp nhau so đáp án. Tôn Tâm Nghiên chỉ ra cho Hà Tân từng lỗi sai nhỏ nhất, để cậu có thể tự mình sửa lại.

Tôn Tâm Nghiên tìm mấy quyển vở chưa viết cho Hà Tân làm đề. Cô viết giúp cậu tên môn học ngoài bì vỏ, Hà Tân xem qua liền nói: “Viết tên giúp tôi luôn đi.” Vì vậy Tôn Tâm Nghiên lại viết lên hai chữ “Hà Tân” bên góc phải bì vỏ.

Hai chữ này cô viết rất đẹp đẽ, phóng khoáng.

Thật ra chỉ cần khi Tôn Tâm Nghiên hơi thần thờ một chút thì sẽ không tìm được mà viết mà tên cậu. Mở quyển vở nháp của cô ra là có thể thấy một tờ giấy viết chỉ chít hai chữ này ở trong.

Tất cả đã xong, Hà Tân lấy điện thoại di động ra xem một chút, cũng đã bốn giờ hơn. Mùa đông trời tối sớm, đã đến lúc mà Tôn Tâm Nghiên nói, bốn giờ rưỡi cô phải về rồi, năm giờ phải đứng trước cửa nhà.

Suốt cả một tuần mong được gặp nhau hẹn hò, vậy mà thời gian lại trôi nhanh như vậy, hơn nữa tất cả còn dùng để học tập...

Điện thoại di động của Hà Tân chợt vang lên.

Cậu nhìn qua điện thoại, rồi nói với Tôn Tâm Nghiên: “Ngân Kỳ.”

Điện thoại được kết nối, có thể là do căn phòng quá tĩnh lặng, nên Tôn Tâm Nghiên có thể trực tiếp nghe thấy giọng nói của Trần Ngân Kỳ.

“Cậu đang ở đâu thế?”

“Đang ở nhà, có chuyện gì vậy?”

“Không ra ngoài chơi sao? Hay là ở chỗ cô của cậu?”

“Ở nhà tớ.”

“À, ra mở cửa đi.”

“Sao cơ?”

Hà Tân chau mày lại, từ từ đứng dậy: “Cái gì?”

“Cái gì là có ý gì, đang đứng trước cửa nhà cậu rồi, ra mở cửa đi.”

Điện thoại đã bị cúp.

Tôn Tâm Nghiên mơ mơ hồ hồ nghe thấy nội dung, nhưng không chắc, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt sững sờ của Hà Tân, cô nói: “Hong Kỳ đã tới rồi, đang đứng trước cửa, cậu... Hửn sờ sờ cơ: “Nếu không muốn gặp cậu ta, thì cậu trốn đi đâu được?”

Trần Ngân Kỳ vừa chơi bóng với mấy người trên trường xong, nhưng vẫn còn muốn chơi tiếp.

Đã một ngày không liên lạc được với Hà Tân rồi, đúng lúc cậu ta đang đi mua thuốc lá ở cửa hàng gần tiểu khu, đấu tranh đi lên xem. Nếu Hà Tân mà sớm biết ý đồ của cậu ta thì còn lâu mới cho vào.

Cửa vừa mở ra, Trần Ngân Kỳ cũng nhả ra một hơi khói, không hề khách khí bước vào trong: “Ồ nhà ấp gà con à, cả bóng cũng chẳng thèm chơi?”

Hà Tân mở tủ lạnh lấy lon nước uống đưa cho cậu ta.

Hai căn phòng vẫn như mọi khi, các cánh cửa đều mở ra, Trần Ngân Kỳ quét mắt về mọi phía trong nhà, rồi ngồi xuống phòng khách.

Gió có thổi cũng không lọt vào tủ quần áo được, Tôn Tâm Nghiên xách theo giày mình, ôm áo khoác và cặp sách, nín thở nghe tiếng họ nói chuyện bên ngoài, tim đập thình thịch.

Lúc đó hơi hoảng loạn nên cô quên cởi giày ra, còn Hà Tân cũng không để ý. Ý của cậu là chỉ cần vào căn phòng nhỏ, cậu mà đóng cửa lại thì Trần Ngân Kỳ sẽ không vào. Nhưng Tôn Tâm Nghiên thấy căn phòng nhỏ này không an toàn. Hơn nữa còn đóng cửa lại, thì không phải là giấu đầu hờ đuôi sao?

Sau đó, cô cảm thấy Trần Ngân Kỳ đã phát giác ra điều gì đó trong chuyện này, đến Hà Tân cũng không biết.

Cô đẩy Hà Tân ra ngoài, kéo cửa tủ quần áo tủ lên: “Cậu nhanh đi mở cửa đi, đừng để ý đến tôi, mau đưa cậu ta đi chơi đi...”

Trần Ngạn Kỳ và Hà Tân trò chuyện về chuyện trận bóng trên trường, nói chuyện phiếm xong lại hàn huyên tới một cô gái chưa từng nghe qua tên, mãi vẫn chưa dứt.

Tôn Tâm Nghiên lo lắng nghĩ: Cậu còn tán gẫu chuyện gì với cậu ta thế, mau để cậu ta đi đi.

Lúc nam sinh nói chuyện với nhau đều thế này sao? Nói một câu xong thì sẽ tìm tới nhà người khác. Nếu mà Hà Tân không có nhà thì có phải là một chuyến tay không rồi không? Đúng là người vô vị mà.

Trong tủ treo quần áo đều treo áo khoác mùa đông, có vẻ áo T-shirt của cậu nằm dưới móng cô. Nghĩ đến cậu khó tính như vậy, Tôn Tâm Nghiên liền để quần áo của cậu sang bên cạnh, lặng lẽ ôm đầu gối chờ đợi.

Gần một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng động từ cửa chính.

Kỳ lạ thay, hình như không chỉ đóng cửa một lần, cảnh cách mở chốt cửa hai ba lần, như kiểu khóa bị hỏng. Thì ra vẫn chưa đi hả?

Cánh cửa trước mặt bị kéo ra một nửa, ánh sáng chiếu vào.

Một tay Hà Tân mở cửa, nhìn cô.

Tôn Tâm Nghiên ngồi trong đồng quần áo, trên đầu là mấy vạt áo khoác của cậu, giống như kiểu thiếu nữ bị lừa bán thân vậy, dùng khẩu hình hỏi cậu: Cậu ta đi rồi hả?

Hà Tân cả lo phát phờ hoi: “Đã giẫm lên quần áo tôi chưa?”

“Tôi cời giày lâu rồi.” Cô lên tiếng.

Lườm cậu một cái, Tôn Tâm Nghiên đang muốn ra ngoài.

Hai chân vừa mới đặt xuống đất, người vẫn còn đang ngồi trong tủ quần áo, cảm chợt bị một bàn tay lớn bóp lấy, Hà Tân liền cúi đầu hôn xuống.

Trái tim chợt run lên, vai Tôn Tâm Nghiên cũng run lên.

Xung quanh đều là mùi Mặt Trăng Xanh [*], mùi của cậu. Nụ hôn này còn dài hơn trước đây, cũng triển miên hơn trước đây, trong không gian chật hẹp, cô muốn tránh cũng không tránh nổi. Trong tủ quần áo đã tối, người cậu lại còn chắn bên ngoài, lần nữa chìm trong bóng tối. Trong lúc mơ màng, Tôn Tâm Nghiên chỉ có thể nhìn thấy vệt sáng xung quanh cậu.

[*] Mặt Trăng Xanh: là tên một loại nước giặt bên Trung Quốc

Nó rung động, lấp lánh, tựa như ánh mặt trời, nhảy nhót trong trái tim cô.

Cảm giác đầu lưỡi cậu đang vào tiến vào, cô khẽ rên một tiếng, hai tay đang đặt trên mặt cậu đẩy cậu ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 41

Edit: Gió về vèo

Beta: Chân Niệm

Hà Tân bị đẩy ra, mất thăng bằng, cánh tay cậu đưa ra vịn lấy cô dựa sát vào tủ quần áo.

“Sao vậy, đại tiểu thư...”

Cậu áp trán vào trán cô, ngấm nhìn đôi mắt cô.

Tôn Tâm Nghiên rũ mắt nhìn xuống xương quai xanh của cậu, “Đã nói không thích như vậy mà...”

Dựa vào quá gần, chỉ cần dịch lên thêm chút là có thể chạm môi vào nhau.

Hơi thở cô ngọt ngào, trông mắt đen lũng liếng, thần trí Hà Tân đang phiêu diêu: “Chưa thử qua làm sao biết không thích?”

“Chính là không thích, chúng ta vẫn chưa lớn.”

Ngụ ý là, thân thể không thích là nửa thật nửa giả, gánh nặng tâm lý là thật. Về điểm này, suy nghĩ của con trai và con gái có sự khác biệt rất lớn.

Khi con trai sinh tụ tập thì thường xuyên nói về con gái, bạn bè Hà Tân lại thuộc dạng ăn chơi, rất nhiều người mới cấp 2 đã bắt đầu yêu đương, đừng nói hôn môi, ngay cả chuyện đó cũng có người đã làm rồi, lúc nói chuyện phiếm sẽ tự nhiên lấy ra khoe khoang.

Đương nhiên, đối với tính cách của Tôn Tâm Nghiên, cậu không hề nghĩ sẽ chạm vào cô. Nhưng con trai ở tuổi này, sinh lý đều phát triển giống nhau, bây giờ lại có bạn gái, tự nhiên sẽ muốn làm một vài động tác thân mật, huống chi cậu còn chưa từng quen ai khác.

“Chưa lớn? Đều đã mười tám tuổi.”

Tuy rằng năm mới vẫn chưa đến, nhưng chỉ còn hai ngày nữa là tất niên rồi, 2009 cứ lặng lẽ đến như vậy.

Cậu tiến đến trước mặt cô: “Buổi chiều, tôi biểu hiện như vậy vẫn chưa được khen thưởng? Cậu tính không giữ lời?”

Tôn Tâm Nghiên nhấp môi, không nhìn vào mắt cậu.

Vẫn luôn duy trì tư thế như vậy, Hà Tân có chút mệt mỏi.

Cậu ngồi xồm xuống, cánh tay đặt ở hai bên sườn của cô, “Thử một lần, nhé, không thích lần sau sẽ không làm nữa. Cậu hãy cảm nhận một chút.”

Tôn Tâm Nghiên bị cậu áp sát vào tù quần áo, một lát sau, rốt cuộc liếc cậu một cái.

Lông mày cong cong, mắt mũi thâm thúy, vừa anh tuấn, lại vừa trẻ con. Hà Tân trầm mặc, nhìn chằm chằm vào cô.

Nội tâm Tôn Tâm Nghiên rối rắm “Cậu thật sự rất phiền phức.”

Cảm giác cô bắt đầu dao động, Hà Tân lại dựa vào gần hơn. Tôn Tâm Nghiên cảm giác hơi thở của cậu phả nhẹ trên mặt.

“Nếu cảm thấy không thích hãy kêu tôi dừng lại.” Tôn Tâm Nghiên lại cảm giác được hơi thở cậu phả trên mặt, cậu nhẹ giọng nói, “Cậu nói dừng tôi sẽ dừng.”

Chữ “dừng” cuối cùng phát ra giữa đôi môi của hai người. Ngay từ đầu, Tôn Tâm Nghiên đã hơi khấn trương ngậm chặt miệng lại, cậu hôn sâu hơn, đầu lưỡi cạy khớp hàm đang nghiến chặt của cô ra, tìm được đầu lưỡi của cô, mút nhẹ.

Có lẽ là do bầu không khí rất hường phấn, có lẽ là do thật sự động tâm, lần này cô không có kêu.

Hà Tân chậm rãi đứng lên, một tay đỡ lấy phía sau cô, một tay đỡ lấy mặt cô, đầu lưỡi cũng càng tiến vào sâu hơn. Kỳ quái, rõ ràng đầu lưỡi mềm mại, lại như mang theo sức mạnh, hô hấp Tôn Tâm Nghiên loạn thành một đồng, giữ chặt lấy quần áo, bị cậu bức bách, dần dựa sát tường phía sau lưng.

Nụ hôn này quá dài, mà cô cũng thật sự ngoan ngoãn, ngoan đến người mềm nhũn hai tay ôm lấy eo cậu, mềm mại như một cành liễu.

Hà Tân như chưa thỏa mãn, triển miên thật lâu mới dời khỏi môi cô, ôm lấy cô, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp.

Nhưng nhịp tim và hô hấp của Tôn Tâm Nghiên lại không thể khôi phục như bình thường, đầu chôn thật sâu ở hõm cổ cậu.

Xung quanh cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của bọn họ.

Tư thế như vậy, trọng tâm của Hà Tân đặt hết ở nửa người trên, rất mệt. Ném hết quần áo bên cạnh đi, cậu từ từ ngồi xuống đó. Hai người giống như hai đứa trẻ, buồn cười mà cùng nhau ngồi ở tù quần áo.

“Nghiên Nghiên, về sau cậu định bao tuổi sẽ kết hôn?”

Hà Tân cứ thế buột miệng hỏi ra vấn đề này.

Kết hôn? Trước đây Tôn Tâm Nghiên chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Biết rằng ai cũng sẽ lớn lên, nhưng cô cảm thấy bản thân giống như vĩnh viễn sẽ chỉ là bộ dạng hơn mười tuổi, kết hôn sinh con cái gì chứ, cô căn bản chưa bao giờ nghĩ tới.

Cũng giống như trước kia, cô cũng không tưởng tượng nổi dáng vẻ của mình khi yêu đương là gì.

“Tôi không kết hôn.”

Hà Tân vuốt tóc cô, “Về sau cậu sẽ không kết hôn với tôi sao?”

Cậu thuận miệng nói như vậy, Tôn Tâm Nghiên thật sự nghĩ tới hình ảnh sau này.

Nếu bọn họ sau khi lớn lên rồi kết hôn, vậy sẽ có một đứa nhỏ, sau đó mỗi ngày đều có thể ở bên nhau. Cô sẽ giống như mẹ cô, mỗi ngày trang điểm thật xinh đẹp, nhưng là cô cũng giống mẹ không thích nấu cơm, làm việc nhà.

“Nhưng tôi không thích làm việc nhà, cũng không thích nấu cơm rửa chén.”

Hà Tân: “Nói linh tinh, ai muốn cậu làm việc đó, không phải còn có người giúp việc sao. Về sau cậu thích làm cái gì thì làm cái đó.”

Cậu nâng mặt cô lên, mới phát hiện ánh mắt cô thật sự rất sáng rất cuốn hút, “Không cần làm cái gì cả?”

“Ngán vạn lần đừng làm, cậu dám làm tôi cũng không dám ăn.”

Tôn Tâm Nghiên nhẹ nhàng cười, nhéo eo cậu, “Cậu dám nói như vậy sao...”

Khi bạn thực sự thích ai đó sẽ biết, người này có thể sẽ rất khác so với tưởng tượng ban đầu của bạn. Nhưng cũng chính nhờ sự khác biệt này, người đó mới có một sức quyến rũ lạ thường. Người đó mang bạn tiến vào một thế giới khác, mang bạn đi trải nghiệm những điều khác lạ, có thể những thứ đó không hoàn toàn khiến bạn thích thú, nhưng lại luôn mang đến sự mới mẻ.

Tựa như Tôn Tâm Nghiên, cô cũng không thể ngờ rằng, chính mình sẽ có một ngày hôn một cậu con trai ở tù quần áo, mà cô còn tràn ngập sự rung động.

Trời xanh không phụ người có lòng.

Nhờ có sự nỗ lực cùng hỗ trợ của người mình yêu, ở cuối kỳ kiểm tra Hà Tân tiến bộ rõ rệt, đứng thứ 37 của lớp, còn Tôn Tâm Nghiên đứng thứ 12, hai người đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Nghỉ đông Tôn Tâm Nghiên định cùng cậu tham gia hai khóa phụ đạo, kết quả vừa hết học kỳ I bố Hà Tân đã dẫn cậu đi Bắc Kinh, đến khi khai giảng cậu mới trở về.

Lúc ở Bắc Kinh, 9 giờ tối mỗi ngày Hà Tân đều sẽ gọi điện thoại cho Tôn Tâm Nghiên. Có đôi khi đơn giản là nói vài câu, có đôi khi thao thao bất tuyệt. Có buổi tối Tôn Tâm Nghiên chờ đến 10 giờ cậu mới gọi tới.

Vừa gọi tới đã cảm nhận được cơn tức giận của cô, không nói lời nào.

Hà Tân: “Sao không nói gì thế? Tức giận à?”

“Đi ra ngoài chơi cùng bạn bè, điện thoại hết pin.” Cậu giải thích.

Tôn Tâm Nghiên nói: “Vậy sao cậu không nói trước một tiếng, tôi cứ đợi cậu mãi.”

“Lần sau không dám nữa, đừng tức giận, tôi sắp về rồi.”

“Cậu đương nhiên phải về, còn đi khai giảng nữa chứ.”

Hà Tân cười một cái, bỗng nhiên nói, “À, chuyện thi đại học tôi đã bàn bạc với bố rồi, lên lớp 12 sẽ không đi du học đâu.”

“Thật chứ? Bố cậu đồng ý rồi sao?”

“Tôi lừa cậu làm gì.” Hà Tân nói: “Tôi đã đảm bảo với bố, nhất định sẽ thi đỗ đại học.”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Hà Tân, tôi tin cậu, chỉ cần nỗ lực cậu nhất định có thể được.”

Hà Tân: “Đúng rồi, tôi có quà năm mới cho cậu, đến lúc đó cậu xem có thích không.”

“Cái gì vậy?”

“Biết rồi thì còn gì ngạc nhiên? Chờ tôi trở lại.”

Hà Tân mua gì cho Tôn Tâm Nghiên nhỉ?

Trước khai giảng một ngày, Tôn Tâm Nghiên đến nhà của cậu, ngồi ở trên sofa, cậu ném cho cô một hộp hình chữ nhật màu trắng.

Cô cầm trong tay ngơ ngác nhìn, cậu nói: “Mở ra đi...”

Tôn Tâm Nghiên mở ra, phát hiện là một chiếc điện thoại Iphone. Vỏ ngoài màu trắng, màn hình là một mặt pha lê trơn nhẵn, sau lưng có nhãn hiệu quả táo màu bạc.

Điện thoại Tôn Tâm Nghiên đang dùng là một cái di động bình thường, còn chưa gặp qua người nào dùng điện thoại Iphone, chỉ nhìn thấy trong tạp chí,

blog, còn thấy rất nhiều mình tình dùng.

Hà Tân: “Bố tôi có bạn bè làm việc ở Mỹ, mang về cho tôi một cái, cho cậu.”

“Tôi không cần.” Tôn Tâm Nghiên trả lại chiếc hộp.

“Sao vậy?”

Tôn Tâm Nghiên: “Đây là bố cậu cho cậu.”

“Cho tôi cũng là cho cậu,” Hà Tân nói: “Linh kiện của điện thoại cậu cũng đã hỏng hết rồi.”

“Thật sự không cần, bố tôi đã đồng ý cho tôi đổi di động.” Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu, “Tôi bỗng nhiên đổi cái di động này, bố mẹ tôi nhất định thấy sẽ hoài nghi, di động từ đâu ra, ai cho? Đến lúc đó tôi phải nói như thế nào.”

Hà Tân cười, “Ngốc, bố cậu cho cậu đổi thì cậu cứ như bình thường đổi một cái, cái này cậu cũng cầm, dùng hai cái cùng lúc không phải được rồi sao, ở nhà kín đáo, ai có thể phát hiện.”

“Tôi không cần đâu.” Tôn Tâm Nghiên hơi dừng lại, nói: “Hà Tân, cái này rất quý giá, tôi không lấy được.”

Hết nửa ngày, Hà Tân thế mới hiểu ý của cô.

Cậu nói: “Không quý, chỉ do trong nước chưa bắt đầu bán thôi, cũng là đồ người khác cho, không phải tôi bỏ tiền mua.”

Tôn Tâm Nghiên không nói lời nào.

Hà Tân ngồi ở bên cạnh, đưa mặt tới, “Cậu đem cái này tới trường, trong lớp sẽ có những bạn học hâm mộ cho xem.”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Tôi không cần loại hâm mộ đó, cậu dùng đi, cậu dùng không phải là được rồi sao?”

Được rồi, Hà Tân biết là nói không thông, nhìn cô, thở dài, “Được được, tưởng lấy lòng cậu mà lại lấy không được, cậu thật là phiền phức.”

Tôn Tâm Nghiên lúc này mới cười, “Được rồi, tâm ý của cậu tôi đã biết, cảm ơn.”

Hắn ngất nhẹ cái mũi cô, “Còn có lương tâm.”

Đang lúc mọi người cho rằng thành tích kiểm tra cuối học kì I của Hà Tân là dầm phải vận khí cứt chó, kết quả thi tám tuần học kỳ II, cậu lại lần nữa tiến bộ thêm năm bậc, khiến mọi người phải nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

Các giáo viên trước sau tới tìm cậu nói chuyện, nói lời cổ vũ cậu, cũng chú ý đến cậu nhiều hơn, đi ngang qua đều không nhận được hỏi thăm về tình hình học tập của cậu.

Ở trong mắt Hà Tân, giáo viên vẫn luôn là một loại tồn tại vô hình, hắn chưa bao giờ để ý thái độ của bọn họ. Nhưng khi cậu đạt tiến bộ nho nhỏ lại gây được chú ý lớn, không phải là cậu không hề có cảm giác. Sau kì thi 8 tuần, Lý Ái Trân còn cố ý gọi điện cho bố cậu.

Phải biết rằng, cả cuộc đời bố cậu đây là lần đầu tiên nhận được loại báo tin vui bằng điện thoại như thế này, lập tức liền gọi điện thoại cho Hà Tân hỏi cậu muốn cái gì, đều tùy tiện cậu. Hà Tân nói, được rồi, con còn muốn cái gì nữa, về sau tài sản của bố còn không phải đều là của con hết sao, bố ở bên ngoài uống ít thôi, lớn tuổi như vậy rồi.”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, lại khiến lòng của bố cậu ấm áp, mừng cậu một câu tiểu tử thú, lại dặn dò hai câu, muốn cậu tiếp tục cố lên.

Là người đều sẽ thích sự khen ngợi, cổ vũ.

Hà Tân phát hiện, tất cả mọi người đối với việc học của cậu đều có chút chờ mong, càng học cậu càng có động lực. Lại nói, cậu phát hiện ra rất nhiều thứ không hề khó như cậu nghĩ, chỉ cần áp dụng công thức là xong.

Có một hôm vào thứ Bảy, Tôn Tâm Nghiên trong nhà có việc không tới tìm cậu, cậu vốn định thả lỏng, ai ngờ xem TV được một lát, lại chủ động ngồi xuống học bài, chính mình cũng bị kinh ngạc.

Ngoại trừ Tôn Tâm Nghiên, người đầu tiên bị cậu dọa sợ đương nhiên là Trần Ngan Kỳ.

Trần Ngan Kỳ nói: “Cậu như tên lửa bay vào vũ trụ ấy, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ vượt qua tứ mất, có định giữ mặt mũi cho tở trước mặt bố tở không vậy?”

Phải biết rằng, cậu ta ở nhà vẫn luôn là lấy Hà Tân làm tấm khiên che chắn.

Tháng tư nhanh chóng đến, cây cối đâm chồi, trong không khí là hơi thở vạn vật sống động. Đánh cầu xong, hai bóng thiếu niên ngồi ở rổ bóng nghỉ ngơi nói chuyện phiếm.

Hà Tân nói: “Vây cậu nỗ lực, đuổi kịp tôi đi.”

“Kiêu ngạo nhĩ.....” Trần Ngan Kỳ nhìn cậu gật gật đầu, “Thật sự muốn đuổi kịp tôi, cậu còn phải tăng mười bậc, biết không?”

Mặt đầy mồ hôi, Hà Tân hít mắt nhìn cậu, “Vây đi, xem kỳ trung khảo.”

Trần Ngan Kỳ cười cười, quay đầu nhìn bóng cây bị gió thổi ở phía xa xa, bỗng nhiên nói: “Cổ nhân nói không sai, sức mạnh tình yêu thật vĩ đại...”

Hà Tân cười mà không nói.

Sức mạnh tình yêu có vĩ đại không? Đương nhiên là vĩ đại. Nhưng càng vĩ đại hơn chính là một người tích cực hướng về phía trước, dùng cảm phấn đầu chạm đến mục tiêu. Vì thế trong cả quá trình này, chỉ có tình yêu thì không đủ, mà còn phải có quyết tâm và hướng thiện.

Khi quen Tôn Tâm Nghiên, Hà Tân mới biết được, thật sự có người giống như ánh mặt trời, không chỉ tỏa sáng ấm áp cho bản thân, mà còn có thể soi sáng cho người khác

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42

Mặt trời tỏa sáng khắp muôn nơi, xuân về hoa nở, giống như tâm trạng con người.

Đối với Tôn Tâm Nghiên, không có điều gì làm cô vui vẻ hơn thành tích học tập tiến bộ của Hà Tân trong học kỳ này. Khi kèm cặp cậu học hành, cô mới phát hiện cậu nhìn qua thì rất lười biếng, thật ra lại rất thông minh, nói cái tí đã hiểu, chỉ là không ngờ cậu tiến bộ nhanh đến vậy.

Có lần cô xuống văn phòng lấy đề ôn tập, nghe thấy mấy giáo viên bộ môn đang thảo luận về cậu, mấy thầy cô đều khen cậu rất cố gắng, kiên trì, xem trọng cậu là một con hắc mã. Trong lòng Tôn Tâm Nghiên như nở hoa, còn không muốn rời khỏi văn phòng, cứ đứng đó nghe bọn họ khen ngợi.

Trên đường về lớp, cô ôm một chồng sách bài tập lớn, vừa đi vừa cười, nghĩ thầm: Hắc mã cái gì chứ, da cậu trắng như vậy, nói ngựa trắng vẫn còn không xứng đâu...

Nhưng phía sau những thành công, Tôn Tâm Nghiên không chỉ cảm thấy kiêu ngạo vì Hà Tân, mà còn thấy hơi cô đơn. Bình thường ở trên lớp học bọn họ chẳng thể nói với nhau câu nào, thậm chí cô còn không dám liếc nhìn cậu quá nhiều. Thời gian bọn họ ở bên nhau có bao nhiêu vui vẻ thì cô có bấy nhiêu quý trọng, sợ không cẩn thận sẽ bị phát hiện, rồi xảy ra vấn đề.

Thần kinh con trai vẫn luôn thô hơn con gái, Hà Tân không hề lo lắng giống như cô, không nói chuyện ở trường học với cô cũng không sao, nhưng cậu cứ ngấm cô đấy, ai có thể móc mắt cậu ra nào?

Đi ngang qua hành lang, xa xa Tôn Tâm Nghiên đã nhìn thấy vài cậu nam sinh đứng ngả ngón bên lan can, bóng dáng khắc lên bầu trời xanh thẳm. Cô thu hồi nụ cười, mắt nhìn thẳng, tới gần, rồi đi ngang qua.

Nhưng dù không quay đầu lại cô cũng cảm giác được, có một ánh mắt đang âm thầm dính chặt trên người cô, cứ thế theo cô vào phòng học.

Đây có lẽ là sự ăm ý giữa những người yêu nhau.

Ngồi xuống chỗ của mình, Lý Dịch vẫy tay với Tôn Tâm Nghiên.

“Cái gì?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

Lý Dịch thò người qua: “Buôn tí chuyện nha.”

“Cậu cứ nói đi.”

“Tiết thể dục hôm qua cậu có thấy Trương Á Thần khóc không?” Trương Á Thần là lớp trưởng lớp 17, diện mạo khá bình thường, thành tích chưa bao giờ lọt khỏi top 5 của lớp, xét về trình độ nghiêm túc và yên tĩnh thì vượt xa cả Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “Không phải nói vì chuyện thành tích sao?”

Lý Dịch lắc đầu: “Trịnh Hạo của lớp 16 nói, hôm qua cô ấy gửi một bức thư tình cho một cậu nam sinh bên lớp đó, nhưng bị từ chối.”

“Cô ấy thích ai của lớp 16?”

“Không biết, Trịnh Hạo cũng không biết cụ thể lắm, lát nữa tớ đi hỏi lại, đúng là không đoán được, bình thường cô ấy chẳng thèm nói chuyện gì với bọn con trai, hóa ra lại to gan như vậy.”

Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ, bỗng nhiên nói: “Thật ra có lẽ mỗi người đều không giống như vẻ bề ngoài đâu.”

Lý Dịch không ngần ngại về ý tứ trong câu nói này của cô, nói thầm: “Dù sao tớ cũng bị cô ấy dọa cho chết khiếp rồi, không thể tưởng tượng nổi cảnh cô ấy viết thư tình cho người ta.”

Nhưng Tôn Tâm Nghiên nghĩ, Lý Dịch cảm thấy giật mình là do cô ấy chưa tình trải qua chuyện tình cảm. Có lẽ chờ cô ấy có người mình thích sẽ hiểu rõ, trong thế giới tình cảm, mỗi người đều sẽ thể hiện một mặt không hề giống mình kia, có lẽ khía cạnh đó mới là con người thật sự của ta, giúp ta hoàn chỉnh chính mình.

Giữa trưa, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch ăn cơm ở ngoài, đến một cửa hàng cơm mới khai trương, chờ xếp hàng khá lâu, cơm nước xong quay về đã không còn sớm.

Các cô vừa nói vừa cười đi lên lầu, vào lớp từ cửa sau, ai ngờ lúc đi vào, lại thấy cửa sau có hai người đang nô đùa.

Hoàng Trĩ Vi ngồi ở chỗ của Trần Ngạn Kỳ, cách một khoảng, cầm lấy sách đập lên người Hà Tân, Hà Tân giữ lấy tay cô ta: “Còn định đùa nữa?”

Cửa sau vẫn luôn có người ra vào, hai người họ cũng không để ý lắm. Nhưng khi ánh mắt Tôn Tâm Nghiên dừng trên người bọn họ được một lát, Hà Tân vẫn cảm ứng được mà quay đầu lại.

Sau phút ngẩn ngơ, cậu buông tay: “Được rồi, đừng đùa nữa.”

Hoàng Trĩ Vi nhìn bóng dáng của Tôn Tâm Nghiên, nhưng vẫn lấy sách đập lên người cậu cái nữa, Hà Tân không biết phải nói gì.

Nghe âm thanh đùa giỡn phía sau, Tôn Tâm Nghiên và Lý Dịch quay về chỗ ngồi của mình.

Lý Dịch nói giúp Tôn Tâm Nghiên vài câu cho đỡ tức: “Thật là ghê tởm, làm cho ai xem vậy.”

Khi nói lời này, Lý Dịch đã xem Hà Tân là bạn trai cũ của Tôn Tâm Nghiên, thuần túy cảm thấy xấu hổ thay cho cảnh cậu và Hoàng Trĩ Vi ve vãn đánh yêu nhau ở trong lớp học.

Tôn Tâm Nghiên không nói cái gì, mở sách ra, trong lòng lại ghen muốn chết, không được bao lâu đã muốn khóc.

Đối với Hà Tân, cô càng ngày càng miễn cảm, càng ngày càng nhỏ nhen.

Khác với Lý Dịch là, cô biết Hà Tân không có gì với Hoàng Trĩ Vi, nhưng thấy bọn họ như vậy cô vẫn rất khó chịu. Tưởng tượng lại cảnh cậu vừa rồi không hề e ngại mà giữ lấy cánh tay Hoàng Trĩ Vi, trong lòng cô giống như có cây kim đâm vậy.

Ở trong trường học không thể giao lưu, cho nên cậu thường bá đạo nói với cô, không được nói chuyện với nam sinh khác, không được chạm tay chạm chân với nam sinh khác, nhưng cậu thì sao? Tại sao lại làm như vậy với nữ sinh khác?

Thế nên hai ngày sau, Tôn Tâm Nghiên đều cúi kính với Hà Tân.

Trong lòng Hà Tân đại khái cũng hiểu rõ nguyên nhân gì khiến cô như vậy, nhưng không ngờ tính tình cô lại thù dai như vậy, gửi tin nhắn hai ngày thái độ của cô đều rất lạnh nhạt, chỉ trả lời một hai chữ, không phải ‘Ừ’ thì là ‘Biết rồi’. Ở trường học cậu lại không dám tùy tiện tìm cô, sợ cô càng tức giận, rồi cuộc cũng chờ được đến thứ bảy.

Hai ngày nghỉ bọn họ có thể thoải mái gọi điện.

Buổi sáng thứ bảy, Hà Tân gọi cho Tôn Tâm Nghiên hai cuộc, cô đều tắt máy không nhận. Giữa trưa lại gọi đến lần nữa, cuối cùng cũng thông.

“Rất cuộc cũng chịu nhận rồi.” Sự dịu dàng của cậu làm cô bình tĩnh lại.

“Có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn nói với cậu một tiếng, buổi chiều sang đây sớm tí.”

Tôn Tâm Nghiên còn chưa nghĩ xong chuyện có đi hay không mà.

“Hôm nay chưa chắc tôi đã đi được, mẹ tôi...”

Ở đầu bên kia, Hà Tân cắt ngang lời cô: “Đừng có vịn lý do lí trấu với tôi, cả tuần không gặp mặt rồi, cậu không nhớ tôi sao? Đã mua rất nhiều đồ ăn cậu thích rồi, đến đây được không, hay chờ tôi đến cửa nhà cậu đón cậu.”

“Đừng đến.” Tôn Tâm Nghiên bị lời nói của cậu dọa sợ, ngần ngại, cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Tôi tự qua, cậu đừng có đến.”

Hà Tân cười: "Tôi ở đây chờ cậu, tôi sớm một tí, có nghe chưa."

Kết quả Tôn Tâm Nghiên không những không đến sớm mà còn đến muộn nửa tiếng, Hà Tân đã mở cửa chờ đợi từ sớm.

Cô đi vào, cậu ở phía sau đóng cửa lại.

Cậu giúp cô lấy cặp sách trên vai xuống, ném lên sofa. Tôn Tâm Nghiên cup mắt, cậu kéo tay cô, ôm chặt lấy cô.

Hà Tân nói: "Sao lại âm ỉ lâu như vậy chứ, tôi với cậu ta làm gì có gì, hôm đó là do cậu ta làm loạn thôi."

Đương nhiên cô biết bọn họ không có gì, nhưng cô vẫn không thích, có lẽ đối lại nữ sinh khác thì có thể, nhưng Hoàng Trĩ Vi thì không được.

Cậu biết rõ Hoàng Trĩ Vi luôn coi thường cô, vậy mà còn chơi với cô ta vui như vậy...

Càng nghĩ càng ảm ức, Tôn Tâm Nghiên đẩy cậu ra xa: "Tôi muốn về nhà."

"Rốt cuộc là bị làm sao vậy? Đang tốt mà..." Hà Tân giữ chặt lấy cô, dịu dàng sờ mặt cô, ngón tay bị nước mắt của cô thấm ướt.

Luôn là như vậy, bất kể cậu đúng hay sai, chỉ cần cô vừa khóc là chân tay cậu đã luống cuống.

Hà Tân cúi người xuống nhìn cô, hôm lên hai má ướt nhèm của cô: "Sao lại khóc chứ, lần sau tôi không chạm vào nữ sinh khác đâu, mặc kệ là ai, có ngã trước mặt tôi tôi cũng không đỡ, được chưa?" Cậu bao lấy cô, để cô trút giận khóc lóc trong chốc lát: "Nghiên Nghiên, cậu như vậy khiến lòng rất khó chịu, biết không?"

Tôn Tâm Nghiên lặng lẽ rơi nước mắt trong vòng tay an ủi của cậu, bắt đầu nói chuyện.

"Tôi giận cậu biết rõ cậu ta thích mình, mà còn chơi đùa cùng cậu ta."

"Ai nói với cậu rằng cậu ta thích tôi?" Lần đầu tiên Hà Tân nghe được kiểu nói chuyện này.

"Cậu còn cãi... Cậu ta thể hiện rõ ràng như vậy."

Hà Tân cảm giác được, hiện tại Tôn Tâm Nghiên càng ngày càng để ý đến cậu. Cô gái mà mình vất vả cực nhọc mãi mới theo đuổi được lại vì mình mà ghen, mà khóc, không thể không nói, trong lòng cậu trào dâng cảm giác chinh phục.

Còn chuyện Hoàng Trĩ Vi thích cậu, hoàn toàn không giống như Tôn Tâm Nghiên nghĩ. Hà Tân và Hoàng Trĩ Vi đã quen nhau mấy năm, cô ta có khí khái của trang nam nhi, con gái coi mở như vậy, vốn không phải mẫu người cậu thích.

Quan hệ giữa người khác phái có ý tứ kia không, nếu đương sự không cố tình giả ngu, thì ít nhiều cũng phải có cảm giác. Trước kia cũng có bạn bè tính cách phóng khoáng theo đuổi Hà Tân, không nói thẳng, chỉ là thả thính các kiểu. Nhưng ở chỗ Hoàng Trĩ Vi, Hà Tân không hề thu được bất kỳ tín hiệu nào, trong hai năm quen biết bọn họ có rất nhiều cơ hội, Hà Tân cũng xem cô ta như nửa thẳng con trai rồi.

Hoàng Trĩ Vi không thích Tôn Tâm Nghiên, đây là chuyện đã quá rõ ràng. Điều này Hà Tân cũng biết, cho nên khi cậu quen với Tôn Tâm Nghiên, quan hệ với cô ta đã dần phai nhạt.

Vậy bước ngoặt ở đâu? Là chuyện bố cậu bị bệnh nằm viện lần đó. Hoàng Trĩ Vi có ý gọi điện thoại cho cậu, nói bố cô ta đã quay về, hỏi cậu có muốn nhờ vả tìm người giúp đỡ gì không, tỷ như dùng quan hệ điều động vài bác sĩ có tay nghề chuyên môn cao.

Không thể không nói, đó là lần đầu tiên trong suốt quá trình trưởng thành của Hà Tân cần người hỗ trợ. Bọn họ đều là những thiếu niên mười mấy tuổi đầu, vì đặc thù hoàn cảnh gia đình, ở phương diện nào đó đã có sự giác ngộ như những người trưởng thành, nội tâm đã thành thực hơn hẳn so với bạn cùng trang lứa.

Hoặc có thể nói đó không phải sự thành thực, mà là kinh nghiệm thu được sau những lần trải nghiệm thực tế.

Hà Tân không biết nên kể rõ quan hệ giữa cậu và Hoàng Trĩ Vi như thế nào để Tôn Tâm Nghiên hiểu, đành đơn giản kể mấy chuyện vừa phát sinh và suy nghĩ trực tiếp của cậu cho cô nghe.

Cuối cùng cậu nói: "Tình hình của cậu ta là do bố cậu ta chiều hư, không làm gì cứ thích soi mói cậu, lát nữa tôi sẽ bảo Ngạn Kỳ nói chuyện với cậu ta. Lần sau nếu có chuyện gì thì cậu cũng đừng đồng ý với cậu ta, cứ nói trước với tôi đã."

Một bước này của cậu coi như đã đi đúng.

Sau khi lắng nghe cậu thành thật khai nhận, trong lòng Tôn Tâm Nghiên mới thấy thoải mái.

"Sao cậu không nói sớm cho tôi biết chứ?"

"Cậu có hỏi đâu."

“Những việc này tôi không thể cứ đi hỏi cậu, cậu mới nói.”

Sụt sịt cánh mũi, cô kéo áo khoác cậu, cố ý cọ mấy giọt nước mắt chưa khô trên mặt lên áo.

Hà Tân: “Này, cậu có giặt quần áo giúp tôi không?”

Tôn Tâm Nghiên ồm ồm nói: “Biết quần áo của cậu quý rồi, nhưng thế thì sao chứ, tôi còn muốn lau nước mũi nữa kìa.”

Hà Tân cảm thấy rất buồn cười, sờ sờ đầu cô: “Được, chờ lát nữa cời ra cho cậu mang về nhà từ từ lau nhé, xong rồi cậu đưa mẹ cậu làm giẻ lau nhà. Mẹ cậu hỏi quần áo ai đây, cậu nói với mẹ rằng là của bạn trai cậu, con rể tương lai của mẹ...”

Miệng cậu toan chém gió, nhưng Tôn Tâm Nghiên vẫn bị cậu chọc cười.

Hà Tân nhìn cô hội hôn cô, nhìn đôi mắt ướt đầm dề của cô: “Còn tức giận không?”

Cuối cùng Tôn Tâm Nghiên cũng chịu lắc đầu, lại nói: “Sau này cậu không được chơi đùa với nữ sinh khác nữa.”

“Làm sao tôi dám...”

Nói xong lại cúi đầu muốn hôn cô, nhưng môi đụng phải bàn tay cô.

Cô ngăn cản cậu: “Bắt đầu ôn tập đi, câu giờ hơi lâu rồi đấy...”

Hà Tân kéo tay cô xuống: “Hôn một tí.”

Đương nhiên không phải hôn một cái, mà bọn họ đã hôn rất lâu rất lâu.

Bởi vì ôm sẽ nghiện, hôn sẽ nghiện, ở bên cạnh người mình thích, làm gì cũng sẽ nghiện.

Chiều hôm nay, Tôn Tâm Nghiên tâm trạng buồn bực mà đến, thần khí sáng khoái mà đi, ôn tập song bọn họ còn ngồi đó tâm sự thân mật một hồi, Hà Tân tiễn cô đến tận trạm xe bus công cộng.

Tôn Tâm Nghiên vừa về nhà vừa ngâm nga hát.

Vừa mở cửa ra, cô đã phát hiện bố đang ở nhà.

Chạng vạng, phòng khách hơi tối tăm, không bật đèn, bố Tôn ngồi một mình bên bàn ăn, trước mặt là cái gạt tàn, lặng lẽ hút thuốc.

Sau khi mở cửa Tôn Tâm Nghiên sững sốt, đặt cặp sách ở cửa vào: “Bố, sao bố lại giấu mẹ hút thuốc...”

Bố Tôn ấn tàn thuốc vào gạt tàn: “Đã về rồi à, cuối tuần nào cũng đi học nhóm ở nhà bạn, có làm phiền người lớn nhà họ không? Hôm nào gọi Trần Vũ Mạnh đến nhà, mời con bé một bữa đi.”

Trần Vũ Mạnh là bạn khá thân thời cấp 2 của Tôn Tâm Nghiên, hiện tại đang học ở một trường cấp 3 trọng điểm của tỉnh, cũng là lá chắn của Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên chột dạ nói: “Lần trước con vừa mời bạn ấy ra ngoài ăn cơm rồi.”

“Buổi tối muốn ăn gì, mẹ con có liên hoan, bố mang con ra ngoài dùng bữa.”

“Hà? Biết thế con đã ăn luôn ở nhà bạn học rồi.” Phản ứng đầu tiên của Tôn Tâm Nghiên là biết sớm thì đã ăn cơm chiều với Hà Tân luôn cho rồi.

Bố Tôn nói: “Hà cái gì, hai bố con chúng ta khó lắm mới có một bữa ăn riêng, ăn bò bít tết nhé?”

Tôn Tâm Nghiên nghĩ lại, cũng bật cười: “Được ạ, cùng đi ăn bò bít tết.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43

Tôn Tâm Nghiên khó có dịp ra ngoài ăn cơm cùng bố Tôn.

Bố Tôn là một người ít thể hiện tình cảm trong đời sống, trong lời nói và cách làm việc đều có nề nếp, lúc ở cùng vợ và con gái cũng thường trầm mặc.

Nhìn bề ngoài, sẽ thấy Tôn Tâm Nghiên có vẻ thân thiết với mẹ Tôn hơn, nhưng thật ra cô cũng rất yêu bố. Từ nhỏ cô đã biết công việc của bố có nhiều vất vả, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, lần hai ngày nghỉ cuối tuần đều phải đi kèm học riêng bên ngoài, nhưng tiền ông kiếm được cũng không phải vô ích, đều là dành cho gia đình cả. Do vậy, so với rất nhiều gia đình công nhân viên chức khác, thì tình hình kinh tế nhà bọn họ cũng không tệ.

Không phải là gia đình đại phú đại quý gì cả, nhưng vấn đề ăn mặc thì Tôn Tâm Nghiên không hề kém hơn với bất kỳ ai, tất cả quần áo đều là đồ của hãng có tên tuổi trên thị trường, cô thích đồ của hãng “Winnie the Pooh”, một chiếc T-shirt cũng đã phải hai ba trăm. Mẹ Tôn chỉ cần cô mặc lên trông đẹp, thì lúc đi dạo phố sẽ cứ mua không hề chớp mắt. Hai năm vừa qua thịnh hành xe riêng, nhà bọn họ cũng thuộc nhóm mua xe sớm nhất.

Ở trong lòng Tôn Tâm Nghiên, bố là ngọn núi sâu lắng để cho mẹ con cô lặng lẽ tựa vào.

Đến bữa ăn, hai bố con cô tới nhà hàng thịt bò bít-tết, trong nhà hàng có không ít phụ huynh mang theo con cái đang dùng bữa. Có rất nhiều trẻ con đang chạy loạn lên ở khu nước trái cây.

Tôn Tâm Nghiên gọi thịt bò bít-tết, còn bố Tôn gọi một phần ăn đơn giản.

“Bố cũng không hiểu, thịt bò bít-tết có gì ngon đâu mà sao con lại thích ăn.” Bố Tôn nhìn bàn tay đang cầm dao đĩa con gái.

Tôn Tâm Nghiên: “Con thấy ngon mà, thêm chút hạt tiêu đen thì mùi vị còn hấp dẫn hơn.”

Bố Tôn: “Vị lạ thì có.”

“Bố, bố thật lạc hậu mà, con còn muốn ăn thịt bò bít-tết do chính tay bố làm nữa đây.” Tôn Tâm Nghiên cắt miếng thịt bò bít-tết thành từng miếng nhỏ, rồi đưa vào trong miệng.

“Bố không làm đâu, nếu muốn ăn thì con rủ bạn bè ra ngoài mà ăn.”

Sau một lát, Tôn Tâm Nghiên chợt nói: “Bố, con muốn trao đổi với bố một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Động tác trên tay chợt dừng lại, cô khẽ cười lấy lòng: “Con muốn đi bấm lỗ tai.”

“Không được.” Bố Tôn nhất quyết từ chối.

Tôn Tâm Nghiên bĩu môi.

Đầu tháng ba, cô muốn đi bấm lỗ tai. Mẹ Tôn cũng đã đồng ý, chẳng qua là bố Tôn không cho. Có nhiều chuyện bố Tôn quản cô rất chặt, đặc biệt là về phương diện ngoại hình. Tuy nói không được đeo khuyên tai đến trường, nhưng vẫn có rất nhiều nữ sinh đeo khuyên tai trong suốt, dưới lớp tóc trên vành tai thoát ẩn thoát hiện, nhìn qua trông rất thời trang.

Con gái trong giai đoạn trưởng thành thường thích chạy theo trào lưu. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu là bây giờ Tôn Tâm Nghiên đang yêu, nên sẽ chú trọng vẻ bề ngoài hơn so với trước kia.

Bố Tôn nhìn con gái mình: “Con gái ngoan, đi bấm lỗ tai làm gì, trường học con thật sự để học sinh đeo khuyên tai đi học sao?”

Tôn Tâm Nghiên cãi lại: “Thì chính là con gái mới đi bấm chứ, nếu là con trai thì sao lại bấm? Lớp con có rất nhiều nữ sinh đeo khuyên tai mà, thầy cô giáo cũng chẳng nói gì cả.”

“Học kỳ hai của lớp 11 là thời kỳ rất quan trọng, phải tập trung cao độ vào học tập trước đã, chờ sau này con lên đại học rồi sẽ có thời gian cho những thứ này sau. Thời điểm này không được đi làm mấy việc phân tán tư tưởng, bố thấy gần đây con tốn quá nhiều tâm tư vào chuyện ăn mặc rồi, đầu óc không tập trung.”

Nghe bố Tôn nói mãi không thôi, khẩu vị của Tôn Tâm Nghiên liền giảm đi một nửa, cầm cái đĩa nhẹ nhàng chọc tới chọc lui.

Một lát sau, bố Tôn lại nhìn cô: “Sao không ăn nữa?”

“No rồi ạ.”

“Con thật sự bị mẹ con nuông chiều thành quen rồi, một chút bất mãn đã bày ở trên mặt. Cũng mười tám tuổi rồi, đại cô nương, tính tình cũng phải bớt lại một chút.”

Mẹ Tôn nuông chiều Tôn Tâm Nghiên sao? Đúng là nuông chiều, nhìn qua thì mẹ cô xinh đẹp hơn so rất nhiều cùng lứa tuổi, quan trọng là tư tưởng cũng hiện đại, nên cùng con gái không có quá nhiều sự khác biệt.

Tôn Tâm Nghiên gặp phải chuyện gì ở trường luôn nói cho bà biết. Thậm chí mẹ Tôn còn từng nói, nếu như có yêu nam sinh nào ở trường thì có thể nói

cho bà biết, bà không phải là bố mẹ bảo thủ. Đương nhiên, đây chỉ là lời nói ngoài miệng thôi, Tôn Tâm Nghiên chưa ngóc đến mức này đâu.

Tối hôm đó, mẹ Tôn đi chơi thắng đến mười hai giờ đêm mới về. Không biết xảy ra chuyện gì, mấy ngày sau, bà vẫn ăn tổng liên hoan, mỗi ngày đều về rất muộn.

Đêm nay, Tôn Tâm Nghiên vừa đọc xong sách đang định đi ngủ, chợt nghe thấy động tĩnh từ bên ngoài. Mẹ Tôn đã về, đang ở bên ngoài nói chuyện với bố Tôn, hình như đã uống say rồi. Mặc đồ ngủ vào, Tôn Tâm Nghiên mơ mơ màng màng rời giường.

So với bố Tôn, mẹ Tôn có cuộc sống phóng khoáng hơn rất nhiều. Ngoài mấy đồng nghiệp tốt chơi cùng ở trường học, bà còn có mấy cô em gái từ hồi trung học, thường xuyên ra ngoài tụ tập.

Chẳng qua là, đây là lần đầu tiên bà uống nhiều đến vậy.

Tôn Tâm Nghiên và bố Tôn cùng nhau dìu bà, muốn để bà ngồi xuống ghế sa lon, kết quả là bà thế nào cũng không chịu ngồi, không ngừng đẩy bố Tôn ra, trong miệng kêu: “Tôi mệt lắm rồi, để tôi nghỉ ngơi một lát đã, đừng động vào tôi...”

Bố Tôn nói: “Không động vào em, em ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Ông dìu bà đến bên chiếc ghế sa lon.

Tôn Tâm Nghiên đỡ bà ở bên kia: “Mẹ say rồi, mẹ ngồi xuống trước đã, con đi cho mẹ cốc nước.”

“Mẹ chưa say, mẹ vẫn rất tỉnh táo.” Mẹ Tôn mệt mỏi nghiêng ngả ngã trên ghế sa lon, miệng thở hổn hển.

Tôn Tâm Nghiên vừa mang nước tới: “Bố, bố đỡ mẹ dậy một lát đi, để cho mẹ uống nước.”

Mẹ Tôn vùng vẫy gạt tay bố Tôn ra: “Đừng động vào tôi —— ”

Tôn Tâm Nghiên: “Mẹ uống rượu với ai mà lại uống say đến thế này...” Cô chỉ từng thấy mấy người say rượu làm loạn trên tivi, nhưng không ngờ mẹ Tôn uống nhiều cũng như vậy.

Ba người im lặng trong chốc lát, rồi bố Tôn nói: “Nghiên Nghiên con đi vào ngủ trước đi, để mình bố lo.”

“Một mình bố có được không vậy?” Tôn Tâm Nghiên không yên tâm nhìn mẹ đang nằm ngang trên chiếc ghế sa lon.

Bố Tôn vừa nói không sao, vừa cố gắng kéo mẹ Tôn lên một chút, ai ngờ mẹ Tôn chợt dùng sức đẩy ông ra, cực kỳ chán ghét gầm lên một câu: “Tôn Hạ Mẫn, tôi nói rằng anh đừng có động vào tôi!”

Một tiếng gầm này khiến sự yên tĩnh của đêm khuya hoàn toàn bị phá vỡ, Tôn Tâm Nghiên đang đứng bên cạnh cũng sợ hết hồn.

Bố Tôn mặt không đổi sắc, ánh mắt bình tĩnh nhìn mẹ Tôn, rồi nhàn nhạt nói với con gái: “Nghiên Nghiên, con về phòng trước đi.”

Tôn Tâm Nghiên chậm chạp quay về phòng, bên ngoài dần truyền tới tiếng nói chuyện.

Trong ấn tượng của Tôn Tâm Nghiên, bố mẹ không hay tranh cãi, số lần bố mẹ cãi nhau không nhiều lắm, bình thường bố chỉ nói lại có một hai câu, sau đó thì trầm mặc.

Nhưng buổi tối hôm nay, bọn họ lại lớn tiếng cãi nhau, khiến cô hơi sợ hãi.

Mẹ đã uống quá nhiều, không giống như mọi khi.

“Cô nhìn xem bản thân mình thành bộ dạng gì rồi?”

“Bộ dạng gì chứ? Tôn Hạ Mẫn, tôi bị anh ép còn chưa đủ sao? Anh muốn bức tôi đến chết mới được à?”

“Tôi ép cô? Trần Băng, cô nổi điên cái gì, cô có nhìn lại bộ dạng của bản thân trước mặt con gái mình chưa?”

“Anh không nhìn nổi thì đừng nhìn nữa. Tôn Hạ Mẫn, tôi cho anh biết, tôi đợi anh một ngày cũng không nổi nữa rồi!”

Cách một cánh cửa, bên ngoài truyền đến tiếng khóc, tiếng giăng co. Chợt có một âm thanh thanh thúy vang lên, chiếc cốc không biết đụng vào đâu, vỡ vụn.

Ôm con gấu bông lớn bằng nhung trên giường, nửa người của Tôn Tâm Nghiên chìm trong ánh sáng của chiếc đèn để bàn, nước mắt không biết làm sao rơi từng giọt từng giọt một. Tầm mắt dần dần mơ hồ, cô lấy tay xoa nước mắt, nhìn về phía cánh cửa, không biết có nên ra ngoài khuyên hay không.

Bên ngoài đang yên tĩnh, rồi lại chợt truyền đến tiếng ngã.

Tôn Tâm Nghiên không biết là ai đã đi ra ngoài, lo lắng nhớ là mẹ uống say, cô liền vội vàng chạy ra phòng khách.

Trong không khí toàn là mùi rượu, dưới đất nước văng tung tóe lẫn nhiều mảnh thủy tinh vỡ.

Mẹ Tôn đã uống quá say, mệt mỏi tựa vào ghế sa lon, hai tay che mặt lại và đang khóc.

Có người khê lau nước mắt giúp bà. Trần Băng nhận lấy khăn giấy trong tay con gái, run rẩy che ánh mắt lại một lúc.

Sau một lát, bà quay mặt sang, thấy Tôn Tâm Nghiên cũng đang khóc, lại rút hai tờ giấy trên bàn uống nước giúp con gái lau nước mắt: “Nghiên Nghiên, đừng khóc, là tại mẹ không tốt...”

Vừa nói lại vừa khóc thút thít, cả người cũng run lên.

Đôi mắt của Tôn Tâm Nghiên đã mờ lung đắm lệt: “Mẹ, sau này mẹ có thể đừng uống nhiều rượu như vậy hay không, cũng đừng cãi nhau với ba nữa...”

Trần Băng nhẹ nhàng xoa đầu Tôn Tâm Nghiên, rồi ôm lấy cô.

Cả đêm, bố Tôn không về. Tôn Tâm Nghiên yên lặng ở trong phòng khóc suốt một đêm. Ngày thứ hai đi học, đôi mắt liền sưng lên.

Buổi sáng, Hà Tân thấy cô thì giật mình. Lúc gửi tin nhắn tới qua vẫn rất tốt mà, mới qua một đêm, không biết cô sao lại vậy nữa.

Ăn cơm trưa xong, Tôn Tâm Nghiên trở về lớp từ rất sớm, trong lớp không có ai cả, một mình cô buồn bực không vui nằm im tại chỗ ngồi. Sau khi Hà Tân trở về, gõ nhẹ cánh cửa sổ bên cạnh cô từ bên ngoài.

Cách lớp thủy tinh, Tôn Tâm Nghiên nhìn chăm chăm cậu, ý cậu là bảo cô đi ra ngoài.

Tôn Tâm Nghiên đi cùng cậu tới hội trường phía sau.

Tôn Tâm Nghiên ôm đầu gối ngồi trên bậc thang, đầu tóc xõa tung. Hà Tân đứng trước mặt cô. Sau khi quan sát cô nửa ngày, một ngón tay cậu nâng cằm cô lên.

Hai mắt sưng lên giống như hột đào, mắt hai mí cũng chẳng còn.

“Nói thử xem nào, vì chuyện gì mà lại khóc thành bộ dạng này chứ?”

Cô đẩy tay cậu ra, cái đầu hoàn toàn vùi trong đầu gối.

Hà Tân nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của cô, nhìn xung quanh thấy không có ai, liền bạo dạn khê ôm lấy cô.

Tôn Tâm Nghiên cũng không đẩy cậu ra.

“Bố mẹ tôi cãi nhau.” Cô ở trong ngực cậu buồn bực nói.

Hà Tân còn tưởng là chuyện gì: “Tranh cãi rất ác liệt hả?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Bố mẹ của Hà Tân đã ly hôn từ năm cậu lên sáu, khi đó cậu cũng không nhớ rõ lắm, nên đối với việc bố mẹ cãi nhau như vậy, cậu không có cảm nhận sâu sắc gì.

“Mắng cậu à?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

“Vậy cậu cứ để cho bọn họ tranh cãi đi, một mình cậu ở trong phòng đợi không được sao?”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Trước đây, bọn họ chưa từng tranh cãi như vậy.”

Ban đêm, cô gọi điện thoại cho bố Tôn, phát hiện ông không mang điện thoại đi động theo, cũng không biết hôm qua ngủ ở đâu. Mà mẹ của cô cũng đã khóc một đêm.

Tôn Tâm Nghiên không hiểu, bọn họ vẫn đang tốt đẹp mà, sao chợt biến thành như vậy?

Thật ra thì Hà Tân cũng không hiểu sự lệ thuộc của Tôn Tâm Nghiên vào gia đình. Khi cậu lớn lên, trong gia đình vẫn luôn thiếu vắng tình cảm của bố mẹ. Không biết tại sao năm đó bố mẹ lại ly hôn. Từ đó về sau, cậu cũng chưa từng gặp lại mẹ mình, nên chẳng có tình cảm gì, cậu cũng không muốn bà trở về. Mặt khác, cá tính của cậu có hơi vô tư, cộng thêm điều kiện gia đình ở đây, do vậy cậu chưa bao giờ để ý nhiều đến sự thiếu vắng này cả.

Khi cậu còn bé chỉ thấy bố mẹ của Tôn Tâm Nghiên, lúc trở về quê cũng đã gặp qua, không thể tưởng tượng nổi lúc bọn họ cãi nhau lại kinh khủng vậy.

Cậu an ủi Tôn Tâm Nghiên: “Bọn họ tranh cãi thì kệ bọn họ, lúc đấy cậu cứ tránh vào phòng, không được nữa thì cậu ra khỏi cửa, tôi ở ngoài cùng cậu.”

Tôn Tâm Nghiên ngẩng đầu: “Cậu nói thì dễ lắm ấy, cả đêm qua bố tôi không về, mẹ tôi thì vẫn còn đang khóc kia kìa.”

“Cho nên cậu cũng khóc theo?” Cậu nghiêng gật đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô: “Nhìn đôi mắt đang sưng này, xấu chết đi được.”

Một bàn tay che kín tầm mắt ẬU lại, lòng bàn tay hơi lạnh: “Thế thì cậu đừng nhìn nữa.”

Hà Tân bắt lấy cái tay che trước mắt: “Còn biết sợ xấu sao? Vậy thì hôm nay đừng khóc nữa nhé.”

Yên tĩnh một lúc, Tôn Tâm Nghiên hít một hơi, chợt nói: “Hà Tân, cậu nói xem bọn họ có ly hôn không?”

“Ly hôn thì ly hôn, nếu thật sự ly hôn thì cậu sẽ ra sao?”

Câu nói tiếp theo của Hà Tân lần đầu tiên khiến Tôn Tâm Nghiên cảm nhận được sự trưởng thành của cậu: “Bố mẹ là bố mẹ, chúng ta là chúng ta, bọn họ có cuộc sống của bọn họ, chúng ta có cuộc sống của chúng ta. Đợi một năm nữa lên đại học, cậu cũng sẽ phải đi ra ngoài, học hết đại học sau đó lại lập gia đình, cậu cũng không còn nhiều dài thời gian ở bên bọn họ đâu. Nếu thật sự bọn họ có ly hôn thật, thì đó cũng là lựa chọn của bọn họ cho riêng mình, không liên quan tới chúng ta. Biết không?”

Cậu xoa nhẹ đầu cô: “Đừng khóc nữa nhé.”

Tôn Tâm Nghiên dùng đôi mắt vô hồn nhìn cậu.

“Có nghe thấy không?” Cậu vỗ nhẹ vào gáy cô.

“Biết rồi.”

Ngồi một lúc nữa, rồi hai người đứng lên.

Tôn Tâm Nghiên phui phui bụi dưới móng, nhìn thoáng qua hai phía: “Tôi về trước, năm phút sau thì cậu hãy về nhé.”

“Ừ.”

Hà Tân miễn cưỡng lên tiếng đáp lại, rồi đột nhiên kéo tay cô trước khi cô rời đi, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô. Tôn Tâm Nghiên hơi mất tự nhiên, đầu đặt trên ngực cậu, nhưng lại có chút quyến luyến không nỡ rời đi.

Sân trường vào buổi chiều rất yên tĩnh, ở nơi vắng vẻ này còn yên tĩnh hơn, ngay cả tiếng chim hót cũng chẳng có. Khoảnh khắc này thật ấm áp, có chút cảm giác như là trộm được vậy.

Dáng người cậu rất cao, vai cũng rất rộng, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy so với hồi học lớp mười, hình như Hà Tân có chút thay đổi, dường như đã trở thành một ngọn núi nhỏ nho.

Chỉ là ngọn núi nhỏ đó không hề an tĩnh, thâm trầm, mà ngược lại, nó nằm trong thán tư của mùa xuân, mạnh mẽ phát triển tươi tốt, tràn đầy sức sống.

Đó chính là ngọn núi nhỏ của cô.

Có lẽ, mọi mâu thuẫn sẽ bắt đầu từ đây Chắc các bạn cũng không ngờ đến nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tháng 4 năm 2009, Giang Cao ngọc lan hoa khai đến đặc biệt hảo, mẫn thụ mẫn thụ, yếu ớt mà mỹ lệ, một trận gió liền thổi khắp nơi đều có.

Kỳ trung khảo qua đi, Tôn Tâm Nghiên nghênh đón một môn nhân sinh giảng bài, môn học này tên gọi là —— sinh hoạt vô thường.

Sinh hoạt ở Tôn Tâm Nghiên mười tám tuổi năm ấy nói cho nàng, hết thảy đều là vô thường. Hạnh phúc gia đình, ân ái cha mẹ, này đó ở nàng mười mấy năm sinh mệnh giống thổ địa, con sông giống nhau vĩnh hằng tồn tại, trong một đêm, thành một chạm vào tức toái ảo ảnh.

Nàng ba ba mụ mụ ly hôn, mụ mụ dọn đi rồi, này hết thảy đều phát sinh ở một tháng không đến thời gian nội. Tôn Tâm Nghiên sau lại mới biết được, Tôn

phụ Tôn mẫu sớm tại cải nhau trước đã xong xuôi ly hôn thủ tục, thần không biết quỷ không hay mà.

Đương giây rớt cuộc bao không được hòa, gia gia nài nài tới rồi trong nhà, vô cùng đau đớn mà cầu bọn họ phục hôn khi, Tôn Tâm Nghiên ngồi ở chính mình phòng, trên mặt treo hai điều dòng suối nhỏ, đã nếm không ra nước mắt tư vị.

Nàng nghe thấy gia gia chất vấn thanh: “Các người nghĩ tới hài tử không có? Nàng liền phải thi đại học, các người sẽ đối nàng tạo thành cái dạng gì ảnh hưởng? Các người không có! Các người chỉ lo chính mình, mặc kệ hài tử chết sống!”

Đôi lấy chính là cha mẹ trầm mặc.

Tôn Tâm Nghiên biết hết thấy đã thành kết cục đã định khi, bắt đầu tưởng, nếu cha mẹ làm nàng làm ra lựa chọn, nàng nên tuyển ai? Nhưng mà nàng suy nghĩ nhiều, không có người để ý nàng ý kiến, nàng nuôi nặng quyền về tôn phụ.

Cao nhị học kỳ sau còn không có kết thúc, nàng mụ mụ trần băng rời đi giang thành, cùng nàng cái gọi là ái nhân đi nước ngoài.

Nàng phản bội bọn họ cha con, lấy một loại đường hoàng đến lệnh người khó hiểu tư thái.

Tôn phụ Tôn mẫu nguyên bản thương lượng hảo, chờ đến Tôn Tâm Nghiên thi đại học kết thúc lại nói cho nàng. Kết quả nam nhân kia bỗng nhiên bị điều đi Đông Âu công tác, hẳn muốn trần băng làm ra lựa chọn. Lưỡng nan trung, bốn mươi ba tuổi trần băng vứt bỏ hết thấy thân phận, lựa chọn này phân đến trẻ nhiều năm tình yêu.

Tôn Tâm Nghiên đối chính mình mụ mụ hành vi cảm thấy thật sâu đáng xấu hổ.

Lại hận ba ba, luôn là như vậy yếu đuối, ần ần, thẳng đến cuối cùng, đều là một loại thấp kém, hổ thẹn tư thái. Vì cái gì làm sai người trước sau đúng lý hợp tình? Đại nhân thế giới quá khó hiểu.

Trước khi đi, sớm đã dọn ra cái này gia trần băng muốn gặp nữ nhi cuối cùng một mặt, cầu mà không được. Nàng cấp Tôn Tâm Nghiên đã phát một cái rất dài tin tức.

“Thân ái nữ nhi, ta yêu nhất nghiên nghiên:

Ta biết người chán ghét mụ mụ, không bao giờ tưởng lý mụ mụ, nhưng là người không biết, mụ mụ làm ra như vậy quyết định, trong lòng có bao nhiêu đau. Người ba ba là một cái người tốt, người cũng là một cái ngoan ngoãn đáng yêu hài tử, về sau chờ người trưởng thành, tới rồi ta tuổi này, có lẽ sẽ hiểu được ta không khoái hoạt, ta buồn khổ.

Nếu ta có thể đem các người thành công, vui sướng trở thành chính mình, liền sẽ quá đến nhẹ nhàng điểm, chính là ta làm không được, ta muốn thử thay đổi, nếm thử quá không giống nhau thuộc về chính mình sinh hoạt. Cho nên, mụ mụ lựa chọn ích kỷ một hồi.

Ta và người ba ba hôn nhân tan vỡ khả năng sẽ cho người mang đến hư ảnh hưởng, đây là mụ mụ nhất không nghĩ thấy. Người có thể chỉ trích mụ mụ, thậm chí oán hận mụ mụ, nhưng là người ngàn vạn không cần hoài nghi ba ba mụ mụ đối với người ái, vô luận mụ mụ có ở đây không bên cạnh người, mụ mụ cả đời đều ái người.”

Tôn Tâm Nghiên không rõ, luôn miệng nói ái nàng người, vì cái gì phải rời khỏi nàng, vứt bỏ nàng?

Nhiều năm sau, nàng như cũ có thể hoàn chỉnh bồi ra này tin tức, chỉ là không nhớ rõ chính mình xem này tin nhắn khi có hay không khóc, bởi vì đoạn thời gian đó, nàng sở hữu nước mắt đều như là chảy khô.

Trần băng đi ngày đó là thứ sáu, Tôn Tâm Nghiên một đêm không ngủ. Sáng sớm hôm sau lên, trong nhà trống không, trên bàn có ba ba làm tốt bữa sáng.

Nàng uống lên một chút cháo, ba lô ra cửa, đi vào Hà Tân chỗ ở.

Nàng không biết hẳn có ở nhà không.

Trong khoảng thời gian này, Tôn Tâm Nghiên rất ít lý Hà Tân. Bắt đầu khi còn sẽ khóc lóc cùng hẳn nói cha mẹ tình hình gần đây, sau lại biết mụ mụ xuất quỷ sự, trong lòng đã cảm thấy thẹn lại tự ti, nàng liền cái gì đều không nói.

Hà Tân cho nàng không gian, mỗi ngày chỉ cùng nàng phát phát tin nhắn, đợi nàng vui vẻ. Cuối tuần muốn mang nàng đi ra ngoài giải sầu, nàng không chịu ra cửa, hẳn cũng liền từ bỏ.

Tính toán, trừ bỏ ở trường học, bọn họ đã hơn phân nửa tháng không chạm trán.

Sáng sớm hàng hiên chiếu nghiêng tiến một mảnh ánh mặt trời, thực an tĩnh.

Tôn Tâm Nghiên ở cửa gỗ một lát môn, bên trong không động tĩnh. Dừng lại một chút, nàng lại gõ một lần.

“Ai a.....” Bên trong rớt cuộc truyền đến quen thuộc thanh âm

Tiếng bước chân tới gần, môn mở ra.

Hà Tân không có mặc áo trên, toàn thân trên người chỉ bộ một cái quần xà lỏn, một bàn tay đỡ môn, một bàn tay chải vuốt lộn xộn đầu tóc, đón ánh mặt trời, nửa ngủ nửa tỉnh trạng.

Thấy hần này phó bộ dáng, Tôn Tâm Nghiên mặt đỏ lên, theo bản năng mà liền phải chạy đi, cánh tay bị bên trong người một phen túm chặt.

“Chạy cái gì a?” Hà Tân phản ứng nhanh nhẹn mà giữ chặt nằng, “Tiên tiến tới, ta đi đem quần áo tròng lên.”

Tôn Tâm Nghiên bị hần túm đi vào, hần ở nằng phía sau đóng cửa lại, đi phòng đầu khăn trùm đầu kiện hắc áo thun.

Chờ Hà Tân trở ra, Tôn Tâm Nghiên ngồi ở trên sô pha.

Hần đi hướng toilet, liếc nhìn nằng một cái, “Tủ lạnh, bàn trà bên kia đều có đồ uống, ta đánh răng rửa mặt, ngời chờ ta một lát.”

Tôn Tâm Nghiên gật gật đầu.

Hà Tân ở bồn rửa tay thượng ướt đem mặt, ngẩng đầu, xem kiện gương góc trái bên dưới tờ giấy. Đây là một trương hồng nhật tiện lợi dán, vẫn là Tôn Tâm Nghiên trước đó vài ngày cho hần dán, mặt trên sáu cái thanh tứ tự —— nếu có chí nhất định thành. Nằng ở hần phòng, buồng vệ sinh đều dán loại này dọc lòng tờ giấy nhỏ.

Hà Tân cảm thấy, tuy rằng Tôn Tâm Nghiên trước kia không nói qua luyến ái, người cũng thẹn thùng, kỳ thật nằng rất sẽ làm một ít tiểu tình thú, nằng tính cách liền mang theo thiên chân, lãng mạn. Cứ việc ở hần xem ra, cha mẹ ly hôn thật sự không tính đại sự, nhưng Tôn Tâm Nghiên nhìn qua đã chịu không nhỏ đã kích.

Qua một lát, Hà Tân rửa mặt xong rồi, ở nằng bên cạnh ngồi xuống, nhìn xem nằng, duỗi tay ở bàn trà phía dưới đào bình nước khoáng, vặn khai cái nắp đưa cho nằng.

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

Hần rồi lại hướng nằng trước mặt đệ đệ, vẫn luôn đưa đến miệng nằng bên cạnh, “Nghe lời, uống nước.”

Liền hần tay, Tôn Tâm Nghiên đỡ cái chai, miễn cưỡng uống một ngụm.

Bỗng nhiên chỉ gian, bên người còn ở quan tâm nằng người, giống như chỉ còn lại có này một cái Uy nằng uống xong. Hà Tân chính mình lại ngửa đầu ục ục mấy khẩu, phía sau lưng lười nhác mà dựa vào sô pha trên lưng. Quá sớm, hần còn chưa ngủ tỉnh, cầm nằng một bàn tay, ở lòng bàn tay nhéo nhéo.

“Com sáng ăn qua không có?”

“Ăn.”

“Ăn cái gì?”

“Ta ba nấu cháo.” Tôn Tâm Nghiên xem hần, “Ngời muốn hay không ăn trước điểm com sáng?”

Hà Tân lắc đầu, nhéo hạ ấn đường, “Còn chưa ngủ tỉnh, sớm như vậy ăn không vô.”

“Ta quấy rầy ngời nghỉ ngơi đi, vậy ngời ngủ tiếp một lát đi, ta đi về trước.” Nằng nói liền phải đứng dậy.

Hà Tân kéo nằng, “Vui đùa cái gì vậy. Ngời người đều tới ta còn ngủ cái gì giấc.”

Hần mở ra TV.

Có thanh âm, trong phòng nhiều điểm sinh khí.

Hà Tân điều mấy cái đài, đều là tin tức. Hần nhìn xem Tôn Tâm Nghiên: “Điện ảnh nhìn không thấy? Xem ngời thích long miêu.”

“Ngời này có long miêu đấy?”

Hà Tân nhân nhật nhượng mây, “Ngời muốn cái gì ta không có.” Buông ra tay nằng, hần đi đến TV bên cạnh mân mê một trận, đem phòng khách bức màn soát soát kín mít, lại ngồi trở lại tới.

Đổi lại trước kia, Hà Tân thật là khó có thể tưởng tượng, chính mình sẽ ở cuối tuần sáng sớm bởi một cái nữ hài xem phim hoạt hình.

Hần quả thực phải bị chính mình cảm động.

Nhưng Tôn Tâm Nghiên cảm không cảm động đâu? Hần không biết, tựa hồ cũng không cần biết. Hiện tại hần chỉ nghĩ làm nằng vui vẻ điểm, mặc kệ là dùng cái gì phương pháp.

Kết quả Tôn Tâm Nghiên nhìn chính mình thích nhất phim hoạt hình, oai ngồi ở trên sofa ngủ rồi.

Nàng quá mệt mỏi. Mỗi ngày đều phải đi học, nhưng gần nhất một tuần, nàng ngủ thoi giấc thêm ở bên nhau còn không biết có hay không mười hai tiếng đồng hồ. Thường thường ban đêm tưởng tâm sự, nghĩ nghĩ thiên liên sáng.

Hà Tân thật cẩn thận mà đem nàng phóng đảo, giúp nàng cởi ra vải bạt giày, lại ôm giường thăm lòng ra tới, cho nàng đắp lên. Hà Tân động tác Tôn Tâm Nghiên hình như có sờ cảm, mí mắt run rẩy vài cái, ngực phập phồng, lại trước sau không trọn mắt.

Đem nàng an trí hảo, hắt tắt đi TV, không khí an tĩnh.

Ngồi ở sofa bên, chỉ chốc lát sau, sớm giấc không ngủ tốt Hà Tân cũng có buồn ngủ. Cúi đầu nhìn xem Tôn Tâm Nghiên ngủ nhan, hắt dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve hạ nàng gương mặt, xúc giác ấm áp.

Sau đó có điểm cảm lòng không đậu mà, hắt cúi đầu hôn nàng một chút.

Cứ việc hôn thật sự nhẹ, Tôn Tâm Nghiên vẫn là nửa mở khai mắt,.

Kéo lên bức màn phòng khách ánh sáng hôn mê, Hà Tân ở phía trên đảo nhìn nàng đôi mắt, bên trong có nhuận nhuận ánh sáng.

“Hà Tân ca ca.....”

Nửa mộng nửa tỉnh gian, Tôn Tâm Nghiên kêu hắt một tiếng, lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hô hấp biến trầm điểm.

Hà Tân cảm thấy chính mình một lòng bị ngâm mình ở nước ấm, thực ôn thực ôn thủy, lại năng đến hắt ngực đau.

An tĩnh đến không thể lại an tĩnh nhà ở, năng hắt tâm người, hô hấp lại đều hoãn.

Một giấc này, Tôn Tâm Nghiên phá lệ mà ngủ tới rồi buổi chiều.

Ở trên sofa tỉnh lại khi, Tôn Tâm Nghiên có một loại khi còn nhỏ ngủ trưa tỉnh lại cảm giác, hôn hôn trầm trầm trung, không biết chính mình ở đâu, cũng không biết ba ba mẹ mẹ đi đâu.

Chờ nàng phản ứng một lát, mới nhớ tới chính mình là ở Hà Tân gia. Nhưng mà Hà Tân không ở nhà.

Nàng đánh hắt di động, hắt không có tiếp. Nàng đi WC rửa mặt ra tới, lại cho hắt gọi điện thoại, di động tiếng chuông ở ngoài cửa vang lên.

Tôn Tâm Nghiên qua đi mở cửa.

“Ngươi như thế nào đi ra ngoài?”

“Khi nào tỉnh? Đói bụng đi?” Hà Tân trên người cũng chỉ màu đen hai vai bao, trên tay xách theo KFC túi. Hắt đồ ở cạnh cửa, có vẻ có điểm cao lớn.

Tôn Tâm Nghiên xác thật đói bụng, cách bao nylon đều có thể nghe thấy tặc gà mùi hương.

“Ngươi ăn qua sao?” Nàng đóng cửa lại.

“Không có, vài giờ tỉnh?”

Tôn Tâm Nghiên nói: “Mới vừa tỉnh.”

“Sáng sớm lại đây đem ta đánh thức, chính mình ngủ đến cùng heo giống nhau.”

Bị hắt như vậy vừa nói, Tôn Tâm Nghiên thật là có điểm ngượng ngùng: “Ngươi cũng không gọi ta một chút.....”

Hà Tân đem trên tay túi buồng, lại đem ba lô buồng xuống.

Tôn Tâm Nghiên nói: “Như thế nào bối lớn như vậy bao đi ra ngoài? Đánh quá cầu?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Mỗi ngày đi học đi sớm về trễ, đối cao trung từ nhỏ nói, gia bất quá là cái ngủ, ăn cơm sáng địa phương. Tôn mẫu rời đi, đối Tôn Tâm Nghiên cuộc sống hàng ngày ẩm thực không có quá lớn ảnh hưởng.

Sáng sớm vẫn là ba ba làm bữa sáng, chỉ là bàn ăn biến thiếu cá nhân.

Tôn phụ tình thân sa sút sau một lúc, tìm một cơ hội, tưởng cùng nữ nhi nói chuyện tâm, hy vọng nàng không cần chịu gia đình biến cố ảnh hưởng, nắm chắc hảo kế tiếp nấu chột một năm. Nhưng mà hần mới vừa nhắc tới “Mụ mụ nguoi” ba chữ, Tôn Tâm Nghiên lại nhẹ giọng đánh gãy hần, “Ba ba, về sau chúng ta có thể không đề cập tới nàng sao?”

Tôn Tâm Nghiên biểu tình thực bình đạm, thậm chí còn mang theo một chút tiêu tan cười. Nàng nói: “Về sau liền chúng ta hai cùng nhau hảo hảo sinh hoạt, ta khảo một cái rồi nhà gần đại học, bồi nguoi.”

Thê tử sự làm cho cái này trung niên nam nhân như vậy nan kham, hần chưa từng rót quá nước mắt, ai ngờ nữ nhi một câu lại đem hần khiến cho mũi lên men.

Hần cười che dấu, “Ta muốn nguoi bồi ta làm gì, nguoi về sau muốn đi nơi nào đi học liền đi nơi nào thượng, lão ba như thế nào đều duy trì nguoi, đọc được tiến sĩ mới hảo đâu.”

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu cười cười, “Ta mới không cần đọc được tiến sĩ, đều già rồi.”

Tôn hạ miễn cảm thấy chính mình nữ nhi có chút thay đổi, đảo không phải trở nên nhiều thành thực, có khi vẫn là sẽ tùy hứng, thích làm nũng. Chỉ là, nàng trong ánh mắt không còn có trước kia cái loại này, giống tinh quang giống nhau đồ vật.

Hần cảm thấy này cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, làm phụ mẫu không có khả năng cả đời đem hài tử đặt ở tháp cao, nếu không tương lai thượng xã hội, nàng muốn đối mặt vấn đề chỉ biết càng nhiều.

Bất quá, tôn phụ lo lắng Tôn Tâm Nghiên thành tích nhưng thật ra nhiều lo lắng.

Kinh này một chuyện, Tôn Tâm Nghiên không những không có tự sa ngã, ngược lại hoa càng nhiều thời giờ ở học tập thượng, cuối kỳ khảo thí trung, nàng thành công chen vào lớp trước mười.

Trừ bỏ Hà Tân, Tôn Tâm Nghiên không có đem cha mẹ sự nói cho bất luận kẻ nào, nhưng nàng tựa hồ gấp không chờ nổi mà tưởng hướng toàn thể giới chứng minh, nàng thực ưu tú.

Ưu tú đến có thể không dựa gia đình, không dựa cha mẹ, chỉ dựa vào chính mình.

Này còn chưa đủ, nàng muốn trở nên càng cường đại hơn, cường đại đã có một ngày bất luận kẻ nào đều có thể rời đi nàng, mà nàng đâu, quyết không hề vì những cái đó vứt bỏ nàng nguoi rơi một giọt nước mắt.

Ở Tôn Tâm Nghiên thành tích bay lên đồng thời, Hà Tân cũng không lạc hậu, cuối kỳ khảo thí khi thành công chen vào lớp trước hai mươi danh, thành lão sư trong mắt chân chính hắc mã. Gi phụ mừng rỡ miệng cười thành hoa, vốn dĩ tưởng khao khao hần, kết quả Hà Tân không đi Bắc Kinh quá kỳ nghỉ hè, vẫn luôn ở chỗ này bồi Tôn Tâm Nghiên. Tôn phụ ở kỳ nghỉ tiếp bên ngoài uỷ trị ban sống, so ngày thường đi làm còn vội.

Tôn Tâm Nghiên hiện tại không thích một người đãi trong nhà, vì thế mỗi ngày cùng Hà Tân ngâm mình ở cùng nhau.

Bọn họ nghiêm nhiên quá nổi lên ngọt ngào tiểu tình lễ sinh hoạt, mỗi ngày cùng nhau đọc sách, lưu câu. Có đôi khi Hà Tân đi ra ngoài cùng băng hữu chơi bóng, nếu không Giang Cao, Tôn Tâm Nghiên sẽ bồi hần đi, ngồi ở rỗ giá biên giúp hần cầm di động.

Cùng hần kia giúp nam sinh băng hữu cùng nhau, nàng vẫn là có điểm then thùng, nhưng là không hề sợ hãi bị người khác biết bọn họ ở bên nhau, thậm chí, có điểm muốn cho người khác biết hần là của nàng.

Nói như thế nào đâu, cái này nghi hề, bọn họ ở chung đến so trước kia càng tự nhiên, cũng càng thân mật.

Hà Tân đem cái này phòng ở chìa khóa cho nàng một phen, Tôn Tâm Nghiên bắt đầu còn một ngụm ngạc mà, “Cho ta chìa khóa làm gì?”

Hà Tân nói: “Lần tới tới chính mình mở cửa, đỡ phải ta chạy tới chạy lui.”

Tôn Tâm Nghiên: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

Nhà hần chìa khóa, nàng cảm tổng cảm thấy quái quái, người khác đã biết còn không biết sẽ như thế nào truyền. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy, luyện ái sự, rất nhiều cùng nàng nghĩ đến không giống nhau.

“Có cái gì không tốt,” ăn mặc dép lao chân bỗng nhiên đá tiếp theo bên Tiểu Bạch Cầu, Hà Tân: “Nguoi đừng tới chiếu cổ nó?”

Tôn Tâm Nghiên đánh hạ hần chân. Hà Tân trên đùi lòng chân nòng đậm, nàng lại ghét bỏ mà ở hần quần áo tay áo thượng lau tay.

“Nguoi làm gì nha, hảo hảo mà làm gì đá nó.”

Nàng đem gì bồi nghiên bế lên tới, tiểu cầu liếm tay nàng, liếm mạng vẩy đuôi.

Hà Tân sờ sờ đầu chó, “Cầu chính là bị người đá mới thoải mái, ngươi biết cái gì.”

Lại nói tiếp, Hà Tân cũng cảm thấy chính mình cấp chính mình chính cái phiền toái, mua cầu là vì đậu Tôn Tâm Nghiên vui vẻ, không nghĩ tới nuôi chó không phải giống nhau mệt. Mỗi ngày muốn uy lương thực cùng thủy không nói, sớm muộn gì vẫn là xuống lầu lưu một vòng cho nó ị phân, mới vừa ôm khi trở về không huấn luyện, vài lần kéo ở trong phòng, Hà Tân tức giận đến tưởng đem nó ném, có một lần nhốt tại ngoài cửa lớn lại cấp ôm trở về.

Hiện tại a, cái kia không phòng nhỏ đã thành ổ chó, vừa đến buổi tối Hà Tân liền đem gì bồi nghiên quan đi vào.

Đương nhiên, Tôn Tâm Nghiên đem gì bồi nghiên đương cái bảo.

Tôn Tâm Nghiên biết Hà Tân không nhẫn nại, còn có thói ở sạch, nuôi chó riêng khó hần, cho nên cho hần nói rất nhiều lời hay, không ngừng rót mê hồn canh.

Lại nói tiếp, Tôn Tâm Nghiên miệng ngọt thời điểm thật đúng là đặc biệt ngọt, có một lần buổi tối cùng nhau ra cửa lưu cầu, nàng nói với hần: “Ngươi không cần không có kiên nhẫn, nếu nuôi chó đều không có kiên nhẫn, về sau như thế nào mang chính mình hài tử đâu?”

Hà Tân nhìn xem trên mặt đất hoảng cái đuôi Tiểu Bạch Cầu, nói, “Ta nhi tử ta về sau khẳng định có kiên nhẫn nga.....”

“Ngươi nghĩ sao,” Tôn Tâm Nghiên nói: “Ngươi xem những cái đó tiểu bảo bảo, so tiểu động vật phiền một vạn lần.”

Hà Tân cười cười, cào hạ xương bả vai, “Vậy ngươi giúp ta sinh cái không nháo không phải được rồi.”

Cứ việc đề tài là Tôn Tâm Nghiên chính mình khơi mào tới, nghe thế loại lời nói nàng trong lòng vẫn là có điểm ngưng ngưng, “Ai nói muốn giúp ngươi sinh.....”

Buổi tối tản bộ người rất nhiều, Tôn Tâm Nghiên cảm lời kéo thẳng, đi theo gì bồi nghiên dọc theo tiểu quảng trường biên vành đai xanh đi. Ỗ vào đêm hắc, Hà Tân dắt Tôn Tâm Nghiên một cái tay khác.

Hà Tân: “Ngươi khẳng định muốn giúp ta sinh a, một cái còn không được, hai cái đi.”

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy, hần tay so trước kia dày rộng điểm, từng từng nắm nàng, làm người cảm thấy thực tâm an.

Nghĩ lại lại tưởng tượng, nàng đều ở cùng hần hạt liêu cái gì, như thế nào liền nói tới rồi sinh hài tử như vậy không e lệ nói.

Tôn Tâm Nghiên: “Ngươi đừng nói nữa được chưa, lại nói chính ngươi một người lưu đi, ta về nhà.”

“Thẹn thùng?” Hà Tân nói: “Không nói liền không nói, lại bồi ta đi một lát.”

Kỳ thật Tôn Tâm Nghiên biết, Hà Tân không phải vì bồi nàng, cái này kỳ nghỉ hè là sẽ không một người ở tại nơi này. Vấn đề lớn nhất chính là ăn cơm vấn đề, hần mỗi ngày đều kêu cơm hộp, nếu không nữa thì chính là đi phụ cận ăn cái tươi cơm.

Tôn phụ nếu giữa trưa vội vàng không trở lại, Tôn Tâm Nghiên liền sẽ đi cùng Hà Tân cùng nhau ăn. Tôn Tâm Nghiên cảm thấy chính mình cùng hần ở bên nhau cơ bản không tốn quá cái gì tiền, liền tưởng đưa hần cái lễ vật, nhưng là ngẫm lại hần cũng không có gì thiếu.

Vì thế ở khai giảng trước, nàng đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn qua đi, nói phải cho hần làm một bữa cơm.

Tôn Tâm Nghiên bắt đầu trước liền nói: “Không cần ngươi hỗ trợ, ngươi đi phòng khách xem TV, đợi chút thì tốt rồi.” Vốn dĩ Hà Tân còn rất cảm động đại lão gia giống nhau nằm trên sofa chờ bạn gái nấu cơm, sau lại hơn một giờ qua đi, trong phòng bếp vẫn là lách cách lang cang vang, một chút du vị không có.

Tôn Tâm Nghiên đứng ở bộ bếp bên cạnh, tóc dài xoắn trên vai, gì bồi nghiên ghé vào nàng bên chân. Trên tay nàng cầm cái tiểu vờ, xem đến đang xuất thần, trên tay không còn, tiểu vờ bị trừ đi rồi.

Hà Tân cầm ở trong tay nhìn xem, “Nhìn cái gì đâu?”

Tôn Tâm Nghiên: “Thực đơn. Mau trả ta.” Nàng ngày hôm qua cố ý ở trên mạng tìm.

“Không phải đâu..... Tô tông, ngươi này làm đến buổi chiều chúng ta cũng ăn không thành a.” Hà Tân nhìn xem bộ bếp, mặt trên phóng nổi, liền hòa đều còn không có khai. Khả năng Tôn Tâm Nghiên sợ chảo nóng tặc du, trước đem du đảo đi vào.

Đài, trên mặt đất nơi nơi là lung tung rối loạn thái điệp tử.

“Kia làm sao bây giờ?” Tôn Tâm Nghiên tưởng tượng đến rất tốt đẹp, ai biết chỉ là rửa rau, xắt rau liền như vậy tốn thời gian.

Hà Tân cầm eo thờ dài, lại sờ soạn nàng đầu: “Tĩnh, đi, mang ngươi đi ra ngoài ăn.”

“Không cần.” Tôn Tâm Nghiên giữ chặt hán, “Ta không nghĩ đi ra ngoài ăn.”

“Kia làm sao bây giờ, kêu com hộp a?” Hà Tân nhưng thật ra không sao cả, chỉ là hán có điểm đói bụng.

“Người đói bụng sao?”

Hà Tân: “Đói bạo được không.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thăng nhập cao tam, phòng học dọn tới rồi trên lầu.

Trạm đến cao, xem đến xa. Ngày mùa thu vườn trường sắc thái thanh đậm, có khi ghé vào trên hành lang nhìn phía dưới ra vào vào tháp niên cấp học sinh, Tôn Tâm Nghiên sẽ hơi hơi hoảng hốt. Mới vừa vào giáo khí chính mình, tựa hồ cũng là như thế này, đối cao trung sinh hoạt trần ngập vô hạn khát khao.

Nháy mắt, cao tam

Một khai giảng trường học liền cấp cao tam các gia trường khai động viên đại hội.

Tiểu lễ đường ngồi đến tràn đầy, hiệu trưởng đứng ở trên đài, đối với về mặt nghiêm nghị cao tam lão sư cùng gia trường phát biểu hơn một giờ tình cảm mãnh liệt cảm nghĩ. Ngày đó, Tôn Tâm Nghiên ba ba tới, chưa bao giờ tham gia quá gia trường sẽ Hà Tân ba ba cũng tới. Hai người chạm mặt sau mới biết được hai hài tử ở một cái lớp học, đơn giản chào hỏi.

Lớp một lần nữa tuyển ban ủy, điều chỗ ngồi.

Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch vị trí biến xa, thành phòng học hai đầu. Lý Dịch ở khóa gian vẫn là sẽ qua tới cùng nàng nói chuyện, nhưng xa không bằng trước kia phương tiện, chậm rãi, hai người giao thoa so trước kia giảm rất nhiều.

Liền ở Lý Dịch bị điều đi không bao lâu, hoàng trĩ vi bị điều tới rồi Tôn Tâm Nghiên cách vách tiểu tổ trước một vị trí.

Hoàng trĩ vi cái đầu ở nữ sinh số một số hai, nàng chỗ ngồi bị điều đến như vậy trước, lớp học người rất nhiều nhân tâm khó chịu. Không cần phải nói, hiển nhiên là nhà nàng yêu cầu.

Nhưng mà hoàng trĩ vi học kỳ 1 khảo lớp thứ năm danh, xếp hạng vào niên cấp trước năm mười. Điểm này làm người không thể không phục.

Người khác liễu sống liễu chết đều không thể ở trong toàn khối lộ mặt, nàng tiểu đánh tiểu nháo mà ngược lại tiến vào đệ nhất câu thang.

Hiện giờ Tôn Tâm Nghiên ngồi ở nàng ngồi phía sau, đi học khi vừa chuyển đầu, là có thể thấy hoàng trĩ vi sở hữu động tác nhỏ. Không thể không thừa nhận, hoàng trĩ vi là thật sự, thật sự rất ít nghiêm túc nghe giảng bài.

Đi học thời gian, hoàng trĩ vi thường xuyên ở bàn trong bụng chơi di động, hoặc là uể oải ỉu xiu mà nằm bò. Rất nhiều lão sư không quen nhìn nàng, nhìn không được mới chọn một chút năng thứ, phần lớn thời điểm được chẳng hay chớ, đối cái hai bên an bình.

Cái này học kỳ, mười bảy ban tân thay đổi toán học lão sư. Cùng trước kia Tần lão sư so sánh với, cái này ba mươi xuất đầu nam lão sư tuổi không tính đại, đi học lại dị thường bản khắc, lớp học bầu không khí nặng nề. Cao tam quan kiện thời kỳ, có mấy cái gia trường nghe xong hài tử phản hồi, đang chuẩn bị liên hợp yêu cầu trường học đổi lão sư.

Này một tiết toán học khóa thượng, hoàng trĩ vi vẫn luôn ở bàn trong bụng thường thức một chuỗi vật nhỏ.

Nhằm chán khóa thượng, chung quanh vài người thực mau bị nàng động tác nhỏ hấp dẫn, đều ở chú ý nàng chơi là cái gì.

Hoàng trĩ vi nhìn như không thấy. Tóc tán loạn mà thức ở sau đầu, nàng đầu hơi thấp, chuyên chú với đầu ngón tay thượng kia xuyên màu bạc đồ vật, cho đến trên tay không còn, đồ vật bị người đào đi.

Nàng ngừng đầu.

Lớp học ánh mắt mọi người nháy mắt thối qua tới, âm thầm chờ mong cái này nhằm chán lớp học có thể có điểm không nhằm chán đồ vật.

Nhưng mà trò hay không có trình diễn. Toán học lão sư xem cũng không thấy hoàng trĩ vi, chỉ ngấm mắt trong lòng bàn tay tiểu ngoạn ý, đi trở về bục

giảng

Đó là một cái inox chế cừu liên hoàn, hoàng trĩ vi đã chơi hai tiết khóa.

Nàng không sao cả mà nằm sắp xuống, sườn mặt đè nặng lạnh lẽo bàn học. Đôi mắt về phía sau thoáng nhìn, kết quả đối thượng vừa vặn là tả phía sau Tôn Tâm Nghiên ánh mắt.

Có như vậy hai giây, Tôn Tâm Nghiên liền vẫn luôn cùng nàng đối diện, cho đến lão sư bắt đầu vấn đề, nàng chuyển qua mắt, dư quang thấy hoàng trĩ vi như là triều nàng khinh thường mà cười một cái.

Khóa thượng đến còn thừa mười phút thời điểm, toàn ban người làm bảng đen thượng bài tập, phòng học một mảnh an tĩnh.

Có người chú ý tới, toán học lão sư lại đi tới hoàng trĩ vi bên cạnh.

Lúc này hoàng trĩ vi cảm giác được, nàng dừng lại bút, lười nhác ngẩng đầu.

Một con bàn tay to thực nhẹ phản cái ở nàng trên mặt bàn, thiết khí đụng vào đầu gối, leng keng vài tiếng vang nhỏ, nàng còn không có phản ứng lại đây, bóng người lại đi trở về bụi giảng.

Lông mi buông xuống, bàn học thượng là chín roi rụng mở ra inox vòng tròn. Hắn đem nàng cừu liên hoàn cấp giải.

Com nước xong, nghỉ trưa thời gian, Trần Ngạn Kỳ ngồi ở sân thể dục bậc thang, nhìn xem trong tay một phen tiểu khuyên sắt, nhếch miệng cười.

Hoàng trĩ vi bề hấn: “Buồn cười?”

Phong đem nàng sợi tóc cùng cổ áo đều thổi trúng hơi hơi hoàng.

Trần Ngạn Kỳ: “Xem ngươi bị ngược, sáng bài.”

Hoàng trĩ vi đem đồ vật từ hấn trong tay lấy về tới, nhân nhạ nói, “Ta làm hấn cho ta nguyên dạng trang trở về, ngươi tin hay không?”

Đón thu dương, Trần Ngạn Kỳ cong môi cười.

“Tân lão sư, ngươi liền cấp điểm mặt mũi đi.”

“Khóa thượng cùng phân giống nhau, còn sĩ diện.”

Trần Ngạn Kỳ mắt lé xem nàng, “Cái này muốn trách trách ngươi lão tử, sơ trung khiến cho ngươi đem cao trung học xong, một chút mới mẻ cảm không có, ai tới thượng ở ngươi kia đều là phân.”

“Di, ngươi cái này lời nói còn rất có đạo lý,” hoàng trĩ vi cười lạnh một tiếng, “Tìm một cơ hội, ngươi đi theo ta ba câu thông một chút?”

Mười bảy rõ rệt người nguyên bản đều đối cái này toán học lão sư xem không dưới mắt, nhưng ở sát hoàng trĩ vi uy phong chuyện này thượng, hấn bỏ thêm quá đa phần. Thế cho nên toàn ban người đối cái này toán học lão sư lau mắt mà nhìn, trực tiếp cho hấn nổi lên cái “Cừu liên hoàn” ngoại hiệu.

Học sinh mâu thuẫn tâm lý tiểu đi xuống, gia trưởng liền đi theo biển, tạm thời không đề cập tới muốn đối lão sư sự, tập thể ở vào quan vọng trung.

.....

Lý Dịch chỗ ngồi điều đi rồi, ngồi ở nàng chung quanh một người nữ sinh gia nhập nàng cùng Tôn Tâm Nghiên ăn com thời gian, các nàng hiện tại mỗi ngày ba người cùng nhau ăn com. Bởi vậy, Lý Dịch cùng Tôn Tâm Nghiên liền rất ít nói lặng lẽ lời nói.

Thiên tính trung tính tế mẫn cảm làm nữ sinh gian hữu nghị so nam sinh càng cần nữa giữ gìn. Đương Lý Dịch cùng Tôn Tâm Nghiên đều ý thức được quan hệ ở chuyện đàm khí, các nàng lại nỗ lực hướng đi đối tượng tới gần.

Mà người cùng người chi gian, tốt nhất tới gần chính là trao đổi bí mật.

Có thiên, Lý Dịch ngẫu nhiên phát hiện Tôn Tâm Nghiên đi động bình bảo thượng gì bởi nghiên, hỏi nhiều vài câu. Kết quả Tôn Tâm Nghiên mượn cơ hội đem chính mình cha mẹ ly hôn, cùng với cùng Hà Tân lại ở bên nhau sự nói cho nàng.

Lý Dịch mặt ngoài trấn định, trong lòng đem tin tức này tiêu hóa thật lâu.

Khó trách nàng vẫn luôn ả ả cảm giác Tôn Tâm Nghiên có điểm thay đổi, trước kia thượng WC đều phải kéo chính mình, hiện tại thường thường ở vườn trường nội độc hành. Lại một hồi tương, học kỳ 1 Tôn Tâm Nghiên có trận tâm tình xác thật rất kém cỏi, còn tưởng rằng là nàng học tập áp lực quá lớn.

An ủi nàng một phen sau, Lý Dịch mang theo điểm hâm mộ ngữ khí nói, “Bất quá còn được rồi, khả năng chính là có được có mất đi, có hấn bởi ở bên cạnh ngươi cũng khá tốt.”

Ngồi đến phía trước chính mình còn ở Tôn Tâm Nghiên trước mặt không ngừng nói Hà Tân nói vậy, người hiện tại hai người lại tốt như vậy, Lý Định cảm thấy chính mình thật là xuẩn.

Tôn Tâm Nghiên gật đầu, không giống trước kia như vậy e lệ, “Hắn xác thật đối ta thực hảo.”

“Kia hiện tại, người cùng mẹ người vẫn là cùng người ba quá?”

“Cùng ta ba ba.”

Lý Định gật đầu, muốn mang quá cái này trăm trọng đề tài, cười cười, “Ài, người đem các người cái kia câu lại cho ta xem, cảm giác siêu đáng yêu, ta cũng vẫn luôn tưởng nuôi chó, ta mẹ chính là không chịu ở nhà nuôi chó.”

Câu này “Ta mẹ chính là không chịu ở nhà nuôi chó” thanh âm càng nói càng tiểu, Lý Định cảm thấy chính mình miệng quá nhanh, không nên ở Tôn Tâm Nghiên trước mặt đề mụ mụ. Lý Định cảm thấy, gia đình phương diện này đồ vật, giống như về sau đều là cấm kỵ đề tài.

Tôn Tâm Nghiên nhấp hạ môi, tựa hồ không để ý, mỉm cười ẩn lượng di động bình bảo: “Người xem nó đáng yêu đi, ta album còn có thật nhiều nó ảnh chụp.”

Nghe nói cái này câu kêu “Gi bò nghiên”, Lý Định thiết tình cảm thấy Hà Tân sẽ chơi lãng mạn. Vì Tôn Tâm Nghiên cảm thấy hạnh phúc đồng thời, nàng lại vì chính mình cảm thấy cô đơn.

Đồng dạng sống ở mười tám tuổi rất tốt niên hoa trung, vì cái gì có người sinh hoạt giống cầu vòng giống nhau huyền lệ, mà chính mình lại tựa như cục diện đáng buồn.

Kia phần thuộc về nàng xuất sắc, rốt cuộc khi nào mới có thể tới?

Xem Lý Định như vậy thích gì bò nghiên, Tôn Tâm Nghiên nói: “Người muốn nhìn một chút nàng sao?”

“Thiết hay giả, có thể chứ?”

Tôn Tâm Nghiên nghĩ nghĩ, “Ta hỏi trước hắn nhìn xem.”

Chiều hôm đó, Hà Tân ở khóa gian thu được Tôn Tâm Nghiên phát tới tin nhắn.

—— Lý Định muốn đi xem gì bò nghiên, có thể chứ? Hoặc là ta đi đem gì bò nghiên mang ra tới, buổi tối ăn cơm thời điểm làm các nàng chơi một lát.

Hà Tân hỏi: Người buổi tối trực tiếp mang nàng đi thôi, ta đến lúc đó mua điểm ăn quá khứ cho các người, muốn ăn cái gì.

Tôn Tâm Nghiên hỏi: Hảo, không cần mua nhiều, liền ở dưới lầu mua hai cái hamburger.

Hà Tân hỏi: OK.

Hiện tại, Hà Tân cùng Tôn Tâm Nghiên ở chung khi không hề giống vừa mới bắt đầu như vậy, một cái kính mà lấy lòng nàng. Trải qua ma hợp, hai người chỉ gian đã tìm được rồi tương đối thoải mái ở chung hình thức.

Vì thế, hôm nay cơm chiều thời gian, Lý Định cùng Tôn Tâm Nghiên hạ khóa trực tiếp đi vào Hà Tân chỗ ở.

Lý Định cho rằng phải đợi Hà Tân tới mở cửa, kết quả trở mắt nhìn Tôn Tâm Nghiên móc ra chìa khóa. Lý Định lại đem kinh ngạc đặt ở trong lòng, nghĩ thầm, nguyên lai bọn họ chỉ gian đã như vậy hôn a.

Càng sâu nàng cũng không dám suy nghĩ.

Gi bò nghiên bị nhốt tại bên trong phòng nhỏ, vừa nhìn thấy Tôn Tâm Nghiên cái đuôi đầu điều điên rồi, một cái kính hướng trên người nàng phác. Cầu đặc biệt thông minh, như là biết Lý Định là chủ nhân bằng hữu, nghe nghe nàng chân, đôi nàng cũng hữu hảo. Hai cái nữ hài ngồi xổm trên mặt đất, bị tiểu cầu đầu đến ha ha cười.

Lý Định đùa với cầu, Tôn Tâm Nghiên đứng lên, tả hữu nhìn xem, thực tự nhiên mà đem trên sofa hai kiện Hà Tân loạn vứt áo thun ném vào hắn phòng, lại đóng lại cửa phòng.

“Lý Định người ngồi trên sofa tới.” Tôn Tâm Nghiên đem cầu bế lên tới, “Hắn đi cho chúng ta mua ăn, đợi chút liền tới.”

Cái này hắn không cần phải nói cũng ra sao tân.

Lý Định đứng giờ đầu, bên ngoài vang lên hai hạ tiếng đập cửa.

Gõ thật sự tùy ý, Tôn Tâm Nghiên buông cầu, qua đi mở cửa, “Người như thế nào nhanh như vậy……”

Chương 47

Ngày đó, hoàng trĩ vì cùng Trần Ngạn Kỳ là đi trước.

Hà Tân đem Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch đưa ra tiểu khu, đi theo các nàng mặt sau. Lý Dịch cùng Tôn Tâm Nghiên nói: “Các ngươi liệu một chút đi, ta về trước ban.”

Lý Dịch nhiều ít có điểm áy náy, nếu không phải nàng muốn nhìn gì bởi nghiên, giống như cũng sẽ không gặp gỡ việc này.

Tôn Tâm Nghiên bình tĩnh mà nói: “Không có việc gì, ta không có gì muốn nói với hấn, chúng ta đi chúng ta đi.” Lại quay đầu lại cùng Hà Tân nói: “Chúng ta đi về trước.”

Hà Tân gật đầu, “Ăn no chưa?”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu, lời kéo Lý Dịch đi rồi.

Lý Dịch cảm thấy, Tôn Tâm Nghiên thật là thay đổi, gặp gỡ như vậy sự đều gặp nguy không loạn.

Kỳ thật Tôn Tâm Nghiên cũng không phải gặp nguy không loạn, nàng chỉ là đối sinh hoạt trung trùng hợp, ngoài ý muốn có được càng nhiều tiêu hóa năng lực. Nàng học xong tiếp thu.

Đương nhiên, tiết tự học buổi tối bắt đầu trước Hà Tân vẫn là cho nàng đã phát tin nhắn, ý tứ là kêu nàng yên tâm.

Tôn Tâm Nghiên không hỏi. Nàng học được tiếp thu ngoài ý muốn, không đại biểu không có tính tình, tương phản mà, nàng hiện tại so trước kia còn muốn dễ gần.

Qua đi, nàng tiểu tính tình đều phát ở nhà, phát ở cha mẹ trên người, hiện tại Hà Tân đảo thành mũi tên bìa.

Hà Tân nhiều ít cũng thói quen, buổi tối sau khi trở về lại ở tin nhắn lời ngon tiếng ngọt mà hồng nàng đã lâu.

Tôn Tâm Nghiên đột nhiên hỏi: “Nếu làm ngươi ở bọn họ cùng ta chỉ gian tuyến, ngươi tuyến ai?”

Nàng thật đúng là sẽ hỏi a. Hà Tân không đáp hỏi lại: “Ngươi muốn ta cùng hồng kỳ tuyệt giao? Ngươi nếu là thật như vậy tưởng, ta đêm nay liền cho hấn viết tuyệt giao tin, sáng mai ngươi liền giúp ta cho hấn đưa qua đi.”

Nhìn nho nhỏ di động bình, Tôn Tâm Nghiên lúc này mới cười.

Kỳ thật từ Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân nháo chia tay, Trần Ngạn Kỳ đối nàng thái độ liền không giống trước kia như vậy thân cận, không nóng không lạnh mà, như là đối nàng có ý kiến. Hiện tại nàng cùng Hà Tân sự bại lộ, Tôn Tâm Nghiên không biết nàng cùng Trần Ngạn Kỳ quan hệ có thể hay không khôi phục như lúc ban đầu.

Cuối tuần, Tôn Tâm Nghiên vẫn là không kiêng nể gì mà hướng Hà Tân chỗ đó chạy. Hai người nhìn một buổi trưa thư, chưa kịp nói thượng nói cái gì, đều có điểm luyến tiếc tách ra, Tôn Tâm Nghiên bởi hấn ăn cơm chiều.

Về đến nhà đã mau 7 giờ, trên bàn bãi vài đạo thiêu tốt đồ ăn, đều lạnh.

Tôn phụ từ thư phòng ra tới, “Đã trở lại?”

Tôn Tâm Nghiên nhìn xem trên bàn đồ ăn, “Ngươi ăn qua sao? Sớm biết rằng ngươi thiêu hảo ta liền trở về ăn.”

“Ta ăn, ngươi ăn qua?”

“Ăn.”

Xem Tôn Tâm Nghiên muốn vào phòng, tôn phụ đem nàng gọi lại, “Tâm Nghiên, ngươi chờ hạ, ba ba có chuyện cùng ngươi nói.”

“Ăn?”

Tôn Tâm Nghiên trở lại bàn ăn biên ngồi xuống.

Nhìn chằm chằm nàng nhìn một lát, tôn phụ nói, “Cao tam, muốn chính ngươi học tập kế hoạch, cuối tuần không cần luôn là ra bên ngoài chạy. Già đi đồng học gia cũng không tốt, nhân gia cha mẹ nhìn sẽ cảm thấy chúng ta không gia giáo.”

Vừa nghe lời này, Tôn Tâm Nghiên còn tưởng rằng hấn phát giác cái gì, trong lòng khản hạ. Lại xem tôn phụ biểu tình, giống như lại không phải.

Tôn Tâm Nghiên: “Nhân gia căn bản chưa nói quá cái gì, hơn nữa chúng ta thành tích đều đề cao.....”

“Cho nên càng muốn không ngừng cố gắng, nắm chắc hảo tốt nhất một năm. Hai người cùng nhau học tập, nhiều ít ảnh hưởng hiệu suất.”

Không biết có phải hay không có tật giật mình, lời này nghe vào Tôn Tâm Nghiên lỗ tai lại như là có điều chi.

Gật gật đầu, nàng không hề cùng tôn phụ ngoan cố, “Ta đã biết, đi trước tắm rửa.”

Lật qua tới cái này cuối tuần, thời tiết có chút hạ nhiệt độ, bọn học sinh tự giác mặc vào áo khoác.

Ở trường học cùng gia trưởng thay phiên tẩy não hạ, khai giảng mới hơn phân nửa tháng, đại gia giống như đều tiến vào cao tam trạng thái. Khóa gian đùa giỡn ít người rớt hơn phân nửa, ngay cả mấy cái bướng bỉnh nam sinh cũng bắt đầu thử học tập.

Thứ tư buổi chiều thể dục khóa thượng, tự do hoạt động thời gian, Tôn Tâm Nghiên trước tiên đi văn phòng lấy tiếng Anh tác nghiệp.

Cao tam văn phòng không giống cao nhất cao nhị là đại văn phòng, chia làm mấy cái tiểu gian, sáu cái lão sư một gian.

Văn phòng môn đóng lại, Tôn Tâm Nghiên gõ hạ, bên trong không ai theo tiếng, thử đẩy hạ, khóa.

Một chuyển tay không, không một lát liền tan học, nàng còn phải tới. Nghĩ nghĩ, Tôn Tâm Nghiên không đi, ghé vào vòng bảo hộ thượng, chờ lão sư tới.

Giữa không trung bay sân thể dục thượng ồn ào mà sung sướng thanh âm, vọng đi xuống, mùa thu vườn trường có chút thê tịch.

Không biết qua bao lâu, khả năng chỉ có hai ba phút, phía sau bỗng nhiên có mở cửa thanh. Tôn Tâm Nghiên xem qua đi.

Một cái cao cao gầy gầy thân ảnh từ lúc khai đại môn nội đi ra.

Màu trắng rộng thùng thình hươu nhân áo somi, bó sát người màu đen quần jean, hoàng trĩ vì tay nâng ở sau đầu, dùng trên cổ tay nhất xuyên xuyên châu thúc ngẩng đầu lên phát.

Thân ảnh của nàng ở cạnh cửa cọ qua, lộ ra văn phòng nội một người khác ảnh. Tôn Tâm Nghiên thấy, người kia ăn mặc áo somi quần tây, cong eo ở cạnh cửa uống nước cơ bên đồ nước.

Ngắn ngủn vài giây hình ảnh, giống như điện ảnh nội pha quay chậm, mỗi một bức đều chấn đến Tôn Tâm Nghiên trong lòng tê dại.

Hoàng trĩ vì thấy nàng sau, trát tóc động tác ngừng ở giữa không trung, ánh mắt trải qua kính ngạc, nho nhỏ hoảng loạn, lại khôi phục thành nhất quán cao ngạo, khiêu khích.

Ngốc lăng một chút, Tôn Tâm Nghiên hai chân trước với ý thức, bước nhanh đi rồi.

Sau lại, Tôn Tâm Nghiên không có đem chính mình ngày đó nhìn đến, nghĩ đến, đoán được đồ vật nói cho bất luận kẻ nào, ở Hà Tân trước mặt cũng chỉ tự chưa đề.

Mà hoàng trĩ vì đầu, không có tìm nàng, giống cái gì cũng không phát sinh quá, đại gia tường an không có việc gì.

Chỉ là, cái này mặt ngoài an tĩnh mà bình thân vườn trường, bắt đầu làm Tôn Tâm Nghiên cảm thấy đáng sợ.

Thứ sáu buổi chiều tổng vệ sinh, Tôn Tâm Nghiên sát cửa sổ sát đến một nửa, có đồng học đến mang lời nói, nói chủ nhiệm lớp kêu nàng đi văn phòng.

“Chuyện gì a?” Nàng ném xuống giẻ lau.

“Không biết, cho ngươi đi tiểu phòng họp.”

Tiểu phòng họp? Tôn Tâm Nghiên không nghĩ nhiều, kết quả tiến vào sau, ánh mắt đầu tiên nhìn đến chính là ngời ở hội nghị bên cạnh bàn tôn phụ.

Phóng bàn tròn tiểu phòng họp, tôn phụ bên cạnh ngời Lý Ái Trân, hơn nữa nàng tổng cộng ba người.

Tôn Tâm Nghiên ngời xuống sau, đối thoại không có bắt đầu, như là đang chờ đợi cái gì. Không quá hai phút, cửa lại tới nữa một người.

Quay mặt đi, Tôn Tâm Nghiên treo ở giữa không trung tâm rớt cuộc té đáy cốc.

Hà Tân cũng bị gọi tới.

Không hiểu ra sao Hà Tân thấy bên trong người, lập tức hiểu rõ, đứng ở cạnh cửa, không có động

“Tiến vào ngồi, đóng cửa lại.” Ngồi ở ở giữa Lý Ái Trân nói.

Toàn giáo đều ở tổng vệ sinh, chỉ có cái này phòng họp, cửa sổ nhắm chặt, an tĩnh đến như là một thế giới khác. Hà Tân đi vào tới, ở Tôn Tâm Nghiên đối diện kéo ra ghế dựa ngồi xuống.

Hai cái quyền uy sư trưởng, đối mặt hai cái chưa chân chính thành niên hài tử.

Lý Ái Trân đối hai cái học sinh nói: “Hôm nay kêu các ngươi lại đây, tin tưởng các ngươi cũng biết là sự tình gì. Cao tam, lão sư nhất biến biến nói cho các ngươi, hiện tại là một người trong cuộc đời mấu chốt nhất thời kỳ. Các ngươi không chịu nghe, kia lão sư chỉ có thể tìm các ngươi gia trưởng, cùng nhau tới giải quyết vấn đề này.”

“Hà Tân, ta cho ngươi ba cũng đánh quá điện thoại, người khác ở Bắc Kinh, không có biện pháp lại đây.” Lý Ái Trân nhìn xem tôn hạ mẫn, “Vị này chính là Tôn Tâm Nghiên ba ba.”

Hà Tân nâng lên mí mắt, triều tôn phụ nhìn thoáng qua, mới phát hiện tôn hạ mẫn thiết một khuôn mặt, từ hấn vào cửa khỏi vẫn luôn đang xem hấn.

Tôn phụ buổi chiều là cùng trường học thỉnh giả. Sớm tại hai đứa nhỏ lại đây phía trước, Lý Ái Trân liền đem biết đến tình huống đều nói.

Nam hài tử không được giáo, chính mình ở giáo ngoại thuê cái phòng ở, Tôn Tâm Nghiên thường qua đi. Đây đúng là Lý Ái Trân cảm thấy, lập tức không thể không nhúng tay nguyên nhân.

Lý Ái Trân không biết chính là, tôn hạ mẫn là nhận thức Hà Tân.

Trận này bốn người nói chuyện, cơ bản không có Hà Tân cùng Tôn Tâm Nghiên mở miệng nói chuyện cơ hội, tôn phụ cũng trước sau trầm mặc, chỉ có Lý Ái Trân một người đang nói, nói đến nói đi đương nhiên liền một cái ý tứ, muốn bọn họ chia tay, hơn nữa phải làm sư trưởng mặt cấp ra bảo đảm.

Tôn Tâm Nghiên cúi đầu, cứng đờ mười ngón giáo ở bên nhau.

Thật dài trầm mặc sau, nàng nghe thấy Hà Tân nói: “Ta cùng nàng sẽ không ảnh hưởng thành tích.”

Lời nói không có nói xong, ngồi ở đối diện tôn hạ mẫn sao khỏi trên bàn đi động mạnh tạp qua đi.

Hà Tân không trốn, di động “Phanh” một tiếng nện ở hấn trên đầu, chiết hướng mặt đất, pin, thân máy chia làm hai nửa.

Tôn Tâm Nghiên dọa nhảy dựng, hoảng sợ mà nhìn Hà Tân, giấy tiếp theo hốc mắt liền đỏ.

Huyệt Thái Dương gân xanh bạo khởi, Hà Tân ngồi ở chỗ đó, ngồi ở bọn họ ba người đối diện, vẫn không nhúc nhích.

Cái này mười tám tuổi thiếu niên, tại đây một khắc, ý đồ làm chính mình trở thành một cái có thể gánh vác nam nhân.

“Tôn thúc thúc, ta không ảnh hưởng nàng thành tích, cũng sẽ không đối nàng làm cái gì.” Nâng lên hơi mòng mí mắt, Hà Tân ánh mắt không sợ mà kiên định, làm ra hấn cho rằng nên làm bảo đảm.

Làm nữ hài tử gia trưởng, phát sinh loại sự tình này khó nhất kham. Tôn hạ mẫn vốn là nhắm đến mức tận cùng, bị Hà Tân một gang, cái này thiện với trầm mặc trung niên nam nhân về mặt đồ bưng, đứng dậy liền phải đi giáo huấn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

“Là ngươi sao?”

Thứ Bảy buổi sáng, cao tam sinh kể hết tham gia học bù. Không có sớm tự học, đại gia lục tục đập náng sớm đến giáo.

Mới vừa buông nghiêng bối tay nài, hoàng trĩ vi quay mặt đi.

Hôm nay Tôn Tâm Nghiên cùng bình thường không quá giống nhau.

“Là ngươi đi.” Nhìn thẳng hoàng trĩ vi đối mặt, nàng lại hỏi một lần.

Đồng dạng ba chữ, thanh âm nhẹ nhàng nho nhỏ, chỉ là thay đổi ngữ khí, không hề mang theo nghi vấn.

Hoàng trĩ vi mắt lẻ xem nàng.

Cảm nhận được bầu không khí đông lạnh, ngồi ở người chung quanh cánh tay chạm vào cánh tay, đánh tiếng lóng, sôi nổi triều các nàng nhìn qua.

Đối sở hữu phóng tới tầm mắt nhìn như không thấy, Tôn Tâm Nghiên cảm giác chính mình máu trong lòng khấu sôi trào: “Nếu ngươi là sợ ta nói cho người khác, vậy ngươi liền sai rồi. Ngươi khả năng cảm thấy tất cả mọi người ở chú ý ngươi nhất cử nhất động, kỳ thật căn bản không ai để ý ngươi. Bởi vì ngươi ai cũng không phải. Ít nhất ở trong mắt ta, ngươi thật sự không quan trọng.”

Trải qua một đêm áp ủ, Tôn Tâm Nghiên đối diện trước cái này nữ sinh chán ghét tới cực điểm.

Nàng không riêng phóng đảng, kiều ngạo, tự cho là đúng, còn âm hiểm, đề tiện, là Tôn Tâm Nghiên mười mấy năm học sinh kiếp sống gặp qua tệ nhất người.

Lỗ tai đỏ một chút, hoàng trĩ vi nghiêng đầu, chậm rãi, đáy mắt nổi lên lạnh lẽo quang, “Vậy còn ngươi, có loại trang thuần liền trang cả đời, làm gì tìm nam nhân đâu, vẫn là đã làm biểu tử lại tưởng lập đền thờ?”

Thứ Bảy sáng sớm ánh mặt trời trong trẻo, còn buồn ngủ cao tam sinh ở 8 giờ trước lục tục đuổi tới trường học. Nặng nề tầng trệt trung gian đột nhiên bộc phát ra mọi người nháo sự thanh, học sinh nhiều chuyện sôi nổi phát ra tiếng nguyên tới gần.

Tôn Tâm Nghiên cùng hoàng trĩ vi động thủ, không có giống khác nữ sinh như vậy khắc khấu nửa ngày, nói mấy câu sau hai người trực tiếp vận đánh vào cùng nhau. Trong phòng học xem nào nhiệt đông học nhảy mắt kính ngạc đến ngây người, ý thức được sự tình nghiêm trọng tính, sôi nổi ủng đi lên kéo tùm.

Mười bảy ban hoàn toàn tạc nổi.

Hà Tân, Trần Ngạn Kỳ hôm nay khoan thai tới muộn, nghe nói chuyện này thời điểm, Tôn Tâm Nghiên cùng hoàng trĩ vi đã song song bị xách đến văn phòng cửa.

Hai cái nữ hài liền như vậy đứng suốt một buổi sáng, vô luận Lý Ái Trân hỏi cái gì, không nói một lời.

Trên hành lang, Tôn Tâm Nghiên rũ đầu, từ đầu đến cuối không dám xem chủ nhiệm lớp liếc mắt một cái. Nàng biết lão sư khẳng định đối chính mình thất vọng tới đỉnh, cũng giống lớp học đông học như vậy, cảm thấy chính mình làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Ngoan ngoan, nghe lời, hiểu chuyện nhân đều là người khác cho nàng, này không đại biểu nàng nội tâm không có mặt khác một mặt.

Kia một mặt xúc động, tùy hứng, ghét cái ác như kẻ thù.

Giữa trưa tan học sau, Lý Ái Trân nhìn các nàng hai, mày nhíu lại nhăn, cuối cùng không cần phải nhiều lời nữa, phóng các nàng đi rồi.

Ngày đó, Lý Ái Trân không có ăn cơm trưa, một người ngồi ở văn phòng, gỡ xuống mắt kính, thật lâu lâm vào trầm tư.

Làm rất có kinh nghiệm chủ nhiệm lớp, nàng mang quá rất nhiều giới tốt nghiệp ban. Cao tam áp lực đại, là học sinh dễ dàng tập trung bùng nổ cảm xúc thời kỳ, nàng có chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là, vấn đề một đợt tiếp một đợt kích, cái này thân kinh bách chiến lão sư cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Đặc biệt là, đương một cái ngoan nữ hài hoàn toàn thay đổi sau. Nàng không biết phương diện này có hay không trách nhiệm của chính mình, vẫn là ngày hôm qua xử lý vấn đề phương thức được đến ngược hướng hiệu quả.

Lý Ái Trân không có gia đình, có thể nói, nàng sở hữu tinh lực đều ở này đó học sinh trên người.

Nàng nghiên cứu bọn họ mỗi người tính cách, xem tướng quan thư tịch cùng tư liệu, hy vọng chính mình đem hết toàn lực, trở thành bọn họ nhân sinh trên đường một trấn tiểu đèn.

Lão sư này trần đèn, đối một ít thân ở ánh sáng trung học sinh tới nói, có thể có có thể không, nhưng đối những cái đó lẻ loi một mình đi đêm lộ học sinh tới nói, quá trọng yếu.

Có khi, ngươi lo lắng một câu chính là bọn họ hy vọng ánh sáng.

Nhưng một người có thể đạt tới cảnh giới cao nhất kỳ thật là chính mình nhân sinh.

Lý Ái Trân tới rồi tuổi này, rất khó lại nhớ lại, mười tám tuổi chính mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

.....

Giữa trưa tan học sau, học sinh đi hết.

Cổng trường khẩu dưới tàng cây, Hà Tân, Trần Ngan Kỳ trầm mặc chờ đợi.

Hai cái anh hùng dạng nữ sinh một trước một sau ra tới, bọn họ một người mang đi một cái.

Hà Tân đem Tôn Tâm Nghiên mang đi chính mình gia, đi ngang qua dưới lầu khi, mua nàng thích ăn hamburger khoai điều.

Vào nhà sau, Tôn Tâm Nghiên đi trước buông vệ sinh rửa mặt. Gi bời nghiến chân trước sau lưng mà đi theo nàng, Hà Tân đem nó quan tiền phòng nhỏ.

Ở bàn ăn bên ngồi xuống, Hà Tân đối nàng vẫy tay.

Tôn Tâm Nghiên sau khi đi qua, hấn tay bỗng nhiên liền sờ đến trên mặt nàng.

Nheo nàng cảm, hấn đem nàng mặt nâng lên tới tả hữu nhìn xem, kéo lười nhác âm điệu nói, “Còn hảo, không bị người đánh đến phá tướng.”

Ở Tôn Tâm Nghiên xoa sạch hấn tay phía trước, trên tay hấn từng kính.

“Ai trước động tay?”

“Không đều giống nhau sao.”

“Ai trước động tay?”

Tôn Tâm Nghiên hít vào một hơi, “Ta.”

Hà Tân mắt lạnh nhìn xem nàng, ở trong túi lấy ra một cái hamburger, vạch trần bên ngoài đóng gói giấy đưa qua đi.

“Ăn trước điểm đồ vật đi.”

Hấn nâng lên thủ đoạn xem thời gian, “Hiện tại 12 điểm một khắc, 1 giờ phía trước ta chờ hồng kỳ tin tức. Nhìn đến để có phải hay không nàng làm.”

“Nếu là đâu?” Tôn Tâm Nghiên cắn một ngụm hamburger.

Hà Tân: “Nếu là nói ta còn không có tướng hảo, nàng dù sao cũng là nữ.”

Muốn thật là hoàng trĩ vị, ít nhất, bằng hữu làm không được.

Tạm dừng hạ, Tôn Tâm Nghiên nói: “Kỳ thật, lần trước ta nhìn đến.” Lời nói đến bên miệng, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy chính mình đầu óc có điểm loạn, nói không được nữa.

“Nhìn đến cái gì?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu: “Tính, không có gì.”

“Lần tới làm loại này thô bạo động tác phía trước, có thể hay không cùng ta thông cái khí?”

Tôn Tâm Nghiên không hề rảnh.

Biết Hà Tân có điểm sinh khí, chậm rãi nhai hamburger, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, “Ngươi không ăn?”

“Ăn ngươi cái đầu.”

Nhìn xem trên bàn khăn giấy hộp, xong rồi nhin không được xem nàng, Hà Tân lại rút ra hai tờ giấy đưa qua đi.

Lấy giấy xoa xoa miệng, Tôn Tâm Nghiên đem hamburger đưa qua đi: “Ăn một ngụm.”

Hà Tân không chịu há mồm, nàng liền như vậy để, qua nửa sẽ, người nào đó rốt cuộc không tình nguyện mà cắn một ngụm.

Xem hấn quai hàm động, Tôn Tâm Nghiên ánh mắt hướng về phía trước, nhìn chăm chăm hấn trên đầu ngày hôm qua bị tạp đến địa phương. Chỗ đó rõ ràng có cái nổi mọt, nàng tâm nhu xuống dưới, tay thăm qua đi, nhẹ đặt ở hấn trên đầu.

“Còn đau không?”

Hà Tân đem nàng tay kéo xuống dưới, cảm, “Không đau.”

“Sau lại ngươi ba nói ngươi cái gì không có?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

“Ngày hôm qua mới ra sự, hôm nay lại gây họa.” Hà Tân hí hóp mắt xem nàng, “Ngươi hiện tại như thế nào thành cái phiền toái tinh?”

Tôn Tâm Nghiên cười cười.

Nàng tưởng, chính mình ngoan như vậy nhiều năm, khiến cho nàng làm cần một chút đi.

Giữa trưa một chút phía trước, Trần Ngạn Kỳ cấp Hà Tân đã phát tin nhắn. Hà Tân quét mắt, đem màn hình chuyển hướng Tôn Tâm Nghiên.

Mặt trên là ba chữ: Nàng không có.

Hà Tân hỏi: “Tin sao?”

Tôn Tâm Nghiên ngây ngẩn cả người.

Không biết vì cái gì, đương hoàng trĩ vi thật sự nói không có, nàng nội tâm cư nhiên là tin.

Cuối cùng, Tôn Tâm Nghiên gật gật đầu, “Vây như vậy đi, đừng lại truy cứu.”

Thứ hai đến giáo, Tôn Tâm Nghiên cùng hoàng trĩ vi giống cái gì cũng không phát sinh quá.

Một cái cuối tuần thời gian, trong trường học lời đồn bay đầy trời, về các nàng hai, truyền gì đó đều có.

Nho nhỏ vườn trường là học sinh toàn bộ thế giới, vì thế, lại tiểu nhân sự kiện đều sẽ thành lần phóng đại, việc nhỏ không đáng kể cũng có thể trở thành trà dư tửu hậu món điểm tâm ngọt.

Sinh hoạt nhàm chán cao tam sinh cho rằng Tôn Tâm Nghiên cùng hoàng trĩ vi quyết đấu đã đủ kinh bạo, không nghĩ tới, kế tiếp phát sinh sự, mới là chân chính oanh động toàn giáo.

Tôn Tâm Nghiên tĩnh đợi hai ngày, cho rằng chủ nhiệm lớp sẽ có cái gì động tác, kết quả chuyện gì đều không có. Trong nhà, nàng cùng tôn phụ vẫn luôn không nói chuyện, cuối tuần tam buổi sáng ăn xong bữa sáng, tôn phụ bỗng nhiên nói: “Trời lạnh, xuyên hậu điểm.”

Tôn Tâm Nghiên không biết này đại biểu chính là bão táp trước yên lặng, vẫn là nói, bọn họ thật sự đối nàng cùng Hà Tân tạm thời cho đi. Bất quá, nàng cùng Hà Tân vẫn là chú ý rất nhiều, ở chung hình thức khôi phục đến từ trước, chỉ ở buổi tối phát mười lăm phút tin nhắn, ở trường học linh giao lưu.

Thực mau, ở nắng gắt cuối thu còn không có quá khứ thời điểm, cao tam sinh nghênh đón lần đầu tiên nguyệt khảo.

Thành tích ra tới ngày đó, Lý Ái Trân sáng sớm lại đây, ở sớm đọc khóa thượng đem hoàng trĩ vi kêu đi rồi. Tiếp theo, suốt một cái buổi sáng hoàng trĩ vi không xuất hiện, Lý Ái Trân cũng không có xuất hiện.

Thăng đến buổi chiều đệ nhất tiết khóa, hoàng trĩ vi vẫn là không có hồi ban.

Khóa gian, lớp học bỗng nhiên lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

Lời nói là từ xếp sau nam sinh bên kia truyền tới: Mới tới toán học lão sư cùng hoàng trĩ vi làm ở cùng nhau, hần lão bà trực tiếp nháo đến phòng hiệu trưởng, đem hiệu trưởng đánh.

Tối rồi đệ nhị tiết khóa hạ, tin tức càng thêm có cái mũi có mắt: Không chỉ là làm ở bên nhau, giống như còn mang thai, toán học lão sư cùng hần lão bà không hài từ, cho nên hần lão bà mới nháo chết nháo sống, người liên ở vừa mới bị lộ đi rồi.

Mười bảy ban các nữ sinh một bên kinh hô không dám tưởng tượng, một bên ở trong đầu thêm mắm thêm muối, đi học sau đều nhin không được truyền tờ giấy tiếp tục thảo luận.

Nhưng mà buổi chiều đệ tam tiết khóa linh vang sau, đương sự xuất hiện.

Ầm ỉ tan học thời gian, trên hành lang đều là học sinh. Hoàng trĩ vi cọ qua những cái đó xa lạ bả vai, không ném bất luận kẻ nào liếc mắt một cái, thẳng đi vào phòng học.

Nàng ngồi xuống không đến một phút đồng hồ, Lý Ái Trân đi theo xuất hiện.

Dẫm màu đen lùn cùng giày da, Lý Ái Trân bước nhanh đi đến hoàng trĩ vi chỗ ngồi bên, ở nàng bàn trong bụng túm ra cặp sách, đem nàng trên bàn thư lung tung tắc một hồi, ném tới trên người nàng.

Lớp học người vui đùa ầm ỉ thanh tiệp tiểu.

Lý Ái Trân dùng ngón trỏ chỉ vào nữ sinh mặt, “Cút đi. Lăn ra ta ban.”

Hoàng trĩ vi im miệng không nói, vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng.

Thoáng chốc, toàn bộ mười bảy ban tỉnh đến chậm lạc có thể nghe.

Đừng ban học sinh đùa giỡn thanh xúm lại phòng học, đem bên trong sản đến cang tỉnh.

Mấy chục đôi mắt chú mục hạ, Lý Ái Trân bỗng nhiên xách theo hoàng trĩ vì cặp sách đi đến mặt bắc bên cửa sổ, kéo ra cửa sổ, ra sức hướng ra ngoài một ném. Theo lớp học người hô nhỏ thanh, sách vở, bài thi ở ngoài cửa sổ dương quang hạ rải rác phi lạc.

Hoàng trĩ vì lời đã bất động mà ngồi ở chính mình trên chỗ ngồi.

Sau một lúc lâu, nàng nhấp môi, lông mi run run mà rũ xuống lại nâng lên, ánh mắt thanh triệt không sợ mà nhìn bên cửa sổ kia nói phản quang bóng người.

“Ta giao học phí, lão sư.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Ngày mùa thu chạng vạng, chân trời một mảnh rắng đỏ. Rắng màu chiếu rọi hạ, khu dạy học màu trắng vách tường phỉếm ra ảm áp màu đỏ.

Ăn cơm thời gian, chút ít học sinh ở vườn trường hoàng hôn hạ đi lại.

Bên cạnh cái ao, cao gầy bóng người cong lưng, một bàn tay đủ đến trong ao cặp sách một góc, xách lên tới. Túi vải buồm tấm mấn thủy, lại trầm lại ướt, Trần Ngạn Kỳ kéo dài tới bên cạnh lượng.

Mặt nước nhộn nhạo khỏi gợn sóng, nổi tại mặt trên tờ giấy lại phiêu xa điểm.

Nhìn này bất kham cấp sách, Trần Ngạn Kỳ cầm eo đứng ở một bên, nghĩ nghĩ, cau mày đem bên trong mấy quyển thư móc ra tới.

Thấp niên cấp học sinh đi qua, tò mò mà xem hồ nước, xem hấn.

Chỉ chốc lát sau, có người xa xa mà triều hấn đi tới, không đi đến trước mặt hấn, đi đi dừng dừng, nhật lên roi rụng trên mặt đất mấy quyển thư.

Tôn Tâm Nghiên đem nhật lên thư đưa cho hấn.

Trần Ngạn Kỳ nhìn xem nàng, tiếp nhận tới.

“Nàng về nhà?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

Trần Ngạn Kỳ lắc đầu, “Hồi ký túc xá đi.”

Tôn Tâm Nghiên nhìn xem bên cạnh, “Nàng cặp sách làm sao bây giờ?”

Trần Ngạn Kỳ: “Quay đầu lại ta cặp ném là được, nàng khẳng định từ bỏ.”

Chẳng qua liền như vậy ném trong ao quá khó coi, giống như đối chủ nhân đạo phố thị chúng.

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

Bỗng nhiên cười khê hạ, Trần Ngạn Kỳ hỏi Tôn Tâm Nghiên: “Ngươi như thế nào quan tâm khỏi nàng tới?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, “Cũng không tính quan tâm, tùy tiện hỏi hỏi.”

Tĩnh đứng một lát, Tôn Tâm Nghiên nhứu mày nhìn về phía Trần Ngạn Kỳ, “Hong kỳ, ngươi cùng nàng quan hệ tốt như vậy, rất nhiều chuyện vì cái gì không khuyên nàng. Kỳ thật, lần trước ta thấy nàng cùng giảng lão sư ở văn phòng, còn khóa môn.”

Trần Ngạn Kỳ hỏi: “Ngươi cùng người khác nói qua?”

“Đừng hoài nghi ta, Hà Tân ta cũng chưa nói cho. Chuyện này thật sự giống bọn họ truyền như vậy sao?”

Trần Ngạn Kỳ nhìn xem nàng, “Ta không hoài nghi ngươi. Hoàng trĩ vì cùng ngươi tưởng không giống nhau, này liền giống như, ngươi cùng nàng trong tưởng tượng cũng không giống nhau.”

Cái gọi là như nước với lửa, bản tính gây ra.

Buổi tối, Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân gửi tin tức, liệu hôm nay phát sinh sự.

Hà Tân đơn giản rõ ràng nói tóm tắt mà nói cho nàng, hoàng tử vi cùng toán học lão sư không phát sinh quan hệ, cũng không có gì hài tử.

Kỳ thật hơi chút có điểm đầu óc liền sẽ biết, khai giảng bất quá mới hơn một tháng, từ đâu ra hài tử?

Tôn Tâm Nghiên hỏi, kia như thế nào sẽ truyền thành như vậy, hết thấy chỉ là lời đồn sao? Nếu cái gì đều không có, Lý lão sư như thế nào đã phát như vậy đại hỏa?

Đương nhiên không được đầy đủ là lời đồn.

Những lời này đó, tất cả đều là có người từ phòng hiệu trưởng nghe tới. Chẳng qua, hoàng tử vi không ở phòng hiệu trưởng nội.

Ngày đó, trường học không có làm nàng nhìn thấy nháo sự lão sư thê tử, cũng cái gì cũng chưa nói cho nàng. Ở không có một bóng người đại hội nghị trong nhà, đối mặt phó hiệu trưởng mấy cái giờ để ra nghi vấn, hoàng tử vi một chữ cũng chưa nói.

Nàng không biện giải. Tựa như, nàng khinh thường với cùng này đó lão sư, học sinh, sở hữu ở nàng trong mắt tục tằng bất kham người giao tiếp.

Mà nàng loại này khinh thường, ở rất nhiều người trong mắt tương đương với một loại cam chịu.

Mới tới toán học lão sư cùng ngày liền tại đây tràng trò khôi hài trung bị hiệu trưởng ngừng chức. Sự tình còn chờ điều tra rõ, hoàng tử vi thân phận đặc thù, hiệu trưởng suy nghĩ một buổi trưa sau, cấp hoàng tử vi ba ba gọi điện thoại, hẩn bí thư chuyển tiếp. Hoàng phụ ở trong điện thoại trầm mặc thật lâu, ngữ khí trấn định mà nói, người khác hiện tại không ở bản địa, sẽ làm người trong nhà trước hỗ trợ xử lý, thỉnh trường học chiếu cố hảo hài tử, hẩn ngày mai liền gấp trở về.

Hiệu trưởng tâm tạm thời buông, một cái kính đáp ứng.

Tôn Tâm Nghiên hỏi Hà Tân: Hồng kỳ có phải hay không thích nàng?

Nếu hẩn không thích nàng, Tôn Tâm Nghiên vô pháp lý giải hẩn hành động.

Hà Tân: Thích.

Tôn Tâm Nghiên: Hẩn truy quá nàng sao?

Hà Tân: Không truy quá.

Tôn Tâm Nghiên: Vì cái gì?

Hà Tân: Thích đến còn chưa đủ.

Tôn Tâm Nghiên trong lòng một trận thổn thức. Mới phát hiện thế giới của chính mình, tình cảm tất cả đều đơn giản giống một cái thẳng tắp.

Tôn Tâm Nghiên không biết, liền ở nàng cùng Hà Tân phát tin nhắn trò chuyện hoàng tử vi cái kia ban đêm, cao tam nữ sinh ký túc xá, chính phát sinh nàng khó có thể tưởng tượng sự kiện.

Khi đó Giang Cao ký túc xá vẫn là lão lâu, hoàng tử vi nơi nữ sinh ký túc xá tổng cộng là sáu cá nhân. Từ buổi chiều đến buổi tối, hoàng tử vi vẫn luôn nằm tại hạ phổ trên giường.

Hạ tiết tự học buổi tối sau, cùng ký túc xá nữ sinh cười hi hi trở về, giống ngày thường giống nhau, đương hoàng tử vi không tồn tại.

Rửa mặt chải đầu sau, ngủ ở nàng thượng phổ nữ sinh đem một cái khác nữ sinh gọi vào chính mình trên giường, hai người muốn hảo mà nói nhỏ, cười đùa trung giường chần chẫn đến phát hoảng.

Hoàng tử vi đầu gối đơn cánh tay, nhìn thượng phổ vắn giường, hít vào một hơi, xuống giường vỗ vỗ lan can.

“Có thể đừng lung lay sao?”

Đang ở các vội các sự năm cái người bỗng nhiên đều tĩnh lặng xuống dưới, đồng thời nhìn về phía nàng.

Các nàng không biết, đều lúc này, nàng còn ở kiêu ngạo cái gì.

Mặt trên một cái nữ hài hỏi: “Người muốn xem không thượng nơi này có thể không ngủ nơi này a. Người lại không phải không có địa phương khác ngủ.”

Có người nổi lên đầu, chua ngoa thanh âm một cái tiếp theo một cái vang lên tới.

“Đúng vậy, kỳ thật người không phải có khác địa phương ngũ sao, như vậy tiểu nhân giường, cũng không thích hợp hai người ngủ a.”

“Người chê chúng ta sảo, chúng ta còn không có chê người dơ.”

“Các người mau đừng nói nữa, nhân gia hậu trường như vậy ngạnh, cùng chúng ta nhưng không giống nhau.”

.....

Đầu ngón tay phát khăn, hoàng trĩ vì cương tại chỗ.

Lạnh lùng cười thanh, giọng nói của nàng ngả ngón: “Thật là ngu ngốc, làm sao bây giờ đâu, ta ba chính là quan đại. Mặc kệ ta làm cái gì đều có thể cho ta đầu trụ.”

Nàng quay mặt đi, “Các người nhớ rõ a, kiếp sau nhất định phải đầu cái hảo thai.”

Ngày hôm sau, hoàng trĩ vì không có đi học. Mà nàng chuyện xưa liên tục ở vườn trường nội lên men.

Tôn Tâm Nghiên nghe người chứng kiến Lý Dịch nói chính sự kiện.

Tắt đèn trước, nữ sinh ký túc xá một chính tầng đã xảy ra bạo động. Hoàng trĩ vì lấy một địch năm, mấy nữ sinh từ chính mình ký túc xá đánh tới hành lang, tiếng hét chói tai, tiếng đánh cật qua đêm hạ vườn trường.

Lý Dịch cùng các bạn cùng phòng nghe được động tĩnh chạy ra khi, hoàng trĩ vì bị hai nữ sinh lôi kéo tóc, ấn ở mặt đất gạch men sứ thượng chụp đánh, xả tùm.

Đêm khuya trên hành lang ánh đèn có chút chói mắt, trên hành lang vây quanh một đồng chạy ra nữ sinh, không có người can ngăn, xôn xao trung, rất nhiều người trên mặt xuất hiện ảm ảm hưng phấn thần sắc.

Đánh không phải người khác, là hoàng trĩ vì a.

Cái kia kiêu ngạo ương ngạnh, ngạo mạn phóng đảng hoàng trĩ vì bị hung hăng giáo huấn.

Niên thiếu nhiệt huyết, những cái đó động lại đã lâu phần nộ rồi cuộc tìm được phát tiết xuất khẩu.

Các nàng cuồng nhiệt mà chính nghĩa, bởi vì các nàng đồ trăm không phải một cái bình thường học sinh, mà là một cái không khí bại hoại, dơ bẩn khác nghiệt, không biết xấu hổ người.

Đúng vậy, các nàng là chính nghĩa.

Các nàng sử dụng chính nghĩa, trừng phạt trừng phạt đúng tội người.

Có sai sao?

Tức quân a di một người vội vàng đi lên, ai ngờ nữ sinh đánh lên giá so nam sinh còn muốn tàn nhẫn, căn bản kéo không ra, một mảnh hỗn loạn trung, nàng lớn tiếng kêu bên cạnh học sinh hỗ trợ.

Lý Dịch đứng ở chính mình ký túc xá cửa, cuộc đời lần đầu tiên thấy nữ sinh kéo bè kéo lũ đánh nhau, ở cái loại này bầu không khí hạ, cả người không rét mà run. Đương nàng đem ngay lúc đó hình ảnh nói cho Tôn Tâm Nghiên khi, vẫn cứ có chút tay chân tê dại.

Lý Dịch tự nhiên là chán ghét hoàng trĩ vì.

Chán ghét nàng tự cho là đúng, phá hư kỷ luật, càng chán ghét nàng tổng hoà Trần Ngạn Kỳ thật không minh bạch mà đi cùng một chỗ.

Nhưng sau lại năm tháng, Lý Dịch luôn là nhớ tới trên hành lang, một cái nữ hài bị mọi người vây đánh, phi nhổ hình ảnh, nhớ tới cái loại này lệnh người sợ hãi trào dâng.

.....

Sau lại, đêm đó sở hữu tham dự đánh nhau nữ sinh bị trường học thông báo phê bình.

Thẳng đến mười một kỳ nghỉ bắt đầu, hoàng trĩ vì cũng không có xuất hiện.

Về nàng lời đồn đãi còn ở trong trường học chậm rãi khuếch tán, nhưng nhất kính kia trận gió sau khi đi qua, không còn có đổi mới tin tức cung người nhấm nuốt.

Vì thế, dễ quên bọn học sinh lại đầu nhập vào tầm thường học tập trong sinh hoạt.

Đầu đầu nguyệt khảo thành tích, không bờ bến đề hải, lại lần nữa đánh úp lại.

Mười một kỳ nghỉ, Tôn Tâm Nghiên liền bỏ bảy ngày khóa, Hà Tân cũng ở học bù. Mười tháng số 3 buổi chiều, Tôn Tâm Nghiên ngoài ý muốn nhận được một chiếc điện thoại.

Xa lạ dây số, là hoàng trĩ vi đánh cho nàng. Nàng ước nàng buổi tối gặp mặt.

Gặp mặt địa điểm liền ở Tôn Tâm Nghiên gia phụ cận phòng cháy chỉ đội cửa.

Tôn Tâm Nghiên ăn xong cơm chiều sau chuẩn bị ra cửa, tôn phụ nhìn xem nàng, “Như vậy vẫn, đi nơi nào?” Tôn Tâm Nghiên nói, lớp học có cái nữ sinh lại đây tìm ta mượn bài thi, ta đi xuống cho nàng liền trở về.

Vì thế, Tôn Tâm Nghiên là thật mang theo một trương bài thi ra cửa.

Trên đường ngựa xe như nước.

Đèn rực rỡ hạ, hoàng trĩ vi ở một cây cột điện bên hút thuốc. Tịch tịch yên ở mặt bên bị gió thổi lúc đi, nàng quay mặt đi, thấy Tôn Tâm Nghiên.

“Tìm ta có việc?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

“Ngươi giúp ta nhật thư?”

Nhìn xem bên cạnh đường cái, Tôn Tâm Nghiên nói: “Không phải giúp ngươi nhật, giúp hồng kỳ mà thôi.”

Hoàng trĩ vi cười một tiếng, tỉ mỉ nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nói: “Có biết hay không lần trước ngươi đem ta đầu tóc trao thật sự đau? Hà Tân thích ngươi cái gì?”

Tôn Tâm Nghiên thực thả lỏng hỏi: “Bởi vì Hà Tân cùng ta ở bên nhau, cho nên ngươi thực chán ghét ta?”

Hoàng trĩ vi cười một cái, “Cũng không được đầy đủ là, cao nhất thời chờ xem ngươi liền khó chịu, đến bây giờ cũng vẫn là. Biết vì cái gì sao, bởi vì ngươi cả ngày bày ra một bộ toàn thể giới đều nên thích bộ dáng của ngươi.”

Tôn Tâm Nghiên cảm giác cái này ban đêm có điểm không giống tầm thường.

Hoàng trĩ vi lần đầu tiên thấy Tôn Tâm Nghiên là cao một nghệ thuật tiết hậu trường. Khi đó mười hai ban đang ở xếp hàng chờ tiết mục, kết quả nàng xuyên cái lễ phục vậy từ bình phong mặt sau thoát ra tới, đem hậu trường biến thành trước đài, khiến cho đại xôn xao.

Lại sau lại, nàng liền cùng Hà Tân đi một khối đi.

Hà Tân cá tính hào phóng, bằng phẳng, lại mang theo tính trẻ con, thích cái gì chán ghét cái gì chưa bao giờ che che dấu dấu, là số lượng không nhiều lắm, hoàng trĩ vi coi trọng người. Nếu Hà Tân cùng Trần Ngạn Kỳ giống nhau, cả ngày tùy tiện nói đối tượng, nàng có lẽ sẽ không đối Tôn Tâm Nghiên có như vậy đại địch ý. Nhưng nàng biết Hà Tân là mới tình đầu, trọng cảm tình, cho nên cảm thấy Tôn Tâm Nghiên không xứng với hắn. Hiện tại xem ra, này phân chán ghét có lẽ cũng có một chút ghen ghét thành phần.

Hoàng trĩ vi yên kẹ ở khe hở ngón tay, không có trêu, bị gió đêm thổi hạ, thiếu đốt.

Tôn Tâm Nghiên: “Không phải ta ở làm toàn thể giới thích ta, là ngươi ở làm toàn thể giới chán ghét ngươi. Ngươi làm rất nhiều sự đều thực quá phận. Đặc biệt là khinh thường người khác.”

Hoàng trĩ vi cười: “Đúng vậy, ta xác thật khinh thường. Rõ ràng khinh thường, tổng không thể làm bộ để mất đi.”

Tôn Tâm Nghiên bỗng nhiên liền không lời nào để nói.

Như thế nào sẽ có người như vậy, trong lòng biết rõ đúng cùng sai, lại đúng lý hợp tình mà lựa chọn sai. Nhưng loại này suất tính, chấp nhất lại chán động nàng nội tâm, điên đảo nàng nhận tri.

“Vậy ngươi còn chán ghét ta sao?”

Hoàng trĩ vi nhìn xem nàng: “Đương nhiên chán ghét.”

Tôn Tâm Nghiên cười, “Còn tưởng rằng ngươi tới là tưởng cùng ta làm bằng hữu.”

“Làm ngươi đầu to mộng, đời này ngươi đều đừng nghĩ cùng ta làm bằng hữu.”

“Vậy ngươi làm gì tới tìm ta nói nhiều như vậy.”

Trên đường nhộn nhạo mộng lung ánh đèn, hoàng trĩ vi nói: “Nhàm chán lâu.”

Trận này nói chuyện tựa hồ không có một chút dinh dưỡng. Trên đường trở về, Tôn Tâm Nghiên trong lòng một bụng lời nói, vì thế cấp Hà Tân gọi điện thoại, nói vừa mới thấy hoàng trĩ vi.

Hà Tân nói cho nàng, hoàng trĩ vi muốn chuyển trường.

Tôn Tâm Nghiên không có kinh ngạc.

Chẳng qua, nàng cho rằng đêm đó là chính mình cuối cùng một lần nhìn thấy nàng, kết quả mười một kỳ nghỉ sau, thứ tư sáng sớm, sớm đọc khóa mau hạ thời điểm, Lý Ái Trân lãnh hoàng trĩ vi xuất hiện.

Đầu thu, trong phòng học cửa sổ mở rộng ra, bàn học thượng là chồng chất như núi bài thi, sách giáo khoa, bài tập sách. Chui đầu vào sách vở học sinh ngẩng đầu, đọc sách thanh tiệp tiêu.

Mọi người xem hoàng trĩ vi đi đến chính mình án thư, bẻ lên trên mặt bàn bị nhặt về tới mấy quyển thư.

Lý Ái Trân đứng ở trên bục giảng nhìn nàng, “Muốn hay không cùng các bạn học nói vài câu quà tặng lúc đi xa nói.”

Hoàng trĩ vi nhàn nhạt cười một cái, lắc đầu.

Lý Ái Trân nhất thời không nói gì, nhìn xem phía dưới, “Hoàng trĩ vi đồng học muốn chuyển trường, đại gia vỗ tay vui vẻ đưa tiễn một chút đi.”

Piazza dưới thừa thốt vang lên vỗ tay.

“Muốn hay không ta tới giáo các người vỗ tay?” Lý Ái Trân trừng mắt lên.

Vỗ tay nổi lên tới, đồng thời, chói tai tiếng chuông vang vọng vườn trường.

Hoàng trĩ vi rời đi, lớp học người tốp năm tốp ba đi theo đi ra phòng học.

Thon dài trên hành lang, đầu tiên là đàm tiếu đàm tiếu, đùa giỡn đùa giỡn, nhưng mà từng đôi đôi mắt, lại không nhìn được nhìn về phía cái kia rời đi giả bóng dáng.

Xem về xem, bọn họ cũng không lưu luyến nàng.

Chính là, hoàng trĩ vi làm một cái làm cho bọn họ vĩnh sinh khó quên động tác nhỏ.

Nàng đem đầu tóc thả xuống dưới.

Kim sắc ánh mặt trời nghiêng chiếu hành lang, bốn phía ồn ào, cao gầy nữ hải một tay tản ra sau đầu đuôi ngựa, theo nàng nện bước, đen nhánh sợi tóc chấn động rớt xuống mở ra, trên vai sau nhảy lên, dương lạc, giống một mặt đường hoàng cò xí.

Kia tùy ý âm nhu chi mỹ, thanh xuân chi mỹ, thật sâu đập một viên viên tuổi trẻ trái tim.

Trên đời này, có người liên tiếp quay đầu, có người vĩnh không quay đầu lại.

Từ nay về sau, sở hữu về nàng đồn đãi vớ vẩn đều đem trở thành một lần giới học sinh đề tài câu chuyện, nhưng một ngày nào đó, này tòa vườn trường sẽ hoàn toàn đem nàng quên đi, tựa như quên đi bọn họ giống nhau.

Giống như những cái đó làm không xong bài thi, xem không xong thư, những cái đó lau lại làm nước mắt, nhân sinh nhất ra sức một lần giao tranh.

Chỉ có thời gian ở chứng kiến.

Đương người hỏi lại, năm ấy, hoàng trĩ vi tổng số học lão sư chi gian rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Giống sở hữu cách thời gian chuyện xưa, thiếu trang thư, không người nào biết chân tướng.

Sau lại, Tôn Tâm Nghiên chỉ nhớ rõ cái kia sáng sớm phá lệ mỹ, ngày đó lúc sau, cao tam phảng phất mới chân chính bắt đầu.

Cũng là ngày đó lúc sau, thời gian trở nên bay nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tựa hồ từ năm ấy mùa đông bắt đầu, này đó cao tam sinh hoàn toàn tiến vào trạng thái.

Thiên quân vạn mã tể cầu độc mộc, các thiếu niên thu liễm khí cá tính, trở thành từng đạo xuyên qua ở nhà đình cùng vườn trường gian bóng dáng.

Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân cộng đồng tiến bộ, cho nhau cố gắng. Hoàng trĩ vì đi rồi, bọn họ chỉ gian sự, không có người lại hỏi đến.

Cuối kỳ khảo thí trước cuối cùng một lần nguyệt khảo, Hà Tân cùng Tôn Tâm Nghiên song song vọt vào lớp trước mười tên, ở toàn bộ niên cấp bộc lộ tài năng.

Bọn họ dùng hành động chứng minh thuần khiết hướng về phía trước cảm tình, chứng minh bọn họ ở đối chính mình phụ trách.

Cuối kỳ khảo tiến đến trước, tuyết rơi.

Tuyết ngừng sau, vườn trường ngân trang tổ khóa.

Tan học thời gian, Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch đều có điểm thêm, hai người mạo hiểm giá lạnh đi quây bán quả vật mua nướng tràng. Trở về trên đường, đi ngang qua suối phun, Lý Dịch ngấm mắt: “Oa, kết băng.”

Trường học đại suối phun một năm bốn mùa đương bài trí, này giới học sinh còn không có thấy nó khai quá. Thời tiết rét lạnh, trên đường học sinh đều chạy nhanh hướng phòng học chạy, chỉ có các nàng hai cái, ngừng ở suối phun bên.

Lúc nào cũng buồn ở phòng học, khó được xuống lầu một chuyến, hai nữ sinh thần thanh khí sảng, đều không nghĩ trở về.

Lý Dịch nhìn nhìn, hướng trong đuổi một chân, chạm vào hạ lớp băng, “Giống như còn rất hậu.”

Mà chỗ Giang Nam, hà cùng hồ rất ít kết băng.

Tôn Tâm Nghiên cũng nổi lên chơi tâm, bắt lấy Lý Dịch cánh tay, hướng trong đạp hai chân. Đệ nhất dưới chân đi, lớp băng cứng rắn, vì thế đệ nhị chân sức lực có chút không nhẹ không nặng.

Lý Dịch cảm giác cánh tay bị người đột nhiên kéo một phen, Tôn Tâm Nghiên “A” mà la lên một tiếng, mặt băng tan vỡ, người một nghiêng, một chân đâm tiến trong ao.

Nước đá đến xương, Tôn Tâm Nghiên kinh hoàng tiếng kêu nháy mắt đưa tới chung quanh học sinh.

“Ta thiên a!” Lý Dịch chạy nhanh đem nàng ra bên ngoài kéo.

Lập tức còn không có kéo động, hai cái đi ngang qua nam sinh chạy tới hỗ trợ.

Nam diện chính là cao tam giáo học lâu, bên cửa sổ, không biết ai dẫn đầu nhìn đến này đậu thú một màn, trước sau hơn mười giây thời gian, chính đóng lâu cửa sổ đều vuran đầu.

Tiếng cười, tiếng kêu, ầm ầm ầm chụp cái bàn thanh. Cao tam sinh nhóm rút cuộc ở chồng chất đê trong biển tìm được thờ dốc cơ hội, tìm được phóng thích nhiệt tình một góc.

Ồn ào thanh ở vào đông vắng lặng vườn trường nội hết đợt này đến đợt khác.

Đi ngang qua lão sư cũng tới hỗ trợ, mọi người trong lòng đều ghen cười. Tôn Tâm Nghiên bị mang đi nữ sinh ký túc xá.

Tôn Tâm Nghiên đi Lý Dịch chỗ đó đổi hảo quần giày, bị Lý Ái Trân mang đi văn phòng thổi một tiết khóa máy sưởi.

Tan học, Hà Tân đi văn phòng tìm vật lý lão sư thảo luận đề mục, đi vào liền nhìn đến Tôn Tâm Nghiên đang ngồi ở văn phòng cửa sổ bên, trong tay ôm cái túi chườm nóng, trên đùi hong tiểu thái dương.

Nàng tóc là loạn, gương mặt bị nướng đến đỏ lên, phía dưới bộ điều to rộng vận động quần, cùng cái dân chạy nạn đường như.

Hà Tân vừa tiến đến liền chú ý tới nàng, chính là cố ý không cho nàng một cái con mắt.

Tôn Tâm Nghiên ở văn phòng không dám trắng trợn táo bạo xem hán, vì thế mỗi cách trong chốc lát ngấm qua đi liếc mắt một cái. Nàng biết hán có điểm sinh khí.

Nói chuyện luyện ái mới phát hiện, để ý người đã chịu ngoài ý muốn thương tổn khi, phản ứng đầu tiên thường thường là sinh khí. Khí hán không yêu hộ chính mình, mà chính mình lại vô pháp thể hán yêu quý, vì thế càng để ý, càng sinh khí.

Nghỉ ngơi một tiết khóa, Tôn Tâm Nghiên hỏi ban.

Buổi chiều khóa kết thúc trước, nàng ở khóa gian cấp Hà Tân gửi tin tức, muốn tới hán bên kia ăn cơm chiều. Hà Tân bắt đầu cư nhiên còn không trở về nàng, thẳng đến cuối cùng một tiết khóa hạ mới trở về cái “Hào”.

Hai người một trước một sau qua đi, Tôn Tâm Nghiên đến thời điểm, phòng ở đã bị điều hòa hong thật sự ấm áp.

Ngồi ở trên sô pha, Tôn Tâm Nghiên ôm gì bồi nghiên chơi, Hà Tân không nói lời nào, nàng cũng không nói lời nào.

Cuối cùng rốt cuộc vẫn là người nào đó trước ban không được, hỏi nàng, “Vài giờ, ngươi cơm còn ăn không ăn?”

Trên bàn là hán mua hai chén cái tươi cơm.

Tôn Tâm Nghiên triệu hán nhìn xem, qua đi rửa rửa tay, ngồi vào bàn ăn bên.

Hai người yên lặng ăn cơm, ăn một lát, Tôn Tâm Nghiên hướng Hà Tân trong chén gấp khối thịt gà.

Hà Tân lấy chiếc đũa tay dừng lại, cuối cùng dùng con mắt xem nàng.

Tôn Tâm Nghiên vươn một ngón tay, điểm ở hán trên má, “Hôm nay đều thiếu chút nữa bị đông chết, ngươi còn giận ta.”

Nàng thoáng vừa chịu thua sao, Hà Tân trong lòng liền vui vẻ, mặt ngoài vẫn là banh.

“Biết ta không cao hứng liền hảo, chưa thấy qua cái nào nữ có ngươi như vậy xuân.” Hà Tân mặt bị nàng ngón tay điểm, không nhúc nhích mà nhìn nàng, “Ngươi có phải hay không thật sự chỉ số thông minh thấp một chút, người bình thường sẽ hướng cái kia trong ao mặt đầm sao?”

Tôn Tâm Nghiên lấy lòng mà cùng hán cười một cái, “Hảo, lần sau không đâm.”

“Còn lần sau?”

Cau mày kéo kéo nàng trên đùi quần, “Ngươi này xuyên thứ gì.”

“Lý Dịch vận động quần, bên trong kẹp miên.”

“Buổi chiều đông lạnh không đông lạnh đến?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu, nghĩ nghĩ nói, “Nhưng là, ta không có mặc vớ, ngươi chờ hạ có thể cho ta vớ mặc không?”

Ổng quần nhấc tới tới, lão giày bông mặt trên lộ ra một đoạn trắng nõn mắt cá chân.

“Ngọa tào, ngươi không cùng nàng mượn song vớ?”

“Đừng nói thô tục.” Tôn Tâm Nghiên nói, “Lúc ấy như vậy loạn, ai còn chú ý đến a, ở văn phòng cũng không lạnh.” Nàng cũng là ra văn phòng môn mới phát hiện, mắt cá chân gió lùa, lãnh bạo.

Cơm nước xong, Tôn Tâm Nghiên bàn chân ngồi ở trên sô pha. Hà Tân đi phòng cầm song bạch vớ ra tới.

“Không tân?”

Hà Tân quét nàng liếc mắt một cái, “Có cho ngươi mặc không tồi, còn kén cá chọn canh.”

Đem nàng một chân túm đến trên đùi.

“Ngươi làm gì nha.”

“Giúp ngươi xuyên.”

“Ai muốn ngươi giúp ta xuyên.” Tôn Tâm Nghiên đẩy ra hán,

Hà Tân bắt lấy nàng mắt cá chân, “Xuyên cái vớ lại không phải làm gì, lải nhải.”

Tôn Tâm Nghiên chân chỉ có 35 mã, ấn nàng một mét sáu sáu thân cao, này có thể nói là rất nhỏ chân. Chân mặt trắng tích, năm cái ngón chân tinh tế gầy gầy.

Hà Tân ba lượng hạ liền cho nàng trông lên, còn giúp nàng đem bên trong quần bông dày ống quần nhét vào cổ bít tất.

Ấm áp phòng, Tôn Tâm Nghiên nhìn hán động tác, trong lòng lưu luyến không rời mà. Mụ mụ đi rồi sau, sinh hoạt liền rốt cuộc không ai đối nàng như vậy săn sóc.

Nàng đi phía trước ngồi một chút, ôm lấy Hà Tân vai.

Hà Tân tay vịn trụ nàng eo, ở nàng trên tóc hôn hạ, “Hiện tại cũng liền ngươi dám ôm ta, ta cũng không dám ôm ngươi.”

“Vì cái gì.”

Tôn Tâm Nghiên đã sớm phát hiện, hắn thật lâu không thân nàng.

“Không phải cùng ngươi ba bảo đảm qua sao. Thật nam nhân lời nói có thể tùy tiện nói sao.”

Cái gì thật nam nhân a. Tôn Tâm Nghiên vốn dĩ đặc biệt cảm động, rồi lại bị hắn tìm từ đậu đến muốn cười.

Sao nàng chân cong, Hà Tân đem Tôn Tâm Nghiên ôm ngồi vào trên người mình.

Hắn nhìn xem biểu, “Lại ôm năm phút đồng hồ đi đi học, thế nào?”

Nàng gật đầu.

Tôn Tâm Nghiên nói: “Hôm nay ngươi đi rồi lúc sau, ở văn phòng, mã lão sư vẫn luôn khen ngươi, nói hắn là sớm hai năm làm ngươi làm thi đua.”

Mã lão sư giáo vật lý, Hà Tân ở vật lý trời cao phú cực cao, này một năm tiến bộ vượt bậc, lúc này đây vật lý còn khảo cái toàn ban đệ nhất.

Hà Tân cười cười, “Ai hiếm lạ làm thi đua.”

“Thi đua liền có thể cử đi học.”

“Không đến tuyển chuyên nghiệp, hà tất đâu.”

Đây là có nắm chắc nhân tài sẽ nói nói. Hà Tân tự tin một phương diện đến từ gia đình, một phương diện đến từ tiến bộ vượt bậc thành tích.

Đương nhiên, hắn hiện tại thành tích cùng Hàn đông như vậy đứng đầu học sinh còn có rất đại chênh lệch, sở hữu lão sư xem trọng hắn nguyên nhân là hắn bay lên thế mãnh, tác dụng chậm cường.

Trước kia Hà Tân đem học tập trở thành tùy tiện sự, trở thành đi hướng Tôn Tâm Nghiên cầu thang. Hiện tại Hà Tân đã hiểu được, học tập là thực hiện nhân sinh giá trị tốt nhất công cụ.

Đúng vậy, nhân sinh giá trị. Cái này từ là Tôn Tâm Nghiên đối hắn nói.

Tôn Tâm Nghiên nói, bọn họ một đại gia có bảy tám cái trường bố đều là lão sư. Đối nữ hài tử tới nói, làm lão sư tựa hồ là không tồi lựa chọn.

Theo thi đại học tới gần, cùng Hà Tân thảo luận đến tương lai khi, Tôn Tâm Nghiên có thiên hỏi hắn: “Ngươi cảm thấy làm lão sư thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Chính là báo trường sư phạm a, về sau đương lão sư.”

“Ngươi thích dạy học?”

Nàng thích dạy học sao?

Tôn Tâm Nghiên từ xem thường chính mình ba ba mẹ mẹ mỗi ngày soạn bài, nàng không thể nói tới có thích hay không. Cái này ngành sản xuất trong lòng nàng không có bất luận cái gì mới mẻ cảm. Chẳng qua, tất cả mọi người nói đây là thích hợp nữ hài tử chức nghiệp.

“Vậy còn ngươi, ngươi có cái gì muốn làm sao?”

Tôn Tâm Nghiên hỏi Hà Tân vấn đề này thời điểm, hắn còn không có đáp án.

Kia một năm nghỉ đông, quá xong năm, có thiên buổi tối, Hà Tân mang theo Tôn Tâm Nghiên đi hắn gia biệt thự.

Khai giảng sắp nghênh đón lần đầu tiên bắt chúc khảo, cái này năm, sở hữu cao tam học sinh nhóm quá được ngay trương mà thấp thòm.

“Điều không điều hảo.” Tôn Tâm Nghiên ngồi ở trên ban công uống trà sữa, trong tay cầm phân giáo trình đang xem. Tâm lý an ủi dường như, nàng hiện tại đi nào giáo trình đều tùy thân mang.

Hà Tân cũng đang ở bên cạnh đùa nghịch kính viễn vọng, “Nhanh nhanh.”

“Đều phải nửa giờ.” Tôn Tâm Nghiên thò lại gần.

“Gấp cái gì.” Hà Tân nhẹ giọng nói.

Qua một lát, khoe miệng nhắc tới, Hà Tân triều nàng vẫy tay, “Lại đây.”

“Được rồi?”

Hà Tân tránh ra vị trí, Tôn Tâm Nghiên đã đứng đi.

Đôi mắt gần sát lạnh lẽo kính quang lộc, tầm nhìn là một mảnh an bình màu đen, một viên màu vàng nhạt tiểu cầu, bị một vòng sáng ngời tinh xảo quang hoàn quay chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Thi đại học xong cái kia buổi chiều, Hà Tân mang theo Tôn Tâm Nghiên, kêu lên Trần Ngan Kỳ cùng mấy cái bằng hữu cùng đi KTV ca hát.

Vốn dĩ tổng cộng liền sáu bảy cá nhân, kết quả đại gia toàn tốp năm tốp ba bên ngoài du đảng, một cái kêu một cái, phần phật tới hơn phân nửa cái ban người.

Ghế lô từ đại bao lên tới xa hoa bao, lẳng là ở cách vách lại khai một gian. Các nam sinh không kiêng nể gì mà uống rượu, hút thuốc, ghế lô thực mau liền chường khí mù mịt, nữ sinh tự động gom lại cách vách một gian.

Tôn Tâm Nghiên cùng Lý Dịch ngồi ở trên xô pha, nghe bên tai lung tung rối loạn tiếng ca, liều quá khứ ba năm thời gian, liều đối tương lai vô hạn ảo tưởng.

Lý Dịch: “Người cùng Hà Tân nói như thế nào, các người báo cùng cái trường học sao?”

Tôn Tâm Nghiên: “Còn không có tưởng hảo, xem điểm đi. Ta cảm thấy cũng không nhất định một hai phải đi một cái trường học. Người đâu, người tưởng hảo cái gì phương hướng rồi sao?”

Lý Dịch lắc đầu: “Ta đến bây giờ cũng không biết ta rốt cuộc thích cái gì. Người đâu, người nghĩ kỹ rồi không có?”

Ghế lô môn bỗng nhiên khai, một phòng riu rít nữ sinh nhìn về phía cửa. Hà Tân hướng bên trong quét mắt, tầm mắt định đến Tôn Tâm Nghiên trên người, triều nàng vẫy tay.

Hắn cứ như vậy đem bọn họ tình yêu chiêu cáo thiên hạ.

“Oa —— nga ——”

Mãn nhà ở nữ sinh phát ra ồn ào thanh, Tôn Tâm Nghiên ngượng ngùng mà đứng dậy, triều hắn đi qua đi.

“Kêu ta làm gì?” Tôn Tâm Nghiên hỏi.

Ghế lô môn đều đóng lại, bên trong ồn ào thanh còn ở tiếp tục.

Hà Tân: “Phát người tin nhắn như thế nào không hồi?”

Tôn Tâm Nghiên căn bản không biết hắn phát tin nhắn, “Ta cùng Lý Dịch nói chuyện phiếm đâu, không thấy di động.”

“Đã đói bụng không có? Ở bên này tiếp tục chơi vẫn là nói như thế nào? Mang người đi ăn cơm.” Hắn sờ sờ mặt nàng.

Đường đi thượng có hai cái uống nhiều quá nam sinh ra tới, kẻ vai sát cánh mà đi ngang qua Hà Tân bên cạnh, theo chân bọn họ làm mặt quỷ. Tôn Tâm Nghiên bị bọn họ làm cho rất ngượng ngùng.

“Từ bỏ đi, Lý Dịch còn ở bên này, ta bồi nàng cùng nhau đi.”

Hà Tân: “Vậy người đem nàng cũng kêu, ta bên này cũng còn có mấy người, cùng nhau tính.”

“Hảo, ta đi theo nàng nói.”

Ngày đó buổi tối, Hà Tân, Tôn Tâm Nghiên, Lý Dịch, Trần Ngan Kỳ cộng thêm mấy cái nam sinh đi ăn cái lẩu. Cơm nước xong mấy cái nam sinh lại đi

quán ăn khuya uống rượu, chơi chơi đùa nháo, nháy mắt liên mau 12 giờ.

Hai cái nữ hài cảm thấy không thể lại đã muộn, đều phải đi.

Tôn Tâm Nghiên tự nhiên ra sao tân đưa, Lý Định muốn chính mình trở về, Tôn Tâm Nghiên không yên tâm, muốn cùng Hà Tân cùng nhau đưa nàng.

Trần Ngan Kỳ đứng lên, cười cười, “Hảo, không cần ngoan cố, như vậy muộn làm người một người đi, xảy ra chuyện ai phụ trách.” Nhìn xem Hà Tân: “Các người đi thôi, ta tới đưa nàng.”

An bài hảo Lý Định, Tôn Tâm Nghiên yên tâm, đi theo Hà Tân bên cạnh, cùng mọi người từ biệt.

Các nam sinh ngồi ở quán ăn khuya plastic bên cạnh bàn, nghịch ngợm mà hướng Tôn Tâm Nghiên phát tay: “Tân tâu, cúi chào.”

Tôn Tâm Nghiên táo đến không được, Hà Tân cười cười, mang theo nàng đi rồi.

Ban đêm đường phố trống trải, bọn họ một đường đi bộ, tự nhiên mà nắm tay.

Tôn Tâm Nghiên cảm thấy loại cảm giác này đặc biệt hảo.

“Hà Tân, ta cùng người nói sự kiện.”

“Nói.”

“Ta có điểm tưởng đọc y khoa.”

“Học y?” Hà Tân dừng lại, “Như thế nào bỗng nhiên lại muốn học y, không phải muốn làm lão sư sao?”

“Cũng không phải bỗng nhiên.”

Không phải bỗng nhiên.

Tôn Tâm Nghiên trong đầu vẫn luôn có cái mộng lung ý niệm. Chỉ là, nàng tính cách kiên định cẩn thận, không xác định sự không muốn hướng người lộ ra.

Thi đại học trước, nàng cùng tôn phụ hàn huyên một lần.

Tôn phụ chưa bao giờ biết nàng có cái này ý tưởng, lúc ấy cũng thực kinh ngạc.

Bác sĩ là cái hảo ngành sản xuất, nhưng là học y hiển nhiên không dễ dàng như vậy, khổ là một phương diện, phần lớn chuyên nghiệp khoa chính quy đều là 5 năm chế, mạng người quan thiên chức nghiệp, dựa khoa chính quy văn bằng liền tiến bệnh viện hiển nhiên không có khả năng, ít nhất bắt được thực sĩ, bởi vậy liền phải bảy tám năm. Càng hiện thực vấn đề là, chính là học ra tới, có thể hay không thuận lợi vào nghề cũng là vấn đề.

Tôn phụ cùng nàng nói rõ bên trong lợi hại, nói cho nàng, rất nhiều đồ vật không phải xem mặt ngoài phong cảnh.

Tôn Tâm Nghiên nói, nếu tất cả mọi người đều không đi học, chậm rãi không phải không bác sĩ. Người khác nếu là không sợ khổ, nàng liền có thể không sợ.

Tôn Tâm Nghiên từ tiểu sinh sống ở áo com vô ưu hoàn cảnh, vật chất thượng thỏa mãn lệnh nàng cũng không coi trọng vật chất, cho nên tại chức nghiệp lựa chọn thượng, nàng có một loại gần như thiên chân tinh thần theo đuổi. Cứu tử phù thương, cỡ nào cao thượng, lệnh người hướng tới.

Nói tới cuối cùng, tôn phụ làm chính nàng quyết định. Hấn cung nàng đọc cả đời thư đều không quan trọng, chủ yếu xem chính nàng hảo không hảo đến khỏi thời gian này, ăn không ăn được này phân khổ.

Đặt ở trước kia, khả năng Tôn Tâm Nghiên cũng không dám đi tưởng tượng đọc lâu như vậy thư, nàng đương nhiên sợ lão. Chính là hiện tại có gì tân, nàng giống như lại không như vậy sợ già rồi. Ít nhất, không lo lắng già không ra.

Hà Tân đối y học sinh không có gì khái niệm, Tôn Tâm Nghiên nói cho hấn, nàng tưởng đọc bảy năm chế lâm sàng y học.

“7 năm?” Hà Tân ngữ khí không thể tin tưởng.

“Người đừng như vậy kinh ngạc.” Tôn Tâm Nghiên nói, “Kỳ thật chính là nghe dọa người, hiện tại vốn dĩ liền có rất nhiều người đọc được thực sĩ, chính là so bình thường bốn thực liền đọc nhiều một năm.”

“Người từ từ.” Hà Tân đánh gãy nàng, chính mình cũng ở loát suy nghĩ, “Người trước làm ta tưởng một chút.”

Tĩnh tĩnh, Hà Tân vẫn là cảm thấy có điểm không thể tưởng tượng.

Bảy năm, cái này con số đối mười chín tuổi người tới nói, đã vượt qua phía trước một phần ba nhân sinh.

“Trường không nghĩ tới, người học ra tới liền hai mươi sáu, còn kết không kết hôn?”

Tôn Tâm Nghiên nhẹ giọng nói: “Người không phải muốn cùng ta kết hôn sao.....”

Hà Tân: “Ta là trường tốt nghiệp đại học liền kết. Xong rồi ta tốt nghiệp người còn đi học, như thế nào lộng?”

Cứ việc hấn ngữ khí có điểm tà, Tôn Tâm Nghiên vẫn là có thể cảm thấy một tia ngọt ngào, “Ta vốn dĩ liền không nghĩ như vậy sớm kết hôn được không, đều còn không có chơi đủ.”

Hà Tân quả thực muốn cười, “Khiến cho người thực sẽ chơi giống nhau.....”

Thành tích còn không có ra tới, Tôn Tâm Nghiên cùng Hà Tân trận này nói chuyện không có gì kết quả. Tôn phụ gọi điện thoại tới hỏi nàng vài giờ về nhà, Tôn Tâm Nghiên nói liền mau tới rồi.

Trong không khí tràn đầy đêm hè hương thơm.

Thật hy vọng con đường này trường một chút, lại trường một chút.

Tiểu khu ánh đèn liền ở phía trước, Tôn Tâm Nghiên giữ chặt Hà Tân: “Liền đưa đến nơi này đi.”

“Đến dưới lầu đi.”

Nàng túm chặt hấn, “Không được.”

Ba ba vừa mới liền ở trong điện thoại nói, mau tới rồi hấn xuống lầu chờ nàng.

“Như thế nào không được?”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Năm ấy, là tôn phụ đưa Tôn Tâm Nghiên đi trường học.

Kéo đại rương tiểu rương đi ra sân bay, rõ ràng cái gì còn không có thấy, Tôn Tâm Nghiên lại cảm nhận được cùng quê nhà không giống nhau màu xanh da trời đất rộng.

Xe taxi xuyên qua phố xá sầm uất, ngoài cửa sổ hiện lên rất nhiều thạch tạo nga thức kiến trúc, cho người ta đặt mình trong nước ngoài cảm giác. Tôn Tâm Nghiên bái ở cửa sổ xem.

Tôn phụ: “Xinh đẹp đi? Cái này vui vẻ.”

Tôn Tâm Nghiên quay đầu lại, nhìn ba ba cười cười.

Tôn phụ cười cười, nhẹ nhàng cảm khái câu: “Bắc Quốc phong cảnh, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết phiêu. Về sau không cần nhớ nhà a.”

Bắt đầu, tôn hạ miễn đương nhiên là không đồng ý nàng tới chỗ này thượng, nhưng là nàng một hai phải tới.

Hấn hỏi rất nhiều thân thích bằng hữu, trường học là cái nhãn hiệu lâu đời trường học, điểm không thấp, có nội tình. Địa phương cũng là hảo địa phương, không có bắc thượng nóng nẩy, cũng thích hợp tinh tâm học tập.

Sau lại ngẫm lại, rời nhà xa một chút, quyền cho là đối nàng rèn luyện. Duy nhất lo lắng khả năng vẫn là thân thể của nàng, Tôn Tâm Nghiên thể chất không tốt, hấn sợ nàng chịu không nổi nơi này khí hậu.

Bọn họ là trước thời gian một tuần lại đây. Tôn phụ bởi Tôn Tâm Nghiên ở ha thị chơi bốn năm ngày, cha con hai đi dạo trung ương đường cái, thánh Sophia giáo đường, hảo hảo thưởng thức trứng muối giang.

Phân biệt thời điểm, không đương sáu người ký túc xá, Tôn Tâm Nghiên bỗng nhiên liền khóc.

Tân hoàn cảnh mang đến hưng phấn, vui sướng bị từ biệt thương cảm sở thay thế được, ba ba phải đi, ở cái này sắp vượt qua bảy năm xa lạ trong hoàn cảnh, nàng bắt đầu tưởng hấn, nhớ nhà.

Tôn hạ miễn giúp nàng sát nước mắt, “Bao lớn rồi, còn khóc, đại hài tử a. Đuổi phi cơ, không thể bởi người ăn cơm, ba ba trở về mỗi ngày cho người gọi điện thoại.”

Tôn Tâm Nghiên gật đầu.

“Một người ở chỗ này không cần không bỏ được tiêu tiền, lập tức mùa đông liền phải tới, nhiều mua vài món hậu áo khoác, ta mua người cũng chương mất, chính mình mua, có nghe hay không?”

Sờ sờ nàng đầu, “Không khóc a, phát sinh chuyện gì nhất định cùng trong nhà nói, ba ba ở đâu.”

Tôn Tâm Nghiên hồng con mắt gật đầu, “Ba, người muốn chiếu cố hảo tự mình.”

Tôn hạ miễn vui mừng mà cười cười.

Tôn Tâm Nghiên là toàn ký túc xá tới sớm nhất một cái.

Tôn phụ đi rồi, nàng nhàm chán mà ngồi một lát, đi lên ban công. Hạ thu luân phiên vườn trường phong cảnh sạch sẽ thanh nhã. Khu dạy học không cao, to lớn rắn chắc, ngồi nằm ở xanh um xanh hoá trung.

Một trận gió thổi qua đối diện một mảnh lục từng, mấy chỉ điều đột nhiên bay về phía trời xanh.

Đây là nàng đại học, Tôn Tâm Nghiên tưởng.

Nói vậy mỗi cái cao trung sinh đối cuộc sống đại học đều có rất nhiều mơ màng.

Tôn Tâm Nghiên về đại học cái thứ nhất tưởng tượng là, thượng đại học sẽ không bao giờ nữa dùng bối thư bao, có thể giống phim truyền hình nữ hài giống nhau, đem sách vở kẹp ở trong khuỷu tay, chậm rì rì mà xuyên qua hơn phân nửa cái vườn trường.

Còn có, nàng chưa từng trụ quá giáo.

Cứ việc trước kia Lý Định thường oán giận trụ túc xá không có phương tiện, nhân tế quan hệ thượng phiên toái, nhưng nàng vẫn là đối thần bí tập thể sinh hoạt có điểm chờ mong.

Sau lại, ký túc xá mặt khác năm cái nữ hài cũng tới, Tôn Tâm Nghiên nhìn các nàng ở gia trường hỗ trợ hạ sửa sang lại giường, ngăn tủ. Buổi tối, gia trưởng rồi đi, mấy cái nữ hài ngồi vây quanh ở bên nhau, thay phiên tự giới thiệu.

Lần đầu tiên gặp mặt, đại gia thực hữu hảo, nhận thức xong liền bắt đầu trêu ghẹo, liêu đối trường học đệ nhất cảm thụ.

Tôn Tâm Nghiên thấy người sống lời nói liền ít đi, trong đó một cái tương đối hoạt bát nữ hài từ bỗng nhiên nhìn về phía nàng nói: “Ta cảm thấy người lớn lên rất đẹp ai, người có phải hay không tính cách có điểm nội hướng? Đừng không nói lời nào.”

Nữ hài kêu trình dao, vóc dáng không cao, hơi béo, có một đôi thủy linh linh mắt to, không tính là nhiều xinh đẹp, nhưng nhìn thực thảo hi.

“Cảm ơn người. Mới vừa nhận thức, ta không biết nói cái gì hảo, kỳ thật ta không phải thực nội hướng.” Tôn Tâm Nghiên cười một cái.

“Người buổi chiều có phải hay không khóc? Ta tiến vào thời điểm xem người ở bên kia sát nước mắt.”

“Àn, khi đó ta ba mới vừa đi.”

Trình dao: “Người nhớ nhà a? Bất quá Giang Tô lại đây xác thật rất xa.”

Dư lại mấy cái nữ hài cũng nói, các nàng đều là quanh thân tình thị, hỏi nàng như thế nào khảo nơi này tới.

Nhấp môi dưới, Tôn Tâm Nghiên nhẹ giọng nói: “Ta bạn trai ở chỗ này.”

“Nga.....” Mấy nữ hài từ hiểu được, vui sướng hỏi, “Hắn cũng là chúng ta trường học a?”

“Không phải, hắn ở công đại.”

Từ mặt tình cảm đề tài một chút liền đem các nữ hài quan hệ kéo gần lại, trong đó một người nữ sinh hào phóng mà nói, chính mình cùng đối tượng là đất khách luyến, thực hâm mộ Tôn Tâm Nghiên.

Dư lại vài người nói chính mình còn không có nói qua luyến ái, hy vọng có thể ở đại học có đoạn mối tình đầu.

Đúng vậy, luyến ái mới là đại học đệ nhất môn khóa. Các nữ sinh như vậy tưởng, các nam sinh càng là như vậy tưởng.

Đại một nữ sinh “Ngốc bạch ngọt”, nhất đoạt tay. Ngắn ngủn tám ngày quân huấn thời gian nội, mỗi cái chuyên nghiệp, mỗi cái lớp có cái gì xinh đẹp nữ

hài, y học viện nam sinh đã khiến cho rành mạch, cũng bắt đầu khắp nơi hỏi thăm, ném thư tiếp cận.

Đi ra nho nhỏ cao trung, Tôn Tâm Nghiên cùng phương bác một ít diện mạo mình diễm, hình dáng thâm thúy nữ hài so, khả năng không hề là nhát mắt sáng một cái. Nhưng năng dựa vào Giang Nam nữ hài vẫn nhược thanh thuần, vẫn là hấp dẫn không ít nam sinh ánh mắt.

Đại học cùng cao trung không giống nhau, yêu đương thành thiên kinh địa nghĩa sự, các nam sinh thấy thích liền hậu mặt đuổi theo. Bọn họ dùng các loại lấy có thêm năng giáo nội võng, khẩu khẩu, nói bóng nói gió mà cùng năng bạn cùng phòng, đồng học dò hỏi năng, kết quả được đến tin dữ: Điều nghi ngại một chút đi, nhân gia bạn trai bồi lại đây đi học.

“Bạn trai ai a? Cái nào hệ?”

“Công đại hàng thiên học viện.”

“Ngọa tào.”

Quần huấn cuối cùng một ngày, buổi chiều huấn luyện kết thúc, các học sinh mới hô to giải phóng.

Các nữ sinh ăn mặc áo nguy trang, tóc năm tóc ba mà đi ở vườn trường trên đường nhỏ, so bắt luận cái gì phong cảnh đều lượng lệ.

Tôn Tâm Nghiên tóc bị hấn dính ướt, cầm trên tay mê muội màu mũ, dọc theo đường đi cùng trình dao vừa nói vừa cười.

Phong quất vào mặt, uyển chuyển nhẹ nhàng mát mẻ. Đi tới đi tới, Tôn Tâm Nghiên một cái lơ đãng ngẩng đầu, bỗng nhiên ở ký túc xá trước cây bạch dương hạ thấy một bóng hình. Trong lòng khẩn hạ, năng chớp chớp mắt, bóng người vừa vận nghiêng đi thân tới, ở trong đám người nhìn đến năng.

Kỷ thật mới mười ngày qua chưa thấy được, nhưng ở cái này xa lạ địa phương, Tôn Tâm Nghiên cảm thấy liền hấn đều có điểm xa lạ. Năng đi đến trước mặt hấn, chăm chú nhìn hấn.

Lặn lội đường xa, Hà Tân đồ vật mới vừa phóng tới trường học liền chạy tới, sắc mặt có điểm mệt mỏi. Hấn hai tay trống trơn, ăn mặc rất đơn giản, chính là bạch T cùng vận động quần, nhìn qua lại đặc tình thần đặc soái.

Tôn Tâm Nghiên tâm tình có điểm vi diệu, đã vui vẻ, lại ủy khuất. Vui vẻ chính là hấn rốt cuộc tới, ủy khuất chính là hấn như vậy muộn mới đến, năng đều một người ở chỗ này thật nhiều thiên.

Nhưng trên thực tế, Hà Tân là nếu muốn đưa năng tới, kết quả năng muốn ba ba đưa. Hấn trường học khai giảng thời gian so năng muộn, đơn giản liền muộn, này vẫn là năng yêu cầu.

Xem năng này phản ứng, Hà Tân khoe miệng một oai, “Không quen biết?”

“Không phải nói sáu bảy điểm mới đến sao?”

“Vốn dĩ nói là tới nay, sau lại lại bình thường cất cánh.” Hấn thực tự nhiên mà đi dắt năng tay, “Trường ta không có?”

Tôn Tâm Nghiên như là lúc này mới lấy lại tinh thần, cười một cái, gạt đầu.

Hà Tân cũng cười cười, lôi kéo năng tay đến bên môi hôn hạ, lại sờ sờ năng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: Gió vèo vèo

Beta: Chân Niệm

Nhớ, hơn nữa không chỉ là nhớ.

Cô yêu cậu, yêu đến mức không thể tự kiềm chế.

Trong lúc nghi hèn, Hà Tân đã không còn thoát khỏi với hôn môi, mà cậu dần ngập tràn hứng thú với ngực của cô.³Lần đầu tiên cậu nói ra, Tôn Tâm Nghiên bị dọa sợ chết khiếp. Trong suy nghĩ của cô, vị trí này cảm này chỉ khi quan hệ thể xác mới chạm vào, sao cậu có thể quang minh chính đại đề cập với cô?

Nhưng Hà Tân cứ nói mãi, Tôn Tâm Nghiên lại rất ngại ngừng trong phương diện đó, không biết làm thế nào để từ chối, sợ xấu hổ.

Cô còn lên lên mạng tìm hiểu, xem bạn trai người khác có phải cũng như vậy không... Kết quả/hiện ra một số chữ thô tục, cô xem đến mắt đỏ tím đập, trong lòng càng thêm do dự.

Nội tâm Tôn Tâm Nghiên cực kỳ mâu thuẫn.

Nếu lúc này bỗng có kẻ lưu manh phá cửa xông vào, cầm súng chĩa vào Hà Tân, cô nhất định sẽ nhảy ra chắn viên đạn cho cậu mà không do dự dù chỉ một giây.

Nhưng bây giờ cậu không cần mạng cô, chỉ muốn thân mật hơn nữa với cô, vậy sao cô lại không cho được?

Trên TV đang chiếu chương trình giải trí rỗng tuếch.

Tôn Tâm Nghiên khẩn trương nắm lấy cánh tay cậu, không biết ai toát mồ hôi, da của hai người có chút dính dính.

Khụy tay Hà Tân chống bên đầu cô, cả người mang khí thế bưng bưng. Chóp mũi hai người đối nhau, cậu nhìn vào mắt cô, quan sát/phản ứng của cô.

Lông mi Tôn Tâm Nghiên rất đen, lại cong vút lên.

Âm thanh của cô nhỏ và nhanh, như có như không: “Chỉ chạm vào một chút thôi, được không...”

Thờ ra một hồi thật sâu, Hà Tân không nói gì, bàn tay ở hai bên người cô nhẹ nhàng vuốt ve hai lần. Sau đó trực tiếp hướng lên trên rồi phủ lên. Ngực Tôn Tâm Nghiên đập phồng rõ ràng.

Xúc cảm ấm áp, tình tế lại mềm mại, viên áo ngực mỏng hơi lệch ra. Cảm giác; nắm trong lòng bàn tay chân thật hơn lúc nhìn, cũng hoàn toàn khác lúc xem video. Khoái cảm xông thẳng lên đại não, cậu hôn cô thật sâu, khác chế lại xúc động mặt xoa nắn nhẹ nhàng.

Mặt Tôn Tâm Nghiên đỏ lên, cô kéo góc áo cậu, đón nụ hôn của cậu. Cô cảm giác trái tim của mình bị bao bọc lấy, mơ mơ hồ hồ. Cậu nhào nặn nơi đó một chút, một dòng điện từ cột sống đánh thẳng lên, toàn thân cô đều lộn xộn, cô dùng sức đẩy tay và vai cậu. Đẩy vài cái Hà Tân mới dừng lại.

Trên chiếc giường màu trắng, hai người ôm nhau thật chặt.

Tôn Tâm Nghiên vùi đầu trong cổ cậu như đã chịu tổn thương, nửa ngày không nói một lời.

Trên thực tế, sự trong trắng của cô đúng là đã bị thương.

Hà Tân đè cô dưới thân, tóc dài chạm (rải tã ra, rơi trên gối).

“Vẫn khó chịu sao?”

“Bạn trai bạn gái đều như vậy, không tin em hỏi những người khác xem. Nhấn nhẹn đến bây giờ, anh cũng sắp hỏng rồi...”

Hà Tân cũng (không nói quá, không có bạn gái đã đành, tuổi này mà có bạn gái, ôm ấp hôn môi rất dễ có phản ứng. Có đôi khi thực sự không khống chế được, cậu đều cố gắng nhẫn chịu đựng, sợ dọa đến cô).

Tôn Tâm Nghiên hít một hơi thật sâu trong lồng ngực, tâm tình thả lỏng không ít: “Là anh nói không giữ lời, nói chỉ chạm thử.”

Hà Tân: “Anh thật sự không nhịn được, rất thích...”

Tôn Tâm Nghiên giờ tay che miệng Hà Tân lại, không cho cậu nói tiếp.

Cô đỏ mặt kim nén: “Anh đừng nói nữa.”

Qua một lát, Hà Tân kéo tay cô xuống: “Đứng rồi, suốt chút nữa quên cho xem cái này.”

Đứng dậy lướt qua cô, Hà Tân; cảm di động trên tử đầu giường.

“Xem cái gì?”

Tôn Tâm Nghiên dựa vào vai cậu, nhìn đầu ngón tay cậu nhẹ nhàng di chuyển trên màn hình, mở ra album ảnh.

Trước mắt chợt lóe lên ánh sáng trắng, ngón tay Hà Tân dừng lại, đưa màn hình tới trước mặt cô. Rốt cuộc Tôn Tâm Nghiên cũng cười lên thật ngọt ngào.

Trong ảnh là Tiểu Bành Kỳ ôm Hà Bồi Nghiên. Một người một chó, cả hai đều nhìn thẳng vào ống kính.

“Bành Kỳ không sợ chó nữa?” Tôn Tâm Nghiên vẫn luôn rầu rĩ Hà Bồi Nghiên phải làm sao bây giờ.

“Bị anh huấn luyện rồi.”

“Anh huấn luyện thế nào?” Tôn Tâm Nghiên nói: “Nhất định là anh lại bắt nạt em ấy.”

Hà Tân: “Anh đã hỏi rồi, nhất nhất bọn anh nhất định phải nội trú ở trường. Đến lúc đó xem thế nào, nếu năm hai có thể dọn ra ngoài ở, anh mang Bồi Nghiên tới đây cho em.”

Trong lòng ấm áp, Tôn Tâm Nghiên nhìn cậu chăm chú bằng ánh mắt hồn nhiên ngây thơ.

“Anh thấy trường mới chưa, cảm thấy thế nào?”

“Cũng được, hôm nay mới bỏ hành lý vào, chưa kịp nhìn kỹ.”

“Buổi tối anh sẽ về?”

“Không về, ngủ ở đây một đêm, ngày mai qua thu dọn sau.”

Trong lúc nghỉ hè, Tôn Tâm Nghiên và cậu lên mạng xem ảnh và giới thiệu vấn đề, trường của cậu còn nhỏ hơn trường của cô.

Cả nước nhiều trường đại học hàng không vũ trụ như vậy, Tôn Tâm Nghiên không hiểu vì sao cậu phải một hai đăng ký trường này. Hà Tân nói, đừng nhìn địa vị chênh lệch của trường này, trông thì không đáng chú ý nhưng lại đứng đầu cả nước về lĩnh vực hàng không vũ trụ.

Nói đến hàng không vũ trụ, Tôn Tâm Nghiên vốn tưởng rằng sẽ học lái máy bay, học chế tạo máy bay, cô cho rằng cậu muốn làm phi công. Hà Tân suy nghĩ của cô: chọc cười, nói ngành chủ đạo là làm về thăm dò vũ trụ, vệ tinh thông tin. Về sau cậu muốn phát triển theo hướng thăm dò vũ trụ.

Tôn Tâm Nghiên nghe cậu nói nửa ngày: “Thăm dò vũ trụ? Là lên mặt trăng đúng không?”

“Không khác lắm, em nói cái gì chính là cái đó.”

Tôn Tâm Nghiên ngoài miệng nói “Lại qua loa lấy lệ với em”, trong lòng lại âm thầm hành động vì cậu.

Ngoại trừ tính cách, về bản chất bọn họ là những người giống nhau. Người khác sẽ nhìn vào bối cảnh hiện tại, thấy rằng các ngành kinh tế đang phát triển khá, nhưng bọn họ chỉ nghe theo lý tưởng trong lòng, có chút ngây thơ, lại có chút nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Gần 10 giờ tối, Hà Tân mới đưa Tôn Tâm Nghiên về trường.

Đi trên đường, bọn họ nắm tay nhau, đèn đường sáng trưng, Tôn Tâm Nghiên thấy như mình đang nằm mơ.

Bọn họ đã cùng nhau đi đến một nơi xa như vậy. Những chuyện xảy ra vào ba năm cấp 3 vẫn còn, hiện rõ trước mắt.

Hà Tân đưa cô đến dưới lầu ký túc xá. Ở cửa cũng có một đôi yêu nhau lưu luyến không rời.

“Anh ở khách sạn một mình phải cẩn thận, đóng hết cửa và cửa sổ lại.” Cô dặn dò.

“Biết rồi. Ngày mai tới tìm em đi ăn sáng.”

“Anh dậy sớm được sao?”

Cậu lười nhác nói: “Không dậy nổi cũng phải dậy.”

Ánh sáng mờ mờ, Tôn Tâm Nghiên đứng trên một bậc thang, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cô đặt hai tay lên vai cậu, mỉm cười nói: “Ngày mai em gọi điện gọi anh dậy.”

“Được.”

“Em vào đây...” Cô hướng vào trong chỉ chỉ, lại hỏi: “Anh có quen ngủ ở khách sạn không?”

Mặt Hà Tân có chút ửng đỏ, cậu cười nhàn nhạt: “Không quen, em cũng không ngủ cùng anh.”

Càng ngày càng không đứng đắn, Tôn Tâm Nghiên liếc mắt nhìn cậu một cái: “Em lên đây.”

Một cánh tay ôm lấy eo cô, Hà Tân ôm cô.

“Đừng như vậy, đang ở cửa ký túc xá của em đây...”

Hà Tân ôm chặt: “Được, lên đi, ngủ sớm một chút.”

Tôn, Tâm Nghiên chạy lên lầu.] Vừa đến phòng ký túc[thì nhanh chóng chạy ra ban công, nhìn xuống.

Bóng đèn[bao la mờ mịt, cây[cối đứng thẳng hai bên[đường, bóng dáng ai đó[; vẫn là bộ dạng lười[nhác của thời cấp ba, [bóng cậu cứ dần dần[đi xa trong màn đêm, [sau đó dần dần biến[mất.

“Bạn trai cậu đẹp trai[; thật đấy.”

Không biết Trình Dao[tới khi nào, nói ở[sau lưng cô.

Tôn Tâm Nghiên[cười: “Cũng được.”

“Hôm nay mấy[từ sinh 306 đều trông[thấy cậu ấy, nói là[siêu đẹp trai. Các cậu[là bạn cấp ba à?”

Tôn[Tâm Nghiên gật đầu.

“Buổi chiều[các cậu đi đâu cho[ỉ vậy?”

“Ồ trong trường đi dạo[thôi, cũng không chơi cái[gì, cậu ấy vừa tới, [rất mệt.”

Lại thêm một cô[gái mới phơi tạt v[và đồ lót ở ban công[tiến vào, hỏi: “Tôn Tâm[Nghiên cậu có tắm không.” Phòng tắm sắp đóng cửa[rồi, cậu có đi tắm[hay không?”

“À...” Tôn Tâm Nghiên[jawab: “Tôi không đi, [lát nữa mức nước tắm[đơn giản ở kí túc[xá là được.”

Hai cô gái[nhìn cô đi khỏi ban[công, nói với nhau: “Hình[như cậu ấy gọi đầu[rồi...”

Trình Dao dẩu dẩu miệng[; “Không biết.”

...

Cứ như vậy, Tôn[Tâm Nghiên và Hà Tân[chính thức bước vào thời[kì học đại học của[mình.

Sau khi kết thúc kì[huấn luyện quân sự, Hà[Tân đưa Tôn Tâm Nghiên[đi dạo trong trường cậu.

Trường[học không lớn, khu dạy[học cũng lâu đời. Là[trường thuộc ngành kĩ[thuật[uy tín và lâu đời, [nên rõ ràng trong trường[nam nhiều nữ ít. Hà[Tân đưa cô đến nhà[ăn cơm, có không[ít người xung quanh nhìn[(bọn họ.

Bề ngoài xuất chúng[(lại xuất hiện ở đây, [Hà Tân vừa đến đã[có chút danh tiếng trong[giới tân sinh viên. Trong[trường học số lượng sinh[viên nữ không nhiều[lắm, bên này lại thấy[cậu[mang một cô gái đến[ăn cơm.

Hỏi một chút, thì[là đã có bạn gái.

Ban[đầu, mỗi ngày Hà Tân[và Tôn Tâm Nghiên[gặp[nhau một lần. Nhưng sau[khi khai giảng, các môn[chuyên[ngành của bọn họ[chất[đống, khoảng cách giữa[hai trường lại không[gần, nên[về sau đổi thành một[tuần gặp nhau hai lần.

Tôn Tâm Nghiên[phát hiện, cuộc sống sinh hoạt[ở trường học của bọn họ[bị trường quản lý[rất nghiêm, vốn không[giống lời[nhiều người nói rằng lên[đại học chơi là chủ[yếu.

Thời khoá biểu vừa[được công bố, toàn bộ[ký/ túc xá đều là tiếng[kêu rên.

Một tuần năm ngày[đều có tiết, trong đó[hai ngày tám tiết, dường[như lịch học tập và[nghỉ ngơi giống hệt[hồi cấp ba.

Tất cả đều là[chương trình học cơ[sở, chương trình không[nhiều lắm/ Đôi khi có cả[Hóa học, Vật lý khiến[người[ta như[đầu, Tôn Tâm[Nghiên cảm giác mình[như quay về thời cấp[ba.

Bài[học nhập môn mà sinh[viên y khoa mong chờ[nhất có lẽ là tiết[giải phẫu.

Lần đầu tiên đi[học, ai cũng có chút[hưng phấn, cuối cùng[cũng có thể nhìn thấy[thi thể. Có bạn nữ[cực kỳ sợ hãi, không[biết phòng thí nghiệm của các[giảng viên có hình[dáng[thế nào, có người nói[mình sẽ choáng máu[cho[cười cả lớp.

Kết quả, thấy[bọn họ nhìn thấy[là thi thể không còn[chút[huyết sắc được ngâm[trong[formalin. Giảng viên chỉ[cho[bọn họ xem, không[cho[chạm vào.

“Giống như quan tài[bằng thủy tinh bị[kín hoàn toàn, toàn bộ[cơ thể đều bị ngâm[ở bên trong, sau đó[lấy làm tiêu bản, nhìn[rất giả, không kinh[khủng[lắm, nhưng ngửi mùi[thì hơi buồn nôn...”

Trong nhà ăn, Hà Tân[cầm đĩa trong[tay, mặt không biểu[cảm[nhìn cô: “Cơm nước[xong] lại nói, được không?”

“Được.” Tôn Tâm Nghiên gật đầu: “^“Nhưng em nói với anh^biết, thật sự không kinh^khủng như trong tưởng tượng, đâu, da thịt đều trắng^bạch hết.”

Lúc này Hà Tân^mới ý thức được, có^bạn gái học y là, phải chuẩn bị tư tưởng.

Sau^khai giảng mấy tuần, Hà^Tân đưa Tôn Tâm Nghiên^đến những địa điểm lớn^nhỏ đi dạo một lần,^họ chụp rất nhiều ảnh^chung.

Tôn Tâm Nghiên đăng ảnh^lên diễn đàn trường, khóa^*trong album.

Cô thay đổi hình^[đại diện trong diễn đàn^2trường.

Lúc đầu muốn thay ảnh^cô và Hà Tân^nắm tay nhau, sau lại cảm^thấy không được, nên đã^: vào album của Hà Tân^trộm một bức ảnh.

Buổi tối^hôm đó, bạn cùng phòng^]hỏi cô: “Cậu đổi hình^[đại diện là một ly^kèm à? Mùa hè đã^qua rồi mà.”

Tôn Tâm Nghiên^thật muốn nói cho cô^3ấy biết, đó không phải^là một ly kem bình^thường.

Khi Hà Tân^thắng trận^bóng rổ lúc còn học^cấp ba, vào buổi hẹn,^hồ đầu tiên của bọn^2họ, cậu đã chụp một^: bức ảnh.

Chớp mắt một cái,^học kỳ mới đã qua^>hơn một nửa. Gần đây, người chơi diễn đàn trường^thình như đã giảm xuống,^2đổi mới trạng thái càng^: ngày càng ít. Có lúc,^Tôn Tâm Nghiên sẽ không^nhìn được mà xem giao^diện của các bạn học^cấp ba.

Lý Dịch tới một^đại học ở Sơn Đông.^Vì may mắn, trường lấy^điểm không cao lắm nhưng^ lại đào tạo chuyên nghiệp.^: Lúc mới vừa khai giảng,^mỗi ngày hai cô đều^gọi điện thoại cho nhau,^*rồi từng người hoà nhập^với cuộc sống của tân^sinh viên, liên lạc cũng^tắt đi.

Trần Ngan Kỳ thi vào làm một học viên^Quốc phòng. Tôn Tâm Nghiên^thực sự hoài nghi cậu^ta và Hà Tân có^&quan hệ không đứng đắn,^: lên đại học rồi mỗi ngày họ vẫn liên^lạc với nhau. Có lần^±Hà Tân đưa điện thoại^cho cô, ép cô nói^với cậu ta vài câu,^±hẹn nghỉ đồng về nhà^tự họp.

Còn Hàn Đông, cậu^ấy được đi Bắc Kinh^như ý nguyện. Cậu ấy^l mới đăng trạng thái mới^nhất trên diễn đàn trường,^gồm 6 chữ: Xin^3chào, đại học Bắc Kinh.^!Phía dưới là rất nhiều,^lời kính nể và khen^ngợi.

Từng người dần bước vào^3quỹ đạo của cuộc sống^của riêng mình, giống như^đi xa, nhưng lại giống^như vẫn ở rất gần.^Chỉ cần gửi một tin^: nhắn, gọi một cuộc điện^thoại là được đáp lại,^]lại nghe được âm thanh^quen thuộc kia.

Trừ Hoàng Trĩ^Vì đi trước khi thi^đại học. Sau khi cô^ta đi, không ai biết^tên tức của cô ta^cả. Có lúc Tôn Tâm^±Nghiên nghĩ cô ta thông^l minh như vậy, nếu cuối^l^cùng nỗ lực một chút,^lkhông biết sẽ đỗ đại^>học nào.

Cô ta có tiếc^1nuôi vì điều này không?

...

Mấy^ngày sau khi Tôn Tâm Nghiên đổi xong hình cái^*đại diện, Hà Tân cũng^đổi hình đại diện.

Trong ảnh^: là một chú chó nhỏ^màu trắng, và một bàn^tay xinh xắn đang sờ^đầu nó.

Tôn Tâm Nghiên chậm^rãi mỉm cười trước máy^: tính.

Nhưng không bao lâu sau,^rTôn Tâm Nghiên đắm chìm^trong tình yêu ngọt ngào^và việc học nặng nề^*(phải đối mặt với điều^: kiện não nhat của đại học.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Bước^l sang tháng 11, trời rất^nhanh đã trở lạnh, thành^: phố bắt đầu dùng hệ^: thống sưởi.

Tôn Tâm Nghiên phát^hiện ra rằng kỳ sinh^l^y của cô bị rối^loạn.

Trước đây, chu kỳ kinh^nguyệt của cô luôn ở^±cuối tháng, dạo này thì^ở giữa tháng, có lúc^: thì lại ở đầu tháng.^từ tháng trước đến bây^giờ còn chưa tới, khiến^cô mỗi ngày lo sợ.^:Hàng ngày bố Tôn hồi^thăm về cuộc sống, tình^hình học tập của cô^qua mạng, nhưng chuyện về^phương diện này Tôn Tâm^]Nghiên nói với ông thì^không hay lắm.

Sau khi Tôn^1Tâm Nghiên nhập học có^t tham gia hai câu lạc^>bộ, nên quen biết một số học^tỷ, trong đó có một người học ngành^l^phụ khoa. Học tỷ đã^dạy cô vài cách chăm^sóc sức khoẻ, những cô^vẫn lên mạng tìm hiểu,^lkhông phải là ngủ sớm^đậy sớm, thì cũng l^l^không ăn lạnh, tăng cường^các hình

thức vận động.

Trong lòng lo sợ bất an, sau khi học xong ít tiết học buổi chiều, Tôn & Tâm Nghiên đi khám ở viện phụ khoa trực thuộc trường học. Gần hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên cô phải xin (về đề đi khám bệnh). Bác sĩ cho thuốc bổ (sung thuốc estrogen, đồng thời còn cho thuốc gói vệ sinh nước uống.

Quay về ký túc xá, các bạn cùng phòng thấy cô uống thuốc vào ban đêm, thì mới biết cô bị rối loạn chu kỳ kinh nguyệt.

Trình Dao nói: “Sớm biết cậu đến bệnh viện thì tớ đã gọi cậu lại, tớ sẽ đi cùng cậu đi.”

Tôn Tâm Nghiên rất cảm động: “Cảm ơn, hết giờ học tớ đến thẳng đây luôn, quên rủ các cậu cùng đi.”

Quan hệ giữa Tôn Tâm Nghiên và mấy cô gái ký túc xá cũng không tệ lắm. Sau khi tựu trường, sáu người liền tự động ghép thành cặp, ăn cơm đi học đều đi cùng nhau. Nhưng bởi vì Tôn Tâm Nghiên có quan hệ với Hà Tân bên kia, thường để Trình Dao lại một mình. Nhiều hôm chủ nhật mọi người đi siêu thị mua đồ, dạo phố, Tôn Tâm Nghiên đều (không đi, dằn dặt mấy người bạn cùng phòng cũng rất thân thiết với cô) hơn.

Gần đây, Trình Dao hay đi cùng hai cô gái khác. Nếu nói trong lòng Tôn Tâm Nghiên không thể dễ ý thì chắc chắn là nói dối, nhưng cô cũng hiểu. Ai bảo mình là kẻ trọng sắc khinh bạn chứ.

Cuối tuần này, Hà Tân đến tìm cô, hai người ăn cơm xong rồi đi dạo phố, trời chợt ỉu ám, như kiểu sắp mưa. Bọn họ liền thuê phòng để tắm rửa nghỉ ngơi ở gần trường học của Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên xem như là đã phát hiện, bây giờ chỉ cần một buổi hẹn hò; Hà Tân thích nhất là thuê phòng. Mỗi lần thuê phòng, cậu đều phải hôn loạn sở loạn trên người cô. Sau vài ba lần, Tôn Tâm Nghiên không còn rầu rĩ như lúc mới bắt đầu nữa, nghe lời hơn rất nhiều. Thậm chí có lúc cậu còn khiến cô dằn lên cảm giác, sau đó cô sẽ không muốn đi nữa, chỉ muốn ôm cậu.

Đó chắc hẳn là ‘tình thú’, Tôn Tâm Nghiên; ít nhiều gì cũng cảm nhận được.

“Trên mặt sao vậy?”

Trên giường, Hà Tân đang ôm cô xem TV, chợt chú ý tới mặt cô, khẽ sờ xuống.

Tôn Tâm Nghiên cũng sờ sờ mặt mình: “Gần đây da dẻ không tốt, có đầy mụn.”

Cô cảm thấy ngoài tác nhân môi trường còn có nguyên nhân từ cả không bình thường.

Hà Tân hỏi: “Ồ đâu? Không nói sớm, đợt lần sau đi mua sắm sẽ mua cho em ít đồ chăm sóc da.”

“Ồ sau lưng đó, dĩ nhiên anh không thấy rồi. Anh không cần mua đâu, hôm qua bố em vừa gửi tiền cho em mà.”

Bị ảnh hưởng từ Trần Băng, Tôn Tâm Nghiên cũng tốn rất nhiều tiền vào mỹ phẩm dưỡng da, sau khi Hà Tân biết đã mua cho cô không ít đồ. Lúc đầu, cô còn không chịu, nhưng sau đó càng ngày càng gần gũi hơn, trên cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

Hà Tân nói: “Bố em cho là việc của bố em, bạn trai mua giúp em lát việc của bạn trai, kệ chứ.”

Lời này Tôn Tâm Nghiên nghe vào thấy rất thoải mái.

Cô ôm lấy cậu, dấn sát vào người cậu, đột nhiên hỏi: “Gần đây môn học của các anh có (khó khăn gì sao?”

Hà Tân xem TV: “Đúng rồi, chính là có quá nhiều tiết học.”

Cậu có rất nhiều môn học, không có môn nào nhẹ nhàng hơn so với Tôn Tâm Nghiên. Có thể là do học ở ngành kỹ thuật, toàn sân trường có kiểu phong cách nghiêm túc mà kiên định, sự nghiêm túc của sinh viên trong lớp không kém gì trường trung học.

Mấy hôm trước, cô theo cậu đến học một tiết chuyên ngành, đầu nghe vào muốn phát nổ. Cậu thì ngồi bên cạnh với vẻ mặt nhàn nhã; thỉnh thoảng còn lấy bút ghi chép.

Trong lớp Hà Tân có tổng cộng hơn ba mươi người, chỉ có ba nữ. Một người trong đó ngồi ở hàng thứ nhất, giữa tiết bị giáo viên gọi lên bảng làm bài, Tôn Tâm Nghiên nhìn cô ta lưu loát viết gần nửa tấm bảng, trong lòng thầm thán phục.

Lúc cô gái kia trở về chỗ ngồi, Tôn Tâm Nghiên phát hiện ra dáng người cô ta rất đẹp.

Không phải là quá xinh đẹp, chỉ là ngũ quan thanh thoát rõ ràng, mái tóc dài uốn xoăn xõa trên vai, rất có khí chất.

Tôn Tâm Nghiên hỏi Hà Tân tên cô ta là gì, có phải thành tích rất tốt không. Hà Tân nhìn về phía trước đến nửa ngày vẫn chưa nghĩ ra tên của cô ta.

Tôn Tâm Nghiên biết tính cậu, lúc nào cũng không để người khác vào mắt.

Mà; chút sự thành thật của Hà Tân khiến cô thấy/không tệ, cậu cũng không liên kết với các sinh viên nữ khác, điện thoại di động cũng tùy ý để cô

ngịch.

Hà Tân đã chơi cùng thì rất trọng tình cảm, nhìn bề ngoài thì giống lưu manh, nhưng suy nghĩ lại rất thuần khiết.

Xem TV một lát, trời bên ngoài bắt đầu mưa. [Nghe tiếng mưa rơi tích tắc từng giọt, Tôn Tâm Nghiên hơi buồn ngủ.

Cô nắm lấy cổ tay của Hà Tân, nhìn lên nói: “Em ngủ một tiếng, rồi anh gọi em dậy nhé. | Buổi trưa bọn em còn mở một buổi họp.”

Sau khi từ trường, Tôn Tâm Nghiên dựa vào tài năng piano đã vào câu lạc bộ văn nghệ.

“Ừ, ngủ đi.” Hà Tân giảm tiếng TV nhỏ đi một chút.

Tôn Tâm Nghiên ngủ rồi, Hà Tân lại lên con nghiện thuốc, liền đi xuống tầng mua thuốc lá.

Trước đây Hà Tân không bị nghiện thuốc lá, chỉ đơn thuần lấy ra hút chơi cùng bạn bè. Sau đó đến học kỳ III của lớp 12 phải thức khuya đọc sách vở, có lúc không nghĩ ra cách giải bài tập, làm điều thuốc lá thì lại dễ dàng nghĩ ra.

Cậu chính thức bị nghiện thuốc lá từ đấy.

Tôn Tâm Nghiên không thích mùi thuốc lá, lập ra quy định, lúc ở cùng cô thì cậu không được lấy ra. Hơn nữa, một ngày chỉ được hút nhiều nhất là hai điếu.

Hạt mưa nhỏ bé lặng lẽ bay ngoài cửa sổ, trên đường người cảnh tượng vội vã. Cuối hành lang, Hà Tân hút thuốc lẳng lặng nhìn một lát, rồi trở về phòng.

Vừa vào cửa, cậu đã thấy Tôn Tâm Nghiên không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang ngồi gác gối trên giường.

“Dậy rồi sao?”

Tôn Tâm Nghiên quán chần vào người, nước mắt chợt rơi xuống: “Hà Tân...”

“Sao thế?” Hà Tân bị cô làm cho căng thẳng: “Sao lại khóc chứ?”

Cậu ngồi xuống mép giường, Tôn Tâm Nghiên chỉ khóc, không chịu nói.

“Nhớ nhà hả?”

Tôn Tâm Nghiên lắc đầu.

“Làm sao vậy? Nói chuyện đi chứ, đừng chỉ khóc như thế...”

Sau đó Hà Tân mới biết, Tôn Tâm Nghiên đến ngày nên đã làm bản quần, già trải giường.

Hà Tân thật phục cô, sau khi làm rõ ràng liền giúp cô gạt mấy sợi tóc bết trên mặt, an ủi: “Cần gấp thứ gì nào, giúp em mua cái quần lót thì có khó gì.”

Tôn Tâm Nghiên mắt nước lưng tròng: “Ga trải giường làm sao bây giờ...”

“Thêm phí vệ sinh cho họ thôi.”

Tôn Tâm Nghiên vừa nghĩ, nước mắt lại rơi từ hốc mắt xuống: “Chuyện này thật mất mặt...”

“Mặt mỏng thế, uống cho em học ngành y.”

Chờ Hà Tân đi bên cạnh siêu thị mua quần thể thao và băng vệ sinh về, Tôn Tâm Nghiên đã tỉnh táo lại, quỳ trên giường lau vết máu trên đệm. Cô tắm qua, trên người mặc chiếc áo choàng tắm của khách sạn.

Hà Tân đưa đồ cho cô, Tôn Tâm Nghiên vào phòng vệ sinh thay xong thì ra ngoài, rồi lại tiếp tục quỳ trên giường lau.

“Ga trải giường đâu rồi?” Hà Tân hỏi.

“Em vừa giặt xong, để trong nhà vệ sinh ấy, đợi lát nữa giặt sạch sẽ rồi thì dùng máy sấy sấy khô là được.” Tôn Tâm Nghiên hít sâu một hơi, lại cúi đầu vào làm tiếp.

Hà Tân chăm chú nhìn cô, trong lòng bật cười, cảm thấy đôi lúc cô rất thông minh, nhưng cũng có đôi khi ngốc nghếch khiến người ta không nói nên lời.

Một lát sau, Hà Tân vào phòng vệ sinh.

Tôn Tâm Nghiên nghe bên trong có tiếng nước chảy, xuống giường đi xem một chút.

Hà Tân đứng trước bồn rửa mặt, cổ hơi cúi xuống, cảm lấy cục xà phòng đang chà vào ga trải giường. Vết bẩn kia chắc là một mảng ướm dẫm, phần lớn ga trải giường từ bộ roi xuống đất.

Cậu quay đầu lại thờ ơ liếc qua cô một cái: “Tắm nước nóng chưa, vậy? Là sinh viên ngành y đấy, mà đến phản ứng hóa học cũng không biết.”

Tôn Tâm Nghiên đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn cậu. Đèn trước bồn rửa mặt rất sáng, trong gương là dáng vẽ của cậu phát phờ của cậu.

Mặc kệ quần áo đại thiếu gia của mình, tất còn chưa bao giờ phải giặt một lần, bây giờ lại ở đây giúp cô giặt thứ này, sao cô có thể không cảm động được chứ?

Giặt xong, (Hà Tân vắt nước cho ráo, rồi cầm máy sấy ra ngoài sấy.

Tôn Tâm Nghiên bước tới, khẽ ôm lấy cậu từ phía sau.

Tiếng máy sấy ừ ừ, Hà Tân cảm lấy tay cô đan chéo qua ngang hông mình.

“Nghiên Nghiên, không phải ngày hai, mấy em mới đến à, sao lại đến vào lúc này chứ?”

Tôn Tâm Nghiên có lúc sẽ đau bụng kinh và sẽ đau đớn nếu đi du lịch. Hà Tân luôn nhớ rõ ràng chu kỳ kinh nguyệt của cô.

“Em cũng không biết, mấy tháng nay đều không chính xác, em vừa đi khám bác sĩ.”

Cô nghĩ có lẽ là do uống thuốc nên mới đến.

“Đi khám bác sĩ lúc nào thế, sao không nói với anh?” Hà Tân xoay người lại.

“Chuyện này sao nói với anh được, mà có nói với anh cũng vô ích thôi.” Cô cúi đầu nói.

“Một mình em đi ư?”

“Đương nhiên là không phải rồi, có bạn cùng phòng đi với em nữa mà.”

Nói như vậy cũng không phải là sợ cậu lo lắng hay đau lòng gì, mà do cô cảm thấy đi một mình rất mất mặt, kiểu như cô không có bạn bè vậy.

“Hơn nữa, em đi khám phụ khoa, để anh đi theo em là hợp lý à?”

Hà Tân: “Bác sĩ nói thế nào, nguyên nhân là gì?”

“Cũng không nói là bị thế nào, có thể chính là do môi trường mới, cần một khoảng thời gian để thích nghi.” Ngừng lại một chút, cô lại nghịch ngợm cười: “Nhưng mà ngày hôm nay đến cũng tốt, [thuốc uống rất có hiệu quả.”

Tâm trạng cô gái thay đổi trong nháy mắt, cô đã vui vẻ hơn.

Hà Tân thích nhất là dáng vẽ cười ngọt ngào của cô, chăm chú nhìn cô, hai tay đang cầm mặt của cô hôn xuống.

Tôn Tâm Nghiên đang đứng cạnh cậu, chợt đẩy cậu: “Được rồi, đừng trì hoãn thời gian nữa, chúng ta mau dọn dẹp cho xong đi, em còn phải về trường để họp đấy.”

Hiện tại, mấy người bạn cùng lớp Hà Tân đều đã gặp qua Tôn Tâm Nghiên, còn cùng ăn cơm với cô rồi.

Trong mắt sinh viên nam của ngành kỹ thuật, hình tượng của Tôn Tâm Nghiên vẫn được đánh giá cao. Bọn họ có ấn tượng đầu tiên về cô là một từ — thuần khiết.

Ở trước mặt Hà Tân họ vẫn nói vậy, nói người yêu cậu nhìn qua rất thuần khiết.

Bản chất thuần khiết của Tôn Tâm Nghiên là thứ hấp dẫn Hà Tân, thật ra mắt nhìn của Hà Tân rất truyền thống, thích các cô gái có vẻ ngoài mềm mại yếu yếu. Nhưng hiện tại thì sao, cô thuần khiết đến mức làm cậu ghen phát hoảng.

Trần Ngạn Kỳ giờ là sinh viên quốc phòng an ninh ở Bắc Kinh, vẫn luôn dành nhiều sự quan tâm về sự tiến triển của bọn họ.

Hôm qua, Trần Ngạn Kỳ còn ở trong điện thoại hỏi cậu sao rồi. Hà Tân nói cái gì sao rồi. Trần Ngạn Kỳ hỏi cậu có phải không được không, lừa gạt người ta đi xa như vậy cũng không giải quyết được. Hà Tân chửi thề, còn Trần Ngạn Kỳ ở đầu bên kia cười nhạo.

Hà Tân tất nhiên không phải là chính nhân quân tử gì cả, cậu thực sự muốn làm. Hồi học trung học thì không dám nghĩ đến, nhưng giờ cậu lại cảm thấy thời gian cũng chẳng còn nhiều nữa, huống hồ bọn họ không phải là nói đùa, tìm kiếm không nhiều sự hưởng thụ. Ngoài nguyên nhân về sinh lý, còn nguyên nhân về cách nghĩ nữa, theo tư tưởng kết hôn rồi mới được làm của (Tôn Tâm Nghiên thì cậu phải chờ tới khi tốt nghiệp mới có thể phá thân.

Nhưng mà Tôn Tâm Nghiên hoàn toàn không biết gì về những suy nghĩ biến thái của cậu cả, cho rằng hôn hôn, sờ mó đã đủ thỏa mãn sắc tâm của cậu rồi.

Cái thế giới này đúng là rất biết cách tra tấn người ta. Về sinh lý con trai thường trưởng thành sớm hơn con gái, còn về tâm lý thì con gái lại trưởng thành sớm hơn con trai, vì vậy trong khi yêu mới có nhiều hiểu lầm và tủi thân đến vậy.

Chiều hôm đó, Tôn Tâm Nghiên vì con mưa nhỏ nên tới cuộc họp [câu lạc bộ văn nghệ] trẻ.

Cuộc họp kết thúc, cô đang đi cùng hai sinh viên nữ khác, thì có người gọi cô từ phía sau.

Cô dừng bước, nam sinh mất một mí từ phía sau đuổi theo.

“Chào cậu, tôi là Tống Nhất Phi.”

“Xin chào.” Tôn Tâm Nghiên có chút ấn tượng với cậu ta, cậu ta cũng là thành viên của câu lạc bộ văn nghệ, thổi kèn trumpet.

Nam sinh đưa cho cô một chiếc chìa khóa: “Diệp Giai bảo tôi đưa cậu.”

“Ồ, cảm ơn nhé.” Tôn Tâm Nghiên nhận lấy. Diệp Giai là phó câu lạc bộ văn nghệ, đây là chìa khóa phòng hoạt động của họ, sau này Tôn Tâm Nghiên sẽ phụ trách giữ chìa khóa.

“Cậu đàn piano rất hay, hôm liên hoan đón người mới vào đúng lúc thấy cậu biểu diễn.”

Cậu ta theo cô đi về phía trước.

Tôn Tâm Nghiên hơi lúng túng khẽ cười: “Đúng rồi, nhưng mà trước đó không có thời gian tập luyện nhạc đệm, nên có hai chỗ đàn sai liền.”

Nam sinh cười cười: “Lần trước tôi nghe và tưởng câu lạc bộ nói rằng vốn muốn bồi dưỡng cậu làm người chủ trì, mà cậu lại không muốn.”

Hôm liên hoan đón người mới vào, đã đề nghị để cô là học sinh mới làm người chủ trì, nhưng Tôn Tâm Nghiên lại không phân biệt được tiếng phở thông âm mũi trước hay âm mũi sau, ở miền Bắc nghe còn rõ ràng hơn nữa, nên cô đã khéo léo cự tuyệt.

Không biết nên nói chuyện gì với nam sinh ấy nữa, Tôn Tâm Nghiên chỉ lễ phép cười nhẹ, nói: “Không có đâu”.

Sau cơn mưa, con đường nhỏ màu xám tro trên sân trường nhỏ ẩm ướt, lá rụng xuống nhuộm thành màu vàng.

Nam sinh đi sánh vai cùng Tôn Tâm Nghiên.

Cậu ta hỏi: “Đúng rồi, cậu học chuyên ngành nào vậy?”

“Lâm sàng.”

“Lâm sàng ư? Trình Dao học cùng một lớp với cậu sao?”

“Đúng vậy, cô ấy cũng là bạn cùng phòng của tôi nữa.”

“Cậu là bạn cùng phòng của cậu ấy à?” Nam sinh nói: “Cậu [ấy thuộc câu lạc bộ] nhảy của chúng tôi.”

“Ừ, hình như cậu ấy cũng đăng kí câu lạc bộ nhảy mà.”

Nam sinh đột nhiên hỏi: “Trình Dao có bạn trai chưa vậy?”

Tôn Tâm Nghiên hơi hiểu ra, chăm chú nhìn cậu ta một lát, rồi cười một tiếng: “Hình như không có.”

Tống Nhất Phi: “Không có thì không có, cậu cười tinh quái như vậy làm gì, để cho thuận tiện thì cậu cho tôi số nhé, sau này còn có việc cần cậu giúp đỡ một tay.”

Tôn Tâm Nghiên suy nghĩ một lát, cười nhẹ, rồi đưa số cho cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Hương Cyndi

Beta: Chân Niệm

Tôn Tâm Nghiên trở lại ký túc xá, Trình Dao cùng khác hai bạn cùng phòng đang chen chúc ngồi trước bàn học nhấm hạt dưa, xem phim điện ảnh.

Dưới đất đầy vỏ hạt dưa.

Các cô gái đang xem phim điện ảnh《Sắc, Giới》, không biết lấy bản không cắt này từ đâu, ba cô gái vừa xem vừa thảo luận.

*Bộ phim “Sắc, Giới” lấy bối cảnh tại Thượng Hải trong Chiến tranh Trung-Nhật của thập niên 1930 và xoay quanh một nhóm sinh viên yêu nước kháng Nhật. Vương Giai Chi (Thang Duyệt) – một cô sinh viên năm thứ nhất bị cha bỏ rơi tại Trung Hoa khốn khổ – được giao nhiệm vụ quyến rũ một tên trùm mật thám thân Nhật họ Dịch (Lương Triều Vỹ) để cả nhóm tìm cách thủ tiêu. Tuy nhiên, khi gần gũi xác thịt với Dịch, Giai Chi đã rơi vào cạm bẫy của sắc dục và gián tiếp phản bội lại các bạn mình để dẫn đến một kết cục bi thảm cho cả nhóm.

Phim cũng gây nhiều dư luận báo chí và phản ứng của người xem vì trong phim có quá nhiều cảnh quan hệ tình dục. Tổng cộng, các cảnh làm tình kéo dài hơn 30 phút với nhiều cận cảnh chi tiết đã khiến bộ phim bị phân loại cấm người xem dưới 17 tuổi (NC-17) tại Bắc Mỹ. Bản công chiếu tại Trung Quốc Đại Lục bị cắt hầu hết các cảnh này. Bộ phim đã gây nhiều tranh cãi về giá trị nghệ thuật cũng như sự cần thiết của các cảnh sex đối với việc truyền tải nội dung bộ phim.

Tôn Tâm Nghiên đặt túi xuống bàn, Trình Dao quay mặt lại nhìn cô một lát: “Nghiên Nghiên cậu về rồi à, có muốn xem cùng chúng tớ không?”

Màn hình vừa dừng lúc chiếu đến cảnh quay nhạy cảm, mặt Tôn Tâm Nghiên nóng lên, dòi tằm mắt đi: “Không xem đâu, tớ còn phải giặt quần áo nữa, các cậu cứ xem đi.”

Tôn Tâm Nghiên bây giờ không còn là Tôn Tâm Nghiên trước kia nữa, cô và Hà Tân đã từng có không ít sự tiếp xúc thân thể, so với họ, ngược lại cô xem những thứ này liền chột dạ, đầu óc sẽ hiện lên tất cả hình ảnh ngôn ngang.

Ba sinh viên nữ đang xem phim thì nghe thấy tiếng nước chảy từ bồn rửa tay bên kia, không nhận được liền quay đầu sang nhìn. Đúng vậy, Tôn Tâm Nghiên đã tắm rồi, một người tỉnh mắt còn phát hiện ra cô còn thay quần nữa.

Họ chưa từng yêu đương, đối với đời sống tình cảm của sinh viên nữ xinh đẹp như Tôn Tâm Nghiên thì đây tò mò. Mỗi lần cô đi hẹn hò về, các cô gái sẽ lưu ý những chi tiết này trong lòng một lần.

Buổi chiều Tôn Tâm Nghiên tắm mặc quần jean, giặt xong đang bê chậu, đi về phía ban công.

“Lúc này bên ngoài trời mưa rất to phải không?” Trình Dao đi theo cô ra ban công, từ trên lan can nhìn xuống.

“Không to lắm, mưa phùn thôi. Cậu không xem phim à?” Treo xong chiếc quần, Tôn Tâm Nghiên và cô cùng nhau đứng ngắm phong cảnh.

“Không xem nữa, cũng chẳng có gì hay.”

Không khí ẩm ướt, sau cơn mưa bầu trời có thêm một tầng ánh sáng màu tím nhạt mờ ảo, dịu dàng, duyên dáng.

“Trình Dao, cậu chưa có bạn trai sao?”

Trình Dao bị cô hỏi có chút 囧, lắc đầu: “Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này.”

Tôn Tâm Nghiên thần bí khẽ cười: “Không phải là tò hỏi đâu, hôm nay có người hỏi tớ đấy.”

Hai mắt của cô gái mờ thật to nhìn cô, dùng một lát, vừa xấu hổ lại vừa tò mò dò xét: “Ai thế?”

Tôn Tâm Nghiên không hề thừa nước đục thả câu nữa: “Có phải ở câu lạc bộ nhảy của các cậu có một người tên là Tống Nhất Phi.”

“Tống Nhất Phi ư?” Trình Dao hơi suy nghĩ: “Có phải đáng người cao cao, da hơi đen không?”

“Đúng rồi, cậu ấy cũng thuộc câu lạc bộ văn nghệ của chúng ta đấy.”

Trình Dao không lên tiếng, Tôn Tâm Nghiên nói tiếp: “Câu lạc bộ văn nghệ của chúng ta mới vừa rồi đi họp, đụng phải cậu, cậu hỏi ta cậu có hay không có bạn trai.”

Tôn Tâm Nghiên nói xong chột mím môi, nhìn cô cười.

Trình Dao đỏ mặt, tay vịn vào lan can nhìn xuống dưới: “Ai da, chắc là cậu ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Chàng trai này chỉ là thuận miệng hỏi thôi sao?

Một tuần sau, Tôn Tâm Nghiên thấy có thông báo tin nhắn từ Tống Nhất Phi, hỏi cô rằng mấy giờ chiều nay ở ký túc xá thì có người.

Tôn Tâm Nghiên hỏi cậu chuyện gì. Tống Nhất Phi nói phòng ký túc xá bọn họ hôm nay đi dạo chợ hoa, mua mấy chậu hoa về trang trí phòng, muốn tặng hai chậu cho phòng ký túc xá của các cô.

Tôn Tâm Nghiên cười cười, phản hồi: Tôi đề nghị cậu trực tiếp hỏi Trình Dao thì tốt hơn.

Tống Nhất Phi phản hồi: Ngân vạn lần đừng, đừng để khó xử, cứ tặng phòng ký túc xá các cậu thôi.

Buổi trưa ăn cơm tại căn tin, Tôn Tâm Nghiên trực tiếp đưa cuộc đối thoại giữa họ cho Trình Dao xem, hỏi cô làm sao bây giờ, hoa này là muốn hay không muốn.

Trình Dao mặt đỏ như quả cà chua, ấp úng nửa ngày rồi mới nói: “Vậy thì đòi đi. Nhưng cậu đừng nói rằng là tớ muốn, dù sao cậu ta cũng không phải đưa cho tớ, mà đưa đến công ký túc xá.”

Vì vậy xế chiều hôm đó, Tống Nhất Phi thật sự mang hai chậu hoa đồ quỳên đến tầng dưới ký túc xá sinh viên nữ, Tôn Tâm Nghiên kéo Trình Dao cùng nhau xuống tầng mang hoa lên, Trình Dao sống chết không chịu đi xuống, bắt buộc dĩ cô lại cùng một cô bạn khác xuống.

Hai ngày hôm nay nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, sinh viên nam mặc chiếc áo lông vũ ngắn mở bụng cúc, trên tay còn đeo găng tay bông, đứng trước công ký túc xá sinh viên nữ, có hai chậu hoa đồ quỳên đỏ rực đang nở rộ bên chân.

Nhìn thấy bọn Tôn Tâm Nghiên ra ngoài, Tống Nhất Phi nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh: “Hai người các cậu có thể mang đi được không vậy? Hay để tôi nói với quản túc một tiếng, rồi giúp các cậu mang lên.”

Tôn Tâm Nghiên bên trong mặc áo ngủ, lúc xuống vội khoác chiếc áo lông vũ màu trắng, dưới chân đeo một đôi dép bông xù Hello Kitty.

“Làm phiền cậu rồi, mà Trình Dao cậu ấy không chịu xuống.” Mặt Tôn Tâm Nghiên đỏ lên, nhìn qua hoa trên đất một chút, rồi lại nhìn Tống Nhất Phi cười cười: “Chúng tôi tự bê được.”

Sinh viên nữ bên cạnh cũng nói: “Quản túc sẽ không để cho sinh viên nam vào đâu, dù sao chậu hoa cũng không lớn, chúng tôi tự bê được mà.”

Tống Nhất Phi nhìn Tôn Tâm Nghiên: “Vậy các cậu thử xem có bê nổi không đi.”

Tôn Tâm Nghiên: “Coi thường người khác à, một chậu hoa nhỏ sao mà lại không bê nổi chứ.”

Tống Nhất Phi: “Hai người các cậu đừng có cậy mạnh, các cậu gầy như giấy đồ ấy, làm sao tôi tin nổi.”

Cái miệng này thật ngọt, hai cô gái cười cười, một người trực tiếp bê một chậu từ dưới đất lên.

“Tốt lắm, mau về đi, bên ngoài gió lớn lắm, quay đầu lại là thổi bay hai chậu đấy.” Tống Nhất Phi cười cười: “Tôi đi đây.”

“Cảm ơn.” Hai cô gái nói cảm ơn, rồi mang hoa trở về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, các cô gái cùng phòng mừng như điên, tíu tít trêu đùa Trình Dao.

Thì ra cách sinh viên nam trên đại học theo đuổi người yêu chính là thế này, nói thẳng thắn thì thẳng thắn, nói khéo léo thì khéo léo, trong ngóc ngách. Tất cả mọi người nói với Trình Dao, ngân vạn lần không nên dễ dàng đồng ý, phải khiến cậu ta mời mọi người cùng phòng ký túc xá đi ăn cơm, rồi chờ tất cả mấy cô em gái đều đồng ý thì mới có thể đáp ứng.

Trình Dao đang ngồi giường trên, bị các cô nói xong ngượng muốn chết đi được. Bản thân cô ấy chính là kiểu cô gái dễ thương, thân thiện, tất cả mọi người đều thích cô ấy, cộng thêm cô ấy nhỏ tuổi nhất, nên mọi người đều coi cô ấy là em gái.

Sinh viên nữ cùng Tôn Tâm Nghiên xuống tầng bê hoa nói: “Dao Dao, tớ cảm giác cậu ta còn hài hước hơn trước đây, hơn nữa dáng dấp cũng khá đẹp trai.”

Trình Dao nói: “Đẹp trai cái gì chứ, tớ thấy rất bình thường mà, đôi mắt thì hơi nhỏ.”

“Ồ trường chúng ta thế là tốt rồi, cậu nhìn lớp chúng ta xem mấy đứa con trai kia đi, tất cả đều là oai qua liệt táo*.” Sinh viên nữ chợt nói: “Nghiên Nghiên, cậu thấy tớ nói có đúng không?”

*Oai qua liệt táo: “oai qua” là dưa méo, “liệt táo” là táo nứt. Ý chỉ sự xấu xí, méo mó, không tốt.

Tôn Tâm Nghiên nói: “Tớ thấy cũng không tệ lắm mà, Dao Dao cậu hãy quan sát thêm đi.”

Sinh viên nữ bên cạnh cũng nói: “Các cậu đừng hỏi Nghiên Nghiên nữa, ánh mắt của cậu ấy rất cao, các cậu nhìn dáng vẻ của bạn trai cậu ấy đi, ở học viện chúng ta chắc nhất định là sân cỏ.”

“Nào có khoa trương như vậy.” Tôn Tâm Nghiên nói.

“Chẳng khoa trương tí nào, hơn nữa bạn trai cậu rất biết cách phối quần áo. Quần áo của cậu ta là cậu giúp cậu ta chọn sao?”

Tôn Tâm Nghiên không biết sao đề tài lại chuyển sang mình rồi, nhưng cô cũng không kiêu lời tán gẫu về Hà Tân với họ: “Cũng không hẳn vậy, cậu ấy vốn thích mua quần áo.”

Trước kia Tôn Tâm Nghiên muốn tặng quà cho Hà Tân, luôn không biết tặng cậu ta món gì thì tốt, hiện tại quan hệ đã thân mật hơn, liền bắt đầu tặng quần áo. Ánh mắt của Hà Tân cao, mặc toàn là mấy nhãn hiệu cố định, áo khoác những nhãn hiệu kia cô cũng mua không nổi, liền mua cho cậu áo T-shirt, hoặc áo hoodie gì đó.

Lần đầu tiên cô tặng cậu chính là một chiếc áo hoodie mỏng màu đen, tặng xong tốn mất của cô hơn 500 tệ, kết quả Hà Tân khách sáo cũng không thèm khách sáo, trực tiếp nhận luôn, ngày thứ hai liền mặc bên trong chiếc áo khoác.

Tối hôm đó, Tôn Tâm Nghiên ngồi trên ban công gọi điện thoại cho Hà Tân, nói về những chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhìn cây hoa để trong góc kia, cô liền kể chuyện có người đuổi theo bạn cùng phòng nói với cậu.

“Người ta đuổi theo con gái, em kích động làm gì.”

Tôn Tâm Nghiên: “Cậu ấy là người chơi thân với em nhất trong ký túc xá đấy, đương nhiên em phải vui thay cậu ấy rồi.”

Giọng nói của cậu rất nhỏ nghe có vẻ miễn cưỡng: “Ồ trường các em có ai theo đuổi em không?”

Tôn Tâm Nghiên im lặng, rồi chợt cười.

Cậu còn nói không biết ngược.

Hai ngày trước, có một sinh viên nam cùng trường Tôn Tâm Nghiên để lại bình luận dưới một bức hình, cộng thêm một icon.

—— Trông xinh đấy, có thể làm quen một chút không? 【 dễ thương 】

Tôn Tâm Nghiên không thèm để ý đến cậu ta.

Kết quả là ngày hôm sau cô nhận được thông báo rằng Hà Tân để lại bình luận ngay phía dưới.

—— “?”

Đến buổi chiều, hình như cậu sinh viên nam đã lên mạng, cũng để lại một dấu chấm hỏi.

—— “?”

Hà Tân phản hồi.

—— Tôi là bạn trai của cô ấy, cậu là ai?

Sinh viên nam trả lời lại ngay còn thêm cả ba icon.

——【 hoảng sợ 】【 hoảng sợ 】【 hoảng sợ 】 ngại quá.

Hôm đó, nhìn hai họ đáp qua đáp lại dưới trang cá nhân của mình, Tôn Tâm Nghiên thấy rất vui vẻ.

Có lúc cô hi vọng cậu có thể trưởng thành từ bên trong, có lúc cô lại hi vọng cậu mãi mãi ngây ngô, đáng yêu như vậy, giống như chưa từng là người con trai trưởng thành.

Tôn Tâm Nghiên muốn, có lẽ tâm trạng khi thích một người chính là phức tạp như vậy, không biết muốn cậu phải thế nào thì mới tốt.

...

Buổi chiều cuối tuần, Công Đại có buổi toạ đàm. Tôn Tâm Nghiên ngại trời lạnh, không muốn ra cửa, muốn làm ỏ ở ký túc xá đọc sách, Hà Tân sẽ không tìm cô.

Hà Tân vừa rảnh rỗi chơi bóng cùng mấy sinh viên nam xong, lúc trở về ký túc xá nghỉ ngơi được một lúc thì đội trưởng gọi điện tới, bảo họ lên ngồi nghe giảng.

Người mà trường học phải bỏ tiền mời đến chính là chuyên gia về hàng không vũ trụ. Chủ nhiệm lớp của Hà Tân xem xét hiện trường một vòng, phát hiện trong lớp có không ít người chưa đến, vì vậy đề trưởng lớp gọi điện thoại ngay cho từng người một.

Không có biện pháp, mấy sinh viên nam mặc áo khoác vào, kiên trì đi.

Bậc thang bên trong phòng học gần như đã ngồi kín hết, Hà Tân đi vào từ cửa sau, hàng sau không còn chỗ, dưới ánh mắt của chủ nhiệm lớp, chỉ có thể bước tiếp về phía trước, ngồi vào vị trí ở giữa.

Trên bục giảng, giảng viên đang dùng PowerPoint diễn giảng, mấy sinh viên nam cao cao đi về vị trí ở giữa ngồi xuống, ánh mắt của mọi người đều không kìm được mà nhìn về phía họ.

Mấy người vừa ngồi xuống liền nghe thấy người phía trên hỏi: “Hôm nay cũng có rất nhiều bạn sinh viên năm nhất, tôi đến đây để hỏi tất cả mọi người, tại sao lựa chọn ngành hàng không vũ trụ. Ai có thể nói cho tôi biết không?”

Phía dưới ồn ào một trận, thốt ra không ít đáp án.

Có người nói thú vị, có người nói thần bí, cũng có sinh viên nam trực tiếp ở phía dưới nói “trâu bò”.

Toàn hội trường cười thật lớn.

Hơn ba phần tư đều sinh viên đều là nam, hơn nữa các nam sinh viên còn mang đậm chất phương Bắc, cả phòng học vang vọng tiếng cười trầm thấp nhưng chất phác.

Hoi âm từ hệ thống sưởi trần đầy căn phòng, vị giáo sư trung niên nam không mặc áo khoác, chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt cùng chiếc áo lót bên trong, nho nhã, chính trực. Lắng nghe những thanh âm trẻ này, ông mỉm cười gật đầu.

Hà Tân cứng rắn bị kéo đến đây, thực sự không nhịn được nữa. Cậu dựa vào ghế rồi cúi đầu, gửi tin nhắn cho Tôn Tâm Nghiên.

Tôn Tâm Nghiên đang đọc sách trong phòng ngủ, cậu gửi hai tin nhắn cũng không trả lời lại.

Cô nói một lần cuối cùng: Nhất định là buổi tọa đàm rất hay, nếu không các giáo viên của anh đã không phải kéo bằng được anh đến đó. Anh đi cũng đã đi rồi thì hãy nghiêm túc nghe thử xem sao, hãy nói điều anh thích sau, nếu có chuyện gì vui vẻ thì buổi tối kể cho em nghe. Em đi đọc sách đây.

Đây là kỹ năng động viên Hà Tân mà cô luyện được. Lúc cậu phiền não sẽ than phiền với cô đôi câu, cô chỉ cần vượt lòng cậu là được ngay.

“Các em đều nói rất hay. Ở bất kỳ quốc gia nào, ngành công nghiệp hàng không vũ trụ cũng là một sự nghiệp tuyệt vời.” Hai tay nam giáo sư hai tay khoác lên bệ giảng, giọng nói trầm ổn xuyên qua micro truyền tới: “Vậy mọi người thấy kiểu người gì thì thích hợp bước vào nghề này?”

Phía dưới lại ồn ào lần nữa.

Lần này, ông không để cho sinh viên nói thoải mái.

“Rất nhiều người nói sinh viên nam ngành kỹ thuật chúng ta quá khô khan, suốt ngày chỉ biết vui đầu tính toán, không thì ngâm mình trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, không lãng mạn như sinh viên nam khoa văn học, cũng không theo đuổi con gái.”

Tạm ngừng lại một chút: “Tất nhiên, tỷ lệ mất cân bằng giới tính nam nữ trong nước cũng là yếu tố khách quan lớn của ngành kỹ thuật, Bộ giáo dục cần cải thiện vấn đề này.”

Có tiếng cười vang lên từ phía dưới, mấy cô gái cũng cười.

“Nhưng tôi lại nghĩ rằng ngành nghề của chúng ta khác với các chuyên ngành kỹ thuật khác. Bạn có thể nói với những cô gái đó rằng không có nghề nào lãng mạn hơn chúng ta. Tại sao ư? Bởi vì không có lĩnh vực nào lãng mạn hay gọi cảm hơn không gian.”

Đám sinh viên dần dần yên tĩnh lại. Hà Tân xoay chiếc điện thoại di động trong tay, trên mặt mang vẻ mặt miễn cưỡng.

“Khoa học là khát khe, nhưng sự trong sự khát khe của khoa học, đồng thời nó cũng đòi hỏi tư duy lãng mạn và siêu việt. Chỉ khi suy nghĩ của chúng ta rộng như không gian, chúng ta có thể tự tin khám phá nó. Từ góc nhìn thực tế hiện tại, các dự án hàng không vũ trụ của mỗi nước thường mất nhiều tiền, mỗi dự án phải đầu tư rất nhiều nhân lực và nguồn lực, tiếp tục trả phí, nhưng lợi nhuận lại rất nhỏ.

Các đàn anh đàn chị của các em có thể cũng đã truyền bá rất nhiều tư tưởng tiêu cực cho các em.

Bọn họ nói cho các em biết, rất nhiều bạn học sau khi tốt nghiệp sẽ chuyển nghề, không chuyển nghề thì cũng vào viện hàng không vũ trụ, trạm nghiên cứu, doanh nghiệp nhà nước, thu nhập cũng chỉ đủ làm phí sinh hoạt, so với chuyên ngành mà các em chọn đăng ký trong tương tượng, có sự khác biệt cực kỳ lớn.

Thật không may. Họ không hề dọa dẫm, mà sự thật chính là như vậy. Trong cái nghề này có rất nhiều người cuối cùng chỉ có thể là một chiếc ốc vít, bỏ ra vài năm, mười mấy năm thanh xuân làm một dự án ít được biết đến. Rất có thể bỏ ra mọi thứ, cuối cùng lại nhận lại được rất ít.

Đất nước chúng ta phóng vệ tinh nhân tạo đầu tiên vào năm 1970, đến bây giờ là chuyến bay có người lái, cuộc thám dò trong không gian sâu thẳm nhiều lần nhận được sự đột phá, cả nước vui mừng vì chỉ thấy thành tựu, không nhìn thấy vô số lần thất bại, sự kiên trì của bao thế hệ phi hành gia.

Là điều gì đã khiến họ kiên trì?

Hôm nay chúng ta không nói tới trách nhiệm của dân tộc, tinh thần cống hiến, chúng ta chỉ thảo luận về giá trị của một cá nhân. Các em đang ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, đừng ngại tự hỏi chính mình, rằng sống vì điều gì? Là vì một bữa cơm rau, một ngôi nhà, một chiếc xe thể thao? Xong, tất cả chỉ dừng ở đó? Hay chỉ tiếp tục để có một bữa cơm cho con cái của các em?

Tôi muốn các em lựa chọn kỹ càng để lựa chọn chuyên ngành, tất nhiên trong lòng còn mang một phần tình cảm mơ mộng, một phần tinh thần mạo hiểm. Bây giờ, một chân em đã bước vào, rồi phát hiện ra phía trước là một cánh đồng hoang vu, còn có dũng khí tiếp tục bước về phía trước không?”

Dừng lại một chút: “Được thôi, chúng ta thử nghĩ xem, bước về phía trước sẽ có hai khả năng, một là dốc hết toàn bộ sức lực, mãi mãi vẫn không ra đi như cũ. Còn một khả năng nữa là đi tới cuối cùng, em thấy được ốc đảo.”

Dưới bậc toàn là những ánh mắt mộng lung.

Ánh sáng từ PowerPoint từ sau lưng khiến cơ thể vị giáo sư trung niên như được bao phủ bởi một vầng sáng rực rỡ. Động tác của Hà Tân ngừng lại, nhìn vầng sáng biến hóa trên người ông.

“Em có biết rằng lúc em thấy ốc đảo thì nó có ý nghĩa gì không?”

Tiếng nói tăng cao, ông yên lặng nhìn những gương mặt trẻ tuổi dưới bậc: “Nó có nghĩa là một thời đại khác đã đến. Trong cái thời đại này, tất cả ngành nghề, khoa học công nghệ, quốc gia, dân tộc, đều có thể xuất hiện sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Vậy đó là cái gì? Là lục địa tiếp theo, đại dương tiếp theo, hay chính là thời đại của hàng không.

Nó có lẽ cách chúng ta rất xa, có lẽ gần ngay trước mắt.

Mà các em, chọn làm người khai phá, hay là người đuổi theo thời đại này đây?”

Cả phòng học ngừng lại, Hà Tân trầm mặc nhìn bậc giảng, đắm chìm trong câu hỏi cuối cùng ấy, cùng suy nghĩ rối loạn ở hiện tại.

Bỗng dưng bên tai vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Người trên bậc nói: “Dừng vỗ tay! Các bạn trẻ, tôi không cần tiếng vỗ tay của các em, không cần sự kích động nhất thời của các em, tôi muốn các em phải hiểu cho rõ ràng, sau bốn năm hãy tự cho mình một câu trả lời.”

Bạn đang đọc truyện *Có Người Thích Bài Hát Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.